

Nữ Quan Lan Châu

Contents

Nữ Quan Lan Châu	2
1. Chương 1: Phong Quan	3
2. Chương 2: Hoàng Hậu	3
3. Chương 3: Câu Đối Xuân	5
4. Chương 4: Chịu Phạt	7
5. Chương 5: Lừa Gạt	9
6. Chương 6: Nguyên Vân	11
7. Chương 7: Cảnh Phi	12
8. Chương 8: Trạng Nguyên	14
9. Chương 9: Vương Phi	16
10. Chương 10: Thành Thự	18
11. Chương 11: Lũ Lụt	20
12. Chương 12: Mật Báo	21
13. Chương 13: Chén Thuốc	23
14. Chương 14: Giả Bộ	25
15. Chương 15: Đề Phòng	27
16. Chương 16: Câu Tiên	29
17. Chương 17: Đánh Cờ	31
18. Chương 18: Đình Hương	33
19. Chương 19: Hội Thi	35
20. Chương 20: Đoán Tâm	38
21. Chương 21: Mã Ngưng	40
22. Chương 22: Lăn Đầu Tiên Gặp Gỡ	43
23. Chương 23: Đối Ẩm	45
24. Chương 24: Cảnh Nhiên	47
25. Chương 25: Hồ Ly	50
26. Chương 26: Sóng Gió	52
27. Chương 27: Binh Quyền	55
28. Chương 28: Mê Cục	57
29. Chương 29: Chương 29	60
30. Chương 30: Chương 30	60
31. Chương 31: Chương 31	60
32. Chương 32: Tù Nhân	60
33. Chương 33: Không Chết	63
34. Chương 34: Tiệc Rượu	66
35. Chương 35: Chết	69
36. Chương 36: Thuốc Độc	72
37. Chương 37: Bạn Cũ	75
38. Chương 38: Võ Bần	78
39. Chương 39: Giới Nạn	81
40. Chương 40: Tinh Minh	84

41. Chương 41: Linh Bí	87
42. Chương 42: Vạch Trần	90
43. Chương 43: Mi Hồ	94
44. Chương 44: Hận Ý	97
45. Chương 45: Chương 45	100
46. Chương 46: Khó Lường	100
47. Chương 47: Chương 47	103
48. Chương 48: Tẩu Chương	103
49. Chương 49: Biến Số	105
50. Chương 50: Khách Quý	108
51. Chương 51: Ân Cần	111
52. Chương 52: Tồn Thương	114
53. Chương 53: Vết Sẹo -t	117
54. Chương 54: Kẻ Diên	119
55. Chương 55: Uy Hiếp	122
56. Chương 56: Hồi Kinh	124
57. Chương 57: Gặp Lại	127
58. Chương 58: Cầu Phật	131
59. Chương 59: Tuyệt Tình	135
60. Chương 60: Bức Vua Thoái Vị	138
61. Chương 61: Thiên La	142
62. Chương 62: Địa Vong	145
63. Chương 63: Trao Đổi	149
64. Chương 64: Nam Tuần	152
65. Chương 65: Nghỉ Đêm	155
66. Chương 66: Kết Án	159
67. Chương 67: Đế Sư	162
68. Chương 68: Du Ngoạn Sơn Thủy	165
69. Chương 69: Tội Chết	169
70. Chương 70: Huyết Lệ	172
71. Chương 71: Yêu	176
72. Chương 72: Thiên Hạ	180
73. Chương 73: Nại Hà	183
74. Chương 74: Tửu Lầu	187
75. Chương 75: Tứ Trường Cơ (Đại Kết Cục)	190

Nữ Quan Lan Châu

Giới thiệu

Trời cao minh chứng. Cung nữ trong phủ thái tử hơn phân nửa đều lông ngóng vô dụng, mấy lão mụ

1. Chương 1: Phong Quan

Tôi tên Nhậm Lan Châu, đã trở thành nữ quan trong phủ thái tử Cảnh Thành Diên Nhạc thiên triều Đại Cảnh.

Đại Cảnh vào một buổi sớm nọ, trong cung và trong phủ chư vương đều phong nữ quan. Nữ quan là người, không làm chuyện của thị nữ, không có trách nhiệm việc thể thiếp. Có ba cấp phẩm, là lục phẩm, ngũ phẩm và tứ phẩm. Người vốn được khen ngợi thụ phong là người có tài năng học vấn có khả năng ngang hàng với tài tử đương triều.

Nói đơn giản, trọng tài không trọng sắc.

Vì vậy, tôi rất tự phụ, lại rất tự ti.

Ngày thụ phong ấy, vương gia Diên Hỉ Cảnh Phi mong chờ từ Miên Thành đến để nhìn tôi, nói muốn nhìn xem dáng vẻ tôi mặc trang phục nữ quan.

Tôi đã thay đổi xong quan phục từ rất sớm, màu tím nhạt rất hợp ý tôi. Tôi vẫn còn nhớ ngày đó Mạnh trạng nguyên tiền triều khi được vinh thăng cũng mặc một thân trang phục màu tím. Trạng nguyên vui mừng nhường mây, tài năng văn chương hơn người, đường làm quan rộng mở. Áo dài màu tím trong gió xuân tươi chói mắt, choáng váng ánh mắt tất cả văn võ trong triều, đã đoạt đi biết bao mắt đẹp của oanh oanh yến yến ở Kinh Thành.

Mà tôi một thân màu tím nhạt nhưng lại không đoạt được ánh mắt của Cảnh Phi.

Trông thấy Cảnh Phi phong trần mệt mỏi mong ngóng nhào vào cửa, nhìn thấy tôi hai mắt lập tức trừng lớn như cái đầu: “Nhậm Lan Châu, người ăn mặc thật giống với tiểu vương tử trong phủ ta.”

Tiểu vương tử trong vương phủ Diên Hỉ là thái giám. Năm nay mới mười sáu.

Mặc dù cũng có thể miễn cưỡng coi như là tiểu thái giám thanh tú trẻ tuổi.

Nghe xong tôi cười khan một tiếng, tong cửa xông ra nhấc chân bỏ chạy.

Cảnh Phi ở phía sau cười ha ha. Tôi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hắc cười đến gập cả lưng.

Gió xuân mười dặm, hương hoa ngút trời.

Tất cả đều không liên quan đến tôi.

Tôi chỉ biết rằng, hôm nay là ngày thái tử hồi phủ Diên Nhạc.

Thái tử Diên Nhạc Cảnh Thành. Tự Minh Đình.

2. Chương 2: Hoàng Hậu

Thái tử Diên Nhạc Cảnh Thành, diệt nước xâm lược, từ Tây Cương hồi kinh. Văn võ toàn triều đều tụ tập ở cổng Tây Thành. Cờ hiệu phấp phới, kèn phát lệnh kêu vang. Bách tính Kinh Thành từ cửa sổ từng nhà nhô đầu ra, cung nghênh thái tử Diên Nhạc khả hoàn.

Trận chiến vô cùng lớn.

Tôi đứng ở trước cửa phủ thái tử Diên Nhạc.

Cảnh Phi không biết đứng bên cạnh tôi từ khi nào, nói: “Nhậm Lan Châu, có muốn cùng bốn vương ra khỏi thành hay không? Tôi cỡi Tây Môn, người có thể cưỡi trên yên ngựa bốn vương thích, nhìn cho rõ ràng, còn hơn người ở đây chốc chốc nhưn chân chốc chốc rướn cổ?”

Tôi liếc xéo y.

Cảnh Phi là vị vương gia vô công rồi nghề, lại còn nổi tiếng phong lưu, cái tư vị thế nào là mỗi mắt chờ mong lại lưu luyến thật tốt đẹp biết bao.

Cảnh Phi thấy tôi không để ý tới thì cũng ngừng nói, cùng lặng lẽ đứng chung với tôi.

Không đợi được thái tử Cảnh Thành, ngược lại trông thấy Văn công công trong cung.

Văn công công là lão công công bên cạnh hoàng hậu, từ trước đến nay vẫn luôn đối xử tốt với tôi. Chỉ nghe lão công công khom lưng đọc: “Khẩu dụ của hoàng hậu, nữ quan Nhậm thị của phủ thái tử Diên Nhạc vào cung yết kiến.”

Cảnh Phi vỗ tay một cái, cười nói: “Đúng vậy, người mới được thụ phong như người, nên được mẫu hậu triệu kiến, hôm nay thái tử ca ca lập được công, có lẽ hẳn là muốn thưởng gì đó cho người rồi. Chắc chắn, Nhậm Lan Châu, một cô nương gia như người, khi trở về nhớ mang hoa châu, trang điểm khác đi cách ăn mặc của tiểu vương tử một chút.”

Tôi hết sức bất đắc dĩ bĩu môi.

Tôi rất miễn cưỡng vào cung gặp hoàng hậu.

Vẫn còn nhớ năm đó lần đầu tiên được Văn công công dẫn vào, khi nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của bà ta khiến tôi chảy nước mắt nước mũi tèm lem.

Nhưng bà ta vẫn giữ tôi lại. Một đám cung nữ tô son điểm phấn thơm ngào ngạt đứng sợ ngậy người.

Nhậm Lan Châu tôi từ nhỏ không cha không mẹ, lẻ loi hiu quạnh, sống ở đầu đường xó chợ, lưu lạc tứ xứ, ăn không đủ no mặc không đủ ấm. Năm tuổi thấy được hoàng hậu, từ đó miệng ngọc hoàng hậu vừa mở, liền được ở bên cạnh thái tử Cảnh Thành, vào ở trong phủ thái tử.

Hôm nay, được làm nữ quan trong phủ thái tử, mặc một thân bào phục màu tím nhạt.

Bỏ đi bỏ đi. Nhậm Lan Châu tôi đại nhân đại lượng, không nên so đo với lão thái thái.

Thân thể nhỏ bé của tôi co rụt lại, vào trong kiệu ngồi sau Văn công công, vẫy vẫy tay với Cảnh Phi, vào cung tham kiến hoàng hậu.

Nội cung Vĩnh Khang, vừa mới vào cửa, lập tức có hương vị phật pháp xông vào mặt.

Hoàng hậu thành tâm lễ phật, nội cung Vĩnh Khang quanh năm suốt tháng dâng cúng tượng phật Bồ Tát.

Hoàng hậu ngồi giữa một đám cung nữ thơm ngào ngạt, trong tay lần một chuỗi phật châu, thần sắc khi bà ta nhìn tôi vẫn là đáng vẻ khinh bỉ như thường ngày.

“Nhậm Lan Châu.” Bà ấy gọi tôi.

Tôi quỳ xuống vái ba lạy.

Tôi bày ra một bộ dáng ngoan ngoãn khéo léo nghe lời. Bộ dáng này rất được lòng hoàng hậu.

“Nhậm Lan Châu.” Bà ta lại nói: “Hôm nay tìm người, bốn cung muốn giao cho người một chuyện cấp bách.”

Đúng là thế, hoàng hậu đột nhiên tìm tôi, chính xác không phải là chuyện tốt.

Tôi nhớ vào một mùa đông nọ, thái tử Cảnh Thành bệnh nặng, cả phủ thái tử rối như canh hẹ, khi đang bận bịu rối loạn, hoàng hậu gào khóc xông tới, vừa khóc vừa gào thét ở bên cạnh thái tử, náo loạn nửa ngày rồi ngất đi, cuối cùng bị hoàng thượng phái người tới kéo hồi cung. Không qua ba ngày, hoàng hậu vừa thức tỉnh lập tức gọi tôi về, bảo tôi quỳ gối trước cửa cung Vĩnh Khang của bà ta.

Mùa đông khắc nghiệt, tuyết đọng dày mấy tầng. Tôi chỉ mặc một thân xiêm áo mỏng trong nhà, quỳ cả đêm, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Sau đó Văn công công nói cho tôi biết, tôi bị trọng phạt là vì hôm đó hoàng hậu ở trong phủ thái tử thấy ai nấy trong phủ cũng đều khóc, chỉ có tôi là không khóc, vì vậy mới khiến cho bà ta tức giận.

Trời inh chứng. Cung nữ trong phủ thái tử hơn phân nửa đều lóng ngóng vô dụng, mấy lão mụ mụ thì bận rộn không qua giúp được, mấy ngày đó tôi lằng xằng bận rộn bưng thuốc bưng nước nóng, còn có thời gian để khóc lớn mấy tiếng ở trước mặt hoàng hậu?

May mà thái tử không quá mấy ngày đã khỏi. Tôi vui mừng nhìn khi trông thấy Cảnh Thành lành bệnh, cũng không có ý định ghi hận hoàng hậu.

Sau đó tôi lại nghĩ, lý do mà Văn công công nói cho tôi biết, sợ rằng cũng không phải là lý do chân chính.

Về phần lý do chân chính đó, tôi cũng không muốn tìm hiểu.

Có thể là khi đó tôi vẫn luôn cau mày suy nghĩ, Cảnh Thành trên giường trở người sang cúi đầu cười nói : “Nha đầu, mọi việc đều có nội tình của nó. Không chừng đến lúc đột nhiên trong lòng thông suốt, lo gì mà không được biết.”

Hiện nay, không biết tại sao hoàng hậu lại tới tìm tôi, rốt cuộc là vì chuyện gì ?

“Nhậm Lan Châu, người đi theo thái tử mười năm, biết lạnh biết nóng, là người thái tử vừa ý nhất, thái tử yêu thích gì người cũng rõ ràng nhất. Hôm nay người đã là nữ quan trong phủ thái tử, theo lý, nội vụ trong phủ thái tử, đều là do người trợ giúp xử lý. Thái tử cũng đã trưởng thành, hôm nay lại có công lớn với đất nước, lý nên trọng thưởng. Trong triều ban thưởng chỉ là ngoài mặt, cứ tùy ý để đám đàn ông bọn họ lựa chọn đi. Chuyện trong phủ hay trong nhà, là phải do đàn bà chúng ta lo. Ngày hôm nay, Nhậm Lan Châu...” Bà lên giọng : “Bổn cung còn thiếu một chuyện quan trọng mà sau khi người nhậm chức nữ quan.”

Tôi nghiêm túc chân thành quỳ, cẩn thận lắng nghe.

“Nhậm Lan Châu, hôm nay trong nhà văn võ bá quan trong triều, đều có không ít cô nương đoan trang hiền tuệ, tuổi xấp xỉ với thái tử, hôm nay người nhận ý chỉ của bổn cung, giúp hoàng thượng và bổn cung cẩn thận tuyển chọn cho thái tử.”

3. Chương 3: Câu Đối Xuân

Phía nam Kinh Thành có một nhà họ Đỗ, sinh ra một nữ, tuổi mười sáu, giai nhân tuyệt sắc, phương danh Thập Nương.

Phía bắc Kinh Thành có một nhà họ Đinh, cũng sinh ra một nữ, năm nay vừa mới mười bảy, khuynh quốc khuynh thành, gọi là Đinh Hương.

Hôm nay hai đại mỹ nhân này đang ngồi trước mặt tôi. Một trái một phải. Tôi áo tím nhạt, chống cằm, nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút.

Đã qua nửa tháng, tôi gần như đã lật tung tất cả các cô nương cùng gia cảnh trong Kinh Thành lên. Ngày sinh tháng đẻ, tổ tông mười tám đời, đều không bỏ qua.

Trước mặt một Đỗ một Đinh, chính là hai nhà còn sót lại.

Một là nữ nhi của Hộ bộ thị lang, một là nữ nhi của Binh bộ thị lang.

Thị lang thị lang, tôi nhìn hai nàng, cảm thấy hai nàng nếu là nữ quan, thực sự vô cùng thích hợp.

Đáng tiếc, là chọn thái tử phi, không phải là nữ quan.

Một chiêu này của hoàng hậu, tám phần là để bình ổn cái vị quan trong triều đang tranh đấu tít bự cho ngôi vị thái tử phi này. Vì vậy dứt khoát nói nguyên tắc bình chọn là được thái tử khen ngợi, để cho thái tử tự mình chọn người hần vừa ý. Mà tôi thân là nữ quan trong phủ thái tử, liền bị rơi vào chuyện xui xẻo này.

Sau hai canh giờ, kết quả đã có. Nữ quan phủ thái tử Nhậm Lan Châu tôi hồi cung bẩm báo hoàng hậu.

Hoàng hậu hỏi : “Nhậm Lan Châu, người cảm thấy vị nào hợp lòng thái tử hơn?”

Tôi đáp : “Thái tử hiện vì thiên tuế, rồi sau đó vì vạn tuế, thống lĩnh bách quan văn võ trong triều.”

Hoàng hậu không nói lời nào, tỉ mỉ nhìn tôi, vân vê phật châu trên tay nàng.

Hồi lâu, nàng phất tay bảo tôi đi ra ngoài.

Ba ngày sau, trong cung truyền ra ý chỉ, Đình Hương cô nương được chọn là thái tử phi đương triều.

Cho nên nói, tôi sẽ không hận hoàng hậu. Những câu đó kia của tôi, hoàng hậu có thể đoán được.

Cảnh Phi không biết nghe tin tức được từ nơi nào, mong mỗi đến hỏi tôi ngày đó vào cung đưa một câu đố với hoàng hậu là có ý gì. Tôi viết trên giấy ba chữ hoa đình hương, nhẹ giọng nói : “Trăm chữ đầu, ngàn chữ đầu, vạn chữ đầu.”

Cảnh Phi bình tĩnh hiểu ra, vươn tay rút bút lông trên tay tôi, dùng bút gõ đầu tôi, nói tôi bướng bỉnh, chuyện chọn thái tử phi quan trọng như vậy lại có thể dùng để đùa bỡn như vậy.

Tôi không bướng bỉnh. Tôi không đùa giỡn. Nếu không, chẳng lẽ hoàng hậu cũng bướng bỉnh giống như tôi?

Thái tử Diên Nhạc Cảnh Thành, nhi tử bảo bối của hoàng hậu, nhưng nếu thật như chúng tôi mong muốn, thuận lợi trôi chảy, đương nhiên tương lai sẽ là quốc quân của Đại Cảnh của tôi.

Cái thuận lợi trôi chảy này, là chúng tôi bao nhiêu năm thành tâm khẩn cầu, trong lòng run sợ, từng khắc từng giờ, thủ hộ đến nay.

Hoàng hậu muốn thuận thuận lợi lợi, không có nhiễu loạn, đại cát đại lợi.

Tôi cũng vậy, muốn thái tử Cảnh Thành, thuận lợi trôi chảy, bình an, thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, quần lâm thiên hạ.

Gió mát đầu hè, đình hương nở rộ khắp Kinh Thành.

Tôi lặng lẽ đi vào trong phòng Cảnh Thành, nhẹ nhàng đặt một bó hoa đình hương ở bên gối hần.

Khi Cảnh Thành ngủ thật là đẹp mắt.

Khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy Cảnh Thành, hoàng hậu vừa mới sai người giúp tôi rửa mặt một phen, ít nhất chỉnh sửa thành một bộ dáng sạch sẽ, sau đó Văn công công mang tôi vào trong phòng thái tử gặp hần.

Đó là một gian phòng vô cùng ấm áp càng ấm hơn so với những địa phương tôi đã trôi nổi qua. Nhất thời trên trán tôi rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tôi không dám ngẩng đầu, vừa rồi Văn công công đã dạy dỗ tôi, không nên nhìn thẳng mặt thái tử.

Tôi đi tới bên giường rồi đứng lại, chỉ nghe Văn công công nói : “Thái tử điện hạ, hoàng hậu nương nương đưa đến một người để người sai bảo.”

Chỉ nghe được hai tiếng ho khan, tiếp theo một thanh âm rất nhỏ nhưng có lực : “Là Nhậm Lan Châu sao?”

Nhậm Lan Châu? Lần đầu tiên tôi nghe được cái tên này, lại nghe được Văn công công lập tức lên tiếng : “Đúng, là Nhậm Lan Châu.”

Đó chính là tôi.

Người trên giường giống như thỏ phào nhẹ nhõm, còn nói : “Ngẩng đầu cho ta nhìn xem.”

Tôi ngẩng đầu, tôi nhìn thấy trong cái mền cảm tú thật thầy bao bọc một vị thiếu niên vô cùng đẹp mắt, mặt trắng hơn tuyết, nằm nghiêng ở trên giường, thấy tôi ngẩng đầu lên, cứng nhắc đứng dậy, cung nữ bên cạnh vội vàng đỡ hần.

Hắn nghiêng người dựa vào trên người cung nữ, hí nửa mắt, tỉ mỉ nhìn tôi, phảng phất qua nụ cười, sau đó phất tay một cái, tỏ ý muốn nằm xuống. Cũng nữ chuyển ánh mắt với chúng tôi, Văn công công vội vàng lôi kéo tôi đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa, Văn công công nhỏ giọng dặn dò tôi : “Cần phải nhớ rõ, Nhậm Lan Châu chính là người, người chính là Nhậm Lan Châu. Người muốn giữ cái mạng này, phải ăn uống cho tốt sống qua ngày, không muốn cuộc sống lưu lạc đầu đường không có cơm ăn thì phải nhớ lời của ta nói.”

Tôi chỉ có thể gật đầu.

Tôi ở bên cạnh thái tử, thoáng một cái đã qua hơn mười năm.

Gió như có như không, hoa đình hương bị thổi tan. Tôi vươn tay thả chúng đi.

Cảnh Thành, mau tỉnh lại.

Tôi đón thái tử phi của người.

Tháng ba cuối xuân, thái tử Diên Nhạc Cảnh Thành, đánh bại nước xâm lược, từ Tây Cương trở về kinh.

Thái tử cười ngựa tới cổng Tây Thành của Kinh Thành, đột nhiên ngã ngựa, hôn mê bất tỉnh. Đến nay đã hơn hai tháng.

4. Chương 4: Chịu Phạt

Tôi ở trong phủ chỉ huy mọi người, mặc dù Cảnh Thành chưa tỉnh lại, nhưng hắn vẫn là thái tử đương triều.

Đình Hương cô nương chỉ nữ Binh bộ thượng thư tân nhậm, mặc dù phu quân tương lai chưa tỉnh lại, nhưng Đình Hương vẫn là thái tử phi tương lai.

Mấy ngày trước, Binh bộ thượng thư tiền nhiệm vô ý âm thầm bàn bạc bệnh tình của thái tử với một vị quan viên khác, bị hoàng thượng biết, lập tức xử tử. Phụ thân Đình Hương cô nương từ Binh bộ thị lang được thăng làm Binh bộ thượng thư. Lúc Đình thượng thư tiếp chỉ thiên ân vạn tạ, nhìn ân trời cảm kích rơi nước mắt, bày tỏ già trẻ lớn bé của Đình gia thề nguyện trung thành với Đại Cảnh mai sau, thần phục hoàng thượng hoàng hậu cùng thái tử Cảnh Thành.

Từ đó từ văn võ cả triều, cho tới bình dân bách tính, không người nào dám nhiều lời nửa câu với chuyện thái tử hôn mê bất tỉnh.

Tôi Nhậm Lan Châu là nữ quan duy nhất trong phủ thái tử, phụng chỉ mệnh hoàng hậu, bận rộn vì hôn sự của thái tử.

Tất cả chuẩn bị đã muốn thỏa đáng, một đạo ý chỉ của hoàng hậu, lại gọi tôi vào cung Vĩnh Khang của người.

“Nhậm Lan Châu.” Hoàng hậu lão thái thái vậy như vậy nhìn tôi: “Hôm trước người ban ột cung nữ mới tới phủ thái tử gọi là ‘Đình Lan’, phạm vào tục danh của thái tử, người đã biết ?”

Tôi nói : “Hồi bẩm hoàng hậu, lúc ấy mới gặp cung nữ đó, cảm thấy dung mạo mỹ lệ, tính tình lại hết sức dịu dàng, nhớ tới cổ nhân có nói ‘ngạn chỉ đình lan, úc úc thanh thanh*’, cảm thấy hai chữ ‘Đình Lan’ thích hợp với nàng nhất, cũng không có nghĩ tới tục danh của thái tử.”

* ngạn chỉ đình lan, úc úc thanh thanh: cỏ đình lan cao ngạo, xanh mượt bóng bẩy, chỉ cây cối xanh tốt.

Hoàng hậu cười lạnh nói: “Như thế nào? Hiện tại thái tử đang bị bệnh, phải đề phòng một chút. Cung nữ là người gần người, nếu như vi phạm vào tục danh của thái tử mà khiến cho bệnh của thái tử khó khỏi hẳn, người phải bị tội gì?” di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Tôi quỳ, không biết trả lời như thế nào.

Tôi bị nhốt vào một gian nhà bỏ hoang trong Vĩnh Khang cung. Lên năm tuổi, mỗi lần hoàng hậu phạt tôi, nếu không phải là gọi tôi quỳ trong tiền viện ở Vĩnh Khang cung, thì cũng là nhốt tôi ở trong phòng nhỏ này, không cho ăn không cho uống... hành hạ thêm mấy ngày, đợi đến khi tôi mê man, sẽ thả tôi ra.

Căn nhà bỏ hoang này chắn gió còn tốt hơn so với việc quỳ trong tiền viện. Cho nên, lần này coi như là hoàng hậu đã đối đãi không tệ với tôi.

Tôi không nói tiếng nào ngây ngô trong căn nhà bỏ hoang. Có khi nào tôi được thả ra thì Cảnh Thành đã tỉnh lại ?

Bình thường sau khi tôi bị hoàng hậu hành hạ sẽ muốn nhìn thấy Cảnh Thành, luôn luôn đi rửa mặt trước, dọn dẹp dọn dẹp, tinh thần nhẹ nhàng mà khoan khoái đi gặp hắn.

Tôi nhớ được lần đầu tiên, ước chừng khi đó tôi mới sáu tuổi, cũng là lần Cảnh Thành bị bệnh nặng, hoàng hậu lại phạt tôi giam ở căn nhà rách này. Tôi đói không chịu được, sau khi được thả ra, trở lại phủ thái tử, tinh thần Cảnh Thành cũng tốt hơn một chút, đang ăn canh, nhìn thấy tôi, vô cùng vui mừng, lôi kéo tôi ngồi cạnh bên giường của hắn.

Cảnh Thành nói : “Nha đầu, mau cùng ta ăn canh, là thức ăn được hầm cách thủy nơi bản địa tiến cống, uống đặc biệt ngon.”

Tôi nếm một chút, người đói quá lâu, đột nhiên nếm mỹ vị, trong dạ dày đặc biệt khó chịu, nhất thời cảm giác dồi sột lấp lánh, cũng muốn nhanh chóng phun ra.

Cảnh Thành thấy tôi không nói lời nào, nghiêng đầu qua nhìn tôi, nói : “Thế nào?”

Tôi cố nén khó chịu, hỏi : “Là nguyên liệu nấu ăn gì?”

Cảnh Thành trợn to hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng, mãi sau mới nói : “Ta làm sao lại để ý đến những thứ vụn vặt này. Nha đầu ngươi hỏi nhiều vậy làm gì ? Uống cho nhiều cho ta là được rồi!”

Lời hắn còn chưa hết, tôi liền ‘ọe –’ một tiếng nôn ra ngoài. Một chút lót dạ dày cũng không có, chỉ là khó chịu nôn ọe, lại không phun ra được cái gì.

Cái này làm cho Cảnh Thành bị dọa sợ, hắn ôm lấy cánh tay của tôi, lớn tiếng hỏi : “Nha đầu, ngươi làm sao vậy ?”

Hắn cũng khóc lên, nước mắt rào rào. Tôi nghe thấy ngay sau đó hắn lớn tiếng kêu : “Có ai không, người mau tới a!” Tôi thật sự quá khó chịu, hoa mắt, cái gì cũng không nghe rõ nữa.

Đợi đến khi tôi nghỉ ngơi ở trên giường nghỉ ngơi nửa ngày tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy Cảnh Thành đã ở bên cạnh tôi, không chớp mắt nhìn tôi.

Nhiều năm sau đó, có thời điểm tôi trêu chọc Cảnh Thành, sẽ nhắc đến chuyện hắn khóc đến thê thảm khi đó. di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n Mỗi lần Cảnh Thành nghe được, cũng lại ghen đỏ mặt, không nói lời nào.

Dần dần, Cảnh Thành cũng không khóc trước mặt tôi nữa. Có lẽ bởi vì sau một lần kia, mỗi một lần bị hoàng hậu phạt, trước khi tôi gặp Cảnh Thành sẽ luôn sửa sang lại bản thân cho tốt nhất mà đi gặp hắn. Hắn cũng sẽ không phải nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của tôi nữa.

Lần này cũng sẽ như vậy.

Tôi nghiêng nghiêng lệch lệch, ngồi ở một góc quen thuộc. Hết sức duỗi thẳng hai chân, để nằm ngang.

Thu bà bà nói cho tôi biết, để như vậy sẽ không khó chịu.

Thu bà bà là nữ quan trong hoàng cung, phẩm cấp cao hơn so với nữ quan ở phủ thái tử và trong phủ chư vương. Là tứ phẩm.

Nghe Văn công công nói, năm đó Thu bà bà là nhất đẳng tài nữ, thông minh tuyệt đỉnh. Hoàng hậu trước kia, chính là mẫu thân đương kim hoàng thượng, từ một ngàn người mới chọn được một nữ quan cho đương kim hoàng thượng, đầu tiên là thư đồng, sau đó lại cùng giải quyết sự vụ phủ thái tử năm đó. Sau khi đương kim hoàng thượng kế vị, Thu bà bà cũng vào cung, vinh thăng lên nữ quan tứ phẩm.

Có một lần, tôi quỳ trong băng tuyết ngập trời, cuối cùng cũng được hoàng hậu chấp thuận hồi phủ thái tử, vừa mới đi ra khỏi Vĩnh Khang cung không xa, hai chân cuối cùng cũng không cảm cự nổi, lập tức ngã trên mặt tuyết. Một lần kia ta được Thu bà bà. Mặc dù bà bà lớn tuổi, nhưng vẫn rất đẹp mắt, mặt mày rất ôn hòa. Bà lặng lẽ mang tôi vào nơi của bà, là một nơi rất yên tĩnh, tên là “Hành Tung Hiên”, cho tôi uống trà nóng, ăn điểm tâm, còn dạy tôi phương thuốc giúp khá hơn khi chịu phạt.

Về sau, khi đã khá hơn tôi lại chịu phạt, luôn luôn có thể nhìn thấy Thu bà bà.

Tôi không qua lại với Thu bà bà, Cảnh Phi nói qua, tôi là người không dễ dàng qua lại quen thuộc với người khác. Trừ đối với Cảnh Thành, với người khác luôn là người khác hỏi một câu tôi đáp một câu. Vì vậy, luôn là Thu bà bà hỏi tôi này nọ.

Từ khi tôi ở nơi nào, đến kinh thành lúc nào, khi nào thì vào phủ thái tử.

Hỏi hiện trạng thái tử như thế nào, phủ thái tử có dễ chơi hay không.

Sau đó, lúc nào tôi cũng lưu ý chuyện tốt bên ngoài cung, nghĩ tới về sau phải nói cho Thu bà bà nghe.

Tôi không biết tên tuổi của Thu bà bà là gì. Tôi không biết, Thu, rốt cuộc là tên, hay là họ của bà. Văn công công đã từng nói, di-ễn-đà-n lê-qu-ý-đô-n Thu bà bà cũng không phải là gọi là Thu bà bà, Thu, là mười bảy năm trước đổi tên tuổi.

Tôi tên Nhậm Lan Châu, tựa hồ cũng không phải là Nhậm Lan Châu. Nhậm Lan Châu là do hoàng hậu đặt, hay là tên của tôi, tôi cũng không biết. Hoàng hậu không thích tôi, cuối cùng tôi cũng không thể đi hỏi bà cái này.

Tôi đã hỏi Cảnh Thành, Cảnh Thành nói hắn cũng không biết. Sau đó hắn nói : “Nhậm Lan Châu, nếu như người không thích cái tên này, người có thể đổi một tên khác. Sau khi nghĩ kỹ, ta hồi bẩm mẫu hậu là được.”

Nhưng là cái tên này đã đi theo tôi 17 năm, tôi đã có thói quen, tựa hồ cũng không có cái tên gì đẹp hơn để thay thế nào.

Lan Châu, thuyền. Thái tử Cảnh Thành, tự Minh Đình. Đình, mép nước thuyền nhỏ.

Thuyền trong nước.

5. Chương 5: Lừa Gạt

Ba ngày sau, cuối cùng tôi cũng được thả ra, Cảnh Phi đứng ở cửa cung chờ tôi, hai cổ kiệu nhỏ. Câu nói đầu tiên tôi khi thấy hắn là: “Thái tử đã ổn rồi hả?”

Cảnh Phi nhìn tôi, vẻ mặt cổ quái. Hắn thở dài, gật đầu một cái, sau đó đưa cho tôi một ly trà nóng cùng một cái bánh bao, nói: “Ăn từ từ, cẩn thận không nghẹn.”

Tôi cầm lấy ly trà, uống một hơi cạn sạch, đưa ly không cho Cảnh Phi, muốn nữa. Cảnh Phi lại đưa một ly khác cho tôi. Năm sáu ly xuống bụng, mới từ từ lại sức. Bánh bao trên tay đã bị nắm chặt đến biến hình, nhiệt độ ấm áp từ bánh bao truyền tới lòng bàn tay, cũng với trà nóng trong bụng, toàn thân thoải mái hơn nhiều. Lúc này tôi mới từng ngậm từng ngậm bắt đầu gặm bánh bao, nhanh chóng ăn xong một cái, nháy mắt ngấm Cảnh Phi. Hắn cười, đưa cho tôi một túi bánh bao, không quên dặn dò: “Cũng đừng ăn nhiều lúc này, cẩn thận dạ dày của người.”

Trong miệng tôi lấp đầy bánh bao thịt, tùy tiện gật đầu một cái, khẽ khom người chui vào kiệu nhỏ.

Cảnh Phi vén rèm dò đầu vào, tôi hàm hàm hồ hồ hỏi: “Làm cái gì?”

Hắn nhìn tôi một lúc lâu, nói: “Ta không thể cùng người về.”

Tôi nói: “Cũng tốt cũng tốt. Cám ơn vương gia.”

Hắn rũ mắt, buông rèm xuống, kiệu phu nâng kiệu nhỏ lên, như một làn khói chạy chậm.

Trở lại phủ thái tử, tôi đã ăn no, nhảy xuống kiệu, chạy vào trong phòng của mình rửa mặt một phen, đổi một thân quần áo sạch, lúc này mới đi gặp Cảnh Thành.

Cảnh Thành nghiêng đầu trên giường, vốn đang cau mày, nhìn thấy tôi, liền cười lên.

Tôi đi vào, ngồi ở bên cạnh giường của hắn.

Hắn kéo tay của tôi, nói: “Ừ, nhiều tháng đã không được gặp người.”

Tôi gật đầu, Cảnh Thành đi ra ngoài đánh trận hơn nửa năm, trở lại liền ngủ mê mấy tháng. Quả thật đã lâu.

“Hôm nay tôi đã là nữ quan phủ thái tử. Tương đương là không thể không có chút chuyện bận ở bên ngoài. Muốn một chút nữa tôi mới có thể đến xem người.”

Chuyện tôi được phong làm nữ quan của hắn là chuyện sớm muộn mà thôi, hắn hiểu được, tôi cũng hiểu được.

“Hôm nay tốt không?” Hắn nhìn màu áo tím của tôi, quan sát từ trên xuống dưới.

Ta cười nói: “Mặc quần áo này rất đẹp? Trang phục quan ngũ phẩm đấy.” Tôi rút bàn tay bị hắn lôi kéo, duỗi năm ngón tay chính tề ở trước mặt hắn.

Hắn vươn tay đặt lên bàn tay tôi, lại lần nữa cầm tôi đặt trong lòng bàn tay hắn, cười nói: “Ừm, không tệ. Rất có tinh thần.”

Hắn lại hỏi tôi: “Còn có gì muốn nói với ta không?”

Tôi nuốt nước miếng một cái, suy nghĩ một chút, nói: “Còn nữa, mấy tháng trước, tôi chọn một thái tử phi giúp anh.”

Nụ cười trong mắt của hắn càng sâu: “Là Đình gia đúng không?”

Tôi gật đầu: “Vâng.”

Nụ cười trong mắt hắn càng đậm thâm: “Tốt.”

Tay của tôi bị hắn nắm, giống như tất cả mọi chuyện trong mấy tháng này bị hắn nắm vậy. Tôi cố gắng làm tất cả mọi chuyện, chọn thái tử phi theo ý của hắn, tổ chức hôn sự theo ý của hắn. Ngoại trừ việc tôi bị hoàng hậu giam lại, không biết hắn có biết hay không.

Cũng không như người ngoài nghĩ như vậy, tôi chọn thái tử phi, đầu tiên là nhìn ngày sinh tháng đẻ, tiếp đó là xem tướng, cuối cùng dùng một câu đó quỷ dị kết thúc dày vò này.

Đình cô nương của Đình gia, đã bị thái tử của tôi chọn trước từ tám trăm năm trước. Trong mấy tháng ăm ỉ này, chỉ là tôi giúp thái tử hôn mê diễn một trận tuyển phi mà thôi.

Chuyện lần đầu tiên thái tử gặp Đình Hương cô nương, là một đoạn chuyện xưa rất tục tĩu. Tôi thích nghe diễn, trong hí văn tài tử giai nhân gặp gỡ trong lầu, có Du Long Hỷ Phượng. Thiếu gia con nhà quan lại quyền ý ở nhân gian trong lúc vô tình gặp được tuyệt đại giai nhân, vừa nhìn thấy liền nhất kiến chung tình. Sau đó hỏi thăm chung quanh xem là nữ nhi nhà ai, tiếp đó chính là tới cửa cầu hôn.

Cảnh Thành và Đình Hương, chính là qua con đường này.

Hôm đó, tôi lôi kéo thái tử đi qua cửa thành phía bắc, vui chơi ở trong chợ. Khắp nơi trong chợ phía bắc là gian hàng đồ cổ, gian hàng xiếc ảo thuật, đồ chơi mới lạ. Ta đi muốn thoải mái tự do đi dạo, cho nên tách ra khỏi Cảnh Thành.

Cảnh Thành không giống ta, nhiều năm không đi ra khỏi phủ thái tử, không biết đường, không thể làm gì khác hơn là tìm một trà lâu coi như là yên tĩnh ngồi. Thật lâu sau, cho đến khi mặt trời chiều ngả về tây, vẫn không thấy bóng dáng đã nha đâu đâu.

Lão bản trà lâu đi lên thúc giục muốn thu tiền trà, Cảnh Thành quần bách. Lại không bỏ được chiếc nhẫn phỉ thúy trong tay hay là cái túi thơm treo bên hông để chống đỡ trả tiền nước. Đang trong lúc giằng co, Đình Hương cô nương đến trà lâu nghe đàn mang theo nha hoàn bên người xuất hiện.

Khi nghe Cảnh Thành miêu tả với tôi sau đó, ngày đó Đinh Hương cô nương một thân xiêm áo vàng nhạt, hơi thoa một ít phấn, trên đầu chỉ cài một cây trâm phỉ thúy. Màu vàng nhạt phối hợp vô cùng hợp với phỉ thúy, tươi mới sáng ngời, Cảnh Thành nói như vậy, như ánh sáng mờ của ánh tà chiều tiến vào cửa sổ cũng thay đổi màu sắc.

Đinh Hương cô nương thanh toán tiền nước cho Cảnh Thành, nhẹ nhàng lướt qua. Sau khi Cảnh Thành phục hồi lại tinh thần, mới hỏi thăm lão bản là cô nương nhà ai. Vì vậy nhớ mãi không quên với Đinh Hương cô nương nhà Binh bộ thị lang.

Cảnh Thành lớn đến như vậy, vẫn là lần đầu tiên nói không ngừng về một cô nương với tôi.

Đây đã là chuyện của hai năm trước. Từ đó về sau, tôi phải mất một thời gian ở bên ngoài hỏi thăm Đinh Hương cô nương này có người hứa gả hay chưa, sau đó trở lại nói cho Cảnh Thành, để cho hắn yên tâm.

Hai năm sau, Cảnh Thành như ý nguyện sắp cưới Đinh Hương cô nương về.

Tôi lại làm xong một chuyện giúp Cảnh Thành.

Cho nên nói, tôi không làm nữ quan của Cảnh Thành thì ai làm? Người nào có thể hiểu rõ lòng Cảnh Thành hơn tôi? Mặc dù hoàng hậu lão thái thái ghê tởm, cũng không hồ đồ, nhưng cũng rất tinh chuẩn.

Tôi vì Cảnh Thành, diễn một tuồng quang minh chính đại chọn thái tử phi cho người khắp thiên hạ xem.

Khi Cảnh Thành cười nhìn tôi, đầu tôi có chút choáng váng. Tôi cười một tiếng, nói: “Như thế nào? Mấy ngày nữa chính là ngày đại hỉ của người, tôi còn vì người chuẩn bị hồng y, tỉ mỉ chọn từng mũi kim đường chỉ. Tôi sẽ lập tức đưa cho người, người mặc thử một lần, được không?”

6. Chương 6: Nguyên Vân

Cảnh Phi thường nói tôi yêu giày vò, lời này không giả.

Ngày đó Cảnh Thành cưới Đinh Hương cô nương làm thái tử phi, trời còn chưa sáng tôi đã chọn từng món đồ, nghiệm tra lại từng chuyện lại một lần nữa, cơm cũng không quan tâm.

Giờ ăn điểm tâm đi qua, Cảnh Phi cũng tới, nhìn thấy tôi không nói một lời đứng ở đại sảnh nhìn chăm chăm bận rộn sai người làm, cười nói: “Nhìn chăm chăm nữa con người cũng muốn rớt ra rồi.”

Tôi hừ một tiếng, tiếp tục làm người canh người.

Hắn đi tới bên cạnh tôi, nói: “Thái tử ca ca đâu? Mấy ngày không nhìn thấy hắn vào triều.”

Tôi khinh bỉ: “Thái tử vừa mới khỏi hẳn, sao có thể lập tức vào triều được? Chuyện trong triều, Duyên Hi vương gia người ít đi phong lưu khoáng hoạt một chút đi, gánh thay việc thái tử cần làm, có gì không thể?”

Cảnh Phi chế nhạo mắng: “Cũng biết người vì thái tử ca ca, lại muốn quở trách ta. Người biết rõ ta không bằng thái tử ca ca, mấy chuyện trong triều kia, sao có thể lãnh lẹ được như thái tử ca ca chứ? Hôm qua Đỗ Nguyên Vân ở trên triều chậm rãi nói nửa ngày, một lần lại một lần nói, ta nghe cái đoạn kia mà nhức đầu, đầu còn có thể lo toan được mấy chuyện của thái tử ca ca sau khi hạ triều được?”

Đỗ thị lang Đỗ Nguyên Vân, chính là cha của Đỗ cô nương được tuyển chọn kia.

Văn võ trong triều Đại Cảnh ta, có hai người tài ba, một chính là người binh pháp công phá đọc lầu lầu - tiền nhiệm Binh bộ thị lang hiện tại đảm nhiệm Binh bộ thượng thư – Đinh Hữu, một vị khác chính là vị trí nhớ rành mạch đối đáp phân rõ Hộ bộ thị lang Đỗ Nguyên Vân.

Hai người bọn họ cùng đỗ tiến sĩ, lại cùng làm quan. Ba năm trước đây Đại Cảnh ta từng gặp nguy cơ lớn, lũ lụt Hoàng Hà, lại gặp ngoại tộc xâm lấn. Văn võ cả triều khúm núm, không dám tùy tiện xin đi giết giặc. Duy chỉ có Hộ bộ thị lang Đỗ Nguyên Vân và Binh bộ thị lang Đinh Hữu trong một ngày lâm triều đồng đặc than thở khóc lóc, nguyện lĩnh hoàng mệnh đi, hiến kỳ sách, giải nguy cơ của Đại Cảnh.

Cảnh Thành đã từng nói, một năm kia, Kim thượng trên triều khen ngợi Đinh Hữu và Đỗ Nguyên Văn trước mặt văn võ toàn triều, cái gọi là một lòng trung can cần trọng chi thần là như thế. Dưới sự khen ngợi, trên khuôn mặt già nua của Binh bộ thượng thư và Hộ bộ thượng thư đương thời thật sự không nén được giận. Nếu không phải là bọn họ đều là nguyên lão ba triều, cự đầu râu bạc đầy một xấp, khó tránh được kim thượng ngay tại chỗ miễn quan của bọn họ trực tiếp thăng chức cho Hộ bộ thị lang và Binh bộ thị lang.

Cảnh Phi còn nói: “Người nói Đỗ Nguyên Văn kia nói những cái gì? Không biết ông ta tìm được từ nơi nào một đồng ghi chép, nói thái tử và chư vương chúng ta mấy năm này tiêu phí quá nhiều, còn nói Đại Cảnh mấy năm này khi có chiến loạn, quân phí túng thiếu, thật sự là không có quá nhiều năng lực gánh được tiêu phí của chư vương. Người nhìn xem, mấy vườn gia chúng ta, ngoại trừ ta và ngũ đệ lục đệ ra, những người khác tuổi tác đều còn nhỏ, được các nương nương trong cung mang theo, có thể hao tổn bao nhiêu? Ta nhìn xem, chính xác là ông ta đang hướng về phía thái tử. Nữ nhi của ông ta không được chọn là thái tử phi, hiện nay mắt nhìn thấy nữ nhi Đinh gia vui mừng hơn hờ sắp thành thái tử phi, vô cùng đổ kỵ.”

Tôi “Ừm” một tiếng, không lên tiếng.

Cảnh Phi lại nói: “Người đừng có mà không để bụng. Lời nói của Đỗ lão, phụ hoàng vẫn nghe. Những năm này, Đỗ lão tính toán tỉ mỉ, tiết kiệm cho phụ hoàng ta không ít tiền. Mỗi lần ông ta “có bản khởi tấu” cần nhả hồi lâu nói ông ta tiết kiệm được bao nhiêu tiền thu được bao nhiêu tiền, mặt của phụ hoàng vô cùng hồi hộp. Ta xem đâu, hiện nay Đỗ lão được lòng phụ hoàng hơn Đinh lão. Hôm nay vừa nói như thế, phụ hoàng liền đồng ý, tán thưởng ông ta nói rất đúng, hơn nữa còn khen ông ta không e ngại đắc tội với thái tử và chư vương, là xương tủy của phụ hoàng. Kim khẩu của phụ hoàng vừa mở, hôm nay thái tử phi vào cửa, chỉ cho nàng mang đến ma ma bên người, những ma ma và nha hoàn sai vặt khác, không cho phép mang đến bất kỳ một ai.”

Tôi cười nói: “Chuyện này cực kỳ tốt.”

Cảnh Phi nhìn tôi một cái: “Người thì tốt lắm, cái này nữ quan như người sẽ được thoải mái, nhưng Đinh Hữu lại bị chọc giận gần chết. Hạ triều, nổi giận đùng đùng một mình đi rất nhanh.”

Cảnh Phi thấy tôi không đáp, lại nói: “Hôn sự của thái tử ca ca ngày hôm nay đã thỏa đáng rồi. Mấy ngày trước đây ta nghe Thục phi nương nương nói, hai nữ tử bảo bối Ngũ đệ Lục đệ của người cũng nói hôn sự với phụ hoàng, nói là nữ nhi mấy vị đại thần trong triều nhìn rất thích hợp ổn định.”

Ngũ hoàng tử Cảnh Chỉ, lục hoàng tử Cảnh Nhiên đều là con của Thục phi. Năm nay 16 tuổi. Thục phi cũng chiều lục cung, danh tiếng có một không hai.

Chân hần điểm vòng nhẹ nhàng trên đất, phải đi một hồi, đột nhiên nói: “Nhậm Lan Châu, người cũng tìm cách tìm một hôn sự giúp bốn vương?”

7. Chương 7: Cảnh Phi

Ta cảm thấy được Cảnh Phi muốn làm hôn sự, nếu không phải là vội đến hồ đồ thì cũng chính là bị Đỗ lão làm giận đến hồ đồ rồi.

Tình yêu của vương gia Duyên Hỉ Cảnh Phi, trong kinh thành không ai không biết không có người nào không hiểu. Chỉ sợ oanh oanh yến yến ở Giang Nam phía xa, hay là ở Bắc quốc, đều khuynh tâm ái mộ thanh danh hiển hách lưu khắp Tần lâu Sở quán của vị vương gia này.

Kim thượng từng nói: “Cảnh Phi giống ta.” Lại cảm thán: “Cảnh Phi không giống ta.”

Tôi theo cảnh thành vào cũng đã gặp qua kim thượng. Mặt mày Cảnh Phi đúng là giống phụ hoàng hần nhất trong số các chư vương. Nhưng mỗi lần chư vương đến dự yến hộ gia đình, kim hoàng lại than thở, nói Cảnh Phi không có tiền đồ, mỗi ngày đều lưu luyến ở bên trong khóm hoa, không hề nghiêm chỉnh, đứng đắn chút nào.

Cảnh Phi uống rượu, mắt điếc tai ngơ. Kim thượng cũng cực kỳ yêu thương hắn, nếu là Ngũ hoàng tử Lục hoàng tử và các hoàng tử khác mà như vậy, đảm bảo kim thượng sẽ lên án bọn họ một phen.

Trong các chư vương, Cảnh Thành và Cảnh Phi là hai người tốt hơn cả. Cảnh Thành đã từng nhiều lần khuyên Cảnh Phi, Cảnh Phi lại nói: “Thái tử ca ca muốn được hưởng thiên hạ, hiển nhiên tuân thủ dạy bảo của phụ hoàng mới đúng. Mà thần đệ có một ý nguyện duy nhất được hưởng đình đài, bao nhiêu mỹ nhân, cầm kỳ thi họa, vô hạn phong nhã, sung sướng cả đời.”

Căn bản không phải là chuyện một hoàng tử có thể nói ra làm ra.

May mà những thứ lộn xộn lung tung này là nói trước mặt Cảnh Thành. Cảnh Phi đứng ở trước mặt hoàng thượng luôn là mỉm cười gật đầu không nói lời nào. Nếu hắn nói những lời này, hoàng hậu cũng chiều Cảnh Phi hơn nữa cũng sẽ xiêu vì tức giận.

Nhưng vì cái gì, ngày hôm nay vương gia Duyên Hỉ Cảnh Phi lại muốn tổ chức hôn sự?

Cảnh Phi thấy tôi sững sờ không nói lời nào, cười nói: “Thế nào? Trong phủ của ta cũng không có nữ quan nào lành lợi hiểu được tâm tư chủ tử như người, người nể tình tình cảm nhiều năm của chúng ta, giúp ta lần này?”

Tôi “Phi phi” mấy tiếng: “Cái gì mà tình cảm nhiều năm, vương gia nói như vậy cũng không sợ đau đầu lưỡi hay sao.”

Cảnh Phi cười to, còn tôi thì thở dài. Cảnh Thành đã từng nói tôi cùng Cảnh Phi giống như huynh đệ song hành, tự lại thì không có chuyện gì tốt lành.

Tôi chỉ có thể đồng ý. Nhưng là, thái tử điện hạ gặp gỡ cùng thái tử phi ở trà lâu, vương phi tương lai của vương gia Duyên Hỉ, bắt tự còn chưa xem, tình nhân của Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử cũng là nữ hài nhi khá hơn chút, tôi đi đâu tìm kiếm cho hắn một cô nương tốt đây?

Vì vậy sau hôn lễ của thái tử mấy ngày, tôi liền kéo Cảnh Phi tới chợ.

Thời tiết đúng dịp, ánh nắng ấm người, cô nương trên đường phố đông đảo, sắc màu rực rỡ, cảnh đẹp ý vui. Có thể gặp gỡ cô nương vừa mắt hay không, đó chính là do vận mệnh của Duyên Hỉ vương gia mà thôi.

Tôi bắt đúng bệnh, để Cảnh Phi ngồi ở trong một quán trà, sau đó thừa dịp hắn không chú ý, trốn vào trong đám người đông đúc.

Tôi gạt đám người ra, nếu ra khỏi phủ thái tử, cũng không thể tay không mà về. Tôi nhìn bên trái nhìn bên phải một chút, tính toán bạc trong bọc quần áo, cẩn thận chọn lựa.

Phía đông có cửa hàng, được đặt lên là Đại Phúc, vàng bạc ở đó là tốt nhất. Nhậm Lan Châu tôi vốn không phải là cô nương yêu trâm châu vòng quý, những thứ vàng bạc kia mới là tốt nhất trong lòng tôi.

Vì vậy mỗi lần Cảnh Thành ban thưởng đều không ban thưởng vòng ngọc gì đó, mà hắn đặt một thỏi nguyên bảo vào trong lòng bàn tay tôi. Tôi nắm thật chặt, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

Cảnh Thành giống như tôi hiểu hắn, luôn có thể ban thưởng đồ tốt nhất hợp với tâm trạng của tôi.

Tôi đang vuốt ve một bình vàng điêu khắc hoa văn tinh tế, yêu thích không buông tay, tính toán nên làm thế nào để có được giá tiền lợi cho bản thân, chợt nghe thấy sau lưng có một tiếng kêu hưng phấn: “Nhậm Lan Châu!”

Tôi quay đầu lại, Cảnh Phi ngoan ngoãn đứng ở sau lưng tôi, hí mắt nhìn tôi, lại nhìn bình vàng trong tay tôi, rất hứng thú.

Tôi nhìn bốn phía một lượt, không có người nào giống như là cô nương Cảnh Phi chọn trúng. Tôi dậm chân, nói: “Người chạy tới nơi này làm cái gì?”

Cảnh Phi nói: “Không phải là bảo đi theo người? Hai ta cùng nhau ra ngoài, phải ở cùng một chỗ.”

Hắn lại gần, nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Ta không yên lòng với người.”

Dưới con mắt của mọi người, cuối cùng tôi cũng không thể nói cho hắn biết hôm nay tôi dẫn hắn ra ngoài tìm cô nương. Mặc dù Cảnh Phi đã sớm chịu cái danh vương gia phong lưu, nhưng dầu dãi cũng phải để ý mặt mũi của hoàng tộc.

Đáy lòng ta thở dài, nói: “Thôi thôi, người đã đi theo thì thôi vậy.”

Nhưng nếu quả thật Cảnh Phi hữu duyên với một vị cô nương, ngay cả khi hắn đi theo ta tới cửa hàng vàng bạc này, cũng có thể chạm mặt đúng không?

Cảnh Phi vươn tay cầm lấy cái bình, nhìn thân bình một chút, lại tỉ mỉ nhìn đầu bình, sau đó tư thái mười phần nói với chương quỹ: “Nếu ta có thể nói xuất xứ của cái bình này, có thể cho chúng ta một cái giá tốt không?”

8. Chương 8: Trạng Nguyên

Chương quỹ hít mắt nhìn Cảnh Phi từ trên xuống dưới, cuối cùng phun ra hai chữ: “Hừ, được!”

Cảnh Phi gật đầu, còn chưa trả lời, liền nghe thấy một âm thanh thanh thúy kiều mi: “Ta còn nói ai đang ở chỗ này, thì ra là Phi đại gia. Vừa rồi Mị Mị nói với ta Phi đại gia tới ta còn không tin, nói Phi đại gia lâu ngày rồi không có tới, chẳng lẽ là ẩn giấu kiều nữ nên không để ý đến nơi này của chúng ta. Chắc chắn, thật may là nhớ nhưng Phi đại gia của ta được thỏa ngay, không nhận được nhìn được ngay nha.”

Chúng ta cũng ngây người, quay đầu lại tìm theo tiếng nói vừa vang lên, đối diện với Đại Phúc lâu bang hiệu viết ba chữ “Nhân Tự Túy*.”

*Nhân Tự Túy: nhân: người, tự: tự nhiên, túy: say mê. Người tự say mê

Thì ra là thanh lâu. Còn là một thanh lâu mà Cảnh Phi đã là một khách quen.

Không trách được Cảnh Phi quen thuộc với đường nhỏ nơi này như vậy.

Ta cười nói: “Phi đại gia, giờ mới biết vì sao không mang tôi tới đây, chẳng lẽ là sợ quấy rầy nhã hứng của ngài?”

Cảnh Phi cười ha hả, nói với mỹ nhân trên lầu: “Hôm nay ta cùng người huynh đệ tới chọn đồ, ngày khác tới cửa báỉ phỏng? Các nàng đều tốt chứ?”

Mỹ nhân trên lầu nhẹ nhàng phe phẩy quạt tròn: “Đều tốt, đều tốt. Ta nha, Mị Mị a, Thanh Thanh a... Thủy Thủy, Kiều Kiều, ... còn có Quy Nhạn, Thái Vân, Tiểu Nguyệt nữa, đều rất tốt, luôn mong đợi Phi đại gia trở lại tìm việc vui.”

Mỹ nhân này thật là không kiêng kị, la hét đường cái người đến người đi này, không khỏi thu hút người đi đường ngẩng đầu lên. Cửa sổ sau lưng nàng cũng mở ra, nhìn thấy thêm nhiều mỹ nữ vươn đầu ra ngắm Cảnh Phi, sau đó liền nhìn thấy một hàng khăn tay lụa vung lên, liền tiếp có những âm thanh mềm mại: “Phi đại gia Phi đại gia~”

Ta cười thọt thọt Cảnh Phi, nói: “Phi đại gia vừa xuất hiện, quả nhiên là hoa khắp kinh thành đều biết a. Tiểu đệ ta bội phục bội phục.”

Cảnh Phi thần thái tự nhiên, chấp tay với người trên lầu một cái, xoay người, nói với chương quỹ: “Xem ra không tiện nói chuyện ở nơi này rồi, có thể đi vào trong nhà nói chuyện hay không?”

Chương quỹ đã sớm ngây người khi nhìn thấy mỹ nhân, miệng há thật lớn, lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, ho nhẹ mấy tiếng, nói: “Cũng tốt, cũng tốt.”

Cảnh Phi lại nói với tôi: “Như thế nào? Người ở đây nhìn nhìn mấy thứ tốt ở đây. Ta đi nói chuyện với hắn một chút.”

Tôi gật đầu. Sau khi Cảnh Phi đi vào theo chương quỹ, sau lưng nhất thời nghe thấy từng tiếng thở dài.

Sau nửa giờ, tôi đi dạo đến nỗi chán muốn chết, Cảnh Phi mới cùng chương quỹ đi ra ngoài. Hấn vừa nhìn thấy tôi, liền cười một tiếng.

Tôi lập tức biết đã bàn xong chuyện.

Loại lừa gạt bịp bợm thất đức này, Cảnh Phi làm rất thuận buồm xuôi gió, bách phát bách trúng.

Thanh toán giảm được gần nửa giá tiền, hài lòng lấy quần áo của mình bọc lấy bình, vui mừng phấp khởi rời đi. Chương quỹ còn la hét: “Cảnh công tử, Nhậm công tử đi thông thả.”

Cảnh Phi rất hài lòng.

Tôi nói: “Hôm nay kéo được người đi dạo, không nghĩ tới ngược lại người lại cho tôi mở rộng tầm mắt.”

Cảnh Phi chế nhạo nói: “Các người còn nói cả ngày ta mù quáng đi dạo nữa không? Ta ở “Nhân Tự Túy” đã sớm thấu hiểu cửa tiệm “Đại Phúc” này rồi. Hôm nay gặp người thích, liền đòi giao tình với chương quỹ, giảm ít tiền cho người, có hơi hơi đau lòng.”

Tôi nói: “Cám ơn Phi đại gia. Xem ra tôi phải dốc sức vì hôn sự của Phi đại gia mới được. Hôm nay Phi đại gia không được ở trong ôn hương, tôi phải sớm giúp Phi đại gia tìm được kiều thê mỹ thiếp, chậm rãi khiến Phi đại gia đau lòng.”

Cảnh Phi “Hừ” một tiếng, tôi còn muốn quở trách hấn, chỉ nghe hấn xông lên đằng trước kêu lên: “Mạnh huynh! Mạnh huynh!”

Ta quay đầu nhìn lại, Mạnh trạng nguyên tiền triều – Mạnh Khách một thân áo tím đang cò kè mặc cả trong cửa hàng văn phòng tứ bảo.

Tôi không khỏi than nhẹ, quả nhiên là quang cảnh thịnh thế, dân chúng an cư lạc nghiệp. Người có trí thức lại ngay sát bên cạnh người đẹp, bình an vô sự, cảnh tượng vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Mạnh trạng nguyên nhận ra Cảnh Phi và tôi, vừa chấp tay cười nói: “Thì ra là Phi huynh.” Lại cười nói tôi nói: “Nhâm cô nương cũng ở đây. A, không đúng, hiện tại nên gọi người là Nhâm thái chiêu rồi. Chúc mừng Nhâm cô nương.”

Thái chiêu, là quan hàm của nữ quan phủ thái tử.

Tôi khoát khoát tay, nói: “Mạnh huynh chê cười.”

Lại nói Mạnh trạng nguyên này cũng rất bi thảm. Vốn hấn là thần đồng nổi tiếng thiên hạ, văn hay chữ đẹp. Nghe nói tiên đế Thái tổ hoàng đế Đại Cảnh vừa nhìn thấy bài thi của hấn, nước mắt chảy rào rào, nói cơ nghiệp Đại Cảnh trăm năm thiên thu nữa có hy vọng, Mạnh Khách kỳ tài ngút trời, ta đã chọn được “thái bình tế tướng” cho hậu thế. Khi đó, Mạnh Khách vẫn thường một thân màu tím thuận lợi nổi tiếng khắp Giang Nam Giang Bắc Đại Cảnh. Đáng tiếc việc đời khó liệu, Mạnh Khách qua được kỳ thi trạng nguyên không bao lâu, tiên đế băng hà, còn chưa kịp phong quan cho hấn. Kim thượng lên ngôi, lại gặp phải nạn hạn hán và lũ lụt, trong triều loay hoay không được, liền trì hoãn việc phong quan này. Mạnh Trạng nguyên lại có khí phách thư sinh, cũng không leo lên quyền quý, vì vậy liền được xử lý qua loa đại khái đến “Tri thư viện” làm gần hai mươi năm, năm ngoái mới được thăng lên là phó sứ “Tri thư viện”.

Đại Cảnh trừ sáu bộ ở ngoài là Lại, Hộ, Lễ, Binh, Hình, Công, còn có hai viện là “Tri thư viện” và “Tri gián viện”. Người của “Tri gián viện” có thể hiệp trợ sáu bộ tham dự triều chính. Người của “Tri thư viện” biên soạn sửa sang lại sách trong thiên hạ, hoặc hiệu lệnh văn nhân sĩ tử tài tử tao nhân (nhà thơ) trong thiên hạ mở hội thi ca từ, nhã nhạc, không được tham dự triều chính.

Con đường làm “thái bình tế tướng” của Mạnh trạng nguyên cứ như vậy mà bị chặn đứt.

Khi tôi lớn hơn một chút, còn chưa đảm nhiệm chức thái chiêu vẫn thường cùng Cảnh Phi đến Tri thư viện, cùng Mạnh trạng nguyên đàm luận thưởng thức phong nguyệt. Mặc dù Cảnh Phi không học văn không nghề nghiệp, nhưng vẫn luôn thích thú dạo quanh Tri thư viện, nói là lấy dính chút hương mực, người cũng thêm mấy phần phong nhã tuần tú, tất nhiên sẽ thu hút hấp dẫn những oanh oanh yến yến kia.

Đối với điều này, mỗi lần Cảnh Thành biết được, cũng từ chối cho ý kiến. Tôi được hấn ngầm cho phép, vì vậy được đến đó nhiều hơn.

Tôi còn thường xin chữ Mạnh trạng nguyên, giấu trong phòng mình hoặc là nhờ Văn công công đưa cho Thu bà bà. Vốn dĩ là tôi đưa cho Cảnh Thành, nhưng Cảnh Thành lại cau mày nói Mạnh Khách không thành công vân vân. Nhất thời tôi hiểu được hần kiêng kị dính vào vận mệnh xui xẻo của Mạnh Khách, liền không đưa cho hần nữa. Thu bà bà cũng không kiêng kị những thứ này, bà nhìn thấy chữ đẹp, nói muốn nhìn muốn viết. Vì vậy tôi lại xin Mạnh Khách nhiều hơn, tất cả đều treo ở chỗ Thu bà bà.

Tôi nhìn hôm nay không biết Mạnh Trạng nguyên lại chọn lựa mực tốt giấy tốt gì đó, cười nói: “Lại muốn tìm đồ tốt? Cho chúng tôi nhìn một chút?”

Mạnh Khách cười nói: “Đúng vậy tuyển tập mực thượng hạng.”

Tôi nhìn kỹ, trong hộp mực điêu khắc phức tạp, đồ tốt lộ ra, xếp thành một hàng, trong hộp mực nhỏ lại xuất hiện một bức tranh Tây Hồ.

Cảnh Phi nói: “Hay lắm hay lắm! Quả nhiên là vật tốt nhất. Mặc dù ta bất tài, nhưng chỉ với hộp mực giá trị xa xỉ này, quả nhiên ánh mắt của Mạnh huynh rất tốt. Mua về, để qua mấy năm nữa, rồi lại bán ra, tất nhiên sẽ bán được với giá tốt. Nếu Mạnh huynh không ghét bỏ, ta nguyện làm giữ.” Đột nhiên hần hạ thấp giọng: “Mạnh huynh, chương quỹ ở nơi nào? Ta đi nói chuyện với hần một phen, tất nhiên sẽ có được một cái giá hợp lý.”

Mạnh Khách ngạc nhiên.

Tôi than thở: Cảnh Phi này, quả nhiên vẫn chỉ là hạng người học đòi văn vẻ. Muốn thảo luận với hần cái gì là trạm trở khắc chữ hương mực tuyệt đối là không được. Tiểu tử này chỉ có tập trung tinh thần vào tính toán giá tiền của các loại đồ mà thôi. Chẳng lẽ hôm nay hần quyết tâm muốn liên tiếp hạ hai thành, khoe khoang trước mặt tôi một phen hay sao?

9. Chương 9: Vương Phi

Lại chỉ nghe được Mạnh Khách nói: “Ta chỉ xem một chút thôi, còn chưa tính mua.”

Đột nhiên Cảnh Phi nói: “Nếu như vậy, đồ ta thích lại có được ngay.”

Nhớ Cảnh Phi từng nói với tôi, có một số thứ, nếu thật sự gặp được trong tình huống khắc cốt ghi tâm, cho dù mấy chục xuân hạ thu đông qua đi, vẫn luôn khắc sâu vào trong xương tủy, một buổi sáng tình cờ gặp lại, vẫn thích như cũ.

Cho nên giờ phút này, mắt Cảnh Phi chăm chú nhìn hộp mực trong tay Mạnh Khách, nhìn chăm chăm như muốn phát ra tia lửa.

Tay Mạnh Khách run lên, da mặt co rúm, nhỏ giọng nói: “Vương gia, vi thần cũng không phải là không phải vật này là không được.”

Cảnh Phi cười một tiếng, nói: “Bởi vì như vậy, bổn vương sẽ không từ chối.” Hần quay đầu lại nhìn tôi, nói: “Hôm nay cho ta mượn ít bạc, ngày khác sẽ trả người.”

Tôi bĩu môi: “Trong phủ của người của hiếm gì mà không có, muốn cái này làm cái gì?”

Hần cười nói: “Vừa rồi trong ‘Đại Phúc’ thấy một đôi bình, đã thương lượng với chương quỹ rồi. Trùng hợp phía trên đó cũng vẽ cảnh Tây Hồ, rất thích hợp ghép thành một đôi với hộp mực này. Mấy ngày nữa là sinh thần của hoàng hậu nương nương, không thể thiếu một phần lễ.”

Tôi nói: “Không trách được hoàng hậu nương nương thích người như vậy.”

Cảnh Phi mắt mẹ từ nhỏ, được hoàng hậu nương nương nhận về cung của mình nuôi dưỡng, cùng lớn lên với Cảnh Thành. Hoàng hậu lão thái thái giống như mẹ ruột của hần vậy.

Bên này Cảnh Phi thì thăm một phen với chương quỹ, vừa vận thương lượng giá tiền đủ để tôi trả được.

Cảnh Phi được một phen hài lòng.

Cảnh Phi đang vui sướng dùng bọc bọc lại hộp mực, Mạnh Khách đứng ở một bên, , nhỏ giọng nói với tôi: “Đáng tiếc vương gia phải là vương gia, bằng không làm thương nhân nhất định là giàu có một phương.”

Thương nhân trọng lợi, kể cả cái lợi cực nhỏ. Đối với điểm này, chính xác Cảnh Phi vô cùng am hiểu, vả lại làm không biết mệt.”

Bỗng nhiên tôi toát ra một ý niệm: tính toán chi li chính là tính cách của Hộ thị lang Đỗ Nguyên Vân, như vậy cũng sẽ nuôi dạy nữ nhi có học thức về phương diện này, xứng với vị Duyên Hỉ vương gia Cảnh Phi trước mắt này, nhất định sẽ vô cùng xứng đôi.”

Đầu tôi nhanh chóng chuyển, suy nghĩ một phen, cảm thấy đúng là vô cùng thỏa đáng, hợp lý.

Nếu hai người bọn họ có thể thành một đôi như tôi mong muốn, chính chính là phu xướng phụ tùy, cảm sát hài hòa.

Tôi vừa nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt không nhịn được mà xuất hiện. Cảnh Phi cảm gói đồ nhỏ đi tới, thấy tôi liền hỏi: “Người cười cái gì vậy?”

Tôi cố gắng ngừng cười, không đáp.

Ba người từ biệt ở đầu phố. Mạnh Khách muốn đến Tri thư viện đọc tập kinh sử cổ. Cảnh Phi dặn dò tôi một lần nữa phải quan tâm đến hôn sự của hắn. Tôi gật đầu cười, sau đó từ biệt.

Gần đây phủ thái tử luôn yên tĩnh. Quang cảnh náo nhiệt lúc cưới thái tử phi trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa. Tôi nghĩ chuyện này có liên quan đến việc sau khi kim thượng nghe Đỗ lão khẳng khái muốn giảm lược chi phí cuộc sống của các chư vương.

Diên Nhạc tam tử Cảnh Thành ở tổng thư phòng. Thân thể của hắn còn yếu, không thể vào triều, chỉ có thể mỗi ngày ngồi trong thư phòng đọc sách, viết chữ.

Mấy ngày nay Cảnh Phi cũng lo âu tới chuyện đã từng nói với tôi. Mặc dù lần trước tiên nhiệm Binh bộ thượng thư chết vì việc chỉ trích việc thái tử hôn mê sẽ gây khó khăn tới sự nghiệp thống nhất đất nước, bị kim thượng dùng một đạo thánh chỉ lấy mất đầu, đám triều thần an tĩnh không dám nói gì nữa, nhưng sao đám cưới thân thể thái tử vẫn yếu đuối, không thể vào triều, sợ rằng đám triều thần cũng đã kín đáo phê bình rồi.

Dù kim thượng yêu thái tử như thế nào cũng không thể duy trì với văn võ toàn triều, cũng không thể giết thêm một thượng thư nữa.

Tôi đi vào thư phòng thấy Cảnh Thành, đưa bình vào ra cho hắn nhìn.

Hắn cười: “Tổn bao nhiêu bạc? Ta bổ sung thêm cho người.”

Tôi nói giá cả, hắn kinh ngạc nói: “Lại là giá tiền này, chẳng lẽ Cảnh Phi cùng đi với người?”

Tôi nói phải hắn lại cười nói: “Cảnh Phi đúng là một tay cao thủ trên phương diện này.”

Tôi nói: “Không riêng gì bình này, hắn còn lừa gạt được hộp mực mà Mạnh Khách coi trọng.”

Cảnh Thành khẽ mỉm cười nói: “Người và Cảnh Phi suốt ngày ở chung một chỗ, mỗi ngày đều đến Tri thư viện lấy việc quấy rầy tài tử làm vui?”

Tôi nói: “Cũng không phải là vui lắm, vừa vặn vương gia hắn chuẩn bị lễ mừng sinh thần của hoàng hậu nương nương, chính là hộp mực cùng với đôi bình vẽ cảnh Tây Hồ ở tiệm vàng bạc.”

Cảnh Thành nheo mắt lại nói: “Vẫn là Cảnh Phi để tâm, Tranh cảnh Tây Hồ, mẫu hậu thích nhất là Tây Hồ.”

Tôi nói: “Vương gia hắn để tâm như vậy, tất nhiên sẽ khiến hoàng hậu thích. Trước đó vài ngày vương gia còn cẩn thận muốn kết hôn. Tuy là nói đùa, nhưng khó bảo đảm hiện tại không thật. Dứt khoát thừa dịp mấy ngày nữa sinh thần hoàng hậu nương nương, người thừa dịp hoàng hậu nương nương vui mừng, giúp vương gia định hôn sự đi.”

Cảnh Thành cười nói: “Chẳng lẽ ngươi đã có thí sinh?”

Tôi nói: “Nữ nhi Đỗ gia Đỗ thị lang tôi đã thấy, nhân phẩm tướng mạo đều rất tốt, hứa gả cho Duyên Hỉ vương gia, không phải là hợp sao?”

Cảnh Thành nghe xong lời này, nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng gật đầu một cái, nói: “Được!”

10. Chương 10: Thành Thư

Trời vào đông giá rét. Duyên Hỉ vương gia Cảnh Phi cưới chi nữ Đỗ thị lang.

Tin tức vừa truyền ra, làm tan nát từng trái tim oanh oanh yến yến Giang Nam Giang Bắc Đại Cảnh.

Trong Miên thành Giang Nam, danh kỹ nổi tiếng gọi là Dung Dung làm một bài thơ, đề trên khăn gấm thơm ngào ngạt, sai người ngàn dặm xa xôi từ Miên thành chuyển để vương phủ Duyên Hỉ.

Thơ viết:

Bích Thúy lâu tiền son phấn hương

Giang Nam thanh tao lâu lan truyền

Miên thành lạc hoa xuân không ở

Ngày nào làm lại mộng đầy giường.

Thơ vẫn còn non, chữ cũng không tốt. Nhưng khăn gấm đề thơ lại thơm ngào ngạt, có thể tưởng tượng thấy giai nhân nhẹ nhàng rơi lệ, từng chút từng chút mềm lòng.

Mặc dù tôi là nữ tử, thấy vậy tâm tình cũng động, hướng chi vị vương gia Cảnh Phi phong lưu này.

Tay hẩn nâng khăn gấm, liền tiếp thở dài mấy tiếng, có ý không đành lòng.

Sau đó hẩn nói: “Nhậm Lan Châu, ngươi làm việc quá nhanh.”

Tôi cười nói: “Vương gia, người ở Miên thành mấy năm, đến tột cùng là để lại bao nhiêu chuyện phong lưu? Ngày du ngoạn ở Giang Nam, phong quang vô hạn, người đếm một chút, để cho tôi may mắn một lần no bụng sướng tai thích mắt?”

Cảnh Phi ngửa mặt lên trời mà thở dài: “Giai nhân Giang Nam tuy nhiều, nhưng chỉ có Dung Dung được lòng ta nhất. Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Tôi xì mũi coi thường, nói: “Nếu như người không bỏ được, vẫn còn kịp.”

Cảnh Phi đáp: “Thôi thôi, suy nghĩ thương tâm vô ích, không bằng lúc này thu tâm lại, trải qua những ngày vợ chồng tôn trọng nhau.”

Ngày Cảnh Phi lập gia thất, bách quan chúc phúc. Thân thể Cảnh Thành ốm bệnh không thể đi đến được, nhờ tôi đưa lên một đôi mẫu đơn làm bằng phỉ thúy, chúc rằng trăm năm hòa hợp.

Mạnh Khách dẫn các thư sinh trong Tri thư viện cũng chúc. Quà tặng của thư sinh, tất nhiên là bất đồng. Ví dụ như Mạnh Khách vẽ một bức họa, phía trên núi non ẩn hiện, nước chảy xa xa, một gian đình viện trong núi, hoa đào nở rộ, ông bướm vờn quanh.

Trên bức tranh không đề chữ, ở bên trái, trên đỉnh núi nhỏ nhắn xinh xắn có một ẩn đồ.

Cảnh Phi tay nâng tranh vẽ, chặc chặc khen ngợi không dứt.

Tôi cười nói: “Người biết vẽ?”

Cảnh Phi đáp: “Tranh Lam Lạc vẽ, nhìn qua liền biết gió xuân ầm ập, làm người ta hân hoan vô hạn, thật sự là chúc mừng tân hôn vui vẻ.”

Lam Lạc là tên tự của Mạnh trạng nguyên.

Tôi thấy hần còn đang tỉ mỉ nhìn, nói: “Chẳng lẽ lại đang tính toán giá tiền?”

Cảnh Phi đáp: “Cho nên mỗi lần ta đều nói, thể gian hiểu ta, trừ Lam Lạc, chính là Nhậm Lan Châu người. Tranh Lam Lạc vẽ, tạm thời không nhắc tới kỹ năng, trong thời gian mấy năm làm Trạng Nguyên này, riêng thanh danh của hần, cũng đủ khiến cho các thiên kim tranh giành, bao nhiêu người tranh nhau muốn cướp đi.”

Hần thở dài một tiếng, lại nói: “Đáng tiếc trên bức tranh này không đề chữ. Huống chi Lam Lạc nay không bằng xưa, ẩn thân ở bên trong Tri thư viện, ít đi lại trên thị trường, hần là muốn mà không mua được...”

Tôi vì tài năng của Mạnh trạng nguyên mà thở dài mấy tiếng.

Đêm ba mươi hoàng cung mở gia yến. Hoàng hậu nương nương nhìn bên trái một thái tử phi Đình thị, nhìn bên phải một Duyên Hỉ vương phi Đỗ thị, không ngừng tán thưởng yêu thích. Một khi hoàng hậu vui mừng, liền thưởng cho phủ thái tử và vương phủ Duyên Hỉ không ít vật kiện, ngay cả thái chiêu - quan ngũ phẩm như tôi cũng ban thưởng không ít.

Cho nên nói, hoàng hậu vẫn là thưởng phạt phân minh. Nhậm Lan Châu tôi ở hai hôn sự này, công đầu chính là việc tốt không nhường người.

Đầu xuân năm sau, thái tử đã khỏe, có thể thượng triều. Tôi vui mừng vô hạn, Kim thượng càng thêm vui mừng vô hạn, sai thái tử tiếp tục kiêm quản Binh bộ và Công bộ. Binh bộ thượng thư Đình Hữu tích cực đốc sức, biên cảnh an bình, bình cường mã tráng, bách tính an cư lạc nghiệp.

Cả văn võ bá quan toàn triều Đại Cảnh đều nói, ngày nay triều đại Đại Cảnh hòa thuận, thái tử càng ngày càng chuyển biến tốt, ngay cả Duyên Hỉ vương gia phong lưu cũng hồi tâm thành gia. Các lão thần Đại Cảnh, lệ tuôn giàn giụa, khi lâm triều lập đi lập lại bày tỏ một lòng trung can nhật nguyện chứng giám, Đại Cảnh ta tương lai lập nghiệp yên ổn, minh chủ thịnh thế, các hoàng tử gia nghiệp hòa thuận, Đại Cảnh lưu truyền trăm thu vạn thế.

Lại đúng lúc Tri thư viện tấu, Tri thư viện trải qua mười năm, biên soạn thành công “Ngắm cảnh ngự lãm”, tập hợp, ghi lại tất cả thi từ ca phú của các văn nhân nhà thơ, cùng với điển cố tạp khoa kinh thư các mặt văn hiến khác từ thời thượng cổ, từ khi Đại Cảnh khai quốc đến nay. Hợp lại thành hai vạn bốn trăm cuốn.

Hôm đó, sau mấy năm Mạnh Khách lần đầu tiên dậy sớm lâm triều, tự tay cầm quyển đầu tiên của “Ngắm cảnh ngự lãm”, trình lên triều đình. Kim thượng cực kỳ vui mừng, nhớ lại Mạnh Khách năm đó, cũng hỏi tình hình mấy năm này của hần. Mạnh Khách sảng lãng đáp lại, mở miệng thành văn chương, tự thuật vài chục năm năm tháng lưu chuyển, không kiêu ngạo, không tự ti lại tình chân ý thiết, nghiêm nhiên nói miệng thành một bài văn biền ngẫu (song hành).

Mạnh Khách Mạnh trạng nguyên năm đó thanh danh tài học kinh thế, lại một lần nữa truyền khắp thiên hạ.

Mấy ngày sau, Mạnh Khách được thăng làm chính sử Tri thư viện, là quan tam phẩm.

Tôi và Cảnh Phi đến thăm Mạnh Khách, hần buồn bã cười với chúng tôi một tiếng, nói: “Chắc hẳn vì thần sẽ đốc toàn lực, dẫn dắt mọi người trong Tri thư viện, tập hợp văn chương trong thiên hạ, ca công tụng đức Đại Cảnh ta mãi ngàn năm.”

Tôi không trả lời được, Cảnh Phi cũng không lên tiếng, hần và Mạnh Khách rót một ly rượu, hai người cùng uống một hơi cạn sạch.

Ra khỏi nhà Mạnh Khách, đột nhiên Cảnh Phi nói: “Lũ lụt Giang Nam lại dâng, bốn vương cần đi Miên thành một chuyến.”

11. Chương 11: Lũ Lụt.

Lũ lụt ở Giang Nam, nếu Cảnh Phi giúp Cảnh Thành kiêm quản Công bộ, hiển nhiên muốn đi xem một chút.

Tôi không biết là ít của riêng Cảnh Phi hay còn là ý của Cảnh Thành.

Tân nương Duyên Hỉ vương phi lệ rơi mười dặm Trường Bình đưa tiễn, mảnh mai không thắng nổi gió rét, Cảnh Phi sai người đưa vương phi về phủ trước.

Đưa mắt nhìn giai nhân đi xa, hần quay đầu lại nói với tôi: “Hôm nay đến đưa tiễn ta, cuối cùng người cũng đã đạt tới một trình độ nào đó.”

Từ khi Cảnh Phi mười bốn tuổi, kim thượng đã thưởng Miên thành cho hần, tạm thời coi như là nửa đất phong của Duyên Hỉ vương gia. Miên thành giàu có và đông đúc, cảnh tượng tuyệt đẹp, thương nhân đi lại không dứt. Kim thượng yêu con, biết Cảnh Phi yêu thích cái gì. Vì vậy Cảnh Phi nhân nhĩ trải qua ngày tháng nửa năm ở Miên thành nửa năm ở kinh thành. Mà lần đầu tiên tôi không đưa tiễn hần, tự nói rằng dù sao vài tháng sau hần lại trở về, nhiều lắm là trước hôm hần rời kinh đến phủ của hần, liệt kê một chuỗi danh sách, ủy thác hần mang về một ít đồ tốt. Thập lý phô phong nhi lập, chân tư vị sơ oa, ba bắc hoan ngân xích tuyết, nam du mặc ly. Đều là những dược liệu bổ dưỡng nổi danh Giang Nam.

Những dược liệu này đề dành cho Cảnh Thành. Bệnh của Cảnh Thành vẫn không tốt lên được. Nếu nói với hoàng hậu và phủ nội vụ, bảo đảm là một phen kinh thiên động địa cùng với giầy vò. Từ nhỏ, thái y viện đã bó tay hết cách với bệnh của Cảnh Thành.

Hoàng hậu khóc thút thít, chửi rủa, trách cứ, nhiều lần đều nói muốn phá hủy Thái y viện, giết đám phế vật kia đi.

Tôi không tin được với những dược liệu và đám người cổ hủ ở Thái y viện kia, có một lần Cảnh Phi mang tới mấy vị thuốc từ Miên thành, tôi trộm cho Cảnh Thành thử dùng một chút, chọn lựa ra mấy vị thuốc tốt nhất, sau đó mỗi lần nói Cảnh Phi len lén mang về, dùng mấy người tin được trong phủ thái tử điều trị cho Cảnh Thành.

Mặc dù Cảnh Thành không thể khỏi triệt để, nhưng tốt xấu gì việc ăn uống cũng có tinh thần hơn chút.

Nếu không phải dựa vào những vị thuốc này, mấy ngày kia Cảnh Thành sẽ không thể có đầy đủ tinh thần khí lực liên tục góp ý với kim thượng trên triều, biện luận với văn võ cả triều, chủ lực xuất binh đi Tây Cương, đẩy lui các nước xâm lược.

Hôm đó ở trên triều, Binh bộ Đinh Hữu, Hộ bộ Đỗ Nguyên Vân cũng bị Cảnh Thành nói cho á khẩu không trả lời được, cuối cùng kim thượng bị thuyết phục, xuất binh Tây Cương. Sau cùng Duyên Nhạc thái tử Cảnh Thành lấy được công lớn, uy tín với vua và dân tăng lên gấp bội.

Thấy hôm nay Cảnh Phi nói tôi như vậy, tôi chỉ cười nói: “Chút nhân tình này Nhậm Lan Châu tôi vẫn phải có.”

Hần nhìn tôi cười: “Hôm trước, Lam Lạc dạy ta, cũng làm được một câu thơ, người nghe một chút.”

Hần ngẩng đầu, nhắm mắt lại, nhìn nơi xa, nhẹ giọng thì thầm. “Tòng lai sơ đạm nan đắc kiến, sở hạnh nhân thử tri tiêu tức.”

(Hán Việt: “Cho tới bây giờ sơ đạm khó được cách nhìn, may mắn vì vậy biết tin tức.”)

Tôi cau mày, nói: “Dùng từ quá mức thô thiển. không sang trọng.”

Cuối cùng hần đi về phía trước, chấp tay, từ biệt.

Lũ lụt ở Miên thành, giằng co đã được hai tháng.

Hộ bộ và Công bộ cũng bận rộn người ngã ngựa đổ ngựa lên trời. Một ngày kia, Công bộ thượng thư Phó Quảng lại chạy đến phủ thái tử.

Một ngụm trà lo lắng vào bụng, mắt ông lại nhìn chăm chăm Cảnh Thành. Cảnh Thành đang luyện chữ, dùng bút lại, gương mặt cười nói: “Lần này là vì sao?”

Phó Quảng than thở, nói: “Lần này thật khó lường, thái tử điện hạ, mặc dù Duyên Hỉ vương gia giúp điện hạ quản Công bộ, nhưng hần ở Miên thành, lại chuyên đối nghịch với Công bộ. Miên thành là trọng địa của Giang Nam, chuyện trị thủy lũ lụt này không phải là chuyện đùa, cũng không phải chỉ là chuyện của hần và lão già Hộ bộ.”

Cảnh Thành ho nhẹ một tiếng, nói: “Duyên Hỉ vương gia công tư phân minh, cũng không nên nghe bên ngoài nói bóng nói gió, tin miệng nói bậy.”

Phó Quảng sững sốt, nói: “Đương nhiên vi thần tin tưởng Duyên Hỉ vương gia, nhưng thần sợ là sợ Đỗ Nguyên Văn trợn mắt ở một bên, làm bẩn danh dự của Duyên Hỉ vương gia.”

Cảnh Thành đùa bỡn bút lông trong tay, không đáp.

Phó Quảng lại nói: “Vi thần thấy có chút không ổn. Trung thần trong triều cũng có nhiều chỉ trích. Hộ bộ mấy năm này, vài nét bút sổ sách cũng không quá sạch sẽ. Điện hạ, chắc người cũng đã biết đến.”

Cảnh Thành nâng bút lông lên khoe miệng, ngón tay khẽ vuốt ve đầu ngọn bút, mỉm cười nói: “Đỗ Nguyên Văn cũng chỉ là một thị lang. Hộ bộ không sạch sẽ trong sổ sách kia, cũng không thể chỉ tính trên đầu của ông ấy.”

Phó Quảng thở dài nói: “Mấy năm nay lão già Hộ bộ thượng thư Lâm Khắc Độc đều cáo bệnh không thể nào quản sự, ta cảm giác hần chính là mất nhắm mắt mở mà thôi. Thái tử, người xem _____”

Cảnh Thành nói: “Ta hiểu rõ rồi. Trước mắt việc quan trọng hơn cả là kịp thời giải quyết lũ lụt ở Miên thành. Ta gửi một phong thư cho Duyên Hỉ vương gia và Đỗ Nguyên Văn, giục hần ngay sau đó cũng giục hộ bộ. Tóm lại, sẽ không làm trễ nải công sự Công bộ của ông. Dù sao Duyên Hỉ vương gia cũng vẫn cai quản Công bộ, dĩ nhiên là phải giúp ông.”

Phó Quảng chỉ đành gật đầu một cái, thở dài, cáo lui.

Tôi tiễn Phó Quảng ra cửa, chỉ thấy Cảnh Thành đứng thẳng ở trước cửa sổ. Giấy Tuyên Thành – công phẩm tốt nhất trên thư án bị thổi loạn, không ít giấy đã rơi vào trong nghiền mực, màu sắc âm u nhanh chóng nhuộm lên, rớt cuộc bất động, một góc nặng nề đậu trên đó. Giấy Tuyên Thành mềm mại rơi xuống kêu phành phạch.

Mùi thơm của mực Huy Châu thượng hạng, từng chút từng chút tỏa ra bên ngoài.

Lần trước Cảnh Phi mua hộp mực, kính dâng lên trong sinh thần của hoàng hậu, hoàng hậu vô cùng vui mừng, kim thượng cũng thích, khen ngợi Cảnh Phi hiểu tâm đáng khen ngợi. Một đạo thánh chỉ, trong lúc nhất thời, Huy Châu nhanh chóng chế tạo những hộp tương tự, tiến cống lên rất nhiều. Các hoàng tử đều được chia ột ít. Đều theo ý thích của hoàng hậu, chạm khắc tranh cảnh bốn mùa của Tây Hồ, như họa Giang Nam. Mặc dù không giống đồ cổ giá trị liên thành như Cảnh Phi dâng lên, nhưng cũng coi như là lịch sự tao nhã tinh xảo, đặc sắc không kém.

Hồi lâu, chỉ nghe Cảnh Thành nói: “Nha đầu, Cảnh Phi đi Miên thành nhiều ngày như vậy, có thể có gửi được liệu về?”

12. Chương 12: Mật Báo

Không đợi được được liệu của Cảnh Phi, lại chờ được một phong mật báo của Duyên Hỉ vương gia Cảnh Phi, khẩn cấp tám trăm dặm, từ Miên thành Giang Nam một đường đưa tới trước ngự án của kim thượng.

Sáng sớm ở kinh thành Đại Cảnh, bị tiếng vó ngựa khẩn cấp từ tám trăm dặm đánh thức.

Sáng sớm Cảnh Thành đã phải vào trong cung, trở về sau khi hạ triều, câu đầu tiên nói là: “Tiểu tử Cảnh Phi này, còn có một tay như vậy.”

Trong mật báo của Duyên Hỉ vương gia Cảnh Phi, đã tố cáo nhạc phụ đại nhân của hắn.

Trải qua điều tra, Hộ bộ thị lang Đỗ Nguyên Vân, cầu kết với Tri giám viện Vương Hạ, Trương Tây Bình, Mạc Thị Quyết, cùng với đám người Công bộ thị lang Mã Văn Lạc, lũ lụt Hoàng Hà ba năm trước đây, sau khi lấy được trọng dụng của thánh thượng, qua công sự trên địa phương trọng yếu này, thu hối lộ. Phàm là người không hối lộ cho bọn họ, đều không có duyên tham dự công sự.

Công bộ thượng thư Phó Quảng liên tục than thở ở phủ thái tử: “Không nghĩ tới thật không nghĩ tới. Mã Văn Lạc lương tài (người hiền có tài) một tay thần vun trồng. Nguyên bản nghĩ tới mấy năm nữa, đợi vì thần sắp cáo lão về quê sẽ tiến cử hắn tiếp nhận vị trí hiện tại của vi thần. Khụ, thật là đau giết vì thần mất. Thái tử điện hạ, xin thứ cho cựu thần có mắt không trông, trách lầm Duyên Hỉ vương gia. Vương gia luôn trung thành với Đại Cảnh với thái tử điện hạ, nhật nguyệt chứng giám.”

Phó thượng thư lệ rơi ngang dọc, đau đớn kịch liệt không thôi.

Mấy cái tên Cảnh Phi kể trên sổ kia, ngày đó ngay lập tức bị bắt ngồi lao tù.

Cảnh Phi vẫn canh giữ ở Miên thành, chưa hồi kinh.

Lũ lụt Miên thành đang trong thời gian nguy cấp. Thái tử Cảnh Thành phụng hoàng mệnh, cả đêm triệu đám người Công bộ, Hộ bộ, Tri giám viện có liên quan, lần nữa cất cử quan viên phụ trách công sự ở Miên thành, hỏa tốc tiến về phía Miên thành, hiệp trợ Duyên Hỉ vương gia sớm ngày giải quyết việc khẩn cấp ở Miên thành.

Kim thượng liên tiếp hạ thành chỉ, khen ngợi Duyên Hỉ vương gia công tư phân minh, không thiên vị việc riêng, không hổ là vương gia Đại Cảnh, ban thưởng trăm viên bảo châu, trăm cuộn gấm vóc, bảo vật liên tục không ngừng được đưa vào vương phủ Duyên Hỉ.

Lại qua mấy ngày, trong triều lục tục có nhiều tin tức lộ ra ngoài hơn. Nghe nói, sự tích tham ô của kỳ nhân Hộ bộ thị lang Đỗ Nguyên Vân vẫn cho là vì nước vì dân, lần này bị bại lộ, nguyên nhân là ông ta ngàn lần không nên vạn lần không nên, vào nửa năm trước, yêu cầu nhóm chủ sự công sự của Miên thành đồ vật bằng vàng bạc do tiệm vàng nổi danh “Gấm đường” chế tác, dùng để chúc thọ mẫu thân của mình. Những người đó nịnh bợ Đỗ Nguyên Vân, từ trăm món vàng bạc thượng hạng tỉ mỉ chọn lựa được mười món. Vàng bạc còn dư lại, bọn họ bất chấp “Gấm đường” khẩn cầu như thế nào, ý thế hiếp người, cự tuyệt không trả tiền.

“Gấm đường” vì đạt tới yêu cầu những đồ vật vàng bạc này, trước đó đã bỏ ra vốn ban đầu rất lớn, ai ngờ cuối cùng chỉ thuận lợi thu được tiền vốn của mười món. Vì phòng ngừa mất hết cả vốn, không thể làm gì khác, chỉ đành nhịn đau tự xử lý đồng vàng bạc còn dư lại này.

Những đồ dùng này bị “Gấm đường” bán cho các thương khách khác của Giang Nam Giang Bắc, lại phát đến các nơi Giang Nam Giang Bắc Đại Cảnh.

Nhưng lúc đó không ai lưu ý đến bản thiết kế chạm trổ, ở dưới đáy số vàng bạc đó đều tỉ mỉ trạm khắc một khóm mẫu đơn chúc thọ nhỏ.

Đáy nhỏ, hình mẫu đơn chúc thọ cũng nhỏ hơn, mẫu đơn nở rộ, màu sắc rực rỡ, nhưng kỳ quái là giữa khóm mẫu đơn lại mọc ra một bông hoa đỗ quỳên.

Bởi vì điêu khắc rất nhỏ, sau khi tới tay đám nịnh bợ Đỗ Nguyên Vân, chỉ chú ý đến bề ngoài kim quang lấp lánh, phú quý hơn người của đồ vật, cuối cùng nhìn qua tinh xảo vô cùng, làm sao còn chú ý đến cái chỗ không hợp với lễ thường này.

Chính vì cái chỗ nhỏ nhỏ không hợp với lễ thường này mà Đỗ Nguyên Vân bại lộ.

Nghe nói vị trạm khắc kia, sinh ra trong nghèo khổ, bất mãn với công sự quan trọng như thế lại trở thành công cụ độc quyền bán hàng của đám quan viên kết bè kết cánh sa đọa với nhau, vì vậy mới thiết kế bản vẽ, điêu khắc một hình nhỏ ở đó. Hắn lại dự đoán được một nhóm đồ kia, tuyệt đối không có khả năng chỉ chọn trong mười món hiến tặng cho Đỗ Nguyên Vân, những quan viên kia chắc chắn sẽ tỉ mỉ chọn lựa mười

món tốt nhất từ mấy trăm món khác, còn dư lại chắc chắn sẽ lưu lạc đến dân gian. Nhưng nếu có thể được ông trời che chở, chắc chắn có người có kiến thức có thể nhìn ra điểm kỳ lạ trong đó, nếu vị này có kiến thức có thể có mười phần kiên nhẫn cùng bền lòng, nhất định có thể tìm hiểu nguồn gốc, tra ra những đại tham quan đại sâu mọt này, lập công vì Đại Cảnh vì dân chúng khắp thiên hạ.

Không biết thời điểm hẩn điêu khắc những thứ này đến tột cùng là cầu bao nhiêu lời cầu phúc. Âm hiệu không rõ ràng ngày ấy của hẩn, cuối cùng cũng tới ngày hẩn mong muốn. Đồ có khắc khóm mẫu đơn ở giữa mọc ra một bông hoa đỏ quỳn qua tay nhiều người, cuối cùng đã lọt vào mắt Duyên Hỉ vương gia Cảnh Phi.

Vì vậy chuyện thế gian rất khó dự liệu. Chuyện nhìn như không thể nào thành công lại không chê vào đâu được, thỏa mãn tâm nguyện.

Tân hôn của Cảnh Phi mới gần được một tháng, liền tự mình dùng một quyển sổ nhỏ đưa nhạc phụ đại nhân vào nhà tù. Đỗ Nguyên Văn năm đó lấy được khen ngợi trung quân chi thần của hoàng thượng, trở thành nhạc phụ Đỗ Nguyên Văn của Duyên Hỉ vương gia, dĩ nhiên lại là đại sâu mọt của Đại Cảnh.

Đỗ gia trong một đêm lên trời xuống đất, thay đổi nhanh chóng.

Cảnh Thành cười nói với tôi: “Nha đầu, hiện tại Đỗ cô nương này lại bị chúng ta hại thảm rồi.”

Vương gia Cảnh Phi này, tuyệt đối không có khả năng chỉ là một vị vương gia phong lưu.

Tôi cười nói: “Vô luận như thế nào, Cảnh Phi cũng coi như là người của người. Lần này người ấy làm như vậy, mặc dù có chút tàn nhẫn với Đỗ cô nương, nhưng lại lập được công lớn, người cũng không có chỗ xấu.”

Cảnh Thành cúi đầu chỉ lo viết chữ trên giấy, hồi lâu, mới đặt bút xuống, nói: “Nói cho cùng thì Đỗ cô nương cũng là do chúng ta chọn cho Cảnh Phi. Mấy ngày nữa, chờ chuyện có chút bình ổn, nếu người có rảnh rồi, đi vương phủ Duyên Hỉ nhìn nàng một chút.”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Được.”

Lúc này, chỉ nghe Tiểu Hỉ Tử phủ thái tử đi vào cửa phòng nói: “Điện hạ, Duyên Hỉ vương gia đưa được liệu đến.”

13. Chương 13: Chén Thuốc

Dược liệu Cảnh Phi đưa từ Miên thành được bao bọc tỉ mỉ. Cũng giống như những lần trước, mỗi loại dược liệu đều được bọc trong một bọc, bên trên có một tờ giấy nhỏ, phía trên tỉ mỉ viết thời gian hái dược liệu, cân nặng, đặc biệt nói rõ. Bút tích tỉ mỉ tinh xảo của Cảnh Phi, thẳng hàng chỉnh tề, xưa nay rất được kim thượng khen, cũng không giống tác phong thường ngày của vương gia phong lưu.

Tôi từ xưa đến nay hết sức yên tâm với sự suy tính chu đáo này của Cảnh Phi. Ví dụ như mở một bọc ra, Cảnh Phi viết: “Sơ oa này 100 chỉ*, đều được hái vào tháng ba năm ngoái. Giờ tuất mỗi đêm, lấy năm chỉ, nấu đến khi chỉ còn một chén nước, thêm lượng đường đỏ vừa đủ uống khi còn nóng. Liên tục trong nửa tháng, trong lúc dùng kị vật cay.”

*chỉ: mười chỉ bằng 1 lượng.

Đêm đó, ta dựa theo lượng đã chia, tự mình ở dưới phòng bếp sắc thuốc.

Mùi thơm của sơ oa vô cùng dễ ngửi. Sơ oa Đại Cảnh, thực xứng với đồ tốt của Ly Châu. Mặc dù sơ oa đã sớm trở thành cống phẩm của Ly Châu, hàng năm hoàng hậu ban cho Cảnh Thành không ít, nhưng theo bệnh tình của Cảnh Thành, trên thực tế là nên dùng nhiều hơn một chút. Nhưng Cảnh Thành sợ khiến hoàng thượng và hoàng hậu lo lắng, luôn thu mua Trương thái y, để cho ông báo ít đi. Lượng chưa đủ, Cảnh Phi trực tiếp lấy ở Miên thành. Sinh trưởng ở Miên thành, mặc dù không bằng cống phẩm của Ly Châu, nhưng cũng coi như là chất lượng. Huống chi sơ ỏ của Miên thành tự có dược tính đặc thù, cần phải dùng

chung với đường đỏ. Sau khi ăn vào, so với dùng sơ oa của Ly Châu, dường như Cảnh Thành thoải mái hơn chút.

Phương thuốc của Thái y viện, không biết sao, không có thêm mục đường đỏ này. Nhưng lần đầu tiên Cảnh Phi đưa sơ ỏ từ Miên thành về thì hắn dùng chữ Khải tinh xảo tỉ mỉ viết: “Cần thêm số lượng đường đỏ vừa phải, sẽ có hiệu quả bất phàm.”

Thuốc đã sắc tốt, tôi cẩn thận từng li từng tí dùng vải cầm ấm thuốc lên, chậm rãi rót được thủy đen nhánh vào trong chén. Nhất thời trong phòng thuốc tràn ngập mùi thuốc.

Đường đỏ. Tôi thuận tay lấy đường đỏ, đang muốn cho vào chén thuốc thì dừng lại.

Trong phòng bếp chỉ một mình tôi, đây là vì dễ dàng sắc thuốc cho Cảnh Thành nên đặc biệt để ra một phòng bếp chuyên dùng. Ngày thường, chỉ có mình tôi có chìa khóa, kể cả Cảnh Thành và thái tử phi Đình thị cũng không biết đến tột cùng bên trong làm cái gì.

Mỗi lần sắc thuốc, tôi đều đem được liệu và thuốc dùng để sắc bọc lại cực kỳ kín, gió thổi không lọt, lại đốt nhang lên, khiến người ngoài không thể ngửi thấy mùi thuốc ở bên trong.

Không có một bóng người trong bếp, âm thanh gõ canh từ xa truyền đến. Đến giờ tuất.

Tôi vẫn chậm rãi cho đường đỏ vào trong nước thuốc, sau đó đẩy nắp lại, đặt ở trong một cái giỏ, khóa chặt cửa, tự mình mang đến cho Cảnh Thành.

Cảnh Thành hắn vẫn ở trong thư phòng. Ánh nến chập chờn, chiếu rọi trên mặt hắn. Mặt hắn tái nhợt coi như có chút huyết sắc. Trên thư án bày rất nhiều sách, hắn nửa nghiêng nửa nằm ở trên thư án, một quyển sách được nắm hờ trên tay, bốn chữ trên bìa mơ hồ lộ ra, không rõ ràng hiện dưới ánh nến.

Tôi nhìn thoáng qua, chính là “ngắm cảnh ngực lăm” của Mạnh trạng nguyên cùng học sinh Tri thư viện biên soạn.

Tôi đặt thuốc ở trên thư án của hắn, nói: “Điện hạn, nên uống thuốc rồi.”

Cảnh Thành ngẩng đầu, nhìn chén thuốc một chút, nói: “Là sơ ỏ?”

Tôi gật đầu.

Hắn không lên tiếng, để sách xuống, cầm chén lên, chậm rãi đưa bốn cái muỗng trong đó.

Mùi thơm của sơ ỏ càng nồng.

Đột nhiên Cảnh Thành nói: “Nha đầu, người nói ta nên uống hay không nên uống?”

Hắn ho khan một tiếng, cau mày, nằm lại trên thư án, khôi phục tư thế vừa rồi.

Hàng năm đến mùa này, Cảnh Thành cần uống sơ ỏ để ỉnh thoải mái hơn chút. Duyên Hỉ vương gia Cảnh Phi mỗi lần đều kịp thời đưa được liệu tới, lựa chọn tỉ mỉ, kiểm tra chất lượng, mùi thơm nồng đậm chân chính, bao bọc kín đáo, nguyên là nơi Cảnh Thành và tôi lệ thuộc, tin tưởng.

Nhưng giờ phút này, hai chúng tôi nhìn chằm chằm chén đã sắc thành thuốc này, lại không biết xử lý nó như thế nào.

Chuyện Cảnh Phi tố cáo Đỗ Nguyên Vân, văn võ cả triều khen ngợi, hoàng thượng và hoàng hậu cũng vui mừng, nhưng, cũng là chuyện hiện tại thái tử Cảnh Thành kiêng kị nhất.

Trước khi có chuyện này, mặc dù Cảnh Thành và tôi cũng liệu trước được tâm Cảnh Phi, sợ rằng tuyệt không phải đơn giản là phong lưu vương gia không hỏi chính sự, nhưng không không ngờ tới thì ra hắn là một nhân vật không thể coi thường như thế.

Ký hiệu được điêu khắc trong bình, không rõ ràng như vậy, lén lén lút lút không thể lộ ra ngoài ánh sáng như thế, cố tình lại bị Cảnh Phi phát hiện. Một đầu mối nhỏ nhỏ không thu hút thậm chí cực kỳ buồn cười như vậy, cư nhiên lại bị Cảnh Phi hảo hảo mà lợi dụng, một đường lên trên, cuối cùng đánh thẳng vào đầu sỏ, một lần giăng một lưới lớn giăng trọn thân nhiều năm chuyện tâm biên chức sa đọa. Huống chi, là sau khi hắn cưới nữ nhi Đỗ hia.

Cảnh Phi làm những chuyện này, tâm tư kín đáo đến bậc nào, nghị lực và kiên nhẫn đến bậc nào, lực quyết đoán đến bậc nào.

Những ý định kín đáo kia, những điều coi như không có tâm này, những điều muốn dứt là dứt này, đủ để khiến cho Cảnh Thành kinh hãi rồi.

Cảnh Thành cười khổ một tiếng, dưới ánh nến đỏ dang động, nụ cười khổ của hắn nhìn qua vô cùng quỷ dị thê lương.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Nha đầu, ta không uống chén thuốc này được không?”

Tôi gạt đầu một cái, cầm chén thuốc lên, dội tất cả xuống đất. Nước thuốc rơi vãi tung tóe, bắn cả vào vạt áo của tôi và Cảnh Thành, bắn cả lên trên thư án.

Mùi thơm đặc biệt của sơ ố, nhanh chóng tràn ngập trong phòng, nhanh chóng phiêu tán không thấy nữa.

Tôi cười một tiếng với Cảnh Thành, nói: “Thái tử điện hạ không cần dùng thuốc này, tôi sẽ tìm thứ tốt khác.”

Tiếp đó, tôi lấy khăn tay ra, chậm rãi lau đi nước thuốc đọng lại trên thư án, nói: “Còn nữa, những chuyện này, chúng ta cũng không cần phải nói cho Duyên Hỉ vương gia biết.”

14. Chương 14: Giả Bộ

Lại qua mấy tháng, Cảnh Phi còn đang ở Miên thành, viết một phong thư cho thái tử, đều là nói làm tròn bổn phận huynh đệ, tất cả đều mạnh khỏe, hi vọng hoàng huynh không cần quá nhớ mong.

Cảnh Thành nhìn thư, dùng bút nhẹ nhàng chống cằm, trầm mặc hồi lâu mới bắt đầu viết thư hồi âm. Lát sau, thư đã viết xong, truyền người đưa đến Miên thành.

Hắn đưa mắt nhìn gã sai vặt đi xa, cười nói: “Miên thành càng ngày càng quan trọng, sợ rằng Cảnh Phi hắn sẽ không hồi kinh.

Không thể hồi kinh, càng thêm không muốn hồi kinh.

Mùa đông năm này, kinh thành có bão tuyết, bông tuyết đầy trời che đi một thành xa hoa. Hoàng thành lộng lẫy, ở giữa một màu tuyết trắng vô cùng sáng rỡ động lòng người.

Trong kinh thành chói sáng chính là vương phủ Duyên Hỉ. Nguyên là do thái tử tự mình tấu xin với hoàng thượng, nói vương gia Duyên Hỉ ở bên ngoài dài ngày, vô cùng khổ cực, hướng hồ là vài ngày hôm trước sửa trị lũ lụt, diệt trừ tham quan, đều là lập được công lớn. Còn nữa, Duyên Hỉ vương phi Đỗ thị, mặc dù cha bất kham, nhưng Đỗ thị dịu dàng hiền huệ, đáng xưng là thê hiền của Cảnh Phi, không nên bởi vì chuyện của cha mà khiến Đỗ thị bị dìm lú. Cảnh Phi ở bên ngoài, một mình Đỗ thị xử lý chuyện trong vương phủ Duyên Hỉ, cũng hết sức khổ cực, về lý nên được phong thưởng, Cảnh Phi ở bên ngoài cũng không cần lúc nào cũng phải quan tâm.

Thánh thượng chuẩn tấu, phái người đến Miên thành ngỏ ngang phong thưởng Duyên Hỉ vương gia, đồng thời Duyên Hỉ vương phi Đỗ thị cũng được nhận phong thưởng. Vương phủ Duyên Hỉ nhất thời náo nhiệt vô cùng.

Mấy tháng này chuyện khiến tôi buồn rầu là đi nơi nào tìm sơ oa cho thái tử. Sau khi vào đông, thân thể Cảnh Thành lại không tốt. Đủ loại cách đều đã thử qua. Tuy nhiên vẫn không cảm thấy yên tâm, lại không cần được liệu mà Cảnh Phi đưa tới, về điểm này, Cảnh Thành càng thêm cố chấp hơn tôi.

Có một ngày, tôi thấy Cảnh Thành chống đỡ một cách hết sức khó chịu, cho nên đành mang thuốc của Cảnh Phi tới cho hắn. Thuốc đặt ở trước giường hắn, hắn đẩy tôi ra, miệng mở to thở hổ hển, nắm chặt mép giường chống thân thể lên, ngón tay trắng bệch run rẩy, nói: “Ta không cần nó.”

Cuối cùng thuốc cũng không uống.

Hắn ở trước mặt người ngoài hoàn chỉnh vô sự, trên triều cứng cỏi mà nói, dưới triều chuyện trò vui vẻ, thậm chí ở trước mặt thái tử phi cũng dùng vẻ mặt ôn hòa ngôn ngữ thông dong. Cho đến khi chỗ tĩnh lặng chỉ có hai ta, cửa phòng khép chặt, hắn đưa lưng về phía ta, nôn từng ngụm máu trên khăn lụa trắng như tuyết thượng hạng.

Sau đó hắn nhẹ giọng nói: “Nha đầu, cầm đi thiêu hủy.”

Hai ta đều cho rằng hắn giả bộ như vậy ở bên ngoài có thể lừa gạt được tất cả, cho đến một ngày, hoàng hậu lại triệu tôi đi.

Hoàng hậu nhìn thấy tôi, phất tay một cái, đuổi mọi người lui xuống, nói với tôi đang quỳ trước mặt bà: “Nhậm Lan Châu, người nói thật với ta, gần đây đến tột cùng thái tử như thế nào?”

Tôi nói: “Gần đây thái tử tốt lắm.”

Bà nói: “Các người đừng giấu diếm ta. Tâm tư của ta, mười mấy năm qua, đều ở trên người thái tử. Con của mình, làm sao ta lại không hiểu? Hằng năm vừa đến mùa đông, tất nhiên thân thể thái tử sẽ không tốt. Mùa đông năm nay, phương thuốc không đổi, lượng thuốc không gia tăng, làm sao thái tử có thể vô sự như vậy?”

Bà từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt tôi, ngồi xổm xuống, ghé mặt lại gần, từ dưới nhìn chăm chăm tôi.

Phật châu trong tay bà thoáng qua trước mặt tôi, Phật châu bị bà vờ đã bóng loáng tỏa sáng.

Hoàng hậu cười lạnh nói: “Người nên biết, nếu thái tử có chuyện gì không may xảy ra, cái mạng nhỏ của người cũng không còn.”

Tôi vẫn nói: “Xin hoàng hậu yên tâm, thân thể thái tử không đáng lo. Có thể là phương thuốc của Trương thái y đột nhiên có tác dụng. Có thể thấy được thuốc này phải dùng một thời gian, thành tâm thành ý mới có thể thấy khởi sắc.”

Hoàng hậu đứng lên, tôi chỉ nghe được bà ở trên đỉnh đầu cười lạnh một tiếng, nhất thời bên trong phòng im lặng yên tĩnh.

Lúc này thấy Văn công công đi vào cửa nói: “Hoàng hậu thứ tội, nhưng thái tử vừa vội vàng sai người tới hỏi, thái tử có một quyển sách quan trọng, không biết thái chiêu đã đặt ở nơi nào? Cần thái chiêu trở về giúp thái tử tìm.”

Hoàng hậu cả giận nói: “Cũng không phải là chuyện gấp gì, ta đây đang hỏi nàng ta.”

Văn công công nói: “Thái tử nói, chuyện này của người rất gấp. Sách người tìm để cấp cho hoàng thượng một bản, cần dùng sách chuẩn, thái tử không nhớ rõ lắm. Nếu dùng sai, là bất trung bất hiếu với hoàng thượng, người cả gan xin hoàng hậu trước cho thái chiêu trở về.”

Ngừng một lát, hoàng hậu thở dài nói: “Được rồi, người trở về đi.”

Tôi đi tới cửa, lại nghe thấy hoàng hậu ở phía sau nhẹ nhàng nói: “Nhậm Lan Châu.”

Tôi dùng chân. Giọng nói của bà nhỏ đến nỗi suýt chút nữa tôi cũng không nghe được: “Người chăm sóc thái tử cho tốt.”

Tôi gật đầu.

Trở lại phủ thái tử, Cảnh Thành nhìn chăm chăm tôi, cười nói: “Người không bị làm khó chứ?”

Tôi cười nói: “Không hỏi chuyện của tôi đến nửa điểm, đều hỏi chuyện của điện hạ người.”

Nụ cười dừng lại trên môi hắn: “Hả?”

Tôi thở dài nói: “Điện hạ, hiện tại một chúng ta không có Thái y viện, hai không có Duyên Hỉ vương gia, thuốc này, cần phải chờ một chút.”

Nụ cười vẫn sát bên môi, thẳng tắp nhìn tôi, nói: “Không sao, qua được là sẽ qua, ta tự hiểu thân thể của mình.”

Một lát sau, Cảnh Thành đứng lên, đi tới tủ sách đầu giường lấy xuống một quyển sách, khẽ mỉm cười, nhủ thầm nói: “Trước không nói chuyện này, mấy ngày nay ta ngẫm nghĩ hồi lâu, sách của Mạnh Khách này thật là thú vị.”

Hắn đi tới trước mặt của tôi, đưa sách đến trước mặt, bốn chữ “ngắm cảnh ngự lâm” trên trang sách rõ ràng dưới ánh nến.

Hắn cười nói: “Từ trước đến giờ người rất quen thuộc với đám thư sinh trong Tri thư viện, người cẩn thận nhìn một chút cho ta, đám thư sinh này có giao tình như thế nào với Duyên Hỉ vương gia, rốt cuộc là có quan hệ gì?”

15. Chương 15: Đề Phòng

“Ngắm cảnh ngự lâm”, trừ việc lựa chọn biên tập các triều đại thay đổi ra, ở trong mỗi cuốn đến có lời tựa của của thư sinh sáng tác. Trong đó có một bài viết bàn về quy định trưởng tử thừa kế, kết luận rằng, phải bàn về hiền, không nên bàn về trưởng. Mặc dù lời tựa mịt mờ, nhưng cẩn thận đọc, không khó nhìn ra ý sâu xa trong đó.

Tôi nghĩ đây chính là nguyên nhân Cảnh Thành lo lắng. “Ngắm cảnh ngự lâm” được kim thượng và triều khen ngợi, mỗi ngày Cảnh Thành cũng đọc sách không buông tay. Trang có lời tựa bị Cảnh Thành phát hiện, dưới sự kinh hãi của tôi, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là Mạnh Khách mà ta và Cảnh Phi có giao tình rất tốt. Mặc dù Cảnh Phi được hoàng hậu nuôi lớn, nhưng dù sao cũng không phải là hoàng hậu thân sinh, cho nên cũng coi như không phải là trưởng tử. Lời tựa này, chẳng lẽ là nhắm vào Cảnh Thành bệnh nhiều năm?

Vừa nghĩ thế, thân là thái tử Cảnh Thành lo lắng như vậy cũng không phải là không có lý.

Thời tiết giữa hè, hương lan quế bay trong Tri thư viện, ý vị cổ xưa khoáng thai. Tôi đang chờ Mạnh Khách ở thiên sảnh, lại nhìn thấy Ngũ hoàng tử Diên Trú Vương Hòa, Lục hoàng tử Diên Lễ Vương Nhất cùng bước vào cửa.

Tôi sửng sốt, liền vội vàng tiến lên thi lễ: “Thái chiêu Nhậm Lan Châu thỉnh an hai vị vương gia.”

“Thái Chiêu miễn lễ!”

Diên Trú Vương Cảnh Nhiên và Diên Lễ Vương Cảnh Chỉ gần đây vì mẫu phi Thục phi được phong làm hoàng thái phi, danh tiếng đang thịnh. Hôm nay hai huynh đệ họ mặc áo khoác cùng màu, mặt mày hồng hỏ, làm cho người ta có cảm giác thân thiết đến kinh ngạc, vừa nhìn qua tưởng rằng là một đôi sinh đôi.

Con trai của Thục phi, bình thường quan hệ với thái tử cũng chỉ lạnh nhạt. không can thiệp tới chuyện của nhau. Kim thượng cưng chiều Thục phi nhiều năm, rốt cục chống lại ý của quần thần, phong Thục phi xuất thân từ người thường thăng lên làm Hoàng quý phi, cuối cùng hai vị vương gia này cũng thoát ra khỏi cớ khí nhiều năm.

“Chẳng lẽ thái chiêu cũng đến tìm Mạnh trạng nguyên bàn về chữ?” Cảnh Nhiên hí mắt nhìn tôi.

Tôi tâm niệm vừa động, chỉ đáp: “Đúng vậy, gần đây thái tử phi nương nương trang trí lại thư phòng thái tử, nói là thiếu một bức tự, thế nào cũng muốn thái tử treo một chữ của Mạnh trạng nguyên.”

Cảnh Chỉ cười ha hả, thế nhưng lại đối lại: “Kể từ khi thái tử ca ca cưới hoàng tẩu, thật sự là nghe lời hoàng tẩu nói.”

Cảnh Nhiên nâng mí mắt, cười nói: “Sao bỗng vương lại nghe nói, thái chiêu người cũng đã từng xin không ít chữ tốt của Mạnh trạng nguyên, lại không đưa một bức vào trong phòng của thái tử ca ca?”

Làm sao hấn biết? Trong lòng tôi kinh ngạc một chút, nhưng thần sắc vẫn không thay đổi, cười nói như cũ: “Nguyên là như vậy, thái tử phi nương nương cũng đã lên tiếng, nói là thích chữ của Mạnh trạng nguyên, muốn hôm nay tôi đặt trước với Mạnh trạng nguyên không được sao?” Tôi nhỏ giọng tiếp tục nói: “Thái tử gia cũng không thể tránh được.”

Cảnh Chỉ cười ha ha, nhẹ nhàng lắc quạt trong tay, chỉ có Cảnh Nhiên mặc dù vẫn treo nụ cười nhưng đôi mắt vẫn nhìn tôi chăm chăm, cẩn thận nhìn.

Tôi giả bộ không biết, cười cười như cũ. Lúc này Mạnh Khách mới đi ra, cất cao giọng nói: “Ồ, thì ra là hai vị vương gia đến, xin thứ tội cho hạ quan. Thái chiêu của thái tử cũng đến, thất lễ thất lễ.”

Cảnh Chỉ khoát khoát tay, nói: “Chớ câu lệ nhiều lễ phép bỏ đi như vậy. Hôm nay tới lãnh giáo chữ của người, còn mong đại tài tử người ngàn vạn đừng chê cười hai huynh đệ chúng ta. Đúng rồi, thái tử ca ca muốn một bức chữ của người, người cũng mau viết cho người ta đi, để Nhậm cô nương mang về phục mệnh với thái tử. Ha ha.”

Tôi hắc hắc cười ngượng.

Mạnh Khách không hiểu: “Phục mệnh cái gì?”

Đột nhiên Cảnh Nhiên nói: “Bức chữ này là thái tử phi muốn, yêu cầu đặt ở trong thư phòng của thái tử, người phải theo ý thích của thái tử phi mà viết. Chỉ cần được thái tử phi thích, bên thái tử, tất cả đều tốt rồi. Thái chiêu cô nương, người nói có đúng không?”

Ánh mắt của hấn bắn thẳng tới.

Tôi vội vàng mở miệng đáp: “Vâng.” Mạnh Khách như hiểu được ý của chúng tôi, “Uhm” một tiếng nói: “Không biết thái tử phi thích chữ gì?”

Thái tử phi Đinh Hương, kể từ sau khi vào phủ thái tử, thật sự tôi cũng không giao thiệp với nàng, lúc này cũng khó nói, đành tiếp tục tự biên tự diễn nói: “Ha ha, tân hôn chưa lâu, tất nhiên là thân mật vô cùng, Mạnh trạng nguyên tài trí hơn người, chọn chữ thích hợp là cực tốt rồi.”

Nghe lời này của tôi, Cảnh Nhiên và Cảnh Chỉ cũng có nhiều hứng thú nhìn Mạnh Khách.

Mạnh Khách đi tới trước thư án, trải rộng giấy ra, tỉ mỉ chấm bút lông vào mực nước, điều chỉnh tốt, trầm ngâm suy tư chốc lát, sau đó múa bút trên giấy.

Tôi và Cảnh Nhiên Cảnh Chỉ tiến tới nhìn, chỉ thấy hấn viết bốn chữ “đoàn tụ sum vầy”.

Cảnh Chỉ ha ha cười nói: “Mạnh trạng nguyên, đây cũng quá ướm át rồi.”

Cảnh Nhiên nhẹ nhàng lay quạt, không nói một từ.

Tôi hắc hắc cười nói: “Chữ đẹp chữ đẹp.” Đi lên phía trước, cẩn thận cầm giấy lên, đợi cho không, cuộn lại mang về. Chỉ nghe đột nhiên Cảnh Nhiên nhẹ nhàng nói: “Bốn chữ này, thật sự thái tử điện hạ sẽ thích?”

Tôi cười nói: “Thích thích, phạm tục nhưng phong nhã.”

Mạnh Khách cũng ở một bên nói: “Hạ quan chỉ lấy ý thích của thái tử phi làm chuẩn.”

Cảnh Chỉ cười nói: “Trạng nguyên lang a trạng nguyên lang, phen khổ tâm này của người, nhất định sẽ không uổng phí.”

Đêm đó, tôi trải bốn chữ “đoàn tụ sum vầy” ra cho Cảnh Thành nhìn.

Cảnh Thành cau mày: “Chữ của Mạnh Khách?”

Tôi gật đầu, kể lại chuyện hôm nay một lần. Cảnh Thành cười nói: “Cảnh Nhiên và Cảnh Chỉ cũng đi tìm Mạnh Khách, đứng dịp gặp phải người.”

Tôi lắc đầu một cái, nói: “Hai vị vương gia này khó đối phó.”

Yên lặng một lát, tôi lại nói: “Điện hạ, gần đây kim thượng rất thích thú với bọn họ...”

“Không sao...” Cảnh Thành có chút hăng hái chọn đèn hoa, nói: “Chỉ là ban thưởng quá phận chút thôi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi cười nói: “Nếu phụ hoàng thật sự muốn vun trồng bọn họ, làm sao chỉ cho bọn họ làm những việc thanh nhàn? Phân việc chuyện gì cũng không cần làm, mặc dù chức cao, nhưng quyền không trọng. Chuyện trong triều đều không qua tay bọn họ.”

Hắn quay đầu tiếp tục đùa giỡn bắc đèn, cười nói: “Cũng chỉ là phong Thục hoàng quý phi, phụ hoàng bộc phát thân mật vô cùng mà thôi. Nếu thật là bàn về chính vụ, phụ hoàng rất thanh tỉnh. Mấy năm này Thục hoàng quý phi ỷ sủng mà kiêu, phụ hoàng thương bà, đều tùy ý bà. Người nghĩ bà thật sự không yêu cầu hoàng đế cho hai đứa con trai của bà vị trí quyền thế sao? Bà muốn, nhưng phụ hoàng không đồng ý thôi.”

Trong lòng tôi bỗng nhiên sáng ngời lên. Chợt nhớ tới một chuyện nói: “Hôm đó người đắc thắng trở lại từ Tây Cương, tại sao lại không chống đỡ được mà ngã gục, hiện tại nghĩ lại, chắc lẽ Thục hoàng quý phi cũng tham dự trong đó?”

Hắn khẽ cười một tiếng, nói: “Nếu thật là Thục hoàng quý phi và Ngũ đệ Lục đệ, cũng vậy thôi. Cuối cùng trời che chở ta, may mắn tránh thoát được một kiếp.”

Hắn dừng tay lại chậm rãi đi tới trước mặt của tôi, đứng lại, nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ sợ là Cảnh Phi làm.”

Tôi nhìn hắn. Mặt hắn ngược ánh sáng, mịn màng ảo ảo trong đó.

Hắn thở dài nói: “Coi như không phải là Cảnh Phi làm, người ta cần đề phòng nhất, vẫn là Cảnh Phi. Ta lại không sợ bị người dồn vào chỗ chết độc giữa thanh thiên bạch nhật, chỉ sợ hắn, chỉ sợ hắn thần không biết quỷ không hay, liền bò đến trước ta.”

Hắn xoay lưng lại, chỉ nghe hắn lại nói: “Lại chỉ sợ hắn được lòng người trong thiên hạ, tất cả mọi người đều giúp hắn, đến lúc đó kể cả việc ta mạnh mẽ chống một hơi, cũng không làm nên chuyện gì.”

Tôi hiểu rõ ý của hắn.

Một lúc lâu, tôi nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ giúp đỡ người.”

Gió bay qua, hoa quế trong phủ thái tử cũng thoang thoảng tỏa hương.

16. Chương 16: Câu Tiễn

“Tôi sẽ giúp đỡ người.” Tôi nhẹ giọng nói với hắn.

Cảnh Thành muốn thuận lợi lên làm hoàng đế Đại Cảnh, tôi chính là phải giúp hắn.

Từ năm lên tám tuổi, tôi biết ngay, thái tử điện hạ Cảnh Thành của tôi, tâm và oàn thân hắn đều muốn chính là vị trí trên điện Kim Loan đó.

Khi đó, kim thượng chọn đại tài tử Tô Tử Hằng làm thái phó của thái tử, dạy thái tử học. Tô tiên sinh đã hơn năm mươi tuổi, phụng chiếu tới dạy thái tử, hết sức nghiêm túc, mỗi ngày cần cù chăm chỉ.

Có một ngày, Tô tiên sinh nói đến Việt vương Câu Tiễn, nói chuyện nằm gai nếm mật. Tôi ở một bên cũng nghe đến nhập thần. Hôm đó thân thể thái tử lại không tốt, nghiêng qua trên giường, cặp mắt lại sáng ngời khác thường, nói: “Tiên sinh, Câu Tiễn so với Hán Vũ đế thì như thế nào?”

Tô Tử Hằng nói: “Mạnh hơn Hán Vũ đế!”

Cảnh Thành lại hỏi: “So với Đường Thái Tông thì sao?”

Tô Tử Hằng nói: “Mạnh hơn Đường Thái Tông.”

Cảnh Thành nói: “Câu Tiễn chỉ là vua của nước Việt nhỏ, nổi danh nhất là sự tích nằm gai nếm mật, vì sao tiên sinh nói ông mạnh hơn Hán Vũ Đế Đường Tông?”

Tô Tử Hằng nói: “Hán Vũ đế và Đường Thái Tông có thành tựu về văn hóa, giáo dục, võ công, lưu danh thiên cổ. Nhưng thần nói Câu Tiễn mạnh hơn hai người, chỉ vì sự hiền hách cả đời là ở một chữ ‘nhịn’. Thân là đế vương, hiệu lệnh thiên hạ, dễ dàng đương oai với nước ngoài, nhưng với chữ ‘nhịn’ thì lại khó làm được đến khác thường. Thiên chi kiêu tử(1), trên vạn người, có một ngày lại cần chịu nhục, khuất cư ở nhân gian, khắc chế oán giận ngập mình, đè nén tức giận đang hừng hực trong lòng, giống như là để khoét thịt trong lòng. Kẻ địch mạnh nhất, không phải người khác, không phải kẻ đối địch, mà là chính mình. Người thường thực hiện chữ nhịn đã vô cùng không dễ, Câu Tiễn là vua của một nước, lại có thể thực hiện chữ nhịn, có thể nói đại trượng phu, có thể nói là một đời Lệnh chủ.”

(1) Thiên kiêu chi tử: con của trời.

Cảnh Thành yên lặng một lát, đột nhiên nói: “Tiên sinh coi ta với Câu Tiễn thì như thế nào?”

Tô Tử Hằng quỳ xuống nói: “Điện hạ!”

Cảnh Thành khẽ mỉm cười, trên mặt có chút đỏ ửng, nói: “Mặc dù Câu Tiễn chịu nhục vô cùng không dễ dàng, nhưng thân thể kiện toàn, so với người bệnh nhiều năm như ta đây, sợ rằng thắng cũng không ít đi.”

Tô Tử Hằng dập đầu một cái, cất cao giọng nói: “Mặc dù điện hạ còn nhỏ, nhưng thông minh hơn người sau này lớn lên, nếu có thể thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, tất sẽ thành một đời Lệnh chủ.”

Ông dừng lại, ngẩng đầu nhìn Cảnh Thành một chút, lại cúi đầu nói: “Điện hạ, kể từ khi cự thần nhậm chức thái phó của điện hạ tới nay, biết rõ điện hạ cầu ham học hỏi không dễ. Cự thần nghiêm khắc, quy định mỗi ngày điện hạ cần dậy từ sáng sớm đi học. Mặc dù điện hạ mang bệnh, mỗi ngày vẫn không hề lười biếng, trời đông giá rét hay ngày hè oi bức, chăm học khổ luyện, chưa hề gián đoạn. Mỗi lần cự thần nhìn tới đều cảm khái không thôi. Tuy cự thần là thầy của điện hạ nhưng vẫn hết sức khâm phục điện hạ. Mặc dù điện hạ yếu ớt, nhưng không thể đánh mất ý nguyện dâng trào. Mặc dù cự thần tuổi đã già, cũng sẽ thần phục điện hạ, muôn lần chết không chối từ.”

Nói xong, hấn dập một đầu nặng nề trên đất.

Tôi nhìn ngắm Cảnh Thành, hấn nhìn thẳng Tô Tử Hằng trên đất, không nói được lời nào.

Hồi lâu, rút cuộc Cảnh Thành thở dài, nhẹ nói: “Nha đầu, mau đỡ tiên sinh dậy.”

Tôi đỡ Tô Tử Hằng dậy. Lão tiên sinh hết sức kích động, toàn thân khẽ run.

Cảnh Thành cười cười nói: “Tô tiên sinh mới nói, Câu Tiễn mạnh hơn một chữ ‘nhịn’, học trò lại cho rằng, Câu Tiễn còn mạnh hơn vì một chữ ‘tín’.

Cảnh Thành nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nước Việt chiến bại, nước Ngô tàn sát người bừa bãi, không có mấy người tổng thiên hạ tin tưởng Câu Tiễn lại có thể ngóc đầu trở lại. Nhưng Câu Tiễn mặc cho người trong thiên hạ không tin ông, ông vẫn tin tưởng bản thân. Lúc này mới có ‘nhịn’, mới có nằm gai nếm mật, mới có chuyển bại thành thắng.

Tô Tử Hằng tránh thoát tay tôi đang dìu ông, đột nhiên lần nữa quỳ xuống đấy, nói: “Điện hạ hiển nhiên chính là một đời Lệnh chủ của Đại Cảnh ta, là phúc của Đại Cảnh ta.”

Cảnh Thành buồn bã cười một tiếng, quay đầu lại nói: “Tại sao tiên sinh lại quỳ xuống, sư phụ của thái tử Đại Cảnh ta, luôn quỳ như vậy là không tốt.”

Hấn thở dài nói tiếp: “Hôm nay sư phụ dạy bảo, học trò cả đời khắc ghi. Câu nói thần phục vừa rồi của sư phụ. Học trò cũng xin tiên sinh nhớ.

Tô Tử Hằng nặng nề dập đầu ba cái, quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng khóc.

Một năm kia, thái tử Cảnh Thành vừa mới mười tuổi.

Thái phó Tô Tử Hằng trung tâm với Cảnh Thành, dạy thái tử gần bốn năm. Thánh thượng vô cùng khen ngợi Tô Tử Hằng, nói may mà được dạy, thái tử tiến bộ vượt bậc.

Mùa đông năm thứ tư, Tô tiên sinh nói lão mẫu thân hơn tám mươi tuổi ở quê bệnh nặng, cần trở về thăm, thánh thượng ân chuẩn. Cảnh Thành và tôi lưu luyến không rời cáo biệt Tô tiên sinh ở bên ngoài cửa cung.

Cảnh Thành nói: “Tô tiên sinh, ngày sau trở về thỉnh tiếp tục dạy Cảnh Thành.”

Tô tiên sinh nặng nề gật đầu.

Trời chiều trước cửa cung, lệ rơi từ biệt.

Nhưng Tô tiên sinh cũng không trở lại nữa. Nghe nói trên đường Tô tiên sinh hồi hương đột nhiên sinh bệnh nặng, bệnh không dậy nổi, còn chưa trở về đến quê của ông đã qua đời.

Tin tức truyền đến, Cảnh Thành trầm mặc không dứt.

Đêm hôm đó, Cảnh Thành hỏi tôi “sử ký” ở nơi nào. Tôi đi tìm đưa cho hắn. Hắn lật sách xem hồi lâu, rút ra một quyển, lật tới một tờ, học hồi lâu sau đó xé một tờ xuống, đặt đến bên ánh nến, đốt thành tro bụi.

Tờ đó là “Việt vương Câu Tiễn thế gia”.

17. Chương 17: Đánh Cờ

Đầu xuân, thân thể thái tử thoải mái không ít. Hoàng hậu vui mừng, bẩm báo hoàng thượng, trong cung bố trí gia yến, chư vị hoàng tử ở đô thành tới, toàn gia hòa thuận vui vẻ.

Gia yến xong, là chơi thứ hoàng thượng thích nhất: cờ vây.

Hoàng thượng tự mình bày bàn cờ ra, cười nói: “Các người người nào bồi trẫm một bàn này?”

Cảnh Nhiên cười nói: “Mấy ngày hôm trước nhi thần có tìm được một quyển sách dạy đánh cờ, nghiên cứu được một thời gian. Vậy để cho nhi thần thử trước một chút.”

Hoàng thượng cười nói: “Không tệ.”

Cảnh Nhiên cười ngồi xuống, nói: “Nhi thần cung thỉnh phụ hoàng cầm cờ đen.”

Hoàng thượng cười ha hả, nói: “Đã lâu không đánh cờ cùng các con, cũng tốt, xem tay phụ hoàng có còn tốt như trước không?”

Kim thượng khi còn nhỏ, chính là cao thủ cờ vây. Nổi tiếng là kỳ thủ cờ vây của Đại Cảnh, cũng từng được mời vào cung, cùng đánh cờ với kim thượng. Các hoàng tử cũng chịu ảnh hưởng tương đối, bài học bắt buộc chính là cờ vây.

Sư phụ cờ vây của Cảnh Thành là Khiếu Nhạc Sở, tài năng cờ vây có một không hai ở Giang Nam, đầu của ông rất nhỏ, tôi nhìn ông đi luôn đầy sức sống. Cảnh Thành học ông trong năm năm, một ngày Cảnh Thành đánh cờ cùng hoàng thượng, không biết sao, cờ đi được nửa chạng, đột nhiên hoàng thượng giận tím mặt, hất bàn cờ lên. Ngày đó, thánh thượng hạ chỉ, Khiếu Nhạc Sở bị đuổi ra hoàng cung, trọn đời không được vào kinh thành.

Cảnh Thành trầm mặt một thời gian, mỗi ngày hắn đều cầm quân cờ ở trong thư phòng, sững sờ ngồi ở đó nghĩ hồi lâu.

Lại qua mấy ngày, thánh thượng tự mình dạy Cảnh Thành đánh cờ, khen Cảnh Thành đánh tốt, ban thưởng không ít đồ. Dĩ nhiên hoàng hậu rất vui mừng, ai biết được hai tháng sau, thánh thượng không hề dạy Cảnh Thành nữa, đổi lại là dạy Cảnh Phi. Lại qua hai tháng, chính là Cảnh Nhiên và Cảnh Chỉ.

Dạy một vòng, trong cung và trong triều, tất nhiên không được an bình.

Nghị luận ầm ĩ cũng đi theo từng vòng, kết luận cuối cùng là ngôi vị thái tử khó giữ được.

Hiển nhiên Cảnh Thành cũng nghe được những lời nói bóng nói gió này, vì vậy vào ban đêm, hắn thích một mình một người suy nghĩ trận cờ.

Trong vòng hai tháng hoàng thượng dạy hắn đánh cờ, mỗi ngày trở về hắn lại đánh lại một lần.

Sau khi hoàng thượng không hề dạy hấn nữa, mỗi ngày hấn vẫn đánh lại mấy lần. Mấy ván cờ của hoàng thượng, hấn đã thuộc lòng ở trong đầu.

Lúc này, Cảnh Thành đứng ở một bên, tỉ mỉ nhìn ván cờ của hai người kia.

Chợt hoàng thượng dừng một lúc không hề thả cờ nữa. Hấn ngẩng đầu, cười nói: “Thành nhi, nếu bỏ vào nơi này, con nói là Nhiên đệ thắng hay là phụ hoàng thắng?”

Cảnh Thành lại gần nhìn bàn cờ trong chốc lát, nhìn hồi lâu mới nói: “Là Nhiên đệ thắng!”

Hoàng thượng giơ ngón tay lên, cười nói: “A, vì sao?”

Cảnh Thành nói: “Phụ hoàng nghe Nhiên đệ nói có sách dạy đánh cờ, dĩ nhiên là rất thích, hiển nhiên là cố ý yếu thế, dụ cho Nhiên đệ trúng chiêu đi hết thế cờ mới đi.”

Hoàng thượng cười ha ha: “Loại ý niệm không tệ!”

Hấn nhẹ nhàng đặt quân cờ màu đen vào bàn cờ, ngẩng đầu nhìn Cảnh Nhiên đối diện, nói: “Cảnh Nhiên, tài đánh cờ chú trọng khoảng cách, nhưng là ván này, chỉ sợ là phụ hoàng con thắng.”

Cảnh Nhiên cẩn thận nhìn lên bàn cờ, ngẩng đầu cười nói với Cảnh Thành: “Thái tử ca ca, người đoán sai rồi.”

Cảnh Thành đứng ở bên người hoàng thượng, tỉ mỉ nhìn tới nhìn lui thế cục bàn cờ liên thông suốt, cười nói: “Thì ra là phụ hoàng đã sớm thắng.”

Cảnh Chỉ đứng ở một bên nói: “May mà vừa rồi thái tử ca ca không đánh cuộc cùng chúng ta, nếu không thái tử ca ca thua thảm.”

Mọi người cười to.

Đêm đó, Cảnh Thành theo lệ thường đánh lại ván cờ ngày hôm nay.

Đánh xong, hấn lại ném một quân cờ, cười lạnh nói: “Đến tột cùng những thứ này là tâm tư của phụ hoàng hay không phải là tâm tư của phụ hoàng?”

Tôi cười nói: “Này rất đơn giản, điện hạ phải đối phó như thế nào, chỉ cần điện hạ quyết định, muốn hoàng thượng nhìn ra tâm tư của người hay không nhìn ra tâm tư của người?”

Hấn khuấy đảo quân cờ trong tay, dưới ánh nến mờ mờ cười một tiếng, nói: “Hôm nay người đứng ở một bên, có thể là hiểu rõ rồi hả?”

Tôi gật đầu một cái, cười nói: “Thấy rõ ràng, đã lâu hoàng thượng không có chơi một ván cờ như vậy, giống như là bày ra chiến thuật xa luân, từng chút từng chút hiểu rõ các người.”

Cảnh Thành cầm mấy quân cờ trắng lên, cười nói: “Nhiều năm trước dạy một vòng... Không phải là phụ hoàng muốn mọi người suy đoán vị trí thái tử của ta khó giữ hay sao?”

Tôi thu lại quân cờ trên bàn cờ, cười nói: “Suy đoán cái gì đều không được việc. Lời nói càn rỡ, bất quá cũng đều là con cờ trong bàn cờ của hoàng thượng, hoàng thượng mới là người đánh cờ, hơn nữa còn là người đánh cờ duy nhất.”

Hấn yên lặng nhìn ta, nói: “Thường nói ‘quan trường không nói người quân tử’, người có biết là vì cái gì không?”

Tôi ngẩng lên nhìn hấn.

Khóe miệng hấn giật giật, không lên tiếng, vươn tay vén mấy lọn tóc tán lác của ta ra sau tai.

Ánh nến ánh lên trong mắt hấn, ánh lên ở trước mắt tôi, mặt hấn lóe lên một vầng sáng yếu ớt.

Hấn nhẹ nhàng nói: “Không ở trong ván cờ, không phải người đánh cờ, việc không liên quan đến mình mới thấy rõ ràng được. Nếu người xem cờ một câu nói toạc ra, ván này liền không thú vị.”

Hắn cười một tiếng, hơi híp mắt ại, lại nói: “Người xem phụ hoàng bày ra một ván cờ, trừ người cô đơn đánh cờ, những người khác như chúng ta, hậu cung, các hoàng tử, đám triều thần, chẳng qua đều là quân cờ mà thôi. Chỉ có người thân là người ngoài cuộc mới có thể thấy rõ ràng giúp ta.”

Tôi cười nói: “Trọng trách này quá lớn, tôi không kham nổi.”

Hắn nhướn lông mày, cười nói: “Ta nhớ năm đó sư phụ Khiếu Nhạc Sổ vẫn còn ở đây người chỉ đứng nhìn một bên mà kỳ nghệ còn tốt hơn nhiều so với ta.”

Tôi đang muốn nói gì, hắn cười một tiếng, vươn tay cầm một khối điểm tâm hạt sen, nhét vào trong miệng tôi.

Tôi không cứng không nói thành lời, chỉ có thể nghe hắn tự mình cười nói: “Ta còn nhớ sau khi phụ hoàng dạy ta đánh cờ, mỗi ngày người đều nhìn ta đánh cờ. Có một ngày, người nói với ta, phụ hoàng am hiểu nhất chính là thế cục cân bằng của ván cờ, cuối cùng để chính người là người thắng.”

Gió mát. Đêm tĩnh.

Tôi thật vất vả nuốt miếng bánh ngọt xuống, nuốt một ngụm nước miếng, nhìn mắt đẹp của hắn.

Hắn nhìn tôi, khẽ nhú mày, chợt “phì” cười một tiếng nói: “Nói xong tốt hơn rồi.”

Tôi cũng cười theo, đưa bánh hạt sen cho hắn, nói: “Hôm nay hoàng thượng thưởng, ăn thật là ngon, tốt hơn nhiều so với phủ của chúng ta, ngày khác bảo Trương lão đầu nếm thử một chút, tốt xấu vụng trộm học đi.”

18. Chương 18: Đình Hương

Căn bản Trương lão đầu cũng không nguyện ý học cách làm loại bánh hạt sen này.

Gần trưa tôi mới mang bánh hạt sen vào trong phòng bếp, buổi chiều Trương lão đầu đột nhiên xông vào phòng của tôi, nói: “Loại bánh hạt sen này, một chút cũng không bằng bánh ở Miên thành.”

Tôi nhìn lên, cầm lên mấy cái bánh hạt sen bị ông bẻ ra làm bảy làm tám, chắc là cẩn thận ăn qua rồi, liền hỏi: “Miên thành quá ngọt. Thái tử không thích ngọt quá, loại nánh này mùi vị vừa vặn ông dựa theo đó mà làm là được rồi.”

Trương lão đầu “Hừ” một tiếng, khó chịu nói: “Đại nhân có biết bánh hạt sen chính tông ở Miên thành không? Gạo nếp thượng hạng, hạt sen thượng hạng, cái loại hạt sen trơn nước kia, loại hạt sen bột này làm sao có thể so được với chứ? Cẩn một miếng miệng toàn bột.”

“Huống chi!” Ông vẽ mặt khinh bỉ gõ gõ bánh trong mâm, mắt nghiêng nhìn tôi nói: “Không có vị hoa quế làm sao có thể tính là bánh hạt sen chính tông được?”

Trương lão đầu là người Giang Nam, nhậm chức đầu bếp ở phủ thái tử nhiều năm, tay nghề rất được thái tử tán thưởng. Năm đó ông bị hoàng hậu đích thân điểm tên đến phủ thái tử, ngày thường vẫn luôn tự phụ với tay nghề của mình, cổ luôn luôn ngẩng thật cao, luôn một bộ lớn giọng đi thẳng phía trước, trừ người trên, ai cũng không để vào mắt.

Lúc này mặt Trương lão đầu khẽ đỏ lên, nói xong trầm bồng du dương, như tiếng kim loại va vào nhau, nhất định phải kiểm mười phần mặt mũi về cho bánh hạt sen quê mình.

Tôi chỉ có thể liên tục khuyên giải ông: “Thái tử không cần ngọt, lần trước thái tử ăn vài miếng bánh ngọt hạt sen của Miên thành liền buồn xuống, không cần hoa quế và đường như thế. Làm phiền ngài dựa theo khẩu vị này làm được không?”

Trương lão đầu nhất quyết không tha, các đốt ngón tay gõ bang bang vào bàn: “Vậy không được, trừ phi phải đổi cho nó một cái tên khi người cho thái tử ăn bánh ngọt.”

Tôi cười nói: Bánh hạt sen chính là bánh hạt sen, không có thêm hoa quế cũng là bánh hạt sen, ngài muốn gọi nó là gì?”

Trương lão đầu tựa hồ như muốn đấu với tôi, trợn tròn mắt lên, gần từng chữ nói: “Thái chiêu đại nhân học rộng tài cao, nhất định sẽ cho nó một cái tên rất tốt, không làm cho thái tử thích.”

Tôi sững sốt, đang không biết trả lời như thế nào, chỉ thấy thái tử phi Đinh Hương thướt tha mà thẳng bước đi vào.

Tôi cuống quýt tiến lên thỉnh an, nàng cười một tiếng, chỉ vào trong mâm, nói: “Làm sao bánh hạt sen lại bị bẻ ra thành bảy thành tám như thế này?”

Tôi cười nói: “Đang cùng Trương lão đầu bàn luận tư vị của bánh ngọt này, cho nên làm vỡ một chút.”

Đinh Hương cười một tiếng: “Thuở nhỏ ta thích nhất là bánh hạt sen, có thể cho ta bình luận một hai câu hay không? Hôm qua có nếm qua một chút, mặc dù bánh hạt sen này không ngọt mịn như bánh của Miên thành nhưng coi như là nhẹ nhàng ngọt mát ngon miệng. Ngày hôm nay nóng bức, phẳng phất sự ngọt mát ngon miệng càng làm cho người ta vui mừng đúng không?”

Tôi gật đầu, cười nói: “Nương nương nói đúng.”

Trương lão đầu dùng sức gật đầu: “Thái tử phi nương nương nói có đạo lý.”

Ngón tay trắng thon dài của Đinh Hương tỉ mỉ cầm một khối bánh ngọt, cẩn thận xem xét, cười nói: “mới vừa nghe được các người muốn gọi nó là gì vậy?”

Tôi đáp phải, nàng hướng tới tôi, cười một tiếng rồi nói: “Ta lại muốn đặt tên nói là “Đình đình cao(1)”. Có bài thơ nói rằng “Giang Nam khả thả liên, liên điệp hà đình đình (2)”. Bánh ngọt này mặc dù không ngọt bằng bánh hạt sen bình thường, nhưng cũng nhẹ nhàng ngọt mát tao nhã lịch sự khác thường, không giống như làm từ hạt sen, nhưng lại giống như là làm ra từ lá sen, dư vị dài lâu.”

(1) Đình đình cao (): cao: bánh ngọt, đình đình: xinh đẹp, tươi đẹp.

(2) Hán Việt: Giang Nam khả lấy liên, lá sen hà cao vút: Giang Nam hái sen, lá sen thật tươi đẹp.

Tôi vỗ tay khen: “Hay lắm hay lắm!” Sau đó quay đầu nói với Trương lão đầu nghe đến ngây người: “Vậy thì gọi là “đình đình cao” vậy. Cứ theo phương thức này, được không?”

Trương lão đầu gật đầu, không nói hai lời, bưng cái mâm lên rồi đi.

Tôi quay đầu lại, vừa vặn chống lại ánh mắt của Đinh Hương cô nương. Đinh Hương cô nương đang hơi híp mắt lại nhìn tôi.

Tôi cười nói: “Hôm nay thái tử phi đến, có phải là có chuyện gì hay không?”

Nàng cười nói: “Cũng không có gì, chỉ là vừa rồi đi dạo, nghe được người và Trương lão đầu tranh luận liên vào xem một chút.”

Nàng tiện tay mở một trang sách đang được đặt trên bàn, lại giương mắt nhìn tôi, nói: “Thường ngày thái tử thích xem sách gì?”

Tôi cười nói: “Sách thái tử đọc qua rất nhiều và rộng, cũng không thể nói là thích cái gì.”

Nàng nhìn chăm chăm tôi nói: “Ta nghe nói, gần đây thái tử rất thích xem “ngắm cảnh ngự lãm”?”

Tôi nói: “Sách này các hoàng tử đều có, chắc là thánh thượng muốn bọn họ nhìn, hiển nhiên là cũng phải chịu khó một chút.”

Nàng chỉ nhìn chăm chăm tôi, không đáp lời. Một lát sau nàng mới nói: “Ngày hôm trước ta gặp được Duyên Hỉ vương phi, nàng nói nàng không hề nhận được thư của Duyên Hỉ vương gia gửi cho vương phủ, không biết có phải là đưa nhầm địa chỉ, đưa đến phủ thái tử ta hay không?”

Tôi cười nói: “Này thật đúng là không chính xác, người cũng biết Duyên Hỉ vương gia từ nhỏ đã cực kỳ tốt với thái tử. Duyên Hỉ vương gia đang ở Miên thành, tặng đồ cho phủ thái tử là chuyện thường. Sai dịch tặng đồ cũng lười, chỉ nhớ rõ đường tới phủ thái tử, không có tí mảy may phân biệt là đưa đến nơi nào. Ngày

khác tôi sẽ sai những sai dịch kia đi thông báo một chút, ngàn vạn lần đừng bỏ qua đồ mang đến vương phủ Duyên Hỉ.”

Nàng “Ah!” một tiếng, lại nói: “Không biết những thứ ngày trước đưa vào trong phủ thái tử chúng ta có thứ vốn nên mang tới vương phủ Duyên Hỉ hay không? Theo lý nên tra qua một chút, nếu quả thật là có, nên đưa qua chỗ vương phi, tránh cho Duyên Hỉ vương gia ở Giang Nam xa xôi vẫn nghĩ là đã đưa đến phủ của hắn.”

Tôi vừa đáp “Vâng!” một tiếng, nàng liền cười theo sau nói: “Nếu thái chiêu không rảnh rồi, dù sao ta cũng nhàn rồi vô sự, ngược lại có thể giúp người tra một chút.”

Nàng lại nheo mắt nhìn tôi nói: “Người cũng nói một chút, lúc trước đồ Duyên Hỉ vương gia đưa tới chỗ chúng ta có những gì? Hả?”

Tôi lặp lại lời của nàng... đầu óc chuyển thật nhanh, chỉ cảm thấy đầu lưỡi thấy chát.

Đang trong lúc ấy một bóng dáng thoáng qua cửa, sau đó liền nghe được tiếng hô to của Trương lão đầu ở ngoài muốn mở cửa: “Nương nương, thái chiêu, các người ném thử một chút? Vừa rồi bắt chước làm ra một khối, không biết mùi vị có đúng hay không?”

19. Chương 19: Hội Thi

Tôi lặp lại lời của nàng... đầu óc chuyển thật nhanh, chỉ cảm thấy đầu lưỡi đắng chát.

Đang trong lúc ấy một bóng dáng thoáng qua cửa, sau đó liền nghe được tiếng hô to của Trương lão đầu ở ngoài muốn mở cửa: “Nương nương, thái chiêu, các người ném thử một chút? Vừa rồi bắt chước làm ra một khối, không biết mùi vị có đúng hay không?”

Tôi thuận thế cười nói: “Nương nương, không ngại thì trước ném thử một chút? Hôm qua điện hạ đã nói qua, nếu làm tốt, trước tiên phải cho người dùng, sau đó mới đưa tới các nơi khác.”

Đinh Hương nâng tay trái lên khẽ chống vào bàn, nâng má nhìn tôi một lát, sau đó mới nói “Cũng được.”

Trương lão đầu đặt mâm lên trên bàn, cười hắc hắc.

Đinh Hương cầm lên bỏ một khối vào miệng, chậm rãi gặm đầu nói: “Quả nhiên là thượng hạng, mau đưa tới cho thái tử điện hạ!”

Tôi “Vâng!” đồng ý, Đinh Hương đứng dậy, tha cho tôi sau đó đi ra khỏi cửa.

Quả nhiên là Cảnh Thành thích “đình đình cao”, thậm chí cảm thấy so với bánh ngọt ban đầu hoàng thượng ban cho hương thơm thanh nhã vượt trội hẳn. lại nghe nói thái tử phi lấy tên cho nó, càng cảm thấy tuyệt diệu vô cùng, mệnh lệnh mang không ít đến vương phủ Duyên Hỉ.

Lại làm thêm một ít, đưa tới trong cung. Không quá hai ngày, kim thượng hạ chỉ, viết hai cung đều thích “đình đình cao” này, thái tử phi Đinh thị hiền lương thực đức hơn người, lấy tên rất hay, ban thưởng trân châu phi thúy, đồng thời cũng ban thưởng cho Trương lão đầu danh hiệu thợ có suy nghĩ độc đáo nhất.

Trương lão đầu đã trở thành người tâm phúc và công thần của phủ thái tử. Ông dùng giọng càng ngày càng lớn, liếc mắt nhìn tôi nói: “Vẫn là thái tử phi nương nương sáng suốt hơn người.”

Tôi liên tục nói “Vâng”.

Trương lão đầu nhất quyết không tha, lại nói: “Ta muốn nói là thái chiêu đại nhân người, tất nhiên sẽ ít đứng cùng một bên với thái tử phi, tất cả đều giao cho bên dưới a!”

Tôi nghe xong rồi cười, không đáp lại. Ông ta giống như là vô cùng tức giận, râu mép khẽ vểnh lên, phối hợp với mái tóc có chút lung tung, quả nhiên là rất phiêu dật.

Cảnh Thành viết tấu tạ ân thánh thượng ban thưởng thái tử phi và Trương lão đầu, trong sổ còn căn kê giới thiệu “đình đình cao” vốn có chút thay đổi so với “bánh hạt sen”. Những cao thủ trong ngự thiện phòng cầm phượng thức, suy nghĩ nửa ngày nhưng vẫn không tìm ra sự đặc biệt của “đình đình cao” này.

Sau khi Trương lão đầu nghe được công công trong cung nhấn nhủ hỏi thăm thay thánh thượng, vẻ mặt hả hê nói: “Đó là hiển nhiên. Dùng ba phần công thức, bảy phần ở độ lửa. Độ lửa này phải dựa vào trong cảm giác, dạy không được.”

Bộc phát thần kỳ.

Hoàng hậu thương con, cuối cùng kết thúc ý niệm của hoàng thượng muốn để Trương lão đầu ở lại Ngự thiện phòng. Trương lão đầu đành phải tiếp tục lưu lại trong phủ thái tử.

Từ đó, “đình đình cao” đặc biệt trong thiên hạ chỉ có Trương lão đầu trong phủ thái tử mới có thể làm được. Lượng ít mà tinh, chỉ phục vụ hoàng cung và phủ thái tử.

Những thứ khác, trừ một chút Cảnh Thành đưa đến vương phủ Duyên Hỉ, chính là thưởng cho những học trò tham dự kỳ thi đình.

Lần khoa cử này, thánh thượng cực kỳ coi trọng, tự mình nghĩ ra đề thi của hội thi.

Chủ khảo hội thi do tổ ba người làm.

Hữu thừa tướng Mã Ngưng, chính sử Tri gián viện Thẩm Như Lượng, Chính sử Tri thư viện Mạnh Khách.

Đại Cảnh từ trước đến giờ, quan Tri thư viện lại đảm nhiệm chủ khảo hội thi, đây là lần đầu.

Hiển nhiên vua và dân đều bàn tán xôn xao.

Lúc tôi nhìn thấy Mạnh Khách, hắn vẫn một thân áo bào tím như cũ, trà xanh trà thơm, khi luyện chữ cũng không ngắt đầu lên, chỉ cúi đầu cười nói: “Mới đến buổi trưa, người đã là vị thứ mười một tới tìm ta trong ngày hôm nay.”

Tôi cười nói: “Hiện tại Mạnh đại nhân cho là đông như trẩy hội mà vẫn có thể nhớ số lượng rõ ràng?”

Hắn để bút xuống, ngắt đầu lên cười nói: “Đến tột cùng là chuyện gì?”

Tôi nói: “Cũng chỉ là tới thăm người bằng hữu người một chút. Chỉ là bằng hữu mà thôi, ngàn vạn lần đừng coi ta là thái chiêu của phủ thái tử. Hôm nay Mạnh đại nhân người chạm tay vào là có thể bị bổng, phủ thái tử của chúng ta cũng không muốn kéo danh tiếng đại thần xuống.”

Hắn “Xi” cười một tiếng nói: “Người đã giải được bản khoản của ta, ha ha, tốt, bằng hữu thì liền là bằng hữu.”

Hắn cẩn thận rót ly trà cho tôi, tự mình uống một ngụm, hương trà bay bốn phía.

Tôi không khỏi thở dài nói: “Trà ngon.”

Hắn nhìn tôi hài lòng cười nói: “Long Tĩnh thượng hạng, hoàn toàn xứng với “Đình đình cao” thượng hạng này.

Tôi cúi đầu đặt ly trà xuống, nói: “”Khi nào ta cho người đưa qua?”

Hắn nhắc bình trà chậm rãi rót đầy ly trà của tôi, cũng không nhìn tôi nói: “Cũng là ngày hôm trước vào cung, hoàng thượng ban thưởng.”

Tôi cười nói: “Quả nhiên là đại chủ khảo, hiện tại cũng được kim thượng kính trọng vài phần.”

Hắn khẽ mỉm cười nói: “Chỉ là ban ột ít, ngày đó liền ăn hết rồi, nếu không hôm nay cho người nếm một chút, vừa đúng xứng với trà Long Tĩnh thượng hạng của ta đây. Nhưng là nha, “Đình đình cao” là từ trong phủ của người ra, cũng không cần muốn tham một hai ngụm của ta đây.”

Tôi nói: “Tự nhiên tự nhiên. Nếu người thích, đợi ta bẩm báo thái tử, sai Trương lão đầu làm một chút, lét lút mang tới cho người.”

Hắn gật đầu nói: “Đó là tốt nhất.”

Thi hội xong, cuối cùng mọi người cũng biết được đề mục ban đầu kim thượng định ra trong kỳ thi hội. Trích ra từ “Luận ngữ”: “Kỳ vi nhân dã hiếu đệ, nhi hảo phạm thượng giả, tiên hĩ.(1)”

(1). Chú thích:

Đệ, âm đọc giống với “đễ”, tức là thái độ đệ đệ đối đãi với huynh trưởng.

Phạm thượng: phạm: mạo phạm, can phạm. Thượng: vị trí của người ở trên cao.

Tiên: Ý tứ

Toàn bộ câu ý tứ vì: Hiếu thuận cha mẹ, thuận theo huynh trưởng, mà người thích xúc phạm người trên, là rất ít gặp.

Trích trong chương 1.2 của Luận ngữ:

Chương 1:2 Hữu tử nói, kỳ vi nhân dã hiếu đệ, nhi hảo phạm thượng giả tiên hĩ, bất hảo phạm thượng, nhi hảo tác loạn giả, vị chi hữu dã. Quân tử vụ bốn, bốn lập, nhi đạo sanh, hiếu đệ dã giả, kỳ vi nhân chi bốn dữ.

Nghĩa cả câu:

Hữu tử nói, “Hiếm khi thấy ai có lòng hiếu thảo và tình huynh đệ, mà thích xúc phạm đối với cấp trên. Ai thích xúc phạm, thì ưa thích khuấy động rối loạn, chia rẽ tình thân hữu. Quân tử tự lập cơ bản, khi cơ bản đã mạnh mẽ, Đạo Lý tự nhiên sẽ có. Vì vậy, lòng hiếu thảo và tình huynh đệ là cơ bản của lòng nhân từ.”

-nguồn- thegioivohinh

Đề mục thi năm nay bàn về “Quân tử chi hiếu(2)”

(2). Hiếu lễ của quân tử

Đề mục thi hội vừa ra, một màn xôn xao.

Hành động lần này của kim thượng chẳng lẽ là chấp nhận trưởng tử Cảnh Thành thừa kế ngôi vị hoàng đế, không thể có dị động dao động về sau hay sao?

Nếu đúng như vậy, vậy vì sao một năm trước lại khen ngợi trăm điều với “ngắm cảnh ngự lâm”?

Lại để cho chủ trì biên soạn “ngắm cảnh ngự lâm” - Mạnh Khách làm một trong ba người chủ thi, là vì sao?

Văn trong “ngắm cảnh ngự lâm” đều là chỉ trích chế độ trưởng tử thừa kế là cổ hủ cứng nhắc, nếu cố giữ mà không linh hoạt thay đổi, tất nhiên sẽ có tệ nạn bộc phát.

Hành động lần này của Thánh thượng còn chưa rõ ràng, ngay sau đó lại có thánh chỉ xuống, mừng bốn tháng sau, cử hành thi đình.

Hơn nữa lại có một đạo thánh chỉ trực tiếp đưa đến phủ thái tử. Lần thi đình này, Thánh thượng thương người đọc sách cực khổ, đặc biệt ban thưởng mỗi thí sinh tham gia thi đình một đĩa “Đình đình cao” được đặt trên bàn, thí sinh trong lúc làm bài thi dúi bụng lấy dùng.

Sau khi nhận lệnh Trương lão đầu vô cùng vui mừng, rất tự hào tay nghề của mình, có thể để cho các trụ cột Đại Cảnh nếm đến. Ông hát điệu hát dân gian quê mình, đẩy nhanh tốc độ trong phòng bếp, thậm chí lại được Thánh thượng ân chuẩn, lớn mật thay đổi đa dạng hoa văn nguyên bản trên “Đình đình cao”, tỉ mỉ khảm vân long lên trên đó. Cuối cùng trước một ngày chế đủ số lượng “Đình đình cao” thượng đẳng đưa vào hoàng cung.

Mùng bốn, ánh nắng ban mai hơi lộ ra, thu vàng lạnh xuống.

Trên điện Kim Loan, thư án sớm đã gạt ra, hương thơm “Đình đình cao” của phủ thái tử đương triều bay khắp nơi, làm mờ mặt cả đại điện.

Mà lúc này thái tử Cảnh Thành đang đứng ở ngoài thư phòng phủ thái tử của hắn, cầm một nhánh hoa quế chưa tàn, vẩy về nhị hoa, ném vào cho cá bơi ngược xuôi trong hồ, vừa cười hỏi tôi: “Trong cung có thể truyền đến tin tức? Đề mục thi đình ngày hôm nay đến tột cùng là vì sao?”

20. Chương 20: Đoán Tâm

Tôi lắc đầu.

Vốn định an bài người tin cậy ở trong và ngoài điện thi đình, chỉ sợ cung nữ thái giám trong cung không chắc bền, dưới cuộc thi đình trang nghiêm, khó bảo đảm bị kinh sợ gây nhiễu loạn gì đó, vì vậy chỉ có thể dựa vào triều thần tin được.

Cổ tình chọn chính là Mạnh Khách hần. Trên hội thi đình, trước sẽ thử chủ khảo, sẽ là ở đây.

Rõ ràng hoài nghi hần nhưng vẫn chọn hần. Lý do của Cảnh Thành là nếu Mạnh Khách hần đồng ý, kia cũng có nghĩa là không ủng hộ người nào, như vậy lời hần truyền đến tất nhiên là tin được. Hoàng thượng sẽ tin con trai của chính mình hay là tin quan văn thất bại vừa mới được trọng dụng? Dù thế nào Mạnh Khách cũng là thư sinh đơn thuần, lẫn ộn trên quan trường nhiều năm như vậy, tin tưởng hần sẽ không mạo hiểm như vậy, cho nên nhất định sẽ không nói chuyện thái tử muốn hần truyền tin cho hoàng thượng.

Nếu Mạnh Khách thật sự như chúng ta hoài nghi, là đồng đảng của Cảnh Phi, dưới cánh chim chưa cứng cáp của Cảnh Phi, trước tiên vẫn cần thế lực của Cảnh Thành che trở. Huoogns chỉ thái độ hiện tại của Cảnh Thành và Cảnh Phi vẫn chưa rõ ràng, lúc này nhảy ra buộc tội thái tử, cũng khó liệu rằng thánh thượng sẽ tin hay là không tin, không khác nào là lấy trứng chọi đá.

Vì vậy, vào giờ phút này, lấy Mạnh Khách_một trong ba vị chủ khảo làm tai mắt, là quá tốt.

Cảnh Thành thấy tôi lắc đầu, quay đầu lại tiếp tục nhìn cá, nói: “Người thử đoán một chút, lần này phụ hoàng lại nghĩ ra một đề mục gì?”

Tôi cười nói: “Mỗi lần kim thượng nghĩ đề mục đều rất khó đoán.”

Tôi nhớ được ước chừng lúc tôi tám tuổi, theo Cảnh Thành vào cung. Thời tiết mùa đông, đông mai bên trong hoàng cung nở rộ tươi đẹp, màu đỏ như máu. Hoàng hậu, phi tần hậu cung cùng với các hoàng tử phụng hoàng mệnh, ngồi vây quanh thành một đoàn. Từng hạt tuyết nhỏ bay xuống bên ngoài cửa sổ, bên trong nhà lại ấm áp như xuân, hòa thuận vui vẻ.

Hoàng thượng nằm nghiêng ở trên giường, chỉ vào tuyết bay trên mai đỏ cười nói: “Các hoàng tử đều nói, nếu muốn các con lấy một đồ vật bên ngoài cửa sổ dâng tặng cho trẫm, các con sẽ lấy vật gì tới? Và vì duyên cớ gì?”

Cảnh Nhiên khi đó cực kỳ gầy yếu, lông mày khê nhú lại, nhẹ giọng đáp: “Nhi thần lấy tuyết. Ngày hôm trước nhi thần học cổ thư, nói là lấy nước tuyết pha trà trà mùi vị cực kỳ thơm mát, nước tuyết hâm rượu hương thơm cực kỳ mãnh liệt. Nhi thần nguyện vì phụ hoàng dâng tặng một chút tấm lòng người con.”

Hoàng thượng nhấp một hớp rượu, cười nói: “Mặc dù Nhiên nhi còn bé cũng đã rất có hiếu tâm. Tốt.”

Cảnh Chỉ tiến lên nói: “Nhi thần không lấy tuyết. Nhi thần muốn lấy mai đỏ này.”

Hoàng thượng cười nói: A, vì sao?”

Cảnh Chỉ mở mắt hơi to, nói: “Bão tuyết ngoài cửa sổ, bông tuyết lại không thể phân biệt, lấy tuyết là vì dễ dàng. Mặc dù mai đỏ thịnh, chọn lựa tốt cũng không dễ dàng. Nhi thần nguyện làm chuyện không dễ dàng như vậy, khiến phụ hoàng tận hứng.”

Hoàng thượng gật đầu cười nói: “Ừm, nói cũng rất có đạo lý.”

Ánh mắt quét tới Cảnh Thành Cảnh Phi, nói: “Thành nhi, không phải như vậy?”

Cảnh Phi xem xét Cảnh Thành, thấy hần trầm ngâm không nói như cũ, quay đầu nhìn về phía hoàng thượng nói: “Tuyết rơi trên mai đỏ, đều thú vị/ Nhưng phụ hoàng mới vừa chỉ, giới hạn rõ là vật ngoài cửa sổ, mệnh lệnh cũng không rõ ràng chỉ có thể lấy tuyết hoặc mai. Không biết nhi thần hiểu như vậy có đúng không?”

Hoàng thượng cười nói: “Con nói tiếp.”

Cảnh Phi khẽ mỉm cười, nói: “Nếu muốn nhi thần lấy, nhìn thần nguyện ý lấy gió mát ngoài cửa sổ. Mặc dù lạnh nhưng trong suốt thoải mái.”

Hắn giương mắt nhìn hoàng thượng, lại rũ mắt cười nói: “Chúng ta ngồi vây quanh đã lâu, phải mở cửa sổ hóng mát một chút.”

Hoàng thượng cười ha hả, nói: “Nói không sai, thật độc đáo.” Hắn lại nói với công công bên cạnh: “Ngày hôm trước tiến cống rượu ngon, thưởng một chai cho nhị hoàng tử.”

Hắn quay đầu lại, nói với Cảnh Phi: “Phi nhi, mặc dù con còn bé, phàm là hoàng nhi của ta, cần thiết có một thân tửu lượng giỏi, ha ha.”

Cảnh Phi cười một tiếng quỳ xuống đất nói: “Nhi thần tuân lệnh.”

Hoàng thượng lại nhìn hắn một lúc lâu, mới nói với Cảnh Thành: “Thành nhi, con là thái tử, vừa lại đại ca, con muốn lấy vật gì tới cho phụ hoàng con?”

Đáp án vừa rồi của Cảnh Phi vừa được mưu lại được lợi, nhưng hiện tại tới phiên Cảnh Thành, thật sự là rất khó trả lời.

Cảnh Thành còn đang chần chừ, lại nghe hoàng thượng hỏi: “Thành nhi?”

Cảnh Thành đứng dậy, đi tới giữa quỳ xuống, nói: “Ba đệ đệ lấy vật cũng vô cùng không dễ. Nhi thần... Nhi thần nguyện trợ giúp bọn họ một tay, trợ giúp bọn hắn thuận lợi lấy được vật muốn lấy.”

Cảnh Thành nói rất chậm.

Hoàng thượng nhíu miêng, nói nhỏ: “Ừm, giúp một tay...”

Mọi nơi yên tĩnh, chỉ có lửa ở lò sưởi tí tách vang dội.

Hoàng thượng nói: “Con thân là trưởng tử, lý nên là thế. Cũng được, đáp án không sai, cũng thưởng con một bình rượu ngon.”

Cảnh Thành dập đầu nói: “Tạ phụ hoàng ban thưởng rượu.”

Lại nghe có người nói: “Hoàng thượng, thân thể thái tử khó chịu, rượu kia nồng đậm vô cùng, chỉ là không thích hợp với thái tử.”

Chính là Thục phi.

Cảnh Thành vẫn quỳ, không có ngẩng đầu.

Hoàng thượng khẽ cau mày nói: “Cũng đúng, nhưng hôm nay Thành nhi đáp tốt, cũng nên được thưởng thứ gì.”

Đột nhiên Cảnh Thành nói: “Hôm nay nhi thần nhận được khách lễ của phụ hoàng, đã là ban thưởng vô cùng lớn.”

Hoàng thượng cười một tiếng, nói: “Thành nhi, con hôm nay lời nói hơi nhiều một chút.”

Cảnh Thành không nhúc nhích.

Lại nghe được hoàng thượng nói: “Cũng được, con đã nói mấy câu của trẫm đã đủ, như vậy thì thôi đi. Con, đứng lên đi.”

Hoàng thượng dường như cảm thấy tẻ nhạt, lại nằm nghiêng trên giường.

Cảnh Thành yên lặng một lúc lâu, mới đứng dậy trở về chỗ ngồi.

Tôi nhớ tới quang cảnh nhiều năm trước, lại than một tiếng: “Thật sự là rất khó đoán.”

Cảnh Thành cười một tiếng, nói: “Chúng ta đoán nhiều năm như vậy, lòng của phụ hoàng vẫn luôn khó giải. Chỉ là có một chút, hội thi đình này, bao nhiêu đôi mắt trong triều đình đều nhìn chăm chăm vào đây.”

Tay hần nhẹ nhàng giơ lên, hất nhị hoa xa hơn một chút, dẫn đến cá quay đầu lại, rồi rít chạy tới đó.

Hần lại nói: “Địa vị Tri thư viện ngày càng tăng. Cho dù không phải vì “ngắm cảnh ngự lâm” ngày đó hợp với tâm tư của phụ hoàng, phụ hoàng trọng dụng Mạnh Khách ở kỳ thi hội, cũng là nói rõ với người thiên hạ, địa vị người đọc sách quá khứ không thể so sánh với ngày hôm nay.”

Cho nên, hội thi đình hôm nay, hoàng thượng đặc biệt chăm sóc người đọc sách, được phép nắm lấy không ít thứ.

Thi đình, cho đến hoàng hôn vẫn chưa kết thúc.

Văn võ toàn triều, mấy trăm trái tim, lúc này cũng đều dính ánh nến trong điện Lim Loan lên trên người.

Thánh thượng đã sớm liệu được tâm tư của mọi người, cực kỳ nghiêm mật đối với việc trông coi tin tức trong cuộc thi đình. Suốt cả một ngày này, trong hoàng cung cũng không có bất cứ một tin tức gì truyền tới.

Tôi và Cảnh Thành đợi ở trong thư phòng của hần. Cảnh Thành luyện chữ, chữ cũng không được, rốt cuộc giấy vụn vứt đầy đất.

Cuối cùng một tia sáng mờ cũng tản đi, cũng thấy được tên gác cổng nhanh bước đi vào, nói: “Trong cung đưa tới.”

Tôi vội vàng tiến lên lấy thư ra, phát tay cho hần đi xuống.

Vội vã mở phong thư ra, chỉ thấy giấy viết thư trắng trong thuần khiết, trên giấy có hai hàng chữ Khải vô cùng tinh tế.

Đề mục thi đình: “Duy nhất thiên hạ thành tâm thành ý, vì có thể trải qua thiên hạ rộng lớn rồi như tơ tằm, dựng thiên hạ rộng lớn, cho biết trời đất dưỡng dục.”

Tôi nhỏ giọng đọc, đến chỗ ghi tên thì không chỉ có “Ah” một tiếng.

Cảnh Thành đang nửa cúi đầu nghe, ngẩng đầu hỏi: “Sao vậy?”

Tôi đưa thư cho hần.

Chỗ ghi tên trên phong thư, vẫn là bốn chữ vô cùng tinh tế: Cháp Tô bá thượng.

Một trong ba vị chủ khảo, hữu thừa tướng đương triều Mã Ngưng, tự Cháp Tô.

21. Chương 21: Mã Ngưng

Cảnh Thành nắm chặt thư, chậm rãi đi tới sau thư án, ngồi xuống, không nói lời nào.

Sắc trời đã tối hần, bên trong thư phòng, chỉ có ngọn đèn trên thư án, ánh sáng lơ mơ cẩn thận thu hẹp bốn phía thư án.

Cảnh Thành mang theo chút lạnh bạc cười nói: “Nha đầu, chúng ta quá nóng nảy.”

Khi chứng kiến hai chữ “Cháp Tô”, lòng của tôi đã rét lạnh,

Rõ ràng người giao phó là Mạnh Khách, tại sao đưa tin tới lại giống như là Mã Ngưng Mã Cháp Tô?

Tại sao Mạnh Khách lại không có đưa tin tức tới?

Hữu thừa tướng Mã Ngưng thì sao có thể biết giờ phút này thái tử chờ tin tức gì?

Cũng không sáng rõ giống như bên trong, nhất thời không có cách nào làm rõ nguyên do, kể cả suy đoán và lo lắng đủ loại lúc trước, lúc này đồng loạt mà úp đến, áp bức người vào chỗ tối.

Tôi không nói ra lời đáp lại hắn.

Lại nghe thấy hắn nhẹ nhàng thở dài, nói: “Hai chữ gấp gáp, phải tránh phải tránh. Tại sao lần này lại quên.”

Sau thi hội, vua và dân xôn xao, suy đoán tựa hồ như có lợi cho việc bảo vệ ngôi vị của thái tử, cũng làm cho chúng ta vô cùng kích động và hưng phấn.

Nhưng đó cũng không phải là tất cả nguyên nhân.

Không thể không gấp.

Bệnh của Cảnh Thành, vì không có đủ thuốc, bộc phát nghiêm trọng. Cho dù hắn bệnh nặng cũng muốn ngồi ở trên điện Kim Loan, ngay cả sắc mặt tái nhợt hấp hối cũng phải có một khắc hiệu lệnh thiên hạ kia.

Tôi giương mắt nhìn mà đen như mực ở ngoài cửa sổ, nói nhỏ: “Việc đã đến nước này, đối thủ ở trong bóng tối, chỉ có thể nhìn bước cờ kế tiếp của họ thôi.”

Phản đề tên Mã Ngưng trong thư tín, thật ra thì cũng không nhất định chính là Mã Ngưng viết.

Kinh thành này quá lớn, thiên hạ quá lớn, lúc này dưới bóng đêm vô biên, lúc này đến tận cùng là bao phủ bao nhiêu chuyện tình.

Một bầu rượu dưới hoa, Duyên Hỉ vương gia Cảnh Phi tửu lượng vẫn giỏi như cũ.

Cảnh Phi long đông một mỗi chạy từ Miên thành trở về, la hét nói: “Mau mang “Đình đình cao” thượng hạng trong phủ của các người ra cho ta ném thử một chút.”

Tôi cười nói: “Người ta nói “Đình đình cao” tốt nhất là phải được dùng với Long Tỉnh, trong phút chốc phủ không có được, kết hợp với rượu được không?”

Nụ cười trên mặt hắn vẫn như cũ, khẽ gật đầu, nói: “Được!”

Mấy ngày nay thái tử đều ở hộ bộ, thức khuya dậy sớm, mấy ngày không về.

Cảnh Phi rót rượu, giơ ly rượu lên, trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Thời gian trước đây cũng uống rượu như thế này với người, có lẽ là hai năm trước. Cũng khí trời tốt như thế này, mùi hoa hun say người.”

Tôi cười nói: “Người cũng biết thái tử điện hạ không ngửi được mùi hoa quá nặng, nông dân chuyên trồng hoa của phủ thái tử thường xuyên thay đổi, hôm nay nào có cái mùi hoa làm say người?”

Hắn nhú mắt lại nói: “Hương vị kia giống như “Đình đình cao” này? Ta ở Miên thành cũng nghe được thứ này tốt, thái tử ca ca hẹp hòi, cũng không đưa tới cho ta một chút.”

Miệng tôi nhếch lên nói: “Miên thành quá xa, không đưa tới được nơi đó. Ngược lại vương phủ Duyên Hỉ của người cũng cầm không ít từ nơi chúng ta đi. Người còn chưa có trở về phủ? Nói không chừng vương phi đã sớm chuẩn bị “Đình đình cao” chờ người trở về.”

Hắn đưa một ly rượu vào bụng mới nói: “Hôm qua về kinh thành luôn, quả thực là có ăn một chút.”

Tôi chậm rãi rót rượu cho hắn, lại nói: “Người còn thích?”

Đầu ngón tay hắn khẽ sờ mép chén: “Ừ, chính xác là thích.”

Tôi cười nói: “Có thể thấy được vương phi đối đãi với người cực tốt. Nhiều “Đình đình cao” như vậy đều dành cho người hết.”

Hắn cười nói: “Ta đang muốn nói phủ thái tử các người hẹp hòi, đưa tới quá ít đấy. Lần sau, phiền toái người đưa tới nhiều một chút, ta còn có thể mang về Miên thành ăn.”

Ta đều bầu rượu xuống, cười nói: “Người ăn nhiều như vậy, chẳng lẽ là muốn tặng cho người yêu xưa?”

Cảnh Phi cười một tiếng, vươn tay đưa một khối bánh “đình đình cao” bỏ vào trong miệng, hàm hồ nói: “Đều là tự cho là mình đúng.”

Đột nhiên hần ho khan một tiếng, có thể là bị sắc rồi.

Tôi gọi người tới, sai mang pha một ấm Thiết Quan Âm, đưa một chén cho hần, nói: “Nơi này gió lớn, không nên uống rượu, vẫn nên kết hợp với trà nóng. Kết hợp với Thiết Quan Âm này, không biết mùi vị có giống với khi kết hợp với Long Tĩnh hay không.”

Hần uống một hớp trà, nói: “Không cần với kết hợp với Long Tĩnh. Thật sự là tốt như vậy sao? Long Tĩnh có rất nhiều ở Miên thành, lần tới phải thử một chút.”

Tôi yếu ớt cười.

Biết rõ lần thử dò xét này có lẽ vẫn không có thu hoạch được gì như trước, nhưng chính là không có cách nào tìm lại ý niệm tìm tòi nghiên cứu được.

Sau khi thi đình, cũng chưa hề nhìn thấy Mạnh Khách.

Cho dù giữa tôi và Cảnh Thành cũng không nhắc lại người này nhưng vương mặc không ngừng và âm thầm khùng hoảng, thỉnh thoảng lại mở ra. Trong khi nói sẽ đột nhiên im lặng, làm cho người ta kinh ngạc giống như hư vô, một cỗ khí lạnh lẽo trải rộng toàn thân, yếu đuối không cách nào tự giữ được, cũng không thể nói ra lời.

Mạnh Khách, rốt cuộc trong lòng hần ôm cái ý định gì?

Giữa hần và Cảnh Phi, đến tột cùng là có cái quan hệ gì?

Một chút đầu mối duy nhất chính là một ngày kia tôi ở Tri thư viện mơ hồ nhắc tới muốn Mạnh Khách giúp một tay ở ngày thi đình, thông báo cho phủ thái tử đề mục thi đình ngày đó cùng với tình huống bên hoàng thượng.

Một ngày kia chính là cười một tiếng liền đồng ý.

Sảng khoái đồng ý, mặt mày trong suốt sáng ngời, thản nhiên tự nhiên như thế, dường như là chuyện muốn hần làm không hề liên quan đến hần vậy.

Một ngày kia, Tri thư viện, và Mạnh Khách, “Đình đình cao” kết hợp với Long Tĩnh thượng hạng. Hương trà hương bánh, say lòng người bốn phía.

Mạnh Khách nói, “Đình đình cao” là hoàng thượng ban thưởng.

Rắc rối và suy nghĩ mù mịt khó gỡ trong mấy ngày liên tiếp, cuối cùng lại để cho tôi nghĩ đến trên “đình đình cao”.

Lặng lẽ hỏi Văn công công, Văn công công lại nói, “Đình đình cao” trong cung chỉ có hoàng thượng và hoàng hậu dùng qua, vả lại hai người bọn họ cũng không ban “Đình đình cao” cho hạ thần.

Một miếng “Đình đình cao” nhai ở trong miệng, mùi thơm ngát, hơi lạnh lẽo.

Mặc dù là đúng với suy đoán vẫn luôn ẩn núp giấu giếm, lại vẫn có chút lo lắng muốn nhìn từ người trước mắt này đến tột cùng là trong lời nói của hần có bao nhiêu phân lượng.

Nụ cười trên mặt hần vẫn không thay đổi.

Gió nhẹ lay động, chỉ là lẩn tránh chút lạnh lẽo, tôi, lúc này giống như là đã vào tận xương tủy.

Cảnh Phi phối hợp châm trà ăn bánh, bỗng nhiên lại nói: “Làm sao ngươi không ăn? Nhớ khi còn bé, ngươi là người tham ăn nhẩn, luôn công thái tử ca ca năn nỉ ta mang đồ ăn ngon cho ngươi.”

Hần ngừng một chút, lại cười nói: “Khi đó ngươi hơi oán giận thái tử ca ca luôn ăn rất đậm bạc, ta liền tới Ngự thiện phòng mang đồ ăn ngon tới cho ngươi, trộm ức gà và thịt dê hun nha,... ngươi ăn miệng đầy dầu.”

Tôi cười một tiếng, cuối cùng lấy trà thay rượu, nâng chén nói: “Hạ quan cảm ơn vương gia.”

22. Chương 22: Lần Đầu Tiên Gặp Gỡ

Cảnh Phi nắm chặt ly rượu trong tay, khó có khi nhìn được ngón tay hần cũng tái nhợt như Cảnh Thành.

Ánh tà dương chiều tà, nắng vàng tan trong viện.

Mặt mày Cảnh Phi trong sáng, thanh âm ôn hòa: “Khi đó ta rất hâm mộ hoàng huynh, tại sao người này lại được một tiểu nha đầu che chở?”

Ước chừng đó là vào tám năm trước, khi đó, tôi đã ở bên Cảnh Thành ba năm.

Ngày đó chính là vào tiết đầu xuân, ngày còn chưa sán tử, tôi liền cùng với Cảnh Thành chạy tới điện Khải Diên. Mỗi một ngày, các hoàng tử và vương công tử đệ đều phải nghe Thọ sư phụ giảng bài.

Trong điện Khải Diên đã sớm đốt hương trong ấm, Cảnh Thành cười tủm tỉm nói với Thọ sư phụ: “Sư phụ, sớm.”

Mọi người ngồi xuống, thư án của Cảnh Thành ở hàng thứ nhất, tôi mở sách cho hần, Cảnh Thành nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng, tôi vội vàng rót trà nóng cho hần. Hần nhìn tôi một cái, khẽ mỉm cười.

Thọ sư phụ bắt đầu giảng bài. Tôi đứng ở bên cạnh Cảnh Thành, lại nghe được sau lưng mơ hồ có người nói nhỏ: “Làm thái tử thật tốt, mỗi ngày đều có một tiểu nha đầu đi học cùng.”

Lại có người nói: “Nếu không người cũng ho khan mấy tiếng? Nói không chừng phụ thân của người cũng mang tiểu nương tử tới cùng với người?”

Người trước cúi đầu nói: “Ta muốn có tiểu nương tử như vậy, nhất định thương nàng thật tốt, quyết sẽ không cưỡng chiều người khác, lại sinh nhi tử, sau đó lạnh nhạt nàng, để cho nàng một mình tổng phòng...”

Tôi hơi nghiêng nghiêng đầu, nhìn là mấy người con cháu thân vương, đang nhìn chăm chăm tới nơi này.

Cũng không kỳ quái việc bọn họ đột nhiên dám can rở như vậy.

Khi đó, hoàng thượng càng ngày càng cưng chiều Thục phi, người nhà bần hàn của Thục phi cũng được phong thưởng.

Dung mạo của Thục phi cũng không phải là đẹp nhất trong đám phi tần, nàng nguyên là cung nữ trong cung hoàng hậu, nhưng không biết thế nào lại được hoàng thượng sủng ái hết mực.

Lại đang gặp chuyện một người thân thích của hoàng hậu bị người trong triều kiện, nói là ở quê hương làm mưa làm gió hoành hành ngang ngược. hoàng thượng giận không kiềm được, lúc này chỉ muốn chém người đó.

Hoàng hậu ở trong hậu cung cầu tình với hoàng thượng, có lẽ trong lời nói đắc tội với hoàng thượng. Chỉ biết là không quá mấy ngày liền nghe cung nhân kể lại, có lẽ qua mấy ngày hoàng hậu sẽ bị biếm vào trong lãnh cung.

Thục phi đã có Cảnh Nhiên và Cảnh Chỉ, hoàng hậu vốn chỉ có một thái tử yếu ớt là Cảnh Thành. Rồi lại nói Cảnh Thành từ nhỏ giống như là không được hoàng thượng sủng ái.

Người trên đời đều hiểu rõ, thái tử nhiều bệnh không thọ nổi, ngay cả thái y cũng đã nói qua, thái tử không sống quá bảy tuổi.

Hiện tại, mặc dù thái tử không thể tưởng tượng được sống quá bảy tuổi, nhưng trong suy nghĩ của mọi người vẫn khá xa với hình tượng của người thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Ở trong lòng hoàng thượng, sợ rằng càng là như vậy.

Thọ sư phụ ho khan mấy tiếng, liếc về nơi này thêm vài lần, tiếp tục đọc tiếp.

Cảnh Thành chậm rãi nghe sư phụ giảng, lật từng trang sách.

Lại qua thời gian nửa nén hương, Thọ sư phụ để sách xuống, tuyên bố nghỉ giữa giờ một lát.

Cảnh Thành ra hiệu, tôi vươn tay thử nhiệt độ ly trà một chút, nói: “Trà đã nguội lạnh, nô tỳ đi đổi ly trà nóng cho người.”

Hắn gật đầu nói nhỏ: “Đổi trà nóng đến, trời lạnh.”

Tôi đi ra ngoài đổi trà, trở lại, vừa vào cửa liền nghe thấy có người lớn tiếng gọi: “Bên trong nhà này quá ấm rồi, người xem chúng ta cũng buồn bực một thân mồ hôi, lại còn có người an tâm đọc sách nha?”

Chỉ thấy tiểu thái giám điện Khải Diên cười theo nói: “Quận vương gia, số lượng lò sưởi ở điện Khải Diên này là do Văn còn công giao phó, quả thật là ấm hơn chút so với các đại điện khác. Nếu Quận vương gia cảm thấy nóng bức, có thể ngồi gần cạnh cửa cho thoáng, cũng sẽ không bị dè nén như vậy rồi.”

Quận vương gia hẳn xưng là Hạng Nam Vương Cảnh Khắc- người vừa rồi giấu cột Cảnh Thành. Cha của hắn chính là thân vương tiền triều, đường huynh đệ của kim thượng.

Tiếng nói của Cảnh Khắc càng lớn: “Gia ta chính là không muốn ngồi ở cạnh cửa. Ngồi ở trên khung cửa gia ta sao có thể nghe được Thọ sư phụ giảng bài? Nếu Bài Thọ sư phụ giảng gia nghe không tốt, trở về bị cha đánh, người nói làm thế nào?”

Mọi người cười âm lên.

Tiểu thái giám nhanh chóng đỏ mặt, nói: “Quận vương gia, không phải nô tài... Nô tài không dám tùy tiện xây số lượng lò sưởi này. Nô tài thật sự là... Quân vương gia ngàn vạn lần đừng làm khó nô tài.”

Cảnh Khắc cười hắc hắc nói: “Bên trong nhà này, người người đều cảm thấy vô cùng nóng bức.” Hắn dùng lại một chút, liếc lên tới tôi bên cạnh Cảnh Thành, ánh mắt sáng lên, đề cao giọng nói: “Tiểu thái giám này không cảm thấy nóng? Cũng khó trách, nơi này không cảm thấy nóng, muốn có nhiều lò sưởi mới có thể sống qua, sợ rằng trừ nữ nhân, cũng chỉ có những người bất nam bất nữ này.”

Mọi người cười âm lên càng lợi hại.

Đôi tay Cảnh Thành che ly trà, nước trà trong chén khẽ run. Cặp mắt hắn buông xuống, giống như tất cả người đang cười xung quanh mình không liên quan tới hắn.

Cảnh Khắc dứt khoát đi tới, lại cao giọng lặp lại một lần câu nói sau cùng của hắn.

Cuối cùng, hắn hướng về phía tôi nói: “Người tên là Nhậm Lan Châu? Người nói xem, bổn vương nói có đúng không?”

Tôi ngẩng đầu lên, tôi thấy vẻ mặt như cười như không của Cảnh Nhiên và Cảnh Chỉ sau lưng hắn.

Tôi cười một tiếng, nói: “Dĩ nhiên vương gia nói vô cùng đúng. Nô tỳ cũng cảm thấy điện Khải Diên này cũng thật sự rất nóng bức.”

Thấy trong mắt hắn lóe lên một tia kinh dị, tôi lại cười nói: “Chỉ là nô tỳ nghe nói, cho dù đại điện này không có lò sưởi, nhiệt độ nóng bức này cũng không hạ xuống ngay được. Nô tỳ nhìn thấy trên trán vương gia đã có một tầng mồ hôi mỏng, như vậy đi, nô tỳ đi giúp vương gia lấy một ít nước lạnh, vương gia dùng trước, chậm rãi chờ nhiệt độ trong điện này hạ xuống, được không?”

Lông mi Cảnh Khắc khẽ chớp, nói: “Cũng được.”

Tôi gọi mấy tiểu thái giám trong cung đi theo Cảnh Thành, phân phó nói: “Chăm sóc thái tử thật tốt, ta đi một chút rồi về.”

Tôi rất nhanh trở lại, mang tới một ấm nước lạnh, bên trong đặt khối băng, chạm tới phát rét.

Bọn họ cũng có nhiều hứng thú tới trước nhìn.

Tôi đi vòng qua chỗ ngồi ban đầu của Cảnh Khắc, chậm rãi rót nước vào trong chén trên thư án của hắn, sau đó nhìn Cảnh Khắc từ từ đi tới.

Mấy con cháu thân vương đi theo sau hắn.

Đợi đến khi bọn họ đã tới gần, đợi đến khi bọn họ đã thoáng cách xa Cảnh Thành.

Đột nhiên tôi mở nắp ấm, hắt một ấm to còn dư lại, nước đã vô cùng lạnh lẽo lên trên mặt Cảnh Khắc.

Nước lạnh nhanh chóng chảy từ gương mặt của hắn xuống cổ rồi tới trong quần áo hắn.

Cảnh Khắc quát to một tiếng, lại có người la ầm lên: “Người còn không mau tới. Mau thay y phục, mau đốt nhiều lửa lên, trời đang rất lạnh, nếu cảm lạnh thì nguy rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, nhất thời tất cả đều không một tiếng động.

Tôi nhếch miệng, nhìn về phía Cảnh Thành nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng cũng cười rất vui vẻ.

Tôi quỳ xuống nói: “Tay nô ty trơn, lỡ tay, kính xin vương gia thứ tội.”

Gương mặt Cảnh Khắc trở lên xanh mét, hắn giống như đang muốn đuổi thẳng chân đạp vào tôi, chỉ thấy một người đưa tay ra ngăn cản, nói: “Quận vương gia bớt giận. Dầu gì tiểu nha đầu này cũng là người hoàng thượng hoàng hậu chọn cho thái tử, muốn đả thương nàng, sợ rằng hoàng thượng sẽ trách cứ.”

Cảnh Khắc thu chân, trề môi mấy tiếng, vội vội vàng vàng cởi y phục bên ngoài ra, lò sưởi điện Khải Diên hừng phần vang dội.

Người nọ kéo tôi. Tôi giương mắt, chỉ thấy một nam hài lớn hơn Cảnh Thành mà tôi chưa từng gặp qua, cảm bào màu đỏ, đang cười khanh khách nhìn tôi. Không biết là con cháu của nhà vương công hiển quý nào.

Tôi cảm tạ hắn. Thọ sư phụ lại ho nhẹ mấy tiếng, ý bảo muốn bắt đầu tiếp tục giảng bài.

Sau bài giảng ngày đó, tôi thu thập giúp Cảnh Thành, đang muốn trở về phủ thái tử trong cung. Vừa ra khỏi cửa, dưới tàng cây lác đác vài sắc xanh, người vừa rồi lẳng lặng đứng ngoài cửa, giống như đang chờ chúng tôi tới.

Hắn tiến lên vài bước, cúi người trước mặt Cảnh Thành vài cái, nói: “Cảnh Phi thỉnh an thái tử ca ca.”

Cánh tay khoác trên tay tôi của Cảnh Thành khẽ run lên, chỉ nghe tiếng hắn khàn khàn nói: “Cảnh Phi. Đệ chính là nhi tử phụ hoàng thất lạc nhiều năm, nhị đệ của ta – Cảnh Phi?”

Cảnh Phi đáp một tiếng “Vâng!” Ngẩng đầu lên, đôi mắt trong sáng, đáy mắt mỉm cười.

23. Chương 23: Đối Ấm

Edit: nhuandong

Mặc dù chỉ là lấy trà thay rượu, hôm nay vây quanh là vị ngọt của hương trà và hương bánh, tình cảm sâu nặng nhiều năm trước như vậy, hoa lá trước mắt cũng dần dần có chút mơ hồ.

Tôi nâng ly trà lên, buông mắt xuống, hàm hàm hồ hồ nói một câu: “Ừ, cũng đã là chuyện tốt của nhiều năm trước rồi.”

Cảnh Phi đặt ly trà xuống, cười nói: “Mới là tám năm trước thôi. Lúc ấy ta vừa mới vào cung, trừ nữ mẫu dẫn ta, ai cũng không biết. Những người con cháu vương tử kia, ta vừa nhìn thấy bọn họ, vừa nhìn vừa nghe, liền biết là cũng không phải là ở chung được. Cảnh Nhiên và Cảnh Chỉ lại không liếc mắt nhìn ta, ta cũng không yêu cầu bọn họ mang ta theo. Vì vậy ta thấy được người và thái tử ca ca, hai người tốt như vậy, lập tức muốn cùng các người ở một chỗ, nói cho cùng cũng không sai.”

Tôi cười nói: “Sao người lại biết chúng ta sống chung tốt?”

Cảnh Phi đáp: “Không phải ta đã nói với người hay sao? Khi ta được nhờ nuôi ở Hạ gia, cũng chính là nơi thật to toàn là người. Mỗi ngày nghe thấy nhìn thấy, cũng đều là phòng này giận đối với phòng kia, huynh đệ nào lại tranh cùng huynh đệ nào, thật là phiền. Ta thật sợ sợ bọn họ. Thành thật mà nói, lúc ấy ta chỉ

muốn giống như thái tử ca ca không phải là người nào cũng nói chuyện, nếu là ở cùng một chỗ, cho dù là âm ỉ âm ỉ cũng không sao.”

Tôi hé miệng cười nói: “Vì vậy, cuối cùng chính là người nói nhiều nhất.”

Hắn cười một tiếng, vươn tay gõ gõ lên cánh hoa trên bàn, nói: “Nếu ta không nghĩ quẩn các người, các người sẽ mang ta theo sao?”

Hắn lại vươn tay vuốt vuốt ly trà, bỗng nhiên lại cười nói: “Có chuyện chỉ sợ người cũng không biết nói. Một ngày kia, sau buổi học ta thỉnh an thái tử, lâm triều phụ hoàng liền kêu ta đi qua. Ngày đó tâm tình phụ hoàng rất tốt, hôm nay ta cẩn thận ngấm lại, đó chính là lần duy nhất người ôm ta ngồi trên đùi của người. Nhưng người lại thao thao bất tuyệt hỏi ta đã gặp qua mấy huynh đệ chưa, hỏi ta muốn ở chung cùng một chỗ với huynh đệ nào. Ta liền đánh bạo nói với phụ hoàng, sau này muốn ở cùng một chỗ với thái tử ca ca...”

Nhưng là khi đó, tám năm trước, nhóm cung nhân cũng truyền miệng nhau, nhị hoàng tử Cảnh Phi do hoàng hậu nói muốn thu lại ở cung Vĩnh Khang, ở bên cạnh hoàng hậu.

Ngoài dự đoán của mọi người, lúc ấy hoàng thượng lại đồng ý, lại không ngoài dự đoán của mọi người hoàng thượng rất tán thưởng với hành động lần này của hoàng thượng.

Cảnh Phi trở lại, cũng coi như là vừa vắn đứng trên đầu sóng ngọn gió cứu hoàng hậu.

Lúc ấy ở trong lòng mọi người, chính xác cũng coi như là vừa khéo cả sự việc này.

Sự việc đúng lúc này, thật là khiến Thục phi danh tiếng đang thịnh tức mà, làm cho tiếng nói của Thục phi trong cung cũng giảm đi không ít.

Có thể dựa vào lời nói hôm nay của Cảnh Phi, thì ra là hắn nói muốn ở cùng một chỗ với thái tử, hoàng thượng mới thuận nước đẩy thuyền để hoàng hậu tiếp nhận Cảnh Phi, tựa hồ chuyện này cũng không ngoài dự đoán của mọi người.

Nhị hoàng tử Cảnh Phi được nhận về hoàng cung làm việc cũng không giống người thường. Mặc dù ở trong chuyện cờ vây thanh nhã như vậy, theo lời nói của Nhạc Sở sư phó năm đó, Cảnh Phi có thể bố trí cờ trắng cờ đen thành đường đi của thương nhân phố phường, tính toán chi li không sai chút nào, cười khanh khách lại dây dưa đến cùng, khiến đối thủ dở khóc dở cười.

Cảnh Phi nói chính là: “Nếu như không phải bị phụ hoàng phái người tìm được, nhận về cung, hôm nay ta chính là Tam thiếu gia của Hạ gia ở Giang Nam, chính là kẻ bán vải.”

Hắn nói nhẹ nhàng lưu loát. Hạ gia ở Giang Nam, mặc dù không phải là hàng dệt kim của hoàng cung, nhưng cũng là hàng dệt kim đứng đầu Giang Nam. Nghe nói, “vũ thu gấm” của Hạ gia sản xuất rực rỡ muôn vẻ, tươi đẹp mà không tục, dịu dàng êm dịu, ánh sáng đẹp như bầu trời sau cơn mưa, ngay cả người hoàng thân quốc thích cũng thường xuyên tới thu mua.

Có tin đồn nói, triều ta từng có một vị quan to hiển vinh nào đó khi đi du lịch ở Giang Nam nhìn thấy “Vũ thu gấm”, dưới sự kinh ngạc làm thơ: “Mỹ cẩm sơ trương thu vũ quá, lệ nhân trang hoa xảo tâm nghiên.(1)”

(1). Đại ý: Gấm đẹp bày dưới mưa thu, hoa văn khéo léo điểm lệ mỹ nhân đồ.

Câu thơ này nghe nói là được viết ở trong đình ở vương hoa Hạ gia, trong khoảng thời gian ngắn trở thành câu chuyện mọi người ca tụng truyền khắp Giang Nam Giang Bắc.

Mỗi lần, Cảnh Phi nói đến bán vải ngay sau đó sẽ híp mắt lại, vẻ mặt say mê cười: “Người biết bán vải ở Giang Nam, sau một năm có thể thu được bao nhiêu bạc không?”

Nguyên bản hoàng tử có chí bán vải, hoàng thượng lại rất thích.

Thật giống như Cảnh Thành Cảnh Nhiên Cảnh Chỉ bọn họ, dù cẩn thận dè dặt sủng ái như thế nào hình như cũng không bằng Cảnh Phi không để tâm.

Cho nên chuyện thế gian, có rất nhiều chuyện không thấu được.

Bóng đêm dần buông, trong phủ đã lên đèn sáng mờ mờ.

Cảnh Phi lại nói: “Lúc ấy trong lòng ta liền nghĩ, ta thật hâm mộ thái tử ca ca. Bên cạnh thái tử ca ca có một người như ngươi, mỗi ngày đều ở cùng nhau. Không giống ta, ở bên cạnh người các người nhưng cũng chỉ có một mình với bọn cung nữ thái giám, nói cái gì cũng không nói được. Huống chi, lúc đó ngươi mới có vài tuổi như vậy mà cũng biết ‘nhẫn cảm giận nhỏ để mưu thành chuyện lớn.’”

Tôi đặt chung trà, cười nói: “Cái gì mà ‘nhẫn cảm giận nhỏ để mưu thành chuyện lớn’? Hạ quan không hiểu.”

Đôi mắt hần khê cong, như là tự nói tiếp: “Lúc ấy Thọ sư phụ dạy một câu như vậy, ta nghe xong lập tức nghĩ đến ngươi. Ha ha, mặc dù Thọ sư phụ học vấn nhiều, nhưng miễn cưỡng chỉ có thể coi là một hủ nho(2), cổ tình có một câu như vậy đúng là dạy cực tốt.”

(2). Hủ nho: người học trò hủ lậu, hủ ở đây nghĩa là không thông đạt.

Tôi vươn tay châm trà cho hần, cười nói: “Đã sớm nói là không để cho ngươi uống rượu, rượu này tác dụng chậm, mới uống nhiều đó mà đã say thành ra như vậy rồi. Tôi nơi nào giống ‘nhẫn cảm giận nhỏ’ chứ, chẳng phải lúc đó tôi tức giận không nhịn được, đợi cho Quận vương gia một thân đầy nước sao?”

Hần không đáp, nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch, lại la hét khát nước muốn uống nữa.

Tôi đành phải rót cho hần một ly đầy, hần uống xong giống như là có chút thanh tỉnh, nói: “Thái tử ca ca đâu rồi, vẫn chưa về?”

Tôi cũng nâng chung trà lên, nói: “Mấy ngày nay điện hạ đều ở hộ bộ.”

Cảnh Phi “Ưm” một tiếng, cười nói: “Lần này khá tốt, không biết những vị quan nào trong triều muốn ngã ngựa?”

Có thể trà pha đã lâu, áp áp vừa chạm vào miệng đã biến thành lạnh lẽo.

Thấy tôi không đáp, hần vừa nhú mày, ánh mắt dao động dưới ánh đèn, cười nói: “Thái tử ca ca còn chưa kịp nói rõ với ngươi? Vụ án của lão nhạc phụ còn chưa được làm rõ ràng sạch sẽ đâu. Trước đó vài ngày nghe nói đột nhiên phụ hoàng muốn tiếp tục điều tra kỹ án này.”

Bóng đêm mờ hồ, Duyên Hỉ vương gia Cảnh Phi từng chữ từng chữ rõ ràng: “Lần này phụ hoàng vội vội vàng vàng triệu hồi ta từ Miên thành về như vậy, sợ rằng cũng chính là vì chuyện này.”

24. Chương 24: Cảnh Nhiên

Edit: nhuandong

Suy nghĩ một đêm, trần trọc cả đêm. Ngày hôm sau, tôi với cặp mắt hơi sưng đỏ đi thẳng tới Tri thư viện.

Trước khi đi, tôi đi đi lại lại trong phủ suy tính không biết nên tìm cái lý do gì, cuối cùng đành phải cầu Trương lão đầu làm mấy mẻ bánh ngọt mới cho tôi mang đi.

Trương lão đầu ngẩng đầu lên giữa màn hơi sương mù của nồi chưng cách thủy, râu ria hoa râm run vui vẻ, giọng nói lớn từ trong bụi râu ria xông tới: “Thái chiêu tự mình đến nói, cũng chỉ có Trương lão đầu ta tự mình làm bánh ngọt.”

Tôi cười khan nói: “Tự nhiên tự nhiên.”

Mặc dù câu nói của Trương lão đầu mang theo trào phúng nhưng cũng coi như là người tốt, chỉ cần nịnh nọt tay nghề của hần, yêu cầu khó hơn nữa cũng giúp người làm cho xong.

Tỷ như ngày hôm nay, tôi nhắc nhở một câu: “Đưa cho nhóm thư sinh, làm đơn giản một chút.”

Ánh mắt Trương lão đầu sáng lên, nói: “Thư sinh? Là đám tiểu tử thi đình lần trước?”

Tôi cười nói: “Còn quan trọng hơn cái đó, đều là đại tài tử Tri thư viện đương triều. Cho nên nói chỉ có thể đến cầu Trương lão đầu người.”

Lần bày “Đình đình cao” trong cuộc thi đình trước, sau khi ăn xong các thư sinh ăn xong đều vô cùng khen ngợi. Có một thí sinh tới từ Miên thành, tên là Tăng Duyệt, lên đại diện Kim Loan, trong miệng là “Đình đình cao”, nước mắt giàn giụa. Nghe nói lập tức văn ngôn bay ra, chuyển động ngòi bút như bay, lưu loát, là một trong ba người đầu tiên nộp bài thi, cuối cùng trúng đệ tứ danh.

Sau lại có tin đồn đồn ra, Tăng Duyệt này, nghe nói tổ tiên hắn cung từng đảm nhiệm quan viên triều ta, đáng tiếc sầu não thất bại, đến cuối cùng khi qua đời cũng chỉ được làm tiểu quan thất phẩm. Tăng gia chỉ có một vị làm quan này, nhưng ông lại thanh liêm, ông vừa chết, Tăng gia lập tức nghèo khổ. Tăng Duyệt khi còn bé, đọc sách vô cùng khó khăn. Tăng lão mẫu thân làm thuê trợ giúp chi phí gia đình, tạo điều kiện cho Tăng Duyệt đọc sách, trên dưới cả nhà đều trông cậy vào một mình Tăng Duyệt nên người.

Trên điện Kim Loan, hương thơm say mê, ngọt ngào của “Đình đình cao” chẳng lẽ đã khiến Tăng Duyệt nhớ đến lão mẫu thân trong nhà, quần áo đơn bạc trong đêm lạnh?

Một trong ba vị chủ khảo trong kỳ thi hội, Tri gián viện chính sử Thẩm Như Lượng thấy bài thi thi đình của Tăng Duyệt, khao khát cầu người tài, ở trên triều nói thẳng với hoàng thượng muốn Tăng Duyệt đến Tri gián viện.

Thánh thượng đương nhiên không cho phép ngay tại đó.

Ai ngờ ngay trong đêm đó, Thẩm Như Lượng viết một bản tấu tấu lên với Thánh thượng, lời lẽ khẩn thiết nhắc lại ý muốn Tăng Duyệt đến làm dưới tay của hắn.

Hoàng thượng lập tức đánh gãy ý của hắn trong mấy ngày.

Cuối cùng Thẩm Như Lượng nóng vội, lại đề cập đến chuyện này trong một buổi lên triều.

Nghe nói thánh thượng nghe Thẩm Như Lượng tấu, nghiêng người trên ghế rồng, lưỡi biếng cười nói: “Cuộc thi đình trang nghiêm, hắn lại có thể lệ rơi không ngừng. Một tiểu tử hay khóc sao có thể đảm đương trách nhiệm can gián thẳng thắn nặng nề này? Thẩm ái khanh, Tri gián viện chức trách trọng đại, hi vọng ái khanh không phụ trông mong của trẫm, sĩ khí trọng trấn của Tri gián viện năm đó, theo trợ giúp trẫm tu chỉnh triều cương.”

Sắc mặt Thẩm Như Lượng trắng bệch, từ đó không hề nói tới chuyện này nữa.

Tăng Duyệt đó, cuối cùng bị Tri thư viện lĩnh đi.

Trương lão đầu trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, lập tức vung hai tay bắt đầu làm. Hai lồng bánh hấp màu hồng, thả gừng và cây bạch quả, bánh hấp màu hồng trên màu xanh lá cây, cùng với hoa văn màu đen tỉ mỉ khắc xung quanh, nhìn kỹ bên dưới thì ra là chữ “Thư”.

Tôi không khỏi khen ngợi: “Qua tuyệt vời quá tuyệt vời.”

Trương lão đầu vắn về chòm râu, vô cùng tự đắc.

Tôi liền cầm hay lồng bánh hấp đi tới Tri thư viện.

Chân phải vừa bước vào cửa chính của Tri thư viện, chân trái liền bị một âm thanh mà tôi vô cùng không muốn nghe thấy gọi lại: “Thái chiêu đại nhân?”

Tôi lùi chân phải về, cung cung kính kính đứng, một thân màu đen dừng lại ở trước mắt tôi.

Tôi hành lễ, nói: “Hạ qan thỉnh an Lục điện hạ.”

Cảnh Nhiên lắc quạt giấy không chút để ý nói: “Ừ, người tình Mạnh Khách?”

Tôi cười nói: “Chỉ là mới làm mấy cái bánh ngọt, đưa cho Mạnh Khách nếm thử một chút.”

Hắn nói: “Lần này lại làm cái gì? Có thể có cái tên rất hay?”

Tôi lắc đầu một cái: “Còn chưa kịp. Cũng không biết có hợp với khẩu vị của đại nhân không.”

Cảnh Nhiên “Hừ” một tiếng, nói: “Có thể cho ta ném thử một chút không?”

Tôi cười nói: “Tự nhiên tự nhiên. Chỉ là nơi này gió lớn, vương gia không ngại cùng nhau đi vào bên trong chứ? Hạ quan biết Mạnh đại nhân có trà Long Tĩnh thượng hạng.”

Cảnh Nhiên thu lại: “Được.”

Mạnh Khách không có ở đây, quan lại quen thuộc Tri thư viện mang chúng ta tới hậu viện chờ đợi.

Không coi là phòng khách nhỏ, nhưng bởi vì có hai người tôi và Cảnh Nhiên, hơi có vẻ nhỏ hẹp.

Tôi duy trì cười một tiếng, mở hai lồng bánh hấp ra, cười nói với Cảnh Nhiên: “Vương gia, trước ném thử một chút?”

Cảnh Nhiên phối hợp uống trà, nói: “Không vội.”

Sau đó liền không nói một lời, rót từng ly từng ly trà vào bụng.

Rốt cuộc Cảnh Nhiên ngồi không yên, đi tới góc tường, đưa lưng về phía tôi, gảy dây đàn đàn cổ treo trên đó, lạch cạch leng keng.

Tiếng đàn hỗn loạn, rất dễ gợi lên chuyện cũ.

Tôi nhớ được có một mùa xuân, ngày sinh của thánh thượng, bày tiệc rượu ở Ngự hoa viện thưởng Hải đường, các hoàng tử đều tiến lên dâng tặng quà chúc thọ. Cảnh Thành dâng tặng bài thơ mình viết. Cảnh Phi dâng lên ngọc thạch điêu khắc tuần mã chạy vô cùng sinh động được hán mua lại của thương nhân từ Tây Cương. Cảnh Chỉ dâng lên chính là vật trang trí tháp Bát bảo lưu ly, ánh sáng rực rỡ. Đến phiên Cảnh Nhiên, nói là học cổ cầm muốn gảy lên.

Cảnh Nhiên thần nhiên ngồi giữa tiệc rượu, gảy một khúc nhạc dân gian, làm cho không khí cả tiệc rượu đều là vui mừng.

Khúc xong, Cảnh Chỉ liền kêu lên một tiếng “Tốt”, tất cả mọi người đều lớn tiếng khen hay.

Hoàng thượng vươn tay lấy một quả nho, ném vào trong miệng, nói: “Nhạc phong tục của dân gian, tuy ý tứ hoàng gia và dân đều cùng vui mừng, nhưng dù sao cũng nông cạn. Trình diễn những thứ này, không khỏi sẽ làm mất thể diện tôn nghiêm của hoàng tử hoàng tôn.”

Nhất thời an tĩnh.

Lại nghe được Cảnh Nhiên nhẹ nhàng nói: “Nhi thần cũng chuẩn bị một bài khác, có thể dâng lên cho phụ hoàng hay không?”

Thánh thượng đồng ý.

Cảnh Nhiên lại lạch cạch leng keng gảy dây, lần này chính là Dương xuân bạch tuyết, ý tứ có chút yên thâm rất ít người hiểu.

Khúc xong, khắp nơi vẫn an tĩnh.

Một lát sau, người nọ đang ngồi ở trên rốt cuộc nói: “Ừ, cái này không tệ. Thường. Sự phụ nhạc công của con cũng dạy tốt, thưởng tiền, bốn trăm lượng.”

Cảnh Nhiên lại quỳ tấu nói: “Phụ hoàng, nhi thần cho là, dạy cho nhi thần kỹ năng đánh đàn bất quá chỉ là một nhạc công trong phường nhạc, tuy kỹ năng đánh đàn xuất sắc, nhưng vẫn không gia nhập vào, nơi tấu nhạc, cũng chỉ có thể là nơi thiên gia trong cung ngắm cảnh giải trí. Nhi thần nghe nói ngày hôm trước thư sinh Tri thư viện sáng tác thi từ chúc thọ phụ hoàng, mỗi người đều chỉ được ban thưởng một trăm lượng. Nếu hôm nay trọng thưởng nhạc công, chỉ sợ các thư sinh sẽ nảy ra oán giận, oán giận thiên gia làm đảo lộn tôn ti. Chỉ cần cho hán mảy chục lượng là đủ rồi.”

Hoàng thượng nghe, cười ha ha nói: “Nói không sai.”

Cuối cùng nhạc công này cũng không có nửa điểm ban thưởng.

Sau nhóm cung nhân đều nói, mấy vị hoàng tử của đương kim thánh thượng thật sự rất khó lường, một người so với một người, càng so ý định càng tính toán hơn.

Mỗi lần tôi lại nhìn thấy Cảnh Nhiên, trong lòng cũng có cảm giác lạnh lẽo.

Lại đợi qua thời gian một nén nhang, tôi thật sự cũng ngồi không yên, nói với Cảnh Nhiên một tiếng, ra ngoài đi dạo.

Mới vừa ra đến cửa, ở khúc quanh cuối hành lang, liền bị một bóng dáng xanh miết cùng với một tiếng gọi trẻ trung cản lại:

“Hạ quan Tăng Duyệt, đặc biệt tới bái kiến thái chiêu đại nhân.”

25. Chương 25: Hồ Ly

Edit: nhuandong

Tôi nhìn Tăng Duyệt này thì ra là một thiếu niên mặt mày thanh tú, nhớ tới hần một bụng đầy tài học cuối cùng chỉ được vào trong Tri thư viện, cũng khó có thể thi triển tài năng, trong bụng nhất thời nổi lên suy nghĩ đồng tình thương tiếc tài năng, vừa chấp tay nói: “Tăng đại nhân khách khí. Lan Châu chỉ là một tiểu quan ngũ phẩm, thật sự không dám nhận không dám nhận. Tăng đại nhân mới thật sự là tài học hơn người, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Tăng Duyệt cười một tiếng nói: “Tên thái chiêu đại nhân, kinh thành ai lại không biết?”

Tôi nghiêm mặt nói: “Lan Châu ta cũng chỉ là một nữ tử. Đại nhân quá khen.”

Nữ quan Đại Cảnh chẳng qua cũng là một tiểu nhân vật trong cung và trong các vương phủ mà thôi.

Sau lưng quận vương, sau lưng hoàng tử

Một kẻ nữ lưu, triều đình khó hơn.

Một điểm này, hiển nhiên là tự tôi biết, lại cũng không hi vọng xa vời.

Huống chi, luôn phải cẩn thận mười phần, không được đi quá giới hạn.

Tăng Duyệt mặt không đổi sắc, nói: “Khi ta ở Miên thành cũng đã nghe được danh tiếng của thái chiêu đại nhân, đại nhân cần gì khiêm tốn.”

Miên thành? Đột nhiên tôi có cảm giác giật mình, đang muốn trả lời, lại nghe thấy Tăng Duyệt nói: “Địa phương làm bánh ngọt hạt sen ở Miên thành, đưa trẻ ba tuổi đã học làm bánh “Đình đình cao”. Thái chiêu đại nhân đặt tên rất hay.

Tôi vội vàng khoát tay, nói: “Sai lầm rồi sai lầm rồi. “Đình đình cao” này là thái tử phi lấy tên. Thái tử phi tài học hơn người, ta không thể đoạt công của người.

Tăng Duyệt nháy nháy mắt.

Trong tâm tôi lập tức nghĩ, người trước mắt này thật giống như một tiểu hồ ly non nớt.

Chẳng lẽ hần đường làm quan không được như ý, liền muốn leo lên cây to phủ thái tử này?

Đáng tiếc tài học của hần.

Văn chương khôn khéo như vậy, lại xứng với ý định khôn khéo, rắc rối khó gỡ. Thật là đáng tiếc.

Mặc dù hần và tôi lớn lên giống nhau, nhưng tôi đành vụng trộm nghĩ cây già lên mặt một lần, thật sự là không muốn Tăng Duyệt này còn nhỏ tuổi mà con đường này càng chạy lại càng xa. Quan trường không sạch sẽ, ý định viết ra văn chương tươi đẹp này, thật nên được bảo toàn mới đúng.

Vì vậy tôi không nhin được nói: “Mạnh đại nhân của Tri thư viện, chắc hẳn đối đãi không tệ với người.”

Tăng Duyệt sững sốt, lại cười nói: “Chính xác Mạnh đại nhân đối đãi với ta rất tốt. Quy củ đều là do Mạnh đại nhân dạy.”

Mặc dù trên mặt hẳn tươi cười, nhưng nụ cười không đến được đáy mắt, không chừng lời nói của tôi vào trong đầu hẳn đã chuyển nghĩa đi một chút.

Trong lòng cúi đầu than thở một tiếng, đang muốn mượn cơ thoát thân, lạ nghe được Tăng Duyệt tiếp tục nói: “Ta từng nghe Trầm đại nhân nói qua tán thưởng tài học của thái chiêu đại nhân ngài?”

Thẩm Như Lượng tôi đã gặp qua, nhưng cũng chỉ là ở bên cạnh thái tử, đi xa nhìn theo, một câu cũng không nói qua.

Con tiểu hồ ly này, thật đúng là vẫn còn vô cùng non nớt.

Trong lòng tôi đang cười, nhưng không đành lòng chọc phá hẳn, chỉ nói: “Thẩm Như Lượng đại nhân coi trọng người, cả triều đều biết. Ôn tri ngô, mặc dù không thể làm quan dưới tay ông ấy, nhưng người cũng cực kỳ tôn kính ông ấy.”

Tăng Duyệt tiếp tục nháy mắt với tôi.

Tôi ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Tăng đại nhân đường đường là một trang nam tử, Lan Châu ta cũng chỉ là nữ tử, kiến thức kém, khiến Tăng đại nhân chê cười. Chê cười chê cười.”

Chợt nghe được tiếng của Cảnh Nhiên ở sau lưng: “Thái chiêu nói vô cùng đúng, há có thể chê cười với người? Cổ nhân nói, ơn tri ngô, tất sẽ dùng sông lớn để báo trả. Thái chiêu nói rất đúng.”

Cảnh Nhiên nhẹ lay quạt giấy, nhìn Tăng Duyệt, tựa hồ rất có hứng thú.

Tôi thấy mặt Tăng Duyệt mập mờ, cười nói: “Vị này là Diên Trú vương gia.”

Tăng Duyệt vội cung cung kính kính báo tên họ mình, thỉnh an.

Cảnh Nhiên cười nói: “Thì ra là Tăng đại tài tử.”

Tăng Duyệt mặt ửng hồng lên, nói: “Vương gia quá khen, Xấu hổ xấu hổ.”

Cảnh Nhiên nói: “Tiểu vương cũng nghe được gia cảnh người bản hàn, mười năm gian khổ học tập, thật sự là không dễ.”

Cảnh Nhiên thở dài, lại nói: “Người hiện tại cùng với vị phó sử nào ở Tri thư viện?”

Tăng Duyệt đáp: “Cùng với Vu đại nhân.”

Cảnh Nhiên “Ừ” một tiếng, đôi con ngươi xoay tròn di chuyển nhìn chăm chăm Tăng Duyệt.

Tăng Duyệt lại nói: “Ban đầu là đi theo Trương Hải Trương đại nhân. Nhưng là ta ngưỡng mộ văn phong Vu đại nhân cho nên đi theo Vu đại nhân.”

Cảnh Nhiên khẽ mỉm cười.

Cái gì mà văn phu Vu đại nhân.

Chẳng qua là một thế gia ăn chơi trác táng, không học vấn không nghề nghiệp, bởi vì năm đó Thánh thượng thật sự là mất hết mặt mũi để cho bọn nhà họ mất mặt, mới sau khi cha già hẳn cáo lão về quê, ném một chức phó sử nhàn tản ở Tri thư viện cho hẳn. Trương Hải kia mới chính là văn hoa nổi bật, mở ra một thế hệ văn phong mới.

Tiểu hồ ly này, sợ rằng tự cho là tính toán không tệ.

Cảnh Nhiên đột nhiên nói: “Nói đến văn phong, văn tài đứng đầu triều ta, sợ rằng không phải là chính sử Tri thư viện Mạnh Khách thì không ai có thể hơn. Vì sao người không cùng Mạnh Khách, chẳng lẽ người không thích văn phong của hẳn?”

Trên mặt Tăng Duyệt đỏ lên, dạ một lát, mới nói thật nhỏ: “Gần đây Mạnh đại nhân bận, không tiện quấy rầy Mạnh đại nhân. Về sau chờ Mạnh đại nhân rảnh rỗi, hạ quan lại đi thỉnh giáo Mạnh đại nhân.”

Tổng lòng ta không nhịn được khen một tiếng. Con hồ ly này, đáp không sai, cũng không rõ ràng có phải là theo đảng phái của Mạnh Khách hay không, chỉ nói “thỉnh giáo”, thanh bạch sạch sẽ, lại nói hai chữ “gần đây”, đáp mập mờ hàm hồ như thế.

Huống chi, đối với hắn mà nói, vương gia và nữ quan thái chiêu đại nhân trước mắt, đều là người quen của Mạnh Khách, dù sao Mạnh Khách cũng là chính sử của Tri thư viện, hai vị nếu có tâm vun trồng hắn, một trong hai đề cử với Mạnh Khách, tốt hơn là chính hắn lơ mà lơ mờ đi tìm Mạnh Khách hắn.

Đối với người mới vào quan trường mà nói, lời đáp đúng là không tệ.

Tôi liếc nhìn Cảnh Nhiên một cái, chỉ thấy hắn híp đôi mắt lại, nụ cười bên môi vẫn như cũ, tựa hồ cũng đang tỉ mỉ thưởng thức câu trả lời vừa rồi của Tăng Duyệt.

Tôi đang muốn rút người ra, lại nghe được Cảnh Nhiên chợt cười nói: “Nhậm đại nhân, không phải là hôm nay muốn tìm Mạnh đại nhân ném bánh ngọt hay sao? Nói vậy cũng coi như là cho Mạnh Khách kiếm chút thời gian nhàn hạ. Người liền mang theo Tăng Duyệt này đi, như thế nào?”

Tăng Duyệt cũng nhìn về phía tôi.

Khụ.

Cảnh Nhiên này đúng là hồ ly già, hơn nữa còn có Tăng Duyệt con tiểu hồ ly này.

Nhậm Lan Châu tôi hôm nay cực kỳ xui xẻo, vốn căn bản chính sự làm được, lại còn bị hai con hồ ly này quẩn lấy.

26. Chương 26: Sóng Gió

Sau nửa chung trà, cuối cùng Mạnh Khách cũng trở lại.

Cảnh Nhiên cười nói: “Mạnh đại nhân quý nhân bận chuyện, để cho chúng ta đợi lâu.”

Mạnh Khách cười nói: “Không khéo rồi, sáng sớm liền bị Hình bộ kêu đi, hiện tại mới trở về.”

Hình bộ? Có liên quan gì với Tri thư viện?

Tôi chậm rãi dùng nắp trà quấy lá trà, nhìn trộm lại thấy khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của Tăng Duyệt vừa khóe co giật.

Có thể là tiểu hồ ly này bị đại danh “Hình bộ” dọa sợ rồi.

Cảnh Nhiên nhướn mí mắt, nhỏ giọng nói: “Mạnh đại nhân, chẳng lẽ có ý lên chức Hình bộ?”

Mạnh Khách lắc đầu một cái: “Không phải vậy. Triều đình là muốn sửa luật lệ. Hạ quan bắt tài, từng nghiên cứu qua luật pháp, Hình bộ Lý đại nhân mời ta đi giúp một chút nên vội.”

Tăng Duyệt rót cuộc kính cẩn lễ phép nhẹ giọng nói: “Mạnh đại nhân thật là bác học. Luật pháp cũng đều tinh thông.”

Mạnh Khách nhìn hắn nói: “A, thì ra là Tăng đại nhân.”

Tăng Duyệt hai chân khép lại, nói: “Không dám không dám. Hạ quan Tăng Duyệt, bẩm kiến chính sử đại nhân.”

Mạnh Khách cười nói: “Ta nhận ra người. Gần đây bận rộn một chút, không có cùng các người các đồng liêu mới tiến vào tham thảo một phen. Là sai lầm của ta.”

Cảnh Nhiên cười nói: “Được rồi được rồi, các người đừng có thao thao bất tuyệt này nữa. Mạnh đại nhân, ta thấy tiểu tử Tăng Duyệt này không tệ, tài học của hắn người cũng biết đến, Mạnh đại nhân có muốn vun trồng cho tốt?”

Trên mặt Tăng Duyệt là một mảnh vui mừng.

Khóe miệng Mạnh Khách khẽ cong: “Đó là tự nhiên.”

Đúng lúc tôi bưng bánh ngọt lên, cười nói: “Các vị đại nhân, tối nếm thử bánh ngọt mới ra của phủ thái tử một chút?”

Cặp mắt của Mạnh Khách chuyển lên mặt tôi một cái, cười nói: “Phủ thái tử luôn là sữa cũ thành mới như vậy. Mới ra “Đình đình cao”, lần này lại ra cái gì mới mẻ vậy?”

Tôi cười nói: “Phủ thái tử có những người không có nhiệm vụ giống như ta vậy, tự nhiên có công phu đi nghiên cứu những thứ mới mẻ này. Làm sao có thể so vượt với Mạnh đại nhân, đã đến Hình bộ hỗ trợ được.”

Cảnh Nhiên lắc lắc quạt giấy: “Đúng rồi, Mạnh đại nhân, có biết Hình bộ muốn tu sửa những luật pháp nào không?”

Mạnh Khách đáp: “Hạ quan không biết. Chỉ là vừa mới đi qua, còn đụng phải Hộ bộ Nhạc đại nhân.”

Sau khi Hộ bộ thượng thư Đỗ Nguyên Vân rơi đài, thượng thư kế nhiệm là Nhạc Minh Hải.”

Mạnh Khách lại nói: “Đúng rồi, sáng nay ở Hình bộ, hạ qua còn nhìn thấy thái tử gia ở xa xa.”

Quạt giấy của Cảnh Nhiên nhẹ lay động, nhìn tôi một cái.

Tăng Duyệt cũng tròn tròn hai mắt, nhìn về phía tôi.

Tôi lắc đầu một cái, bày tỏ không biết chuyện gì xảy ra.

Mạnh Khách cũng xoay đầu lại, cười nói: “Đúng không? Thái tử được một lúc còn chưa hồi phủ? Có biết tốt cùng là chuyện gì không?”

Tôi lại thở dài, nói: “Quả thật không biết. Các vị đại nhân cũng đừng hỏi thăm hạ quan.”

Đoán là chuyện của Đỗ Nguyên Vân. Nhưng mưa gió trong triều biến ảo là chuyện thường, cũng không cho phép nói.

Nhất thời không lời. Một lát sau, rốt cuộc Cảnh Nhiên đổi đề tài. Cũng chỉ là thư pháp Hàn Mặc, Tăng Duyệt rất có tâm đắc, khiến cho Mạnh Khách liên tiếp tán thưởng.

Con tiểu hồ ly này, coi như hôm nay hắn đã thành công.

Lại uống mấy ly trà, tôi đứng dậy cáo từ. Đột nhiên Mạnh Khách kêu lên một tiếng: “Lan Châu.”

Tôi sửng sốt, ngay sau đó quay đầu lại, gần từng chữ nói: “Mạnh đại nhân?”

Chân mày hắn cau lại, rốt cuộc sửa lời nói: “Nhậm đại nhân, hôm nay, người vẫn không hỏi ta, hôm thi đình đó, vì sao không có như ước hẹn trước, đưa tin tức tới cho thái tử người?”

Rốt cuộc cũng hỏi như thế.

Thời gian mấy ly trà kia, chuyện phiếm vô sự như vậy, đều là đang làm bộ.

Tôi đón ánh mắt của hắn.

Khóe môi hắn có một chút ý cười: “Nếu như lúc này ta nói, quả thật ngày đó ta có viết một tờ giấy, đang muốn phái người đưa tới phủ thái tử, bị người phát hiện, không thể làm gì khác hơn là lập tức nuốt chửng tờ giấy này. Người, sẽ tin tưởng hay không?”

Tin tưởng cũng được, không tin tưởng cũng được, nói cho người biết, làm sao biết người có trả lời thật hay không?

Trước cửa Tri thư viện, thật là làm cho lòng người khó chịu hốt hoảng yên tĩnh lại.

Tôi nghe thấy tiếng nói của mình: “Tin tưởng.”

Ngay tức khắc hần cười lên, nói: “Sớm đã đoán được người sẽ trả lời như vậy.”

Hần vén rèm kiệu lên thay tôi.

Tôi đang muốn ngồi vào trong kiệu, Mạnh Khách còn gọi tôi lại.

Hần mặt không đổi sắc, nói: “Hôm nay trong triều đình còn xảy ra chuyện lớn. Chắc là hôm nay thái tử sẽ gặp nói cùng người.”

Tôi ngồi ở trong kiệu nhìn hần: “Lan Châu chỉ là một nữ quan nho nhỏ. Mạnh đại nhân quá dễ mất tới ta rồi.”

Mạnh Khách khẽ thở dài, nói: “Lan Châu, ta và người đã đến đây, người cũng không cần phải nói lời như vậy với ta.”

Màn kiệu cuối cùng cũng được thả xuống.

Vốn bạn tốt cực ít, trước đây không lâu, lại cực kỳ rõ ràng thiếu một.

Tôi đối với hần, sợ rằng đều là như thế.

Tâm cực lạnh, vừa vào phủ thái tử, nghe được gã gác cổng nói: “Đại nhân trở lại thật đúng lúc, chủ tử đã trở lại.”

Trong bụng vui mừng, đột nhiên muốn ngay lập tức nhìn thấy hần. Lại nghĩ đến vừa rồi Mạnh Khách nói trong triều có đại sự, càng thêm ngạc nhiên nghi ngờ, muốn lập tức hỏi rõ ràng với Cảnh Thành.

Tôi đi về phía thư phòng Cảnh Thành, chạm phải nha hoàn Thụy Phương bên mình của thái tử phi đang gấp rút vội vã đi tới. Tôi cười hỏi: “Sao tỷ tỷ đi vội vã như vậy?”

Thụy Phương cười nói: “Đúng vậy, thái tử phi làm chút thức ăn, đang cùng ăn với thái tử gia đấy. Tâm tình thái tử gia tốt, sai ta đi lấy rượu ngon, nói mấy ngày liên tiếp loay hoay quá mệt mỏi, hôm nay muốn hảo hảo ăn một bữa.”

Tôi gật đầu một cái. Nàng đi qua tôi, đột nhiên lại gọi tôi lại, nói: “Đại nhân có biết rượu của thái tử gia để ở đâu không? Lần trước thái tử phi đã hỏi phòng bếp, bọn họ không nói được. Mong rằng thái chiêu đại nhân chỉ điểm.”

Tôi khẽ mỉm cười nói: “Người nói cho bọn hần biết, trên tủ quầy cuối cùng trong phòng bếp, trên tầng một, bình thứ ba bên phải, cái đó cũng được.”

Thụy Phương cảm ơn tôi, vội vã đi khỏi.

Mưa nhỏ hoa rơi.

Đột nhiên tâm lạnh.

Nhớ lại rõ ràng, hôm nay là mừng chín tháng tám âm lịch. Trời lại nhưng khô ráo.

Hàng năm vào lúc này, có tật tình bạn cố tri, cần uống một chút rượu nhẹ làm ấm.

Lúc này không có cách nào qua đó trực tiếp khuyên hần. Chỉ điểm Thụy Phương lấy rượu, như vậy sẽ khá hơn một chút.

Tôi ngồi chồm hồm xuống, nhặt cánh hoa, tỉ mỉ nhìn giọt nước phía trên.

Vốn chỉ là một tầng hơi nước mỏng lung, cố tình lại yêu thương đọng lại trên mặt cánh hoa nho nhỏ này. Ngưng kết khổ cực mới được một giọt nước nho nhỏ như vậy.

Rồi lại chỉ có thể tán lạc, lại mấy người có thể nhìn đến giọt nước này, thấy sự khổ cực này đây?

Tôi đang suy nghĩ xuất thần, lại nghe được một tiếng nói ở sau lưng: “Trời lạnh như thế này, yêu thích đợi ở bên ngoài?”

Trong lòng len lén thở dài, ấy vậy mà ngay lập tức xoay người lại, nói: “Lan Châu thỉnh an thái tử gia.”

27. Chương 27: Binh Quyền

Edit: nhuandongg

Trong mưa nhỏ, Cảnh Thành cầm ô, cười nhìn tôi.

Một lúc lâu sau, hắn nói: “Tại sao hôm nay trên mặt ngươi lại nghiêm túc như vậy? Đi Tri thư viện?”

Lòng tôi biết là không thể gạt được hắn, nói: “Vâng.”

Lại cười nói: “Nghe nói hôm nay trong triều xảy ra chuyện lớn.”

Cảnh Thành cười nói: “Ngươi cung tin tức mau thật.”

Ý hắn bảo đi vào trong thư phòng hắn nói.

Cảnh Thành thấy tôi đóng cửa lại mới nói: “Tây Cương lại binh biến rồi. Tập quốc này thế còn hung hãn hơn so với lần trước.”

Tôi nói: “Chẳng lẽ hôm nay trong triều là thương nghị chuyện binh lần này?”

Cảnh Thành gạt đầu, hỏi: “Nha đầu, ngươi nói ta có nên tranh việc cầm binh lần này không?”

Tôi rót một ly trà nóng cho hắn, nói: “Chuyện tình ở Hộ bộ gần đây như thế nào?”

Cảnh Thành cười nói: “Vụ án Đỗ Nguyên Vân, không biết phụ hoàng nghe phong thanh từ đâu, lão nhân gia người, sợ rằng trong lòng có nghi ngờ gì đó, đột nhiên để cho chúng ta hung hung hổ hổ đi phúc tra vụ án Đỗ Nguyên Vân?”

Chúng ta?

Tôi hỏi: “Đã có người nào tra vụ án này?”

Cảnh Thành cười nói: “Biết ngươi tỉ mỉ, chắc chắn sẽ hỏi như thế. Lần phúc tra này, ngoại trừ thái tử ta ra, còn có Mã Ngưng, Thẩm Như Lượng cùng Mạnh Khách.”

Tôi không khỏi hỏi: “Hữu thừa tướng cùng người của Tri gián viện, đúng tình hợp lý trong chuyện này. Chỉ là, trong lòng tôi thắc mắc, tại sao Mạnh Khách cũng ở bên trong chuyện này?”

Cảnh Thành lắc đầu một cái: “Cái này ta cũng rất thắc mắc. Khi thấy tên của Mạnh Khách ta cũng thật sự lấy làm kinh hãi. Lần này thật là không biết phụ hoàng gặp cái kì ngộ gì đây.”

Tôi cười nói: “Trong ván cờ, trong thiên hạ, từ trước đến giờ cũng không có người nào thắng được Thánh thượng.”

Đây chính là một ván cờ không công bằng.

Cảnh Thành cười một tiếng, lại nói: “Như đã nói qua, vụ án Đỗ Nguyên Vân, trước mắt vẫn còn rối như mớ bòng bong. Mà binh vụ Tây Cương, vẫn là quan trọng hơn. Mấy ngày ta ở Hộ bộ, tra án đã làm đầu vô cùng đau, hôm nay vào triều, nghe được chuyện tình ở Tây Cương, đầu bực phát đau dữ dội. Nha đầu, ngươi phải để ý giúp ta một chút.”

Tôi khẽ mỉm cười, nói: “Điện hạ không ném trà này?”

Cảnh Thành cầm ly trà lên, không hiểu nhìn tôi.

Tôi cười nói: “Đây là ngày hôm trước Duyên Hỉ vương phi dạy tôi chế biến, nói là rất mát mẻ ngon miệng.”

Cảnh Thành nói: “Ngươi và Duyên Hỉ vương phi đi lại rất thân?”

Tôi nói: “Trước đó một ngày Duyên Hỉ Vương gia cũng tới gặp tôi, cùng nói mấy lời.”

Thấy hần không hiểu, tôi cười nói: “Nô tỳ nghĩ tới, trước mắt phúc tra vụ án Đỗ Nguyên Vân này, thật ra văn võ cả triều đều len lén nhìn Duyên Hỉ vương gia. Dù sao ban đầu sự việc Đỗ Nguyên Vân bại lộ, chính là do một phong mật thư tố cáo của Duyên Hỉ vương gia. Người đời đều cho rằng đã là trần ai lạc định, đại công của Duyên Hỉ vương gia cũng đã được định luận, ai biết trong lúc bất chợt hoàng thượng lại muốn phúc tra...”

Cảnh Thành cười nói: “Cho nên, đây tốt cùng là hoàng thượng nổi lên lòng nghi ngờ Đỗ Nguyên Vân có đồng đảng hay không hay là nổi lên lòng nghi ngờ đối với Duyên Hỉ vương gia?” Tôi gật đầu một cái, lại nói: “Hoàng thượng sai điện hạ đi thăm dò vụ án này, làm quân vương, đây chính là khảo nghiệm điện hạ làm thần tử có tận trung hay không. Nhưng làm phụ thân, điện hạ, sợ rằng hoàng thượng cũng xem người có còn chân tình với cái người đệ đệ Cảnh Phi này hay không.”

Cảnh Thành thở dài nói: “Cho dù có phần chân tình này thì như thế nào? Nếu như Cảnh Phi thật sự có lỗi trong vụ án này, ta lại không thể tra ra lỗi lầm mà giấu giếm không báo được?”

Tôi cười nói: “Cái này nói sau. Vụ án này, trước mắt không phải là mớ bòng bong sao. Năm đó Đỗ Nguyên Vân có thể to gan như vậy, sợ rằng trong văn võ cả triều, thật là không ít người là đồng đảng của ông ta. Rắc rối khó gỡ, cho nên Đỗ Nguyên Vân mới có thể một tay che trời ở Miên thành. Điện hạ, mà người lại phải cầm tất cả cơ hội đi chứng minh với hoàng thượng người làm thái tử có tài lại có đức.”

Cảnh Thành cười ha hả, nói: “Chính xác. Ngay cả nha đầu người đối tốt với Duyên Hỉ vương phi, cũng là đang giúp ta ghi rõ chân tình với Cảnh Phi.”

Tôi cười một tiếng, lại giúp rót đầy ly trà cho hần.

Cảnh Thành nhấp một ngụm trà, đột nhiên cười nói: “Nha đầu, nói như vậy thật rõ ràng, chẳng lẽ người đang khuyên ta muốn đề cử Cảnh Phi mang binh đi bình định chiến loạn Tây Cương?” Tôi lắc đầu một cái: “Thái tử gia cũng không phải chỉ có một người đệ đệ là Duyên Hỉ vương gia.”

Hần nói: “Chẳng lẽ là Cảnh Nhiên?”

Tôi gật đầu một cái.

Hần cười nói: “Người khi nào lại nhớ tới Cảnh Nhiên đây?”

Tôi cười nói: “Mặc dù binh pháp Diên Trữ vương gia không bằng người và Duyên Hỉ vương gia, nhưng coi như là không kém. Huống chi đóng quân ở Tây Cương cũng không thiếu bộ hạ cũ của người, đều là một tay của thái tử gia người. Diên Trữ vương gia kinh nghiệm cầm binh chưa đủ, cho nên chắc chắn lúc nào cũng nghe theo khuyên can của những bộ hạ cũ của thái tử người. Cho nên, trên phương hướng tổng quát sẽ không có không may.”

Cảnh Thành gật đầu, nói: “Tây Cương chính xác còn bộ hạ cũ của ta. Huống chi, khí trời lạnh dần, trận chiến Tây Cương này, hợp lại vẫn là lương thảo. Hiện tại ta lại quản hộ bộ, lương thảo chắc chắn hết sức ủng hộ. Chuyển đi này của Cảnh Nhiên, phần thắng vô cùng lớn.”

Tôi nhẹ giọng nói: “Nói tóm lại, quyết không thể để Duyên Hỉ vương gia lấy được binh quyền. Mà đề cử Cảnh Nhiên đi, lại có thể thể hiện điện hạ người vô cùng độ lượng rộng rãi với đệ đệ mình.”

Cảnh Thành thở dài nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Cho dù Cảnh Phi không phải là người đại gian, chuyện Đỗ Nguyên Vân cũng không có quan hệ với hần, trên tay hần cũng không thể có nhiều binh như vậy.”

Kim thượng từng ấy năm cho tới nay, Hộ bộ Công bộ từng chút đều phân phối cho các hoàng tử cùng nhau giải quyết, chỉ có Binh bộ, một hoàng tử cũng không hề phân cho, lão nhân gia người tự mình giữ.

Binh quyền trọng yếu, hiển nhiên là thấy rõ.

Sáng nay Mạnh Khách nói với tôi trong triều có đại sự, tranh giành binh quyền này, chính xác chính là một đại sự.

Thân thể Cảnh Thành không tốt, tuyệt đối không thể tới biên cương giày vò đánh một trận. Nhưng cho dù Cảnh Thành không thể đi, binh quyền này cũng không thể rơi trên tay Cảnh Phi.

Hồ ly Cảnh Nhiên này, thật sự là ngư ông ngồi đắc lợi rồi.

Tôi nhớ tới ban ngày Cảnh Nhiên hồ ly này biểu diễn, không khỏi cười lên.

Cảnh Thành hỏi: “Cười cái gì?”

Tôi cười đáp: “Chỉ là sáng nay nhìn hai con hồ ly, hết sức thú vị.”

Hắn dưới ánh đèn nhìn tôi, chậm rãi nói: “Nha đầu, hiện tại ngươi cười, cùng với vừa rồi biểu tình ngươi cũng cố phân tích thể cục hơn thiệt, thật là rất bất đồng.”

Tôi nhìn hắn, nói: “Cái gì bất đồng? Không hiểu.”

Hắn khe khẽ thở dài, uống trà, không đáp lời.

Mơ hồ có âm thanh gõ cửa truyền đến.

Tôi nói nhỏ: “Điện hạ, sợ rằng thái tử phi vẫn còn đang chờ người dùng bữa đấy. Mau qua đó thôi.”

Hắn trầm ngâm nhìn trà, giống như không có nghe thấy.

Tôi lại khuyên hắn một tiếng, cuối cùng hắn cũng đứng lên.

Ánh nến lách tách vang. Sợ nhất cảnh tôi và hai người bọn họ cùng một chỗ, hết sức yên tĩnh, lại không có lời có thể nói khi ấy.

Cuối cùng hắn đẩy cửa ra, đi khỏi.

Tôi mới ngồi xuống, nhớ tới những phân tích rõ ràng cùng với những lời nói thông suốt vừa rồi, nói được thoải mái như thế, giống như vài âm thanh kia còn đang quanh quẩn ở trong phòng này, râm râm rì rì vang bên tai.

Những lời kia giống như là tôi một hơi nhất định phải nhanh chóng nói hết.

Mau nói xong, những thứ khác đều không nghĩ tới.

28. Chương 28: Mê Cục

Edit: nhuandong

Sáng sớm, còn chưa thanh tỉnh, gã sai vặt đi theo thái tử gia lâm triều trở lại, giao cho tôi một tờ giấy Cảnh Thành viết:

Chuyện Tây biên.

Lần này mang binh đi Tây Cương chính là Cảnh Nhiên.

Nhìn giấy xong, lập tức đốt lửa, đốt tới tro bụi.

Thái tử chưa trở về phủ, theo lời nói của gã sai vặt, nói là thái tử muốn trực tiếp đi Hộ bộ.

Tôi đứng ở thư phòng. Chuyện tình mấy ngày nay quá mức phức tạp, nghĩ kỹ muốn để ý một chút, lại nhìn thấy Thụy Phương nhẹ nhàng đi tới, cười nói: “Thái chiêu đại nhân, thái tử phi hỏi đại nhân, mấy ngày nay có phải đi Hộ bộ không?”

Tôi lắc đầu một cái, nói: “Không hề nghe điện hạ nhắc tới.”

Mắt Thụy Phương đảo qua bên trong phòng, mới nói: “Đêm qua thái tử từ thư phòng qua, nói là mệt mỏi, đi nằm ngủ luôn. Sáng nay lại vội vã vào triều, thái tử phi nói, sợ rằng mấy ngày nay thái tử lại muốn ở Hộ bộ, không có ai chăm sóc. Nhưng nếu thái chiêu đại nhân đi tới Hộ bộ, xin mời thái chiêu đại nhân tiện thể mang chút quần áo thay đổi qua đó.”

Tôi đồng ý. Thụy Phương lại cười nói: “Thái tử phi nhờ ta khen ngợi thái chiêu đại nhân, nói là hôm qua thái chiêu đại nhân chỉ điểm lấy được rượu cực ngon, xúng xính thái chiêu đại nhân mang qua cho thái tử một chút.”

Tôi vốn muốn nói tuy rượu kia tốt, uống qua một lần hai lần thì được, Cảnh Thành yếu ớt, không nên uống nhiều. Lời nói trên môi dừng lại một lát, cuối cùng vẫn là nuốt xuống.

Tôi cười nói: “Tỷ tỷ nói đúng lắm, nhưng nếu thật sự ta đi đến Hộ bộ, chắc chắn sẽ mang tới tấm lòng của thái tử phi.”

Nụ cười của Thụy Phương không thay đổi: “Đó là vô cùng tốt.”

Chờ Thụy Phương rời đi, tôi tiếp tục khuấy động trên giấy một hồi, cuối cùng muốn đi Hộ bộ một chuyến hay không, thật là tâm loạn như ma.

Hôm nay giải quyết chuyện binh, vụ án Hộ bộ chính là một vũng nước đục.

Vụ án Đỗ Nguyên Vân này, liên lụy đến hoàng tử hiển quý trong triều. Hoàng thượng lại phái thái tử, còn phái Mã Ngưng, Thẩm Như Lượng, Mạnh Khách.

Thái tử, Hữu thừa tướng, Tri gián viện, Tri thư viện.

Ngành quan có quyền thế nhất trong kinh thành, tất cả đều tham dự vào việc phúc tra vụ án Đỗ Nguyên Vân tham ô.

Quan hệ rắc rối như thế, kim thượng lại không biết?

Mấy người chủ thẩm án kiện này, cho dù không liên lụy trong án kiện này, bản thân cũng là kiểm chế lẫn nhau.

Càng nhiều người tham dự điều tra án kiện này, vụ án càng không thể sớm một ngày thẩm lý sạch sẽ. Quan lại bao che cho nhau, từ xưa đã có.

Thánh thượng thánh minh chiếu sáng, chẳng lẽ không rõ ràng.

Đột nhiên tôi cả kinh: sáng nay thái tử vào triều đề nghị sai Cảnh Nhiên mang binh xuất chinh Tây Cương, tại sao lại có thể thuận lợi được Thánh thượng phê chuẩn như vậy?

Huống chi, người khởi xướng vụ án Đỗ Nguyên Vân này, Duyên Hỉ vương gia Cảnh Phi ở kinh thành.

Nếu Thánh thượng gọi hắn trở lại, cũng không an bài bất cứ chuyện gì cho hắn, cũng không để hắn tham dự phúc tra vụ án Đỗ Nguyên Vân, vừa không để cho hắn mang binh đi đánh. Mấy ngày nay Cảnh Phi đều rảnh rang đợi ở Duyên Hỉ vương phủ, cho chim ăn ngấm một chút hoa.

Hết sức không giống tác phong ngày thường của kim thượng.

Kim thượng, chẳng lẽ đang đi một quân cờ cực quan trọng sao?

Người mượn vụ án Đỗ Nguyên Vân, tình hình bàn cờ trong một đám người quan trọng, cũng như mạng lưới trong kinh thành Đại Cảnh, đều dưới chân một vị thiên tử Đại Cảnh người.

Một chiêu của người như vậy, đến tột cùng là một nước cờ hiểm, hay là tìm tòi trước khi hành động, hoặc là một chiêu rách lưới, quấy rối một trận long trời nổi đất, sau đó người sẽ chậm chậm thu lưới?

Tôi chống đầu, thư phòng vô cùng tĩnh mịch.

Đột nhiên nghĩ đến, nếu như lúc này Cảnh Thành ở bên người, cùng tôi mỗi người một câu từ từ tìm ra manh mối, thật là vô cùng tốt,

Nhưng là, lúc này Cảnh Thành lại quyết không thể dễ dàng rời khỏi Hộ bộ.

Tôi nghĩ ngợi liên tục, rốt cuộc đi tới phòng của thái tử phi.

Thái tử phi Đinh Hương đang nghiêng người trên giường uống trà, trà hoa đình hương thượng hạng, một phòng đều thơm ngát.

Kể từ khi Đinh Hương vào phủ thái tử, nói là nàng từ nhỏ liền thích trà hoa đình hương. Cảnh Thành liền sai người đi chung quanh tìm tòi hoa đình hương thượng hạng, lại mệnh lệnh cho Trương lão đầu tự mình tỉ mỉ làm trà hoa đình hương, cung cấp thái tử phi uống mỗi ngày.

Ngày đó Trương lão đầu nhận lệnh của Cảnh Thành, giọng nói vui rạo rức: “Lão nô còn có thể chế ra bánh ngọt hoa đình hương, cháo hoa đình hương, còn có mì hoa đình hương.”

Cảnh Thành cười mắng: “Hoa đình hương thanh nhã như thế, chế là tram xanh là thích hợp nhất. Bánh và cháo đình hương thì thôi đi. Mau thu hồi lòng riêng muốn làm mì hoa đình hương của ngươi đi.

Trương lão đầu phẫn nộ, trong miệng trề môi hồi lâu.

Sau lại, trong lúc vô tình tôi bắt gặp ông giống như là chưa chết tâm, khi ông ở trong phòng bếp nhỏ đảo đi đảo lại làm mì sợi hoa đình hương, rốt cuộc không đành lòng, nói: “Cái người này nếu thật sự mì đã chế xong, nếu bọn họ nhìn không thuận mắt, ta có thể ném thử một chút không?”

Trương lão đầu trợn trắng mắt, nói: “Thái chiêu đại nhân nơi nào để ý tới tay nghề của Trương lão đầu ta, đừng tới chế giễu lão nô.”

Trong lòng tôi rất là than thở, không biết tại sao tôi lại đắc tội với Trương lão đầu chứ.

Chỉ là, tay nghề của Trương lão đầu vẫn rất tốt, giống như vào giờ phút này, mùi thơm mỹ diệu của hoa đình hương như thế, cho dù là chế ở trong hoa trà, vẫn đều thanh nhã lâu dài.

Thanh âm của thái tử phi Đinh Hương cũng thanh nhã kéo dài, tự nhiên truyền đến: “Thái chiêu miễn lễ, ban thưởng ngồi.”

Tôi cung cung kính kính ngồi xuống.

Đinh Hương một vẻ mặt cười khanh khách nhìn tôi: “Vừa rồi Thụy Phương mới đi qua chỗ thái chiêu, vừa mới về báo. Sao lúc này ngươi lại tới đây?”

Tôi cười nói: “Hạ quan liên tục suy nghĩ, nghĩ tới thái tử phi nói rất đúng. Mấy ngày nay sợ rằng thái tử lại tiếp tục cực khổ ở Hộ bộ. Liền muốn cịn chỉ thị của thái tử phi, cho phép mang quần áo thay đổi tới cho thái tử.

Đinh Hương cười nói: “Đúng vậy. Mấy ngày nay quả thật thái tử thật khổ cực.”

Nàng chậm rãi cầm một ly trà bên cạnh lên, nhấp một tiếng, lại giương mắt cười nói: “Lại nói hôm qua, mới ở đây ăn cơm một lát cùng với ta, lại gấp đi tìm người, buổi tối cũng không được ngủ bao lâu, sáng sớm hôm nay lại đứng dậy viết bản tấu, vội vội vàng vàng vào triều.”

Tôi gật đầu một cái, nói: “Trong triều sự vụ phức tạp, sự vụ phức tạp.”

Nàng cười nói: “Thái chiêu đại nhân cũng cực khổ, chờ thái tử trở lại, ta sẽ bẩm rõ thái tử, để cho hắn cũng nên trọng thưởng người một phen mới đúng.”

Tôi quỳ xuống nói: “Hạ quan không dám nhận. Hạ quan nhận đại ân đại đức của thái tử, vì thái tử tận trung tận trách, đều là cần phải làm vậy.”

Ly trà dừng lại ở bên môi nàng: “A, xem ra ngươi thật sự trung thành.”

Tôi nghiêm mặt nói: “Mặc dù Lan Châu xuất thân nghèo hèn, nhưng kể từ ngày đi theo thái tử, thái tử chính là chủ tử của Lan Châu. Dốc sức làm vì chủ tử, là phúc phận của Lan Châu.”

Đinh Hương “Xì” một tiếng cười nói: “Ngươi đừng khẩn trương như vậy. Dĩ nhiên ta biết lòng trung thành của ngươi. Mau mau đứng lên. Nếu lúc này thái tử đi vào bắt gặp, lại nói ta thừa dịp hắn không có ở đây khi dễ ngươi rồi.”

Tôi dập đầu rồi mới đứng dậy, nhưng cuối cùng vẫn không dám ngồi xuống.

Đinh Hương lại cười nói: “Thụy Phương, ngươi đi giúp thái chiêu lấy quần áo thay đổi cho thái tử đi, còn có rượu lần trước thái chiêu nói qua, cũng lấy một chút mang tới cho thái tử.”

Thụy Phương đồng ý, kêu tôi đi vào trong nội thất.

Đinh Hương lại gọi tôi lại: “Thái chiêu đại nhân.”

Thấy tôi quay người lại đợi chỉ thị của nàng, nàng lại cười nói: “Người đi qua đó, có thể giúp ta nhắc nhở thái tử gia một chút? Chuyện hôm qua ta bày cho hắn, nhất định hắn phải nhớ ở trong lòng.”

29. Chương 29: Chương 29

30. Chương 30: Chương 30

31. Chương 31: Chương 31

32. Chương 32: Tù Nhân

Edit: Trang

Hộ bộ này, trở thành đại sảnh Hình bộ thẩm vấn phạm nhân.

Hậu viện của Hộ bộ này, trở thành nhà tù giam giữ phạm nhân là tôi đây.

Nghĩ đến như vậy, Nhậm Lan Châu tôi thật đúng là có mặt mũi.

Nhà tù khô ráo, không hề ẩm ướt, so với căn phòng nhỏ giam giữ ta ở cung Vĩnh Khang của Hoàng hậu thì tốt hơn nhiều.

Nhưng không có, chính là ở trong cung Vĩnh Khang đều có Phật hương vờn quanh. Căn phòng ở hậu viện Hộ bộ này, ngoại trừ đệm cỏ tôi đang ngồi ra thì không có bất kỳ vật gì.

Bọn họ cấp thêm cho tôi hai sai dịch, canh giữ tôi chặt chẽ.

Sau khi hôn mê tỉnh dậy tôi phát hiện, trong phòng này có chút lạnh.

Trong miệng tanh mặn vẫn còn. Tôi nhớ trước khi hôn mê tôi vẫn còn ở tiền sảnh của Hộ bộ, thân thủ của sai dịch Hộ bộ cư nhiên lại tốt như vậy, dùng côn báng tôi vẫn không nhận tội.

Lúc ấy, tôi nghe thấy Cảnh Thành nói một câu: “Lan Châu, người cần gì phải như vậy? Bằng chứng như núi. Người vẫn nên nhận tội đi.”

Bằng chứng? Như núi?

Cái gọi là bằng chứng này đầy đủ đến độ quá mức buồn cười, quả thực chính là như núi bị đám người các người cường ép ở trên người tôi.

Thôi được.

Nhậm Lan Châu tôi vốn là mệnh nghèo hèn, bắt đầu từ lúc năm tuổi, mệnh là thái tử cho tôi. Tôi từ trong đống đứa trẻ lang thang trên đường phố được thân nương của thái tử nhặt về.

Tiếp tục như thế nào, cũng chỉ là một nữ quan tứ phẩm nhỏ nhoi.

Bây giờ nhờ có thái tử không chê bai, mệnh ti tiện của tôi đây cũng có cơ hội giúp thái tử điện hạ lập công, Lan Châu cảm tạ tái đức.

Đây là lời nói trong lòng tôi.

Sinh mệnh được ban tặng mười mấy năm, hiện giờ một lòng trả lại cho người.

Máu tươi trong cổ họng không ngừng phun ra ngoài, tôi dùng hết khí lực mới đem nó nuốt xuống lại.

Sau đó, ta ngậm lấy vài tờ máu, vẫn như cũ nhìn vào người đó ở công đường.

Tôi nghe thấy âm thanh của mình rõ ràng sáng tỏ nói với hấn:

Vi thần, nhận tội.

Người trên công đường có phản ứng gì, tôi đều không nhìn thấy được.

Khi đó chỉ sợ tôi đã dùng hết toàn bộ sức lực, ngất đi.

Căn phòng nhỏ này quá lạnh. Hậu viện của hộ bộ này quá vắng vẻ. Nhưng lại còn có người đến thăm tôi.

Một thân màu vàng đỏ.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Vấn an thái tử điện hạ.”

Sau đó tôi cười lên nhìn vào hấn, nói: “Điện hạ, mấy ngày nay Lan Châu, có phải thực sự quá gấp gáp hay không?”

Dường như hấn không hiểu, chỉ nhìn tôi.

Tôi vừa cười nói: “Tôi nhớ điện hạ ngày đó, ngày thi đình đó, chúng ta không đợi được thư của Mạnh Khách, nhưng lại đợi được thư có lạc khoản* của Hữu Thừa tướng Mã Ngưng, sau đó điện hạ nói với tôi, chỉ sợ chúng ta ‘quá gấp gáp’ rồi.”

(*: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ)

Hấn khẽ cau mày.

Tôi tiếp tục nói: “Ngày đó tôi thật sự cho là đúng, tưởng ‘chúng ta’ quá gấp gáp.”

Hấn là hấn có thể nghe được hai chữ tôi nhấn mạnh.

Tôi cười ra tiếng, nói: “Từ nhỏ đến lớn, lúc nào Lan Châu cũng rất tin tưởng lời nói của thái tử.”

Làm sao có thể dự đoán được, mấy ngày nay tôi thâu đêm không ngủ, một tác đại loạn* vì nín lấy tâm của hấn, nhưng hóa ra chỉ có một mình tôi là “quá gấp gáp”.

(*: tâm tình không tốt, suy nghĩ rất rối loạn)

Ngày đó tôi vội vàng vàng tìm một cái cớ muốn tới Hộ bộ, vốn là muốn nhắc nhở hấn cần phải cẩn thận ngầm nghĩ lại vì sao hoàng thượng lại chuẩn tấu lúc này, để cho Cảnh Nhiên soái lĩnh (mang binh/ dẫn đầu đội ngũ).

Không nghĩ tới, ngược lại mình lọt vào cạm bẫy của Cảnh Thành hấn.

Bảo toàn bản thân hấn, để tôi thành đầu sỏ.

Đỗ Nguyên Vân. Phụ thân của Diên Hỉ Vương Phi.

Đột nhiên tôi khẽ động tâm niệm, hỏi: “Tô Nhiễm kia, cũng chỉ là Kim khoa Trạng nguyên, làm sao cũng có tư cách tham gia vào án này.”

Cuối cùng hấn cũng mở miệng: “Tô Nhiễm được Đình Hữu đề cử, nói hấn biết rõ luật pháp.”

Hấn ngừng một chút, lại thở dài một hơi, mới nói: “Tô Nhiễm là huynh đệ bà con xa của thái tử phi.”

Ta cười nói: “Tạ ơn điện hạ. Để Lan Châu chết cũng chết một cách rõ ràng.”

Quả nhiên án này liên lụy đến thái tử phi. Cái gọi là chứng cứ nét bút giống nhau, không ai chỉ ra, không ai trợ giúp, như đình đóng cột, lại có thể khiến ấy vị trọng thần trong triều đều đồng ý.

Người trợ giúp này, chính là Tô Nhiễm

Không, là phụ thân của thái tử phi, Đình Hữu.

Đình Hữu vừa mới được thăng chức làm Binh bộ thượng thư.

Mã Ngưng và Đỗ Nguyên Vân vốn là muốn kéo thái tử Cảnh Thành xuống nước, nhưng lại không nghĩ tới, hấn và nữ quan thái chiêu Lan Châu tôi có nét chữ giống nhau như đúc.

Tất cả chuyện này, đều bị hấn đẩy nhẹ, mà hấn lại được Đinh Hữu giúp đỡ, cho nên liền đổ hết lên trên người tôi.

Đinh Hữu giúp hấn như vậy, chỉ sợ một là vì hấn là con rể của ông ta, hai là vì người cầu kết cùng Mã Ngưng và Đỗ Nguyên Vân, chính là Đinh Hữu.

E rằng hấn cũng không phải là không hoài nghi điểm này, nhưng hấn lại ngầm đồng ý để bọn họ nhét tội danh này lên trên người tôi.

Binh hộ, thái tử phi Đinh Hương, quan trọng hơn so với một nữ quan tứ phẩm.

Tại sao tôi lại quên, hấn luôn luôn là một người có tâm tư cực kỳ kín đáo.

Đêm hôm đó, tôi trần thuật lại cho Kim thượng nghe, để Cảnh Nhiên soái lĩnh. Sau đó tôi lại lo lắng sợ rằng không ổn, mà ngày đó, hấn suy nghĩ trước sau chu toàn lại hoàn toàn đáp ứng.

Hồ đồ chính là tôi.

Thái tử phi Đinh Hương, phụ thân của nàng, vừa mới được thăng lên làm Binh bộ thượng thư.

Hấn có Binh bộ thượng thư Đinh Hữu làm hậu thuẫn, thì quyền soái lĩnh Tây Cương nhỏ nhỏ này sao lại bị Cảnh Nhiên cầm đi?

Kim thượng luôn luôn không để ột vị hoàng tử nào cùng nhau giải quyết Binh bộ. Mà nhạc phụ của hấn, lại giúp hấn tìm chân Binh bộ.

Hấn yên tâm như thế mà không đi tranh đoạt binh quyền Tây Cương, chỉ sợ là vì hấn đã nắm chặt Binh bộ trong tay.

Rốt cuộc tôi thở dài một hơi: “Lan Châu chúc mừng thái tử điện hạ, đi được một nước cờ tốt. Án của Đỗ Nguyên Vân, chỉ sợ lúc trước Diên Hỉ vương Cảnh Phi cũng không điều tra ra, ẩn mà không báo, chuyện này đủ để ngăn chặn Diên Hỉ vương. Tây Cương binh biến, lại thừa dịp cơ hội này để cho kẻ địch mạnh của người là Diên Trú vương Cảnh Nhiên rời khỏi kinh thành và vùng lân cận. Trong tay người lại nắm giữ hai quân cờ là Hữu Thừa tướng và Binh bộ, bảo trụ trữ vị, người thật sự đang nắm phần thắng.”

Cảnh Thành nói nhỏ: “Ta nhớ người từng nói với ta, Kim thượng am hiểu nhất, chính là cân bằng cả ván cờ.”

Giọng nói của hấn thấp xuống: “Nhậm Lan Châu, người bên ngoài đều không biết nhưng người biết rõ nhất, bệnh của ta một ngày một xấu đi. Phụ thân cân bằng cục diện tranh đoạt hoàng trừ* như thế là có chút biến số, cân bằng vừa hủ, khó bảo đảm có thể nhóm lửa trên thân hay không. Ta thật sự là chờ đợi không được.”

(* : người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua)

Tôi nhìn hấn: “Tôi biết. Tôi cũng biết. Tôi cũng biết thái tử người, là người tôi hiểu rõ nhất trên thế giới này.”

Năm đó lúc Đỗ Nguyên Vân còn đảm nhiệm Hộ bộ thị lang, quả thực luôn luôn muốn vừng vàng leo lên gốc cây thái tử điện hạ này, trong lúc đó hấn và ông ta thực sự từng có thư từ qua lại.

Nhưng mà, hấn hiểu tôi nhất. Hấn rõ ràng rõ ràng biết rằng, phàm là những thư từ hấn nhận được, chắc chắn tôi sẽ cẩn thận bảo vệ hấn, đem tất cả chúng nó thiêu thành tro tàn, không lưu lại chút dấu vết.

Cho nên hiện giờ, hấn nhận định tôi, nhất định không lấy bất cứ chứng cứ gì để chứng minh thái tử điện hạ hấn và Đỗ Nguyên Vân có thư từ qua lại.

Mà tôi lại luôn luôn quên mất một chuyện, một chuyện của hấn.

Làm sao tôi lại quên, hấn thích thái tử phi Đinh Hương bao nhiêu.

Sau khi hấn nhìn thấy Đinh Hương cô nương, hấn có bao nhiêu lần lải nhải cần nhần nói với tôi Đinh Hương cô nương xinh đẹp dịu dàng.

Làm sao tôi lại quên, vị trí Binh bộ quan trọng biết bao. Kim thượng luôn luôn lo lắng để bất kỳ hoàng tử vào cùng nhau giải quyết Binh bộ, nhân tuyển Binh bộ thượng thư ông vẫn luôn cân nhắc suy nghĩ, thật vất vả mới tuyển chọn Đinh Hữu đảm nhiệm, hẳn là đối với người này vô cùng tín nhiệm.

Tôi thật sự đã quên, hẳn là người một lòng một dạ muốn ngồi lên vị trí trên điện Kim Loan kia, làm sao hẳn sẽ vì một nữ quan tứ phẩm nhỏ nhỏ như tôi, hy sinh vị thái tử phi kia của hẳn, hy sinh quyền thế hiển hách thái tử phi Đinh gia của hẳn.

Tất cả mọi thứ, dường như đã rõ ràng rồi.

Rõ ràng sáng tỏ đến nỗi khiến cho hai mắt của tôi ở giờ này khắc này cứ nhiên không nhỏ một giọt nước mắt nào.

Ngất đi sẽ thật sự là gạt bỏ đi sao, tôi hiểu rõ mà nhìn vào dung nhan của người trước mặt.

Tôi nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hẳn, hoàn toàn giống như trước đây.

Giống như ngày ấy trong trời mưa nhỏ mênh mông, dường như tôi có chút thương tâm, hẳn vừa về tới liền đi đến chỗ của thái tử phi. Ta nghe Thụy Phương nói, hẳn ở chỗ của thái tử phi muốn uống rượu. Tôi đứng ở trong mưa, nhìn mưa nhỏ hoa rơi.

Khi đó, hẳn lại đi ra ngoài tìm tôi, nói với tôi: “Trời lạnh như thế này, lại cứ thích đứng đợi ở bên ngoài.”

Khi đó, tôi quay người lại nhìn hẳn, thỉnh an hẳn.

Khuôn mặt của hẳn rõ ràng, ở trong mưa càng lộ vẻ thanh nhã như hoa sen.

Điện hạ. Cảnh Thành.

Nếu như lúc trước vì hẳn lo lắng, vì hẳn bày mưu hiến kế tất cả đều là một lần vui đùa, như vậy, tất cả tội lỗi này, Nhậm Lan Châu tôi nhất định gánh vác.

Tất cả đều ở giải quyết ở trên người tôi.

33. Chương 33: Không Chết

Edit: Trang

Ngủ mê một đêm. Không biết Cảnh Thành đi từ lúc nào. Sau khi tôi tỉnh lại, trên mặt đất có thêm một cái ghế nhỏ, bên trên là một chồng bánh đình đình.

Tôi cầm lên ăn. Quả thật là đói bụng. Hơn nữa, tin tưởng hẳn hẳn là không có bỏ thuốc độc vào.

Đây là tín nhiệm sau cùng còn lại củ tôi đối với hẳn.

Suy nghĩ của Cảnh Thành trước sau luôn luôn chu toàn, nếu như bây giờ hạ độc tôi như vậy sẽ không có người lấy ra uy hiếp hẳn, thật sự là không cần thiết....

Mùi vị của bánh đình đình vẫn quen thuộc như cũ.

Giang Nam có thể hái hoa sen, lá sen làm nên đình đình.

Trong miệng ngậm bánh đình đình, tôi nghĩ tới thái tử phi. Cảnh Thành nói, ngày đó lần đầu tiên hẳn nhìn thấy thái tử phi, thái tử phi Đinh Hương một thân xiêm y màu vàng nhạt, không trang điểm, trên đầu chỉ có một cây trâm phỉ thúy. Vàng nhạt kết hợp với phỉ thúy, hoạt bát sáng ngời, duyên dáng yêu kiều.

Vốn là một đôi tài tử giai nhân, mới vừa có giai thoại của bánh đình đình này, cứ như vậy mà ngọt ngào ngon miệng.

Nhìn căn phòng nhỏ, không có ấm nước, bánh ngọt này cũng có chút khó nuốt xuống.

Thật vất vả nuốt xuống khối bánh ngọt này, tiếp tục cố gắng nuốt xuống một chút nước miếng, thông thả lại sức. Lại đột nhiên nghe thấy hơi có tiếng ồn ào, dường như là người nào đó muốn to tiếng, nhưng lập tức lại bị người nào đó ngăn cản.

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy cánh cửa của căn phòng nhỏ bị mở ra, sao đó nhìn thấy một cái choàng màu xám, vành mũ áo choàng rộng thùng thình che khuất khuôn mặt ung dung kia.

Là hoàng hậu.

Tôi mấp máy môi, cổ họng rất khô rát, tôi không phát ra tiếng được. Ta chỉ có thể cố gắng xê dịch hai chân sớm đã chết lạng, tiếp tục cố gắng khom người xuống, cúi lạy sát đất.

Cửa phòng bị đóng lại, trong phòng chỉ còn lại hai người là tôi và hoàng hậu.

Tôi khom người cúi lạy đã mất rất nhiều sức lực. Sau đó nghe thấy hoàng hậu thở dài.

Bà ta nói: “Không cần. Người cứ ngồi đây đi.”

Tôi vẫn ngồi ở trên đệm cỏ như cũ. Tôi ngẩng đầu nhìn bà ta. Bà ta nhìn quanh bốn phía, dường như phát hiện ngoại trừ cái đệm cỏ ở dưới người tôi ra thì thật sự là không còn nơi có thể ngồi, vì thế nhú mào.

Cuối cùng coi như tôi cũng trở lại bình thường, cười nói: “Tội thần ở nơi này, không có chỗ nào có thể ngồi được, thỉnh nương nương thứ tội.”

Giọng nói khàn khàn.

Bà ta nhìn tôi, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ kéo kéo khóe miệng, nói: “Không sao.”

Bà ta cởi áo choàng xuống để trên mặt đất, sau đó ngồi lên trên áo choàng thượng hạng.

Sau khi bà ta làm xong tất cả chuyện này, lại ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Bà ta nhìn tôi như vậy khiến tôi có chút mờ mịt, chỉ có thể lảng tránh đi ánh mắt của bà ta, cúi thấp đầu. Tôi nhìn chuỗi châu Phật quanh năm ở trên tay bà ta đã bị bà ta chà xát đến sáng bóng, ở trong căn phòng âm u này âm thầm phát ra ánh sáng dịu dàng, nổi bật lên bàn tay non mềm xinh đẹp được bảo dưỡng cực tốt của hoàng hậu nương nương.

Lại nghe thấy hoàng hậu nói: “Tại sao người lại biến thành bộ dạng này?”

Tôi lắc đầu.

Chuyện lần này của thái tử, nói với hoàng hậu, cũng không thể tránh được.

Bà ta lại nói: “Hiện giờ người bị tội này, bọn họ nói cần phải định người tội chết, người cũng biết?”

Tôi ngẩng đầu, cười nói: “Biết.”

Nếu như tôi không chết, làm sao có thể khiến cho những người hao hết tâm tư định tội danh này cho tôi an tâm.

Chết rồi, xong hết mọi chuyện.

Tôi rũ mắt xuống, tiếp tục nhìn chuỗi châu Phật trong tay hoàng hậu. Nhớ rõ Thu bà bà từng nói với tôi, kiếp này không làm điều ác, sau khi chết có thể luân hồi đầu thai, cả đời này tích thiện tích đức, lúc đầu thai có thể vào được một nhà tốt.

Vận vận ngón tay tính toán, vô cùng may mắn đoạn đường này tôi làm bạn với thái tử, thật đúng là chưa từng làm qua chuyện thương thiên hại lý gì. Cho nên, Nhậm Lan Châu tôi hẳn là có thể gửi hồn người sống vào một nhà trong sạch rồi. Trước năm tuổi sống lang thang không hề có, kinh hoàng khiếp sợ sau năm tuổi, lại càng không hề có, hiện giờ lại bị hạ xuống tội danh này.

Hơn nữa, trên đường hoàng tuyền, muốn thỉnh cầu một chén canh Mạnh Bà. Hoàn toàn sạch sẽ đi đầu thai.

Tôi đang nghĩ ngợi, lại đột nhiên nghe thấy hoàng hậu lên tiếng: “Nhậm Lan Châu, người không thể chết được.”

Tôi khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn bà ta. Hai mắt hoàng hậu sáng ngời, chăm chú nhìn tôi.

Bà ta nhìn chăm chăm tôi một hồi, lúc này lại cười lạnh nói: “Người không thể chết được. Bốn cung không cho người chết.”

Tôi nhìn bà ta buồn bã cười, nói: “Nương nương, tội thần đã không thể tiếp tục hầu hạ thái tử điện hạ nữa rồi. Nương nương cần gì phải lưu lại mạng của tội thần?”

Bà ta hừ một tiếng, nói: “Lúc người năm tuổi, mạng cũng đã không còn là của người. Người hỏi bốn cung vì sao phải lưu lại tính mạng của người? Điều này người không cần biết. Người chỉ cần nhớ kỹ, muốn lưu lại mạng hoặc lấy mạng của người, trên đời này, chỉ có bốn cung có thể làm chủ, chỉ có bốn cung có thể định đoạt Những người khác, Hình bộ Hộ bộ gì đó, thậm chí là thái tử, thậm chí là hoàng thượng, tất cả đều không làm chủ được.”

Bà ta kề sát mặt lại gần tôi. Tôi có thể nhìn thấy tôi trong con ngươi nhỏ nhỏ của bà, dường như ở trong đôi mắt của bà run run một chút.

Bà ta khẽ cười. Nhìn gần như thế, vẻ mặt này của bà hết sức quỷ dị.

Bà ta nói: “Bốn cung không dễ dàng lấy được người, nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, sao có thể nói chết là chết?”

Thân thể của bà ta nghiêng về phía sau, rốt cuộc cũng đứng dậy.

Hoàng hậu cầm áo choàng trên mặt đất lên, giữ một cái. Áo choàng màu xám sớm đã dính đầy bụi bặm trên mặt đất, cái giữ này khiến tôi hít không ít bụi. Tôi không chịu nổi ho khan vài tiếng.

Trong lúc ho khan, lại nghe thấy bà ta hỏi: “Mấy ngày nay có ai tới nhìn người không?”

Tôi nói: “Chỉ có thái tử điện hạ.”

Bà ta không nhìn tôi nữa, vành mũ áo choàng rộng thình thịch đã hoàn toàn che khuất khuôn mặt của bà. Một lúc lâu, mới nghe thấy giọng nói buồn bực ở dưới áo choàng truyền tới: “Nhớ kỹ lời của bốn cung, người không được chết. Bốn cung sẽ dọn dọn mọi người ở đây, để người ăn ngon ngủ ngon. Người dưỡng thân thể cho tốt, sau đó sống tốt cho bốn cung.”

Bà ta kêu to: “Người đâu.”

Lập tức có người mở cửa cho bà ta.

Hoàng hậu hơi cong người, đi ra ngoài...

Cánh cửa lập tức đóng lại. Mang theo gió lạnh vào khiến cho tôi không khỏi rùng mình một cái.

Ở trong đầu, tôi liên tục nhớ tới lời nói ban nãy của hoàng hậu.

Không cho tôi chết, cái này là có ý gì?

Không nghĩ ra, nhưng tôi biết, mạng của tôi quả thực là nằm trong tay hoàng hậu và thái tử. Hơn nữa, hoàng hậu chần chừ mạng của tôi, dường như lại lớn hơn một chút.

Tôi nhớ mùa đông của một năm kia, Cảnh Thành bị bệnh nặng, sao khi hoàng hậu đến thăm Cảnh Thành đều nói cả đám người trong phủ thái tử đều buồn bã khóc lóc, chỉ có Nhậm Lan Châu là không nhỏ một giọt nước mắt nào, vì thế mang tôi đến cung Vĩnh Khang của thái hậu. Dưới băng tuyết ngập trời, bà ta phạt tôi, để cho tôi quỳ ở sân trước của cung Vĩnh Khang một đêm, cho đến khi sau cùng tôi ngất đi.

Bông tuyết bay tán loạn, toàn bộ cung Vĩnh Khang vô tình lạnh lẽo bao phủ ở trong tuyết lớn.

Tôi nhớ ngày đó, trước khi tôi bất tỉnh, trong sương mù trước mắt, thấy hoàng hậu khoác áo choàng đứng ở trước mặt tôi. Tôi lơ mơ nghe được lời của bà: “Điu nàng vào trong phòng đi, cho nàng uống chút rượu để ấm trở lại. Bốn cung cũng không muốn giết chết nàng.”

Sau đó tôi được các cung nữ dùng rượu ấm để sưởi ấm. Tôi bọc ở trong một cái chăn thật dày, mồm mê rượu.

Khi đó Văn công công đi tới thăm tôi. Xưa nay Văn công công đối với tôi rất tốt. Lúc ông ta đến thăm tôi, sờ sờ trán của tôi, trên khuôn mặt nếp nhăn đều mang theo nụ cười hiền lành: “May mắn may mắn, không bị bệnh gì nặng. Ấm áp thì sẽ không có chuyện gì.”

Tôi hỏi Văn công công: “Công công, tại sao hoàng hậu nương nương lại phạt Lan Châu vậy?”

Công công thu lại nụ cười. Ông ta thở dài một hơi, mới nói: “Không phải đã nói với người, cả phủ thái tử mọi người đều khóc, chỉ có Lan Châu người là không khóc. Hoàng hậu lo lắng đến bệnh của thái tử, người như vậy, tất nhiên là chọc giận người rồi.”

Ông ta lại rót cho tôi một ly rượu, muốn tôi từ từ uống. Sau đó, ông ta nhìn tôi, lại nói: “Người xem, hoàng hậu vẫn rất mềm lòng, mới để cho người quý có một lát lại không phạt người nữa, còn cho người chăm sóc người.”

Tôi bực ở trong chăn, nhỏ giọng nói: “Tôi biết.”

Văn công công lại thở dài, nói: “Lan Châu, làm người cần phải tri ân đồ báo. Người cũng biết, mạng nhỏ này của người là thái hậu cho người. Năm đó hoàng hậu để cho ta mang người vào cung, đưa đến điện thái tử. Người cần phải trung thành với thái tử, trung thành với hoàng hậu nương nương.”

Tôi nhấp một ngụm rượu, gật gật đầu: “Văn công công, Lan Châu đã biết.”

Cửa của căn phòng nhỏ có khe hở. Tôi co lại ở trong góc nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

Mười mấy năm này, năm tôi nhận lời, tôi luôn luôn nhớ kỹ.

Đang nghĩ ngợi đến xuất thần, đột nhiên trong bụng quặn đau một trận.

Tôi lại hôn mê bất tỉnh.

34. Chương 34: Tiệc Rượu

Editor: Trang

Ánh trăng mờ mờ, lưu động trong không khí chính là mùi hương của hoa quế. Bóng cây ảnh hoa trên mặt đất, ở trong mùi hương lúc nhạt lúc đậm.

Sân viện nho nhỏ, tiếng kêu sột soạt của côn trùng có thể nghe rõ ràng.

Tôi ngồi đối diện với mỹ nhân châm một ly rượu, cười nói: “Trời lạnh như vậy, lại phải phiền tỷ tỷ đến thăm tôi.”

Mỹ nhân cười nhạt: “Muội muội khách khí rồi. Chỉ hy vọng muội muội người không ghét bỏ chỗ của ta. Muội muội ở trong phủ thái tử trắng lệ đã quen, ngàn vạn lần đừng ghét bỏ chỗ sơ sài của ta.”

Tôi cười nói: “Tỷ tỷ có thể thu nhận tôi, đã là phúc khí vô cùng lớn đối với tôi rồi? Huống chi, cái sân này vô cùng tao nhã lịch sự, trong lòng Lan Châu cũng vô cùng yêu thích.”

Mỹ nhân cười nói: “Muội muội thích nơi này là tốt rồi. Biết muội muội thích yên tĩnh, huống chi lo lắng bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, cho nên nơi này tổng cộng chỉ có hai ba hạ nhân, để uội muội người sai sử. Nếu như muội muội cảm thấy hạ nhân không đủ, nhất định phải nói cho ta biết, ngàn vạn lần không nên khách khí.”

Tôi cười nói: “Tỷ tỷ thông minh như vậy, người do tỷ tỷ cấp cho, tất cả đều cực tốt. Hôm trước tôi nói chuyện với A Chúc, thì ra người của tỷ tỷ đều có tri thức hiểu lễ nghĩa như thế.”

Ánh mắt của mỹ nhân lưu chuyển: “Muội muội chê cười. Nàng giống ta, cũng chỉ nhận biết vài chữ thôi. Muội muội mới thật sự là khuê trung cấm tú, thật sự rất phi phàm.”

Nàng ở lại nói chuyện với tôi một hồi, lúc này mới cáo từ rời đi.

Tôi trở lại trong phòng. A Chúc đã điểm xong đèn, nghiền xong mực.

Tôi nói tạ ơn với nàng. Nàng hé miệng cười nói: “Cô nương lại khách khí. Biết mỗi đêm cô nương đều muốn viết chữ. Hôm nay ta nghiền mực theo cách cô nương dạy, cô nương mau nhìn xem một chút, có hợp ý hay không?”

Tôi dùng bút lông thăm một chút, cẩn thận nhìn coi, nói: “Nghiền rất tốt. Đa tạ.”

A Chúc cười toét miệng, rót cho tôi một ly trà nóng.

Tôi trải giấy Tuyên Thành ra, nhất thời không tìm thấy đồ chặn giấy, bèn lấy hộp mực tập cầm ở trên kệ từ phía sau ra, rút một khối đặt ở phía trên bên phải của giấy Tuyên Thành, xem như làm đồ chặn giấy.

Mực tập cầm tỏa ra hương thơm, cùng với hương thơm của mực nước vờn quanh bốn phía, vô cùng dễ chịu.

Mấy ngày trước đây, tôi xem bản dập* Thực tổ thiếp của Mễ Phát, rất là yêu thích, mỗi ngày đều phổng theo mà viết. (*: dùng giấy phủ chặt ở trên văn tự hoặc hoa văn của bia đá hoặc đồ dùng bằng kim thạch, dùng mực hoặc thuốc nhuộm đánh ra văn tự, hoa văn của nó)

A Chúc thấy tôi phổng theo viết đến vô cùng cần mẫn, khó hiểu hỏi: “Vì sao cô nương lại thích tắm tự này như vậy?”

Tôi cười nói: “Thực tổ này, ở thời Bắc Tống là hàng dệt tơ lụa cực kỳ hoàn hảo do Thực Địa làm ra, lại dệt có giới hạn, màu sắc đen nhánh, lại gọi là Ô Ti Lan, có thể cung cấp cho nhà sách viết. Nhưng bởi vì thân của hàng dệt tơ lụa thô sấp, cũng không dễ dàng viết, người có công lực bình thường căn bản là không dám hỏi thăm. Thẳng đến trong thời kỳ Nguyên Hữu Bắc Tống, Mễ Phát được bạn bè thỉnh mời tham gia viết thượng thư, khúc tận biến hóa, thể bút sinh động, tuần dật tiêu sái. Thật có thể nói là thần tiên diệu phẩm.”

Mặt A Chúc đỏ bừng nghe xong thập phần say mê: “A Chúc cũng không biết diệu dụng (nơi kỳ diệu) của thư pháp. Nhưng cô nương yêu thích như vậy, nhất định là vô cùng tốt. Nhưng Mễ Phát này là nam tử, cô nương luyện tập có phải không thích đáng hay không?”

Tôi cười, ở trên giấy ra sức viết xuống một hàng, mới nói: “Chữ của nam tử, khuê phòng cũng có thể tập, cũng có thể có rất nhiều niềm vui.”

Dường như A Chúc nghe không hiểu những cũng không hỏi tới nữa. Nàng chịu khó hiểu chuyện, càng hiếm thấy chính là hiểu lúc nào không nên nói nhiều, lúc nào cần phải nhìn ánh mắt. Cho nên nàng rất hợp với tâm ý của tôi.

Mô phỏng viết được một ném nhang, cảm thấy có chút mệt mỏi bèn đi ngủ.

Ngày thứ hai, tôi nếm bánh đình đình cùng trà Long Tĩnh Tây Hồ do A Chúc bày ra giúp tôi, lại nói với A Chúc một vài chuyện, sau đó đi ra ngoài.

Đoạn đường từ chỗ ở đến thị trấn có chút xa. Cũng may, A Chúc sớm đã giúp tôi chuẩn bị xe ngựa. Uốn lượn một đường, chỉ trong chốc lát liền tới trong thành.

Hôm nay có tụ họp trong tửu lâu “Yên Vũ Thu Sảng các” lớn nhất trong thành.

Tôi vừa đến trước cửa tửu lâu thì có người đi ra nghênh đón, lớn giọng hét lên: “Châu cô nương, rốt cuộc ngài cũng đã tới. Công tử nhà ta và Triệu công tử đều đã đến. Chỉ đợi Châu cô nương ngài đến.”

Tôi cười nói: “Vương Bá, giọng của người vẫn lớn như vậy, cẩn thận có một ngày dọa sợ công tử nhà người, hấn mất hứng, sẽ đuổi người ra ngoài.”

Vương Bá cười hắc hắc, vẫn lớn giọng như cũ ồn ào không kiêng nể gì: “Không sao không sao, công tử nhà ta ngược lại vô cùng quái gở, khăng khăng thích những người có giọng lớn. Giọng này của ta, trong đám hạ nhân ở trong phủ chúng ta còn tính là nhẹ đấy. Nếu như một ngày nào đó ta đột nhiên nhẹ giọng, công tử nhà ta nhất định sẽ mắng ta, nói ta không phải là người Hạ gia bọn họ.”

Tôi lắc lắc đầu, đi theo hấn lên lầu hai.

Đi vào nhà phòng, tôi hướng hai vị công tử ở trong phòng chấp tay, nói: “Châu Lăng ra mắt hai vị công tử gia.”

Triệu Diệc Chiêu cười nói: “Châu cô nương lại đến trễ, nên phạt.”

Tôi cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn công tử áo lam ngồi ở đối diện chính giữa cười nói: “Hạ công tử, người tới bình luận phân xử, tôi hảo tâm mời các người tới cùng nhau thưởng thức bản dập Thục tổ thiếp do tôi vất vả làm ra, lại bởi vì tới muộn một chút mà Triệu công tử liền nhất định phải phạt ta. Rất không công bằng.”

Hạ Dung cười nói: “Triệu huynh, chúng ta đừng làm khó dễ Châu cô nương. Châu cô nương vốn là có ý tốt, để cho chúng ta có thể nhìn thấy phong thái của ‘Thục tổ thiếp’ mà người người đều mong muốn nhìn thấy. Người muốn phạt người ta, quả thực quá vô lý rồi.”

Triệu Diệc Chiêu khẽ cười, kéo một cái ghế cho tôi ngồi xuống ở bên cạnh hắn. Sau một trận tiệc rượu, chính là lúc thưởng thức ‘Thục tổ thiếp’.

Hai công tử này là hai công tử phong nhã nhất của bốn thành, lúc này đều tụ tập ở trước bản dập ‘Thục tổ thiếp’ của ta, tấm tắc tán thưởng không thôi.

Cả khuôn mặt của Triệu Diệc Chiêu đều gục ở trên bản dập, trong miệng thì thảo: “Thật sự là tuyệt diệu. Thật sự là tuyệt diệu.”

Tôi kéo hắn qua một bên, nói: “Cẩn thận cái miệng bản của người, làm dơ bản dập của tôi.”

Hắn cười hắc hắc, hơi thối lui, nhưng hai mắt vẫn chăm chăm nhìn vào tác phẩm thư pháp như cũ, lấp lánh ánh sáng.

Tôi nhìn Hạ Dung ở bên cạnh vẫn luôn luôn khẽ quạt chiết phiến không nói lời nào, cười nói: “Hạ công tử, dường như người không để ý đến vật của Châu Lăng làm ra?”

Hạ Dung giương lông mi lên, nhẹ nhàng cười nói: “Không phải vậy. Vật này của Châu cô nương làm ra, quả thực là tuyệt diệu.”

Tôi đang muốn hỏi hắn vì sao hắn vẫn bình tĩnh như vậy, lại nghe thấy Triệu Diệc Chiêu nói: “Cho tới bây giờ rất ít thứ có thể vừa mắt Hạ huynh. Người nào không biết Hạ gia là nhà giàu số một của bốn thành, trong phủ trân bảo quý báu nhiều vô số kể. Chẳng lẽ, Hạ huynh, trong Hạ phủ có bản dập tốt hơn?”

Hạ Dung cười nói: “Triệu huynh, người cho Hạ gia ta là cái gì? Đừng nói lời như vậy. Hạ gia ta cũng chỉ là một thương nhân, bình luận những bản vẽ đẹp này sẽ bị người ta nói là người học đòi văn vẻ dung tục tầm thường. Nào dám trông ngóng còn có vật gì trân quý hơn?”

Triệu Diệc Chiêu hạ giọng, nói: “Hạ huynh, chúng ta là thế giao, hà tất giả vờ nói những lời như vậy? Người nào không biết mấy năm trước Hạ gia người thu lưu một hoàng tử? Sau đó hoàng tử này được Kim thượng tôn tìm thấy, phong Vương, từ đó Hạ gia người được hoàng ân chiếu cố, bảo đảm nhất định mấy đời sau vinh hoa phú quý. Những món đồ quý báu này, được tính là cái gì?”

Nụ cười trên mặt Hạ Dung không thay đổi, nhưng lại lạnh lùng nói: “Triệu huynh nói như thế, chẳng lẽ muốn đem gia sản của Triệu gia người hoán đổi với Hạ gia ta? Hạ gia ta sao có thể so được với Triệu gia người, là hàng đệ kim quốc doanh trong cung khâm định. Hạ gia ta, cũng chỉ là hàng đệ kim dân gian nho nhỏ sống tạm qua ngày mà thôi.”

Tôi vội cười nói: “Hai vị cần gì phải vì một vật nhỏ của Châu Lăng mà tổn thương hòa khí? Gấm dệt Triệu gia cũng tốt, ‘gấm Vũ Thu’ của Hạ gia cũng được, đều là trân bảo và vinh quang của Miên thành ta. Từ khi Châu Lăng đến Miên thành cho tới nay, tai nghe mắt thấy dân gian ca tụng gấm dệt của hai quý phủ làm ra. Nếu may mắn có thể tận mắt nhìn thấy, cuộc đời này chắc chắn không có gì đáng tiếc.”

Triệu Diệc Chiêu cười nói: “Ta không cùng hắn tổn thương hòa khí. Châu cô nương, nếu như người thật sự muốn nhìn thấy những gấm dệt này, ngày khác đến quý phủ của ta, để cho người nhìn đã mắt. Hạ huynh, như thế nào?”

Triệu Diệc Chiêu quay đầu, nhìn ta cười nói: “Nếu như ngươi vào được Hạ phủ, trừ bỏ ‘gắm Vũ Thu’ khắp thiên hạ kia, còn có thể nhìn thấy một khổ tự, viết trên đình trong hoa viên của nhà bọn họ, ‘Mĩ cảm sơ trường thu vũ qua, mỹ nhân trang hoa hảo tâm nghiên’. Hạ huynh, có đúng không?”

Hạ Dung mỉm cười, gật gật đầu.

Tôi vỗ tay một cái, cười nói: “Đó chính là vinh hạnh vô cùng lớn đối với Châu Lăng. Vừa nhìn thấy gấm dệt thượng hảo, vừa nhìn thấy đề tự tuyệt diệu kia. Hạ công tử, nhất định phải sớm mời ta đến nhìn xem một chút.”

Hạ Dung cười nói: “Đó là đương nhiên.”

35. Chương 35: Chết

Editor: Trang

Nói chuyện với Hạ Dung và Triệu Diệc Chiêu hơn nửa ngày, lúc này mới chia tay.

Tôi cũng không vội trở về, để xe ngựa ngừng lại ở bên cạnh tửu lầu, tự mình đi lòng vòng ở trong thành.

Lúc ở trong kinh thành, thường xuyên nghe Cảnh Phi kể về phong cảnh của Miên thành, nói Miên thành hoa tốt lúa tốt, vì thế tâm tư hướng về nơi này. Thành lũy cũng không phải là lớn, nhưng khắp nơi hiện lên khí thế giàu có và đông đúc. Trên đường người đi hối hả, cảm y hoa phục, lúc nào cũng có thể nhìn thấy, không hổ là làng của hàng dệt kim nổi danh Giang Nam ở Đại Cảnh. Tửu lầu san sát, ca múa thanh văn.

Một lâu ở góc đường, vô cùng lịch sự tao nhã. Trước lâu có một tấm biển, trên tấm biển có ba chữ lớn phiêu dật: “Lê Hoa viện”.

Bên cạnh lâu có một cái cây, là cây lê.

Có một công tử mặc cảm y hoa phục dừng lại trước cửa, lập tức có nữ tử đi ra nghênh đón: “Ôi chào đại gia, bao lâu rồi chưa đến đây vậy. Các cô nương rất nhớ thương ngài đấy.”

Đó là thanh lâu.

Tôi đứng ở trước lâu trong chốc lát, có nữ tử luôn luôn nhìn vào tôi, hình như rất không vui. Chỉ thấy nàng nói thì thầm vài câu với một gã sai vặt, gã sai vặt kia liền đi tới.

Tôi thấy sắc mặt của gã sai vặt kia dường như không tốt, vội vàng xin lỗi cười cười rồi thối lui đến một bên. Đối diện chính là trà lâu, đi lên lầu, gọi một bình trà Long Tỉnh, ngồi đối diện với thanh lâu kia. Nhìn trước lâu kia đông như trẩy hội, thanh lâu làm ăn rất tốt.

Bàn bên cạnh, nghe giọng nói, không giống là người của bốn thành. Chỉ nghe một người trong đó nói: ” ‘Lê Hoa viện’ này không phải là thanh lâu nổi danh Giang Nam sao? Tại sao lấy cái tên ‘Lê Hoa viện’ dung tục như vậy?”

Lại có một người cười nói: “Lý huynh, vậy là ngươi không hiểu rồi? ‘Lê Hoa viện’ này, vốn không gọi là ‘Lê Hoa viện’. Chỉ vì sau đó bên trong có một danh kỹ tên là ‘Dung Dung’. Vì thế tú bà liền lấy ý của câu thơ ‘Lê hoa viện lạc dung dung nguyệt’ này, vì một vị cô nương tên ‘Dung Dung’, liền đổi tên thanh lâu thành ‘Lê Hoa viện’. Còn cây lê trồng ở trước cửa, để cho nó chân chính xứng với cái tên.”

Lê hoa viện lạc dung dung nguyệt.

Tôi không khỏi bật cười, ngẩng đầu nhìn cây lê mang trách nhiệm trọng đại ở trước cửa thanh lâu.

Bàn bên cạnh lại có người nói: “Thì ra Dung Dung lại xuất thân từ ‘Lê Hoa viện’ này. Xưa nay nghe đại danh Dung Dung cô nương đã lâu, nếu có thể nhìn thấy phương nhan...”

Có người cắt đứt lời của hắn: “Trần huynh, chúng ta là thư sinh bần hàn, cái này không cần phải nghĩ tới. Có nghĩ tới cũng vô dụng. Dung Dung cô nương người ta, vang danh Giang Nam, làm sao có thể nhìn đến chúng ta? Nghe nói vương công quý tộc ở trong cung cũng có quan hệ thân thiết với Dung Dung cô nương này.”

Người lúc đầu lại nói: “Ồ? Kinh thành xa như vậy, tại sao cũng có người ngàn dặm xa xôi đến Miên thành này?”

Lại có người cười nói: “Diên Hỉ vương gia, đất phong của hắn không phải là Miên thành sao? Hắn thường xuyên đến Miên thành này. Chẳng lẽ Trần huynh chưa từng nghe nói qua?”

Người nọ lại cười nói: “Ha ha, thì ra là thế. Diên Hỉ Vương phong lưu như thế, chắc hẳn cùng với Dung Dung cô nương kia... Ha ha...”

Một cho những người kia mặc trang phục thư sinh, lời nói ra lại càng khó nghe.

Tôi không nghe nổi nữa liền lấy tiền trà ra đặt ở trên bàn. Nói với tiểu nhị một tiếng sau đó xoay người bước nhanh xuống lầu.

Trở lại từ lâu ban nãy, tôi vẫy tay một cái xe ngựa liền lại đây.

Về đến chỗ ở, A Chức lập tức tới đón, cười nói: “Buổi sáng tiểu thư nhà ta lại cho người đưa giấy và mực tới, tặng cho cô nương.”

Tôi cười nói: “Làm phiền tiểu thư nhà ngươi rồi. Nếu như trở về nhìn thấy tiểu thư nhà ngươi, nhất định phải hảo hảo tạ ơn tiểu thư một phen.”

A Chức hé miệng cười một tiếng: “Tiểu thư nhà ta dự đoán được chắc chắn cô nương sẽ nói những lời này. Tiểu thư nói, cô nương không cần khách khí như thế. Nàng nói, đã được người nhờ vả, nhất định phải chăm sóc cô nương thật tốt.”

Tôi đem giấy và bút mực bày ra ở trên án thư, gạt đầu mỉm cười.

Đều là giấy Tuyên Thành thượng hạng, đoan nghiên* thượng hạng, bút lông Hồ Châu thượng hạng, mực tập cầm thượng hạng. [*: nghiên mực Đoan Khê (một loại nghiên mực nổi tiếng sản xuất ở vùng Đoan Khê, huyện Cao Yếu, tỉnh Quảng Đông, TrungQuốc)]

Dựa vào ánh sáng của cây nến, tôi tinh tế thưởng thức hoa văn tỉ mỉ trên mực tập cầm. Tranh cảnh là Tây Hồ bốn mùa, phong cảnh là biên tái*, hoa viên phú quý, đình các lầu lang, hoa mẫu đơn quốc sắc thiên hương... nhiều hoa văn tinh xảo phức tạp như vậy. Hiện giờ ta đang sưu tầm mực, mấy ngày nay, coi như là góp nhặt không ít. (*: chốt hiểm yếu ở vùng biên cương)

Trong lòng tôi hiểu rõ, giá cả của những thứ này không hề rẻ chút nào.

Tôi lắc đầu, trong lòng thâm thở dài. Mấy thứ này, mặc dù mỗi ngày tôi chăm chỉ chịu khó mô phỏng viết sách thiếp, cũng quả quyết là không biết muốn dùng đến năm nào tháng nào, lúc này mới có thể đem cho bọn họ xem, mọi thứ đều dùng xong.

Sắc trời dần dần tối, bụng bắt đầu ầm ĩ, tôi đang muốn hỏi A Chức về cơm tối lại thấy A Chức vội vàng chạy tới, chớp chớp đôi mắt to, nói: “Cô nương, có khách đến.”

Tôi đến Miên thành này đã mấy tháng, trừ bỏ tiểu thư nhà A Chức ra, có lẽ là lần đầu tiên có khách đến thăm.

Tôi cau mày, nói: “A Chức, không phải tiểu thư nhà ngươi đã phân phó rồi sao? Ngoại trừ nàng ra, bất cứ ai đến đây cũng không được mở rộng cửa để tôi gặp.”

Ánh mắt của A Chức vẫn chớp chớp như cũ, có chút luống cuống, nói: “Là lỗi của A Chức. A Chức đã quên mất lời nói lúc trước của cô nương. Sáng nay lúc tiểu thư nhà ta phái người đến tặng đồ thì người đó cũng có nói, nói là tối hôm nay sẽ có khách đến nơi này bái phỏng cô nương.”

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Nếu như tiểu thư nhà ngươi đã dặn, cũng được, người để cho hắn vào đi.”

Lúc này trên mặt A Chức mới lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng linh hoạt xoay người muốn đi xuống.

Tâm niệm của tôi khẽ động, kêu lên: “A Chúc.”

Nàng xoay người lại, nhìn tôi, đợi tôi phân phó.

Tôi mím chặt môi, nghĩ nghĩ, lúc này mới nói: “Người dẫn khách đến tiền thính đi.”

A Chúc xoay người rời đi.

Tôi lại lẳng lặng ngồi trong chốc lát, lúc này mới đứng dậy đi đến tiền thính.

Một người toàn thân thanh sam, đưa lưng về phía tôi, nhàn rỗi đứng xem tác phẩm thư pháp tôi mô phỏng viết hôm trước treo ở trên tường.

Tôi nhìn bóng lưng của hắn, mấy tháng không gặp, nhìn đi nhìn lại cũng giống như trong quá khứ.

Tôi nghĩ đến ngày đó, lúc tôi tỉnh lại thì phát hiện mình đã không còn ở trong phòng giam nhỏ của Hộ bộ nữa.

Tôi ngạc nhiên phát hiện mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy chính là hắn.

Khi đó trên mặt hắn không có nụ cười nào, dường như thấy tôi thực sự kinh ngạc không hiểu chuyện gì mới mở miệng nói: “Người không cần phải kinh ngạc như vậy.”

Khi đó bụng tôi đã sớm không còn đau, những cứ nghĩ đến là đầu đau nhức, không nghĩ ra được biện pháp gì.

Hắn thở dài: “Không cần nghĩ, sau này người sẽ tự hiểu ra.”

Hắn lại nói: “Sau này người không thể tiếp tục làm Nhậm Lan Châu nữa. Người tên là Châu Lăng.”

Hắn cho người đưa tôi đến Miên thành. Hắn nói, Miên thành là đất phong của hắn, có hảo hữu chăm sóc, tôi nhất định sẽ không có chuyện gì.

Lúc này, tôi nhìn vào bóng lưng của hắn, khẽ gọi: “Châu Lăng vẫn an Duyên Hỉ vương gia.”

Cảnh Phi quay đầu lại, mỉm cười.

Hắn nói: “Nơi này trừ người ra, không ai biết ta là Duyên Hỉ Vương. Người cứ lèm nhèm gọi ta như vậy, không sợ bị người khác nghe được sao?”

Tôi cười nói: “Ban nãy đã phân phó hạ nhân, không cho phép có người tiến vào.”

Hắn khẽ cười ngồi xuống, nói: “Nếu như thế, người cũng không cần xưng mình là Châu Lăng, giống như trước đi, gọi mình là Lan Châu.”

Tôi châm cho hắn một ly trà nóng, để ở trước mặt hắn, cười nói: “Ngày đó, Vương gia sửa tên cho tôi thành Châu Lăng, tôi còn tưởng rằng, Vương gia cũng muốn giống như tôi.”

Hắn giương mắt nhìn tôi.

Tôi nói: “Nhậm Lan Châu đã chết. Được Vương gia cứu cũng thế, khi đó bị phán quyết tội chết cũng vậy, dù sao cũng là chết. Từ nay về sau trên đời không còn Nhậm Lan Châu nữa, chỉ còn Châu Lăng.”

Cảnh Phi đưa tay cầm ly trà, chậm rãi dùng cái nắp gạt lá trà. Hắn rũ mắt xuống, không hề nhìn tôi, lại nói nhỏ: “Người thực sự nghĩ như vậy?”

Tôi nói: “Vâng.”

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, nhấp một ngụm trà, lại ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi nhìn hắn cười nói: “Vương gia người để Dung Dung cô nương tặng tôi nhiều giấy và bút mực như vậy, dùng cũng dùng không hết, không phải là vì để cho ta lẳng lặng sống ở chỗ này, tu thân dưỡng tính, quên hết những chuyện trước kia sao?”

36. Chương 36: Thuốc Độc

Editor: Trang

Cảnh Phi cười nói: “Biết mấy ngày nay người chuyên cần luyện chữ, cho nên tìm cho người những thứ đồ tốt, người cũng không cần phải cảm kích.” Hắc thỏ dài, nói: “Nếu như người thật sự có thể lẳng lặng sống ở chỗ này, tu thân dưỡng tính, quên hết những chuyện trước kia, như vậy cũng tốt.”

Tôi cười nói: “Người không tin tôi?”

Hắc nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Lúc này ta mới tỉ mỉ nhìn bức tự trên tường kia của người, nhìn kiểu chữ, quả thực có bảy tám phần tương tự với Mễ Tương Dương, nhưng một nét một vạch này, hiển nhiên chính là bút tích của thái tử ca ca.”

Chén trà trong tay run lên. Có lẽ là nước trà rất nóng.

Tôi đặt ly trà xuống, tay vuốt ve trên vách ly trà ấm áp, muốn dùng ấm áp kia sưởi ấm lòng bàn tay lạnh như băng.

Tôi nói: “Người nói như vậy, ngược lại đem vất vả của mấy tháng nay tôi luyện chữ, đều hóa thành hư ảo.”

Cảnh Phi cười một tiếng, lại nói: “Lúc trước ta đã thông báo cho Dung Dung, để nàng thường xuyên tới thăm người một chút. Người ở chỗ này, vẫn sống tốt chứ?”

Tôi nói: “Dung Dung cô nương không hổ là hồng nhan tri kỷ của Vương gia ngài, làm hảo hữu của Vương gia, đương nhiên là vô cùng tốt. Vương gia cứ yên tâm đi.”

Tôi tiếp tục cười nói: “Nhờ có Vương gia dặn dò Dung Dung cô nương, mỗi ngày đều dậy và tôi phải uống thuốc, Dung Dung cấp nha đầu A Chúc cho tôi sai sử, mỗi ngày cũng đều dựa theo phân phó phải bắt ta uống.”

Rốt cuộc hắc không cười nữa, ánh mắt dừng lại ở trên mặt tôi.

Hồi lâu, hắc mới hơi mở miệng nói: “Làm sao người biết được?”

Tôi khẽ cười một tiếng, lấy tay gõ gõ hoa đèn, hoa đèn kia trong nháy mắt nhảy đến gay gắt. Tôi không khỏi híp mắt lại.

Tôi nói nhỏ: “Hơn mười năm nay, mỗi ngày đều dùng thuốc, cho dù nhắm mắt, tôi vẫn có thể dựa vào một chút mùi vị mà phân biệt ra. Tại sao lại không thể phát hiện được?”

Cảnh Phi thở dài, nói: “Ta để Dung Dung cho người dùng thuốc kia, là vì tốt cho người. Thuốc kia ta đã cẩn thận nghiên cứu qua, phân lượng biến hóa, được tính khác nhau. Dung Dung là.. là nữ tử thanh lâu, thuốc này, nàng... cũng là biết rõ.”

Tôi gật gật đầu, vẫn nhìn hoa đèn như cũ, nói: “Tôi biết. Lượng thuốc chỉ cần giảm ba phần, vốn là thuốc hại người, nhất thời trở thành thuốc bổ thân thể.”

Tôi cười lắc đầu, lại nói: “Chỉ tiếc, tôi biết được đã quá muộn, quá muộn rồi. Huống chi, biết rồi thì như thế nào? Bổ dưỡng thì đã có sao?”

Tôi quay đầu lại nhìn Cảnh Phi. Hắc mím chặt đôi môi, nhìn tôi.

Tôi nhìn hắc, một chữ một chữ nói ra: “Thuốc này, mỗi một ngày theo như phân lượng cay nghiệt nhất dùng liên tục, liên tục dùng hơn mười năm, độc sớm đã nhập vào xương tủy, rốt cuộc không tiêu giảm được. Kỳ thật từ mấy năm trước, đã có thể không cần tiếp tục dùng thuốc này. Độc tính của thuốc này sớm đã có tác dụng. Nhậm Lan Châu, sớm đã là một người không có khả năng sinh con.”

Rốt cuộc cũng nói ra lời này. Cả đời lần đầu tiên nói ra.

Tôi cứ nhiên có thể nói được từng chữ từng chữ rõ ràng như vậy.

Một chút cảm tình cũng không có.

Miệng Cảnh Phi hơi mở ra, rốt cuộc thở dài: “Lan Châu...”

Tôi cười một tiếng, lắc đầu, nói: “Tại sao Vương gia lại quên? Không phải ban nãy đã nói, Nhậm Lan Châu đã chết rồi. Ở trước mặt người, là Châu Lăng.”

Dường như hần hít một hơi thật sâu, lại nói: “Thuốc này có thể làm cho người... Người không thể... Làm sao người biết được?”

Tôi khẽ cười nói: “Hoàng hậu nương nương tự mình nói với tôi.”

Hần ngậy người.

Đúng, quả thực là hoàng hậu nương nương tự mình nói.

Hơn nữa, là nói ngay trước mặt thái tử Cảnh Thành.

Năm đó tôi mười tuổi. Thái tử Cảnh Thành mười hai tuổi.

Năm đó, dường như Cảnh Thành rất yêu thích tôi, hần mang tôi đi dạo khắp nơi. Vì thế hoàng tử hoàng tôn vương công quý tộc ở kinh thành Đại Cảnh đều biết bên cạnh thái tử Cảnh Thành có một tiểu cô nương, tên là Nhậm Lan Châu.

Nhậm Lan Châu này, mỗi ngày đều đi theo bên cạnh thái tử, một tắc cũng không rời.

Những ngày đó, Cảnh Phi rất thân thiết với chúng tôi. Ba người chúng tôi thường xuyên đến ngự thiện phòng trộm đồ ăn.

Một người là thái tử, một người là hoàng tử, vì sao phải trộm?

Tôi hỏi Cảnh Thành.

Khi đó Cảnh Thành cười nghiêng cười ngả ở trên giường, nói: “Như vậy mới thích thú.”

Những ngày đó, mặt của hần vốn cực kỳ tái nhợt, cuối cùng cũng có thể nổi lên một chút huyết sắc.

Tôi vui mừng nhìn Cảnh Thành cao hứng, mặc dù cảm thấy trộm đồ ăn trong ngự thiện phòng cực kỳ vất vả, nhưng vì để cho Cảnh Thành cao hứng, cũng làm không biết mệt, luôn âm ỉ nói thêm ăn, xúi giục hai người bọn họ cùng nhau đi trộm.

Tuy rằng Cảnh Thành muốn trộm, nhưng lại không có phương pháp, nghĩ ra được phương pháp, lúc nào cũng nói được vài câu liền bị tôi và Cảnh Phi bác bỏ.

Khi đó Cảnh Phi rất bất đắc dĩ. Hần lén lút nói với tôi: “Thái tử ca ca ở trong cung buồn bực quá lâu rồi.”

Ta gật đầu. Mỗi ngày

Cảnh Thành đều phải cẩn thận làm trò ở trước mặt mọi người, có thể nghĩ đi “trộm”, đã là tương đối khá rồi. Tôi không trông cậy vào hần có thể nghĩ ra ý kiến gì hay.

Cảnh Phi ra chủ ý, mang theo chúng tôi đến ngự thiện phòng trộm vài lần, chúng tôi vui mừng vô cùng.

Nhưng có một đêm, tôi vẫn còn ngủ ở trong phòng của mình, trong lúc ngủ mơ cảm thấy có người đang lay lay thân thể tôi.

Tôi mở mắt ra nhìn, là Cảnh Thành.

Hần hì hì cười nói: “Nha đầu, chúng ta lại đi trộm.”

Tôi nhin cười, nói: “Đợi ngày mai Nhị hoàng tử đến đây, chúng ta cùng đi đi.”

Cảnh Thành bĩu môi, nói: “Ta là thái tử, vì sao phải chờ đệ ấy đến? Ta cũng có thể mang người đi. Ta cũng có thể mang người đi trộm thành công.”

Tôi biết Cảnh Thành cực kỳ cố chấp, bất đắc dĩ, đành phải đi theo hần.

Nhưng một lần này, chúng tôi thất bại. Hoàng thượng và hoàng hậu đều biết.

Chúng tôi bị đưa đến chỗ hoàng hậu. Hoàng thượng cũng ở đó. Chúng tôi đều quỳ trên mặt đất.

Hoàng thượng chậm rãi uống trà, đột nhiên bật cười, nói “Thì ra Thành nhi lại nghịch như vậy.”

Cảnh Thành lẳng lặng quỳ, không nói gì.

Hoàng thượng quay đầu nhìn hoàng hậu, nói: “Hoàng hậu, nàng nói xem, trẫm phải xử phạt thái tử như thế nào?”

Hoàng hậu nói: “Đi trộm đồ ăn ở ngự thiện phòng, mặc dù là trẻ con đùa nghịch. Nhưng Thành nhi thân là thái tử, việc trộm cướp, có nhỏ đi chăng nữa, cũng không thể làm. Thần theeisp cho rằng, hẳn nên phạt nặng.”

Hoàng thượng ha ha cười, nói: “Cũng được. Trẫm giao Thành nhi cho nàng. Hoàng hậu nàng thấy nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó đi.”

Hoàng thượng nói xong rồi đi.

Lại nghe thấy hoàng hậu nói: “Thành nhi, con đứng dậy.”

Cảnh Thành vẫn quỳ, nhỏ giọng nói: “Nhi thần chịu phạt, không đứng dậy.”

Hoàng Hậu nói: “Con thật sự biết sai? Mẫu hậu dạy con như thế nào, tại sao con lại quên?”

“Cảnh Thành nói: “Nhi thần biết sai. Nhi thần không nên quên lời dạy bảo của mẫu hậu. Nhi thần cần phải thường xuyên thận trọng, làm một thái tử tốt.”

Hoàng hậu thở dài: “Làm thái tử vô cùng không dễ dàng. Mẫu hậu cũng biết. Con làm rất vất vả, trong lòng mẫu hậu cũng rõ ràng. Nhưng Thành nhi, con phải nhớ kỹ, con đã là thái tử, vậy thì có những việc nên làm và những việc không nên làm.”

Cảnh Thành dập đầu, nói: “Thành nhi nhớ kỹ.”

Hoàng hậu lại nói: “Thành nhi, trên mặt đất rất lạnh, thân thể con từ trước đến nay đều không được tốt, may đây đi.”

Cảnh Thành quay đầu nhìn sang tôi, lại quay đầu nhìn hoàng hậu nói: “Có phải mẫu hậu không phạt Thành nhi không?”

Hoàng hậu thở dài: “Ừm, con biết sai là tốt rồi. Mẫu hậu sao có thể phạt con?”

Cảnh Thành lại nói: “Mẫu hậu, vậy có phải người cũng không xử phạt Nhậm Lan Châu hay không?”

Hoàng Hậu thở dài: “Ừm, con biết sai là tốt rồi. Mẫu hậu sao có thể phạt con?”

Cảnh Thành lại nói: “Mẫu hậu, vậy có phải người cũng không xử phạt Nhậm Lan Châu hay không?”

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động. Thở mạnh tôi cũng không dám thở ra.

Hoàng hậu nói: “Thành nhi, con, thật sự tốt với Nhậm Lan Châu như vậy?”

Cảnh Thành cúi đầu, nói: “Nhậm Lan Châu luôn luôn làm bạn bên cạnh nhi thần, từ nhỏ cùng nhau lớn lên.”

Hoàng hậu cười lạnh, qua hồi lâu lại nói: “Cũng được. Hiện giờ các con đều đã lớn, có một số việc, cũng không ngại để cho hai người các con biết.”

Bà vờ châu Phật trong tay rất nhanh: “Thành nhi, con thích Nhậm Lan Châu như thế, nhưng con cũng biết, mặc dù Nhậm Lan Châu thân là nữ tử, nhưng nàng bị bệnh, nàng không thể sinh con?”

Tôi đột nhiên ngẩng đầu, mở to hai mắt.

Khuông mặt của hoàng hậu vẫn ung dung lộng lẫy như trước, bà khiêu mi, nhìn tôi và Cảnh Thành. Bên môi của bà ta, có một tia mỉm cười.

Cảnh Thành cũng ngẩng đầu nhìn hoàng hậu, kêu lên: “Mẫu hậu!”

Hoàng hậu cười nói: “Thành nhi, Nhậm Lan Châu, hiện giờ hai người cũng đã lớn, hẳn hai người cũng biết, một nữ tử không thể sinh con, là có ý gì?”

Mỗi chữ mỗi câu, rõ ràng, thấu xương, lạnh buốt.

Tôi há to miệng nhưng lại không phát ra âm thanh. Giống như muốn nôn ra thứ gì đó, nhưng căn bản không nôn được. Nhất thời dạ dày cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, khó chịu khiến tôi không khỏi khom lưng xuống. Vốn là quỳ dùng hai tay chống đỡ thân thể, nhưng dường như cũng không thể chống đỡ được nữa rồi. Tôi chỉ có thể nghiêng người qua bên, ngã ngồi trên mặt đất.

Hoàng hậu đứng lên, đi đến trước mặt tôi, mặt lại hướng về phía Cảnh Thành, nói: “Thành nhi, con cũng nên biết, con thân là thái tử, muốn cưới phải là nữ tử như thế nào?”

Cảnh Thành cấp cho hoàng hậu một cái đập đầu nặng nề.

Thật lâu sau, hắn cũng không ngẩng đầu lên.

Hoa nến tích tích tích vang lên.

Tôi phục hồi lại tinh thần, nhìn Cảnh Phi vẫn ngơ ngác nhìn tôi như cũ, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Chuyện tôi không thể sinh con, thái tử và tôi, sớm đã biết rõ.

Cho nên, Cảnh Thành muốn thành thân với Đinh Hương, tôi hiểu hắn.

Hiện giờ Cảnh Thành đối đãi với tôi như vậy, tôi cũng hiểu hắn.

Hắn trăm phương ngàn kế muốn bảo trụ vị trí thái tử của hắn.

Nữ nhân của hắn, không thể giống như tôi.

Giống như tôi, nữ nhân không có khả năng sinh con.

Cảnh Phi hỏi: “Có hận hắn không?”

Cười khẽ.

Yêu một người, hận một người, làm sao có thể là chuyện dễ dàng như vậy.

37. Chương 37: Bạn Cũ

Editor: Trang

Phía Tây Miên thành, chính là phủ đệ của Hạ gia.

Vương Bá phụng mệnh Hạ công tử dẫn tôi đi vào. Hoa rơi lả tả điểm xuyên loạn thạch, đường nhỏ uốn lượn xuyên qua hoa cỏ. Mặc dù Hạ phủ không thể xưng là tráng lệ, nhưng quả thực là am hiểu sâu về tình thơ ý họa.

Trước mặt có một núi đá giả, sống động đoạt thế. Cho dù không có nước, cũng tĩnh mịch thú vị. Hướng chỉ vòng qua núi giả, chính là một ao nước xanh cạn, khoan thai ở trước mặt.

Gió mát chậm rãi thổi qua, ao nước xanh cạn kia nhất thời tựa như mất đi thần phách.

Tôi không thể không lên tiếng tán thưởng: “Đẹp!”

Vương Bá nhìn tôi một cái, lớn giọng nói: “Châu cô nương, hoa viên này năm đó khiến lão gia nhà ta tổn không ít tâm tư. Sau khi lão gia qua đời, công tử nhà ta lại chiếu theo tranh cảnh Tây Hồ, mua thêm bao nhiêu thứ tốt, hoa viên này mới có được bộ dáng như ngày hôm nay.”

Hắn lại chỉ vào một cái đình hình bát giác cách đó không xa nói: “Ngài xem, tấm biển trên đình kia, chính là do công tử nhà ta viết. Người nhìn thấy, đều nói công tử nhà ta khéo tay chữ tốt.”

Trên mặt tấm biển ở đình kia viết bốn chữ “Thủy ba bất hưng”*, đoạn chính nội liêm. (*: mặt nước chẳng gợn sóng)

Trên đỉnh còn treo một bộ câu đối, nhìn lại, nếu so với tấm biển kia thì lâu năm hơn một chút. Nhưng kiểu chữ vẫn xinh đẹp duyên dáng trầm hoa như cũ.

Tôi khen: “Tâm tư của Hạ công tử quả nhiên nhanh nhạy.”

Vương Bá vui mừng hơn hở nói: “Cái này là đương nhiên. Nếu công tử nhà ta có thể thi đậu công danh, Châu cô nương, không phải là ta thối phồng chủ tử nhà mình, công tử nhà ta nhất định có thể cao trung, mặc dù không được Trạng Nguyên, nhưng bằng nhãn thám hoa thì có thể.”

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe thấy âm thanh của Hạ Dung ở phía trước: “Vương Bá, người lại nói bậy bạ cái gì đó.”

Cuối hành lang, Hạ Dung một thân xanh nhạt, chiết phiến nửa mở.

Vương Bá cười hắc hắc. Tôi cười nói: “Không sao không sao. Còn làm phiền Hạ công tử đi ra.”

Hạ Dung cười nói: “Hạ nhân không hiểu chuyện, để Châu cô nương chê cười. Châu cô nương vốn ở kinh thành, gặp nhiều nhân vật lớn ở Đại Cảnh. Người ở chỗ của ta chung quy vẫn là ánh mắt nông cạn, kính xin Châu cô nương bỏ qua cho.”

Tôi chỉ có thể nói “Đâu có đâu có”, đi theo Hạ Dung đến một lương đình.

Gắm vóc đã được bày ra. Hôm nay, là tôi ứng với thịnh tình của Hạ Dung, đến Hạ phủ thưởng thức “gắm Vũ Thu” mới ra năm nay.

Dưới ánh nắng mặt trời không tính là rực rỡ, từng cuộn từng cuộn gốm Vũ Thu nhanh chóng mở ra, liềm diềm ánh sáng, càng loá mắt hơn.

Tôi cười nói: “ ‘Mĩ cảm sơ trương thu vũ qua’. Gắm Vũ Thu quả nhiên danh bất hư truyền. Hôm nay tận mắt nhìn thấy, cuộc đời này không đáng tiếc rồi.”

Hạ Dung lay nhẹ chiết phiến, hé miệng cười khê. Có thể thấy một phen khen ngợi này của tôi hắn đã nghe nhiều lắm rồi, cũng không có gì lạ.

Tôi lại nói: “Chỉ tiếc gốm tốt như vậy, lại không thể trở thành quan dụng, chỉ có thể dân dụng. Hạ công tử, cứ như vậy, có thể Hạ gia mất đi không ít tiền thu vào.”

Hạ Dung cười nói: “Chí hướng của ta không ở chỗ này. Lê dân bách tính có thể dùng được gốm tốt, chính là vinh quang to lớn của Hạ gia ta.”

Tôi nói: “Hạ công tử không hỏi thăm con đường làm quan, không cầu công danh, thật sự là khiến người ta khâm phục không thôi.”

Hạ Dung cười một tiếng, cũng không đáp lời.

Tôi ngẩng nhìn bốn phía, đưa mắt nhìn thấy tấm biển của đình bát giác do Hạ Dung viết mới thấy lúc này, vì thế chuyển đề tài nói: “Hạ công tử viết bốn chữ ‘Thủy ba bất hưng’, quả nhiên tinh diệu, chắc hẳn được lương sư truyền thụ.”

Hạ Dung cười nói: “Gia phụ không thích văn chương, cũng không từ lương sư.”

Tôi cười nói: “Mặc dù Hạ lão gia không thích đồ vật văn chương, nhưng lại yêu thích bức câu đối kia.”

Hạ Dung nhún mày: “Hửm? Sao Châu cô nương lại nói như thế?”

Tôi nói: “Châu mỗ bất tài, nhưng trước kia lại quen biết với một lão bá đi khắp hang cùng ngõ hẻm thu thập đồ cổ, đi theo học không ít tạp nham. Đầu gối của câu đối kia, chính là Hoàng Hoa Lê thượng hạng, phía trên chữ còn tô vàng, chỉ có điều đã lâu năm, màu vàng biến nhạt.”

Hạ Dung gật đầu: “Không sai, quả thực là gỗ Hoàng Hoa Lê.”

Tôi cười nói: “Lúc trước Tiên đế đã mệnh lệnh rõ ràng* gỗ Hoàng Hoa Lê là vật ngự dụng (đồ cùng của vua). Lệnh này vừa ra, trừ phi là cất dấu trước đây, dân chúng bình thường đều không được sử dụng gỗ Hoàng Hoa Lê. Gỗ này hiếm thấy như thế, lệnh tôn lại cam lòng khắc thành chữ, làm thành vật không thể sử dụng chỉ có thể thưởng thức, đủ thấy rất yêu quý câu đối kia.” (*: mệnh lệnh được tuyên bố công khai)

Ánh mắt của Hạ Dung đảo qua trên mặt tôi, nói: “Người đã nói như thế, gia phụ quả thực... Chỉ đáng tiếc gia phụ qua đời đã lâu, ngược lại thực sự không có cách nào biết được vì sao lại có được nó.”

Tôi vội nói: “Châu mỗ không biết. Trong lúc vô ý chạm đến chuyện thương tâm của Hạ công tử.”

Hạ Dung khoát tay, nói: “Không sao không sao.”

Đang nói, Vương Bá lại dẫn đến một người. Thanh sam như cũ, chỉ là liếc mắt nhìn ta một cái trước, sau đó mới hướng về phía Hạ Dung chấp tay thi lễ, nói: “Tam đệ.”

Tôi đưa tay sờ vào một cuộn gấm bên cạnh.

Hạ Dung cười nói: “Không biết Vương gia đến tìm không thể tiếp đón từ xa. Châu cô nương, vị này là đương kim Nhị hoàng tử, Diên Hỉ Vương gia.”

Ngược lại Cảnh Phi ở chỗ này không giấu họ giấu tên.

Tôi nhìn Cảnh Phi cười một tiếng, làm lễ.

Hắn cũng vui vẻ tiếp nhận.

Dường như Hạ Dung không biết tôi và Cảnh Phi quen biết nhau. Ba người bình luận về gấm, trong chốc lát sắc trời dần dần tối.

Tôi và Cảnh Phi cùng nhau ra cửa.

Hai cái kiệu nhỏ, một trước một sau, tới chỗ rẽ không nhìn thấy Hạ phủ nữa liền hạ kiệu, lên xe ngựa Cảnh Phi mang đến.

Tôi nhìn Cảnh Phi chế nhạo nói: “Thì ra lúc nhỏ người sống trong Hạ phủ.”

Cảnh Phi nhướn mày, nói: “Như thế nào? Bố trí của núi đá giả kia, là năm đó ta vẽ tranh cảnh Tây Hồ, để Tam đệ dựa theo bản vẽ mà bố trí.”

Ta mân mê cười nói: “Thật là không tệ. Vương gia thăm lại chốn xưa, có cảm tưởng gì?”

Đột nhiên hắn ngừng cười, nhìn tôi, nói: “Nếu thật sự nhàn rồi thăm lại chốn xưa thì tốt rồi. Vốn là muốn mượn bạc Tam đệ, nhưng vì người cũng ở đó nên đành phải để ngày khác lại đến nói.”

Tôi hỏi: “Bạc gì?”

Cảnh Phi khe thở dài, nói: “Chiến sự ở Tây Cương căng thẳng. Cảnh Nhiên ở nơi đó liên tục bị bại chiến. Mất thấy sắp vào đông rồi, nhiều tướng sĩ đóng ở nơi đó, lương thực trú đông lại nhất thời không cầm cự được, đành phải trừ khoản mua lương.”

Tôi cúi đầu ‘Ồ’ một tiếng.

Cảnh Phi nhìn chăm chăm vào tôi, lại thở dài.

Xe ngựa xóc nảy, tôi bị lắc lư đến khó chịu, đang muốn xuống xe nghỉ ngơi một lát thì xe ngựa đột nhiên dừng lại vào lúc này.

Cảnh Phi vén rèm xe lên, hỏi: “Chuyện gì?”

Gã sai vật hắn mang tới nhẹ giọng đáp lời: “Vương gia, có người ở phía trước ngăn cản, không qua được.”

Cảnh Phi nhìn tôi, tôi gật đầu, hắn tiếp tục vén màn lên một chút, nhìn về phía trước.

Tôi nhìn sống lưng của hắn một chút.

Cảnh Phi nói: “Thẩm đại nhân, Mạnh đại nhân, Tăng đại nhân.”

Âm thanh cung kính của Thẩm Như Lượng truyền tới: “Hạ quan vãn an Vương gia. Vương gia, hạ quan cùng Mạnh đại nhân, Tăng đại nhân phụng ý chỉ của Thánh Thượng, công vụ trong người, đặc biệt đến Miên thành tiếp kiến Vương gia.”

Cảnh Phi nói: “Ta đang muốn đi đến nhà của bằng hữu, thỉnh chư vị đại nhân trước tiên đến chỗ của ta đợi một lát. Ta sẽ lập tức trở về.”

Đường như Thẩm Như Lượng dừng một chút, lúc này mới đáp: “Cũng được.”

Buông mình xuống, Cảnh phi lùi về chỗ ngồi.

Xe ngựa từ từ đi qua.

Lúc này mới tôi hỏi: “Trong kinh xảy ra chuyện gì sao?”

Cảnh Phi nói: “Xem chừng cũng chỉ vì chuyện trù khoản.”

Tôi cười nói: “Chiến sự Tây Cương tất nhiên là trọng yếu, nhưng chỉ vì trù khoản, trong triều liền phái hai viện chính sử tri gián, tri thư ngàn dặm xa xôi đến Miên thành bàn bạc cùng Vương gia người, thật sự là không thể tưởng tượng nổi rồi.”

Trong xe u ám, Cảnh Phi cúi đầu cười một tiếng, nói: “Đúng là cái gì cũng không thể gạt được người.”

Hắn lặng im trong chốc lát, thở dài một hơi, mới nói: “Thái tử ca ca bị bệnh.”

Hắn thấy tôi không trả lời, liền nói tiếp: “Chiến sự Tây Cương bất lợi, ý của phụ hoàng vốn muốn để thái tử ca ca đi Tây Cương giúp Cảnh Nhiên giải vây. Nhưng hôm nay thái tử ca ca lại bị bệnh, Tây Cương tất nhiên là đi không được. Chiến sự căng thẳng, lòng quân tan rã, mấy vạn đại quân ở biên cương xa xôi lại không có người nào giám áp được.”

Mấy vạn đại quân ở Tây Cương. Quân đội tinh nhuệ của Đại Cảnh.

Tiếng vó ngựa ‘lọc cọc’.

Đường núi quả nhiên quanh co rất khó đoán được.

Tôi hỏi: “Cho nên, hiện giờ ý của Thánh thượng, là để người đi?”

38. Chương 38: Võ Bàn

Editor: Trang

Quả thực Cảnh Phi muốn đi Tây Cương, thay thế cho Cảnh Nhiên, dẫn đầu đại quân Tây Cương.

Chỉ có điều trước khi phụng chỉ, hắn phải trù khoản mua lương trước, sau đó đi theo đám người Thẩm Như Lượng và Mạnh Khách vào kinh, sau khi ra mắt hoàng thượng lại đi đến Tây Cương.

Một trận này rất là quanh quẩn ngoằn ngoèo.

Ngay cả Dung Dung đến chỗ của tôi, sau khi nói chuyện với tôi xong, cũng thở dài: “Vương gia thật sự là vất vả.”

Tôi nhìn mặt nàng, cười nói: “Tỷ tỷ đau lòng sao?”

Mặt Dung Dung ửng hồng lên, nói: “Ta biết rất rõ thân phận của mình. Chẳng qua là lo nghĩ cho hắn thôi.”

Tôi cười nói: “Vất vả là một chút khổ cực, bất quá nếu như lần này lập được công lớn, cũng đáng.”

Tôi cẩn thận nhìn nàng. Trên mặt Dung Dung quả nhiên lộ ra vui vẻ.

Nàng thấy tôi nhìn nàng, liền cúi đầu cười nói: “Ta không hiểu những việc này. Nhưng nếu như cô nương đã nói, vậy chính là đối tốt với Vương gia.”

Tôi cũng cười cười, không đáp.

Thâm tình cuồng dại đến hoàn cảnh như thế, đều chỉ nguyện phối hợp nghĩ về hướng tốt.

Cảnh Phi trừ khoản không hề thuận lợi. Hàng dệt kim dân gian, khu vực Miên thành, đều ở trong tay Hạ gia.

Nhưng dường như Hạ Dung không hề mua trướng của Cảnh Phi.

Mấy lần đi qua đi lại, thương nhân phú thứ* ở vùng Giang Nam đều bắt chước Hạ gia giả cầm vờ điếc, mặc cho Cảnh Phi thân là khâm sai vất hết óc lấy lòng bọn họ, bọn họ vẫn than nghèo, nói tiền lời mua bán năm nay không hề tốt, thật sự là không có tiền dư thừa dốc sức vì triều đình, phân ưu cho khâm sai đại nhân ngài. (*: giàu có và đông đúc)

Nhưng Hạ gia, lại vẫn có tiền đầy đủ, ở trong nhà hẳn xếp đặt một tiệc rượu.

Đại thọ sáu mươi của nhị di nãi nãi Hà gia.

Hạ Dung quả nhiên hiếu thuận.

Một tiệc rượu này bày đến khi thế. Người có uy tín danh dự ở Miên thành đều được mời tới. Nhân tiện, cũng mời cả ta.

Qua ba tuần rượu, trong lương đình có người hát lên khúc: “... Vừa đúng ba tháng mùa xuân điều tốt không người nhìn, không đề phòng chim sa cá lặn diều kinh huyền, tu hoa bế nguyệt lại sợ hoa ưu sầu run rẩy. Hành lang có vẽ tranh kim phấn nửa vụn vặt. Trì quán thương đài một mảnh thanh...”

Âm thanh xa xăm, đau khổ, réo rắt.

Nhất thời một mảnh trầm trồ khen ngợi.

Chỗ ngồi của Hạ Dung, có gã sai vặt bước nhanh đi vào, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm vài câu. Chỉ thấy Hạ Dung hơi hơi biến sắc nói: “Nói hôm nay bốn công tử đãi khách quý, không có thời gian chiêu đãi bọn họ.”

Gã sai vặt khó xử nói: “Nhưng, nhưng khâm sai đại nhân nói, nếu như người không gặp hắn, hắn sẽ gọi quan binh địa phương ở Miên thành, cùng nhau tiến vào nơi này.”

Hạ Dung cười lạnh nói: “Quan binh địa phương, mạnh mẽ xông vào nhà dân. Vương gia hắn, cư nhiên lại hiểu pháp luật mà phạm luật sao?”

Dường như gã sai vặt ngăn người, mới nói: “Người tới, trừ bỏ Vương gia, còn có một người là Mạnh đại nhân gì đó.”

Mạnh Khách?

Hạ Dung dừng một chút, lại nói: “Để cho bọn họ vào đi.

Tôi ngồi cách bọn họ hơi xa một chút, lúc này lại càng nhích vào bên trong.

Chỉ chốc lát sau, Cảnh Phi và Mạnh Khách đi đến.

Hạ Dung cười nói: “Vương gia và Mạnh đại nhân đến thăm, thật sự là bằng tất sinh huy*. Đến, đại thọ gia mẫu, kính xin hai vị nể mặt, nếm một chút đồ ăn.” (*: vẻ vang cho kẻ hèn này)

Hắn phân phó hạ nhân mang ghế đến cho Cảnh Phi và Mạnh Khách ngồi.

Dường như Cảnh Phi còn đang do dự, Mạnh Khách vui vẻ ngồi xuống.

Trong bữa tiệc nhất thời yên tĩnh rất nhiều.

Chỉ nghe Mạnh Khách nói: “Nơi này của Hạ công tử chính là đang hát khúc?”

Hạ Dung cười nói: “Ồ? Chẳng lẽ Mạnh đại nhân cũng có nhã hứng như thế?”

Mạnh Khách nói: “Cũng thường nghe khúc. Không biết khúc ban nãy tên là gì?”

Có khác mời tiếp lời nói: “Là trong khúc Mẫu Đơn đình.”

Mạnh Khách cười nói: “Không tệ, không tệ.”

Cảnh Phi lại đột nhiên nói: “Trong thọ yến, hát khúc ngả ngón này, dường như không thích hợp.”

Hạ Dung nhìn hẩn một cái, nói: “Ồ? Vương gia lại cho là như thế? Nữ tử trong Mẫu Đơn đình này, chân tình ý thiết, hứa cả đời, cho dù là một luồng hương hồn đã đi, cũng không oán không hối. Có gì không ổn?”

Cảnh Phi lãnh đạm nói: “Chuyện trong hí kịch, không phải là thật.”

Hạ Dung uống một hớp rượu, vừa cười nói: “Vương gia đã nhìn quen kỳ trân dị bảo kỳ nhân dị sự, đương nhiên xem thường những ca khúc phổ phường. Chuyện nữ tử si tình trong hí kịch này, đương nhiên không vào được trong mắt Vương gia. Đáng thương nữ tử kia si tình đến bước này, lại không có người thương cảm.”

Mạnh Khách cười nói: “Hạ huynh, người uống say rồi.”

Hạ Dung cười nói: “Ta không có say, chỉ vài chén rượu, làm sao có thể làm cho ta say? Ta vô cùng tỉnh táo. Vương gia, người nói có phải không?”

Cảnh Phi mím chặt môi, không lên tiếng.

Nhị di nãi nãi Hà gia ở trong tiệc nói: “Dung ca nhi, không được nói chuyện với Vương gia như vậy.”

Cảnh Phi đứng lên, châm chén rượu, hướng về phía nhị di nãi nãi Hà gia khom người, nói: “Chúc di nãi nãi phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.”

Mạnh Khách cũng đứng lên theo, rót rượu cúi người.

Nhị di nãi nãi Hà gia run rẩy đứng lên, nói: “Ai nha, cái này sao có thể nhận. Hiện giờ người là...là Vương gia đây! Sao, sao có thể nhận!”

Hạ Dung ở một bên trầm tĩnh nói: “Di nãi nãi, người đừng quản hẩn.”

Nhị di nãi nãi Hà gia nhìn hẩn quát: “Con im miệng.” Rồi nhìn Cảnh Phi nói: “Được, được, được, ta cũng uống một chén rượu với người, các người, ma ngồi xuống đi.”

Cảnh Phi không đáp, uống một hơi cạn sạch.

Người hát hí khúc trong đình sớm đã dừng lại.

Hạ Dung đột nhiên kêu lớn: “Tại sao không hát? Hay là ngại tiền thưởng ít?”

Nhạc công cuống quýt kéo âm.

Người trong đình còn chưa mở miệng hát, Hạ Dung bên này ném một chén rượu mắng: “Kéo âm gì run lấy bấy như vậy. Các người chọn khúc lưu loát chút.”

Nhạc công lại sửa âm.

Người trong đình cất cao giọng hát: “.....Cảnh tốt trời đẹp, trăm hoa đua nở tươi đẹp khắp nơi. Mãn điều lan bảo thể, vân thốc hà tiên. Đốc xuân công trần hộ phương phi, miễn cho gió sớm thổi run rẩy. Khiến giai nhân tài tử ít vương vấn...”

Đang nghe khúc, lại thấy Hạ Dung nói: “Lúc này Vương gia nói không sai, sầu triền miên như vậy, quả thực không thể lọt vào tai. Chọn khúc vui vẻ đi.”

Hẩn phân phó gã sai vặt vài câu.

Gã sai vặt lĩnh mệnh rời đi. Sau một lúc lâu, lại nghe thấy trong đình bắt đầu hát: “.....Lâm li khâm tụ đề hồng lệ, tỷ tư mã thanh sam cánh thấp. Chim bách thanh đi về hướng đông chim yến bay về hướng tây, chưa khởi hành trước hởi ngày về. Tuy rằng trong mắt người ngàn dặm, và lại tận khi còn sống rượu một ly. Chưa uống tâm say trước trong mắt chảy máu, trong tâm thành tro.”

Uống rượu Thiên Hưng, nghe khúc thê lương bi ai này, nội tâm lại nhất thời lạnh lẽo.

Hạ Dung khẽ cười nói: “Nghe một khúc này, Vương gia thấy như thế nào? Thảo dân yêu nhất, chính là một câu ‘Trong mắt chảy máu, trong tâm thành tro’ kia, rất chuẩn xác.”

Cảnh Phi nói: “Người đang ở trên thọ yến, vô có cố tình chọn những khúc này, hà tất phải như vậy.”

Hạ Dung cười ha ha nói: “Hạ phủ ta, tiệc rượu trong Hạ phủ ta, do người Hạ phủ ta chọn khúc người Hạ phủ ta thích nghe. Vương gia, thảo dân thật đúng là đắc tội.”

Tôi nhìn nhĩ di nãi nãi Hà gia. Lão nhân gia chỉ yên lặng ngồi ở chỗ kia, không nói lời nào.

Hát khúc sâu kín oán hận. Trong bữa tiệc cũng lặng ngắt như tờ.

Hết khúc, tiếng đàn vẫn còn y y nha nha, dường như đem một câu cuối cùng không cam lòng mà quanh quẩn.

Cảnh Phi đột nhiên đứng dậy, phất tay áo bỏ đi.

Mạnh Khách theo sát phía sau.

Lại qua một lúc lâu, lúc này trong bữa tiệc mới có khách nhân nhỏ giọng thì thầm.

Hạ Dung ho nhẹ một tiếng, nói: “Đừng quan tâm đến bọn họ, chúng ta uống rượu của chúng ta.”

Nhạc công lại bắt đầu khẽ chạm cầm huyền.

Hạ Dung lại đột nhiên vỗ bàn, lớn tiếng quát: “Hát cái gì mà hát? Đừng hát nữa. Cầm tiền thưởng rồi mau đi nhanh đi!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe “phốc” một tiếng.

Nhạc công bị giật mình, dây cầm nhất thời đứt đoạn.

39. Chương 39: Giới Nạn

Editor: Trang

Rời khỏi bữa tiệc, tránh né mọi người tôi lặng lẽ đi ra cửa.

Mùa này, Miên thành đặc biệt náo nhiệt. Có lẽ mấy ngày gần đây thương nhân đối đầu với khâm sai đại thần, cho nên thể diện của những hộ thương nhân này lên cao. Trên đường phố dài, tiếng rao hàng hết đợt này đến đợt khác, dường như cũng lộ ra hưng phấn.

Đi được không xa, A Chúc nhẹ giọng nói với tôi: “Cô nương, dường như có người đang đi theo chúng ta.”

Tôi cười nói: “Ồ, là hạng người gì?”

A Chúc lắc đầu: “Nhìn không rõ, dường như mười bảy mười tám tuổi, gầy tom teo.”

Tôi nhìn quán coi bói cách đó không xa, trước quán có treo một rèm vải “nói ngàn nói vạn vận mệnh đã như vậy”, theo gió khẽ bay.

Tôi cười khở một cái, trong lòng có bảy tám phần tính toán.

Dứt khoát thu chân, xoay người, nhìn người mới vừa tới.

Tằng Duyệt một thân áo bào xanh rì, dừng một chút, mới chậm rãi tiến lên, hướng về phía tôi làm một cái vái chào, nói: “Hạ quan Tăng Duyệt, bái kiến...”

Tôi cắt đứt lời hân: “Tôi đã không còn là nữ quan, gọi tôi Châu Lăng là được rồi.”

Tằng Duyệt chớp mắt, nhưng không hề truy vấn. Điểm này tôi vô cùng tán thưởng.

Tôi nhìn sang bên cạnh, cười nói: “Nếu Tăng đại nhân rảnh rồi, không bằng chúng ta cùng đến trà lâu ngồi một chút? Tôi biết nơi này có một chỗ không tệ.”

Tăng Duyệt gật đầu.

Lên lầu, gọi bình trà Long Tĩnh. A Chúc biết điều ngồi cách xa chúng tôi.

Tôi và Tăng Duyệt ngồi đối diện nhau. Ngăn cách ngoài cửa sổ chính là “Lê Hoa viện”.

Hương vị của trà Long Tĩnh rất thơm, hạt đậu phụng cũng xốp giòn vừa phải. Sắc mặt Tăng Duyệt cũng thoải mái, hơi có hứng thú nhìn ba chữ “Lê Hoa viện”.

Các cô nương của Lê Hoa viện đang ôm khách ở trước cửa.

Tôi nhìn hẩn, hé miệng cười nói: “Tăng đại nhân có biết điển cố ngọn nguồn tên Lê Hoa viện này không?”

Về mặt Tăng Duyệt mờ mịt.

Tôi đem một phen khổ tâm của tú bà, vì danh kỹ “Dung Dung” cô nương, đặc biệt lấy ý nghĩ “Lê hoa viện dung dung nguyệt” sửa lại tên thanh lâu, còn trồng một cây lê trước sân nói một lần.

Về mặt Tăng Duyệt khâm phục, nói: “Thật sự là dụng tâm.”

Tôi cười nói: “Tú bà cũng tính là một thương nhân. Dụng tâm, chính là bản sắc của thương nhân. Nếu thương nhân thật sự dụng tâm, ai cũng không làm gì được.”

Tăng Duyệt hăng hái gật gật đầu, nói: “Quả thực chính xác.”

Tôi châm cho hẩn một ly trà, nói: “Chẳng lẽ Tăng đại nhân cũng qua lại với thương nhân?”

Tăng Duyệt ngừng một chút, nói: “Cũng là vì chuyện trừ khoản. Hạ gia âm ỉ rất dữ dội.”

Tôi cười nói: “Duyên Hỉ Vương gia và Hạ gia dường như có chút giao tình, theo lý, hẩn là không khó.”

Tăng Duyệt lắc đầu, nói: “Lúc đầu hạ quan tiếp ý chỉ, cũng từng nghị luận cùng Thẩm đại nhân và Mạnh đại nhân, đều nói năm xưa Duyên Hỉ Vương gia sống ở Hạ gia. Ai có thể ngờ tới, âm ỉ rất dữ dội, đối lập với Vương gia, chính là Hạ gia.”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, nói “Lập tức vào đông rồi.”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, nói “Sắp vào đông rồi.”

Tăng Duyệt thở dài: “Đúng vậy. Cho nên mới khẩn cấp như thế. Năm nay khắp nơi đều không khá giả, vốn trông cậy vào các hộ thương nhân ở Miên thành có thể kiếm thêm chút lực. Hiện giờ, đường đường là Hạ gia cũng không nhả ra, những nhà khác, lại càng không có dự định quỳen góp.”

Tôi thấp giọng, nói: “Chiến sự ở Tây Cương thực sự khẩn cấp như thế?”

Tăng Duyệt nhìn tôi liếc mắt một cái, nói: “Đại... nhân, người ở kinh thành rất lâu, ở bên cạnh thái tử rất lâu, chắc hẳn người phải rõ ràng vô cùng.”

Tôi đương nhiên rõ ràng. Cho nên mới mâu thuẫn đến cực điểm.

Tôi nhớ đến mùa đông của một năm kia, chiến sự Tây Cương cũng căng thẳng như vậy. Ngày đó, ta còn ở trong thư phòng của phủ thái tử giúp Cảnh Thành sửa sang lại bản thảo công văn, bỗng nhiên cửa phòng mở ra, một trận gió lạnh phật phật tiến vào thổi loạn cả án thư.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cảnh Thành trầm mặt, chẳng nói câu nào đi vào trong thư phòng.

Tôi đuổi theo lên, giúp hẩn cởi áo choàng xuống. Hẩn vẫn đứng thẳng không chút nhúc nhích, bỗng nhiên nói: “Tây Cương, chống đỡ không được rồi.”

Tôi lấp bắp kinh hãi, nói: “Mang binh không phải là lão tướng Triệu Khước sao? Ông ta có nhiều kinh nghiệm, tại sao lại?”

Cảnh Thành lắc đầu, nói: “Không biết có phải Triệu Khước thực sự hồ đồ hay không, cư nhiên bị quân địch trộm kho lương. Trời như vậy, trong kinh thành cũng không chịu nổi, huống chi là Tây Cương khổ lạnh!

Liên tục vận chuyển lương thảo cũng không đủ, ba mươi vạn đại quân của Đại Cảnh ta, sẽ phải chôn vùi ở nơi gió tuyết ấy.”

Tôi suy nghĩ một chút, hỏi: “Đinh Hữu nói như thế nào?”

Cảnh Thành thở dài: “Đương nhiên Đinh Hữu không có phương pháp. Chuyện lương thảo, còn phải dựa vào Hộ bộ. Hộ bộ không hỗ trợ dụng tâm đi làm, tình nhuệ gì gì đó, sẽ có kết cục giống như Triệu Khước.”

Bỗng nhiên tôi nghĩ tới điều gì đó, cả kinh nói: “Chẳng lẽ...”

Cảnh Thành gật gật đầu, nói: “Đại Cảnh bất hạnh. Gặp phải Binh bộ và Hộ bộ lục đục với nhau. Đinh Hữu và Đỗ Nguyên Văn, mặt ngoài đồng tâm hiệp lực, nhưng sau lưng lại lục đục với nhau gay gắt. Ta thấy Đỗ Nguyên Văn này, chính là không muốn cho Đinh Hữu xuống đài.”

Một năm kia chuyện lương thảo Tây Cương cấp

báo, cuối cùng, là thái tử Cảnh Thành hùng hồn xin chỉ thị, lấy danh hiệu “Thượng tướng quân Đại Cảnh”, tự mình áp giải lương thảo cấp bách điều phối đến Tây Cương, sau đó đầu xuân năm sau, cùng với Triệu Khước, suất binh chiến thắng Tập quốc, thuận lợi khai hoàn.

Chuyện đã lâu như vậy từ lâu trước kia, đến sau này mới đây, lặp đi lặp lại suy nghĩ mấy lần, rốt cục càng hiểu rõ hơn.

Đỗ Nguyên Văn và Đinh Hữu, năm đó làm như vậy, chính là vì để thái tử đi lãnh binh, đi Tây Cương.

Chỉ có thái tử Cảnh Thành đi suất binh, Hộ bộ và Binh bộ mới có thể toàn lực phối hợp, không có lời nào để nói.

Một phen giằng co của Đỗ Nguyên Văn và Đinh Hữu, nói không chừng bọn họ sớm đã nhún nhường thái tử Cảnh Thành.

Cho dù Cảnh Thành hẳn có nguyện ý hay không, đều ở trong bàn cờ do Đỗ Nguyên Văn và Đinh Hữu bày ra, càng đi càng xa.

Hiện giờ Tây Cương, Cảnh Thành thủ không được, Cảnh Thành bệnh nặng đi không được, tất cả thế cục này, chính là muốn thúc đẩy để Cảnh Phi đi.

Tây Cương này, đối với người đi mà nói, là phúc hay là họa?

Chỉ là hiện nay trạm kiểm soát trọng yếu nhất, chính là lương thảo, chính là Hạ Dung.

Có một số ý niệm, càng đáng sợ lạnh tâm, lại càng dễ hiểu thấu đáo.

Càng muốn nói ra.

Tôi nhìn sang Tăng Duyệt, cười nói: “Nếu Vương gia không có lương thảo lại đi nhậm chức đến Tây Cương, chuyện lương thảo này, e rằng sẽ giải quyết dễ hơn một chút.”

Tăng Duyệt ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi cười cười lại nói: “Vương gia ở Miên thành, chỉ sợ còn có không ít chuyện muốn làm, một lát này, chỉ sợ cũng không đi Tây Cương được. Chuyện Duyên Hỉ Vương gia muốn đi Tây Cương có thể còn có chỗ trống cho lương thảo hay không?”

Tăng Duyệt dừng một chút, nói: “Chẳng qua Tây Cương thiếu một chủ nhân ổn định lòng quân, nếu như Vương gia không thoát thân ra được, chắc hẳn những hoàng tử hoặc là tướng quân khác cũng có thể đi.”

Tôi gật đầu.

Nếu như Tăng Duyệt nghe không hiểu, người ở sau lưng hẳn, nhất định có thể nghe hiểu.

Lần đầu tiên ở trong nhà Hạ Dung nhìn thấy tình cảnh của Cảnh Phi, tôi nhớ rõ. Hạ Dung và Cảnh Phi hai người thân nhau như thế nào, tại sao lại ở Miên Thành, ở trước mặt Thẩm Như Lượng Mạnh Khách, Tăng Duyệt, hát ra tiết mục cự tuyệt không hợp tác cùng triều đình, hai người âm ỉ túi bụi?

Cảnh Phi thông minh sáng dạ, chắc hẳn nhìn ra một số chuyện rối loạn ở Tây Cương, Hạ Dung là đang phối hợp diễn trò cùng hắn.

Chỉ cần thay đổi Cảnh Phi, tìm người khác đi Tây Cương, nhất định Hạ Dung sẽ sẵn lòng phối hợp, chuyện lương thảo nhất định vài hôm nữa sẽ được giải quyết.

Dùng xong một bình trà, đậu phụng cũng ăn hết sạch. Tôi nhìn mây đen dày đặc ở ngoài cửa sổ hồi lâu, cười nói: “Không còn sớm. Tôi còn phải trở về, Tăng đại nhân, cáo từ.”

Nửa chén trà nhỏ trong tay Tăng Duyệt hơi lắc một chút, suýt chút nữa văng vài giọt nước trà ra ngoài.

Hắn ngừng đầu, chớp mắt, mấp máy môi, giống như muốn nói cái gì đó.

Tôi đứng dậy, nói: “Còn phải đa tạ Tăng đại nhân ban nãy không truy vấn tôi vì sao lại đổi tên, vì sao lại tới nơi này. Nếu Tăng đại nhân muốn trở về bẩm báo, chỉ thỉnh bẩm báo lại cho người của người, Nhậm Lan Châu sớm đã chết rồi, từ nay về sau chỉ có Châu Lăng.”

Nếu như hắn không hỏi, hẳn là đã rõ ràng mọi thứ. Nhưng nếu như ngay cả chuyện Cảnh Phi cứu tôi như thế nào vì sao cứu tôi, tôi cũng không hiểu rõ, vậy thì hiện tại thêm một Tăng Duyệt, ngược lại cũng không sao, cần gì phải suy nghĩ nhiều.

Nhậm Lan Châu, hay là Châu lăng, thật sự là một người mù mịt như hạt bụi nhỏ. Trong thiên hạ hay là vương thổ. Muốn bắt tôi muốn hại tôi, thật sự là rất dễ dàng.

Nhưng sợ hãi rụt rè mà sống tạm qua ngày ngược lại không hợp tính cách của tôi, một chút cũng không cảm thấy nên sống tiếp.

Thản nhiên thừa nhận có lẽ còn có một tia sống sót.

Tôi cười, chấp tay nói: “Châu Lăng cảm tạ hắn”

Tôi xoay người, gọi A Chức, bước nhanh xuống lầu.

Trên đường người đến như mắc cửi, đủ loại âm thanh huyền ảo, có thể khiến cho người ta nhanh chóng quên đi chuyện ban nãy.

Tôi quên đi chuyện ban nãy, trong đầu xoay chuyển nhanh đến chuyện lương thảo, Tây Cương, lãnh binh, làm Nhậm Lan Châu trong một cái chớp mắt.

Trong một cái chớp mắt kia, là tôi không nhận được. Thậm chí không nghĩ đến những lời Tăng Duyệt nói với tôi, rốt cuộc có tâm tư hoài nghi phỏng đoán cái gì. Nếu như Tây Cương thật sự như Tăng Duyệt như Cảnh Phi nói, nguy cấp như thế, việc trừ khoản thực sự là trọng yếu, Nhậm Lan Châu trong chớp mắt đó, chắc chắn sẽ suy nghĩ đến chuyện như vậy.

Suy nghĩ chịu trách nhiệm, cho dù ở phía xa ngoài ngàn dặm Biên cảnh nguy cơ, trì hoãn không được.

Một năm kia, âm thanh của hắn, tôi vẫn nhớ rõ như cũ: “Tây Cương, chống đỡ không được rồi.”

Đáy lòng yên lặng thở dài. Tôi lắc đầu.

Nghĩ đến những việc đã qua rất nhiều năm, thói quen nhiều năm như vậy, thật sự muốn bỏ cũng bỏ không được.

40. Chương 40: Tỉnh Minh

Editor: Trang

Gần đây Dung Dung học nấu ăn, một chiếc thuyền nhỏ, một hồ nước, mời tôi cùng nhau đi du hồ.

Quả nhiên Cảnh Phi không cần đi Tây Cương. Thánh chỉ ở kinh thành không mất mấy ngày liền đến Miên thành, Cảnh Phi tiếp chỉ, vì thế chỉ cần chuyên tâm làm khâm sai trừ khoản của hần.

Miên thành tuy nhỏ, nhưng tin tức truyền ra rất nhanh. Lại qua mấy ngày, rốt cuộc Hạ gia cũng quyên góp một khoản tiền. Những thương gia khác cũng ào ào rộng rãi giúp đỡ.

Dung Dung nghe thấy những chuyện này, cười nói với tôi: “Vẫn là Vương gia có biện pháp.”

Ánh mắt nàng lưu chuyển, kiều mỵ vô hạn, vui không tả siết.

Mùa đông ở Miên thành cũng không lạnh lắm, lúc hà hơi ra sương trắng cũng không quá dày đặc. Chỉ cần khoác áo choàng mỏng cũng có thể ngăn cản được khí lạnh ở ngoài thuyền. A Chúc bận trước bận sau, giúp đỡ Dung Dung xếp đặt bữa sáng tinh xảo. Ngồi ở mũi thuyền, nhìn trời xanh như nước, cực kỳ thích ý.

Dung Dung là danh kỹ, thuyền hoa sửa thành thuyền nhỏ lại tận dụng khả năng mà trở nên khiêm tốn, hoa, tơ lụa gì gì đó đều tháo hết xuống, thuyền nhỏ trống vắng, ở trên hồ không khiến người ta chú ý đến.

Ăn thức ăn, tôi nhìn một bức tranh cổ treo ở trên thuyền, liền cười nói: “Chắc hần tỷ tỷ đánh đàn rất tốt, không biết hôm nay tôi có điểm phúc được nghe hay không?”

Dung Dung cúi đầu cười, nói: “Lâu rồi không đánh, chỉ sợ không quen tay.”

Nhưng cũng không bị tụt lùi, chỉ là nói muốn đánh đàn ở trong khoang thuyền.

Leng keng leng keng, tiếng đàn lượn lờ phiêu tán, mặc dù không rõ ràng nhưng lại càng câu hồn. Tiểu khúc lưu luyến, không biết người ở nơi nào.

Tiếng đàn ngừng lại, tôi vừa định nói một tiếng ‘hay’, lại nghe thấy phía sau thuyền có một nữ tử cao giọng nói: “Hay ột khúc Cô Giang Sáu Nguyệt .”

Dây cầm “đăng” một tiếng. Tôi thấy Dung Dung dường như bị kinh ngạc, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Dung Dung nhíu chân mày lại, nói: “Khúc nhạc này, không có nhiều người biết.”

Tôi hỏi: “Chẳng lẽ là tỷ tỷ sáng tác?”

Nàng lắc đầu, dừng một chút, nói: “Không phải. Là khúc phổ của bằng hữu cũ tặng cho, phải nói là thân thích nhà hần sáng tác. Chỉ có mấy vị hảo hữu vô cùng thân thiết mới có cơ hội nghe thấy. Lại không nghĩ vừa vắn lại có người cư nhiên nghe được...”

Tôi thò đầu ra ngoài khoang thuyền, chỉ thấy phía sau có một chiếc thuyền nhỏ, so với thuyền của Dung Dung thì nhỏ hơn một chút, cũng không có trang trí gì, nhưng sạch sẽ thanh nhã.

Tôi quay đầu lại, nhìn Dung Dung cười nói: “Không ngại thỉnh người kia lại đây nói chuyện một chút?”

Lúc người đó đến, lại là một vị phụ nhân trung niên mặc trang phục cực kỳ trắng trong thuần khiết, dung mạo tinh tế, trên tóc mai cài một cây trâm bạc, không còn phục sức nào khác. Đi theo bên cạnh là một nha hoàn, bộ dạng nhu thuận, khéo léo.

Bà nhìn chung quanh khoang thuyền, nhìn thấy bên trong khoang thuyền của Dung Dung tuy rằng bố trí đơn giản, nhưng sử dụng đồ vật đều là tinh tế tỉ mỉ sang trọng, vì thế cười nói: “Không biết là tiểu thư nhà ai, lúc này lão thân thật sự là mạo phạm rồi.”

Dung Dung mỉm cười, tiếp đón bà ngồi xuống, sau đó nói: “Vãn bối họ Liễu, không biết nên xưng hô tiền bối như thế nào?”

Bà cẩn thận nhìn Dung Dung, nói: “Lão thân phu gia họ Triệu.”

Bà lại nhìn nhìn về phía tôi, cười nói: “Vị này là...”

Tôi vội cười nói: “Vãn bối họ Châu.”

Bà nhìn tôi, gật gật đầu, nói: “Hai vị tuổi còn trẻ, vì sao phải tấu khúc bi thảm như vậy? Tuy rằng khúc hay, nhưng dù sao...”

Dung Dung nói: “Lúc này vẫn bồi tấu khúc này, vẫn bồi cũng biết rõ khúc này không được truyền lưu rộng rãi. Nhưng tiền bồi lại có thể nhận biết, như vậy tiền bồi biết người soạn nhạc sao?”

Triệu phu nhân sững sốt, nói: “Chẳng lẽ, các người không biết người soạn nhạc kia?”

Tôi và Dung Dung liếc nhau một cái, lắc lắc đầu.

Triệu phu nhân nhìn hai người chúng tôi, thở dài nói: “Cũng đúng cũng đúng. Ta sớm nên nghĩ đến. Chuyện đã nhiều năm như vậy, chắc hẳn, nàng cũng không còn...”

Bà nhìn Dung Dung, nói: “Nếu người không biết nàng, vậy khúc phổ này từ đâu mà có?”

Dung Dung nói nhỏ: “Trước kia được một vị bằng hữu tặng cho, nhưng cũng không nói là người phương nào sáng tác. Rất nhiều năm, đã không còn liên hệ với vị bằng hữu kia rồi.”

Ánh mắt của Triệu phu nhân sáng lên, nói: “Vậy vị bằng hữu kia của người họ gì?”

Dung Dung nói: “Họ Phi.”

Triệu phu nhân như bừng mày, nói: “Vậy thì kỳ lạ.”

Bà cúi đầu trầm tư một chút, lại ngẩng đầu cười nói: “Chắc đã qua tay nhiều người. Bất quá, người sáng tác khúc này, lão thân cũng quen biết.”

Tôi cười nói: “Văn bồi may mắn, có thể có duyên gặp được tiền bồi. Nếu như tiền bồi không ngại, có thể cho tôi biết tên người sáng tác là gì không? Ca khúc tuyệt vời như thế, đối với người sáng tác lại càng vô cùng kính yêu.”

Ánh mắt của Triệu phu nhân tối sầm lại, thở dài: “Chuyện đã qua rất nhiều năm, thật sự là rất lâu rồi không có nghĩ đến.”

Bà nhìn đàn tranh, đưa tay nhẹ nhàng gảy gảy dây đàn, thở dài: “Thôi thôi, gặp được các người, quả thực chúng ta có duyên. Ta nói cho các người nghe, ừm, tạm thời cho là kể chuyện xưa đi.”

Trong khoang thuyền chẳng biết đốt hương nhang lúc nào. Triệu phu nhân xuất thần nhìn chằm chằm đàn tranh một lúc lâu, mới chậm rãi nói.

Miền thành này, từ xưa đến nay sản xuất gấm dệt. Ở Miền thành phàm là nhà có con gái, từ lúc nhỏ đã nhận thức với gấm dệt, sẽ làm ra nhiều loại gấm dệt.

Sau khi Đại Cảnh dựng nước, danh tiếng gấm dệt ở Miền thành càng vang dội hơn, nhiều năm trước, có một con phố được xưng là “Thập bát gấm”. Hai bên phố đều là mười tám cửa hiệu gấm dệt lớn nhất Miền thành. Toàn bộ phố gấm tập hợp, ánh bình minh soi chiếu, vô cùng huyền ảo sầm uất.

Mười tám cửa hàng gấm dệt này, độc quyền toàn bộ buôn bán gấm dệt ở Giang Nam. Nhưng bọn họ, cũng cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Rất nhiều năm trước, có một phong tục, tết Nguyên Tiêu mỗi năm, mười tám cửa hàng gấm dệt trên con phố này đều sẽ tổ chức thi đấu hội gấm, thêu công (công nhân thêu) tốt nhất của mười tám cửa hàng gấm dệt sẽ vẽ ra các kiểu hoa văn đẹp nhất, sau đó lại chế tạo thành gấm, treo ở ngoài mười tám cửa hàng, do dân chúng địa phương bình chọn ra gấm tốt nhất.

Phương pháp bình chọn vô cùng đặc biệt, là các dân chúng ở ngoài cửa hàng treo đèn hoa sen ở trên vách đá, cửa hàng được treo nhiều đèn hoa sen nhất lập tức trở thành đầu danh (tên đứng đầu) năm đó. Thêu công đầu danh sẽ nhận được hoa sen phỉ thúy từ quan phủ địa phương, cài trên búi tóc, nhận được lời chúc mừng của tất cả mọi người trong thành.

Tết Nguyên Tiêu hai mươi năm trước, là tết Nguyên Tiêu náo nhiệt nhất. Năm đó mười tám cửa hàng gấm dệt đều lấy ra bản lĩnh xuất chúng, gấm dệt kia, một cuộn so với một cuộn sáng lạn hơn, một cuộn so với một cuộn tuyệt đẹp không thể tả.

Nhưng dân chúng nhìn gấm dệt, đều nói, năm nay gấm dệt của cửa hàng ‘Thu Tố’ chiến thắng rồi.

Lại nói tiếp, gắm dẹt của cửa hàng Thu Tổ này làm ra, theo công không hề lấy màu sắc rực rỡ tươi đẹp để giành chiến thắng, từ trước đến nay đều nổi tiếng, gắm dẹt nhà bọn họ, bày ra một cuộn, đều giống như một bức tranh. Mỗi một đóa hoa đều đa dạng kinh diễm, nhìn cả một cuộn gắm, lại là một bức hoạ cuộn tròn có ý nghĩa xảo diệu.

Lão bản của cửa hàng gắm dẹt này sinh một cô con gái. Nhà bọn họ rất khác với những nhà bình thường, chính là công tử vẽ tranh, tiểu thư dẹt gắm. Hai huynh muội nhà này đều là người vô cùng tài hoa, ở trên gắm, phối hợp với nhau thì không chê vào đâu được.

Trong một lần tết Nguyên Tiêu của hơn hai mươi năm trước, cửa hàng Thu Tổ treo gắm dẹt tham gia bình luận lên, đặt tên là “Tinh minh”.

Vũ qua thiên thanh sắc, sông xuyên không cảnh vô hạn.

(mưa qua trời trong xanh, phong cảnh bầu trời sông núi không giới hạn)

Mấy ngày tết Nguyên Tiêu đó, quả nhiên cửa hàng gắm dẹt Thu Tổ chiếm được nhiều đèn hoa sen nhất.

Một chiếc đèn hoa sen nhỏ, càng khiến “Tinh minh” nổi bật xinh đẹp hơn, xinh đẹp đến trong mắt trong lòng mọi người.

Cuối cùng, đúng thật là cửa hàng Thu Tổ giành được chiến thắng.

Con gái của lão bản cửa hàng Thu Tổ, duyên dáng yêu kiều đi ra nhận hoa sen phỉ thúy. Nữ trang phỉ thúy xanh biếc điểm trên tóc mai của nàng. Nàng một thân màu xanh da trời, tay nâng “Tinh minh” lên, hướng về phía dân chúng toàn thành đang hoan hô, khẽ cười nhợt nhạt, giống như hoa sen mới nở.

Một năm kia, nàng mới mười ba tuổi.

Lứa tuổi đẹp nhất trên đời.

Đậu khấu sáo đầu nhị nguyệt sơ, nhất dạ ngư long vũ.

41. Chương 41: Linh Bí

Editor: Trang

Chỉ là cửa hàng gắm dẹt của bọn họ bình xét thì bình xét (bình luận so sánh), nhìn thế nào thì cũng chỉ là một cửa hàng được dân chúng yêu thích nhất, nhưng trong bụng, đám cửa hàng gắm dẹt này trang giành, chính là thân phận hàng dẹt kim quốc doanh.

Ở Miên thành này, tên tự dụng chạm với tục danh của một lão hoàng đế, cho nên gần một trăm năm trôi qua, đều không tới phiên xuất quan* Miên thành lo liệu hàng dẹt kim. Nhưng hơn hai mươi năm trước, đột nhiên triều đình hạ mệnh lệnh xuống, nói gắm dẹt của Miên thành vô cùng tốt, muốn trong mấy cửa hàng gắm dẹt của Miên thành chọn ra một nhà, làm hàng dẹt kim quốc doanh của Đại Cảnh. (*: quan ở kinh thành bị điều về làm quan địa phương)

Chuyện vui đột nhiên từ trên trời rơi xuống, hiển nhiên danh tiếng hàng dẹt kim quốc doanh đều khiến mười tám cửa hàng gắm dẹt đổ mắt, hết sức cạnh tranh.

Vì thẩm định chọn hàng dẹt kim quốc doanh, triều đình phái một khâm sai đến Miên thành. Vì thế những cửa hàng này đều tranh nhau tặng đồ cho khâm sai.

Nhưng bọn họ đều dụng phải một cây đình. Tuy rằng khâm sai kia trẻ tuổi, cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, nhưng lại là một nhân vật nói một là một, nhất định không chịu hối lộ.

Hắn dứt khoát ở trên cửa nhà môn treo một tờ bố cáo, ở bên trên viết rất rõ ràng: Bỏ quan phạt ý chỉ triều đình, không thể hối lộ, nếu như có người nào tiếp tục hối lộ, lập tức hủy đi tư cách cạnh tranh hàng dẹt kim quốc doanh.

Mười tám cửa hàng gắm đều mềm xuống, đành phải im ắng chờ đợi tin tức.

Lại qua vài ngày, đang trong lúc tất cả mọi người đều rối rít suy đoán rốt cuộc khâm sai này vừa ý gắm dệt nhà nào, thì khâm sai này lại hạ mệnh lệnh nói, nói là gắm không thể chỉ nhìn vào tay nghề, phải xem ý nghĩ, cho nên tài nghệ của thêu công và thợ vẽ đặc biệt quan trọng.

Hắn không nhìn gắm không chọn tay nghề, cứ nhiên ở trong phủ nha mở một tiệc rượu.

Trong tiệc rượu, từng cuộn từng cuộn gắm mở ra, khâm sai trẻ tuổi kia chỉ nhìn lướt qua một chút, sau đó hướng về phía thêu công thợ vẽ của mỗi cửa hàng gắm phải tới đứng ở phía dưới, nói: “Ta ra một vẽ trên, các người đối một vẽ dưới. Không cần nói ra, chỉ viết trên giấy, sau đó trình lên là được.”

Hắn mỉm cười, cao giọng nói: “Mỉ cảm sơ trương thu vũ qua.”

Ở bên dưới sau một trận minh tư khổ tượng, lần lượt trình tờ giấy lên.

Khâm sai kia hí mắt liếc nhìn từng tờ giấy một, tờ giấy nào không để vào mắt liền bị hắn trực tiếp vo lại thành một đoàn, ném xuống đất.

Lặng ngắt như tờ.

Đột nhiên, chỉ nghe khâm sai kia đột nhiên nói: “Sơ nhụy trang hoa xảo tâm nghiên. Cái này cũng không tệ lắm, chữ cũng tốt. Là của cửa hàng nào thế?”

Công tử của cửa hàng Thu Tổ đứng dậy, giọng cao đáp: “Là vẽ đối của thảo dân. Chữ, cũng là thảo dân viết.”

Ngồi ở đây đều là tiểu thư, chỉ có công tử của cửa hàng Thu Tổ là nam tử, cho nên vô cùng bắt mắt.

Khâm sai cẩn thận đánh giá hắn từ trên xuống dưới, nói: “Người cũng dệt gắm?”

Công tử lắc đầu, chỉ chỉ muội muội ngồi ở một bên, nói: “Thảo dân chỉ phụ trách vẽ tranh, gắm, là muội muội của ta làm. Muội muội của ta cũng thường xuyên thiết kế bố cục trên gắm, thương lượng cùng với thảo dân.”

Khâm sai nghiêng đầu, nhìn nhìn tiểu thư của cửa hàng Thu Tổ, không nói gì.

Ngày đó, cũng không cho ra kết quả gì. Qua hai ngày, khâm sai đại nhân ra lệnh, trúng tuyển hàng dệt kim quốc doanh, chính là cửa hàng gắm lớn nhất Miên thành, “Thụy Thái”.

Dân chúng Miên thành xôn xao cả lên. Người nào cũng biết, ngày đó khâm sai khen ngợi văn thơ đối ngẫu, là của cửa hàng Thu Tổ.

Trong khoảng thời gian ngắn, cửa hàng Thụy Thái được dân chúng hình dung thành, thương gia vùng trộm không biết đi bao nhiêu cách thức.

Dựa vào lương tâm nói, cửa hàng Thụy Thái này thật sự không đi bằng cách thức nào cả.

Bất quá trời cho phúc lớn, cửa hàng Thụy Thái này cũng cảm tạ tái đức, giữ vững tinh thần chuẩn bị đảm nhiệm làm hàng dệt kim quốc doanh.

Cửa hàng Thu Tổ ù ù cạc cạc mất đi chỗ ngồi hàng dệt kim quốc doanh, thực sự là đáng tiếc.

Ngày ngày im ắng đi qua, chuyện tuyển chọn hàng dệt kim quốc doanh dường như tất cả đều đã kết thúc. Nhưng ai ngờ, lại qua hai tháng, cửa hàng Thu Tổ truyền ra một đại sự.

Tiểu thư của cửa hàng Thu Tổ được chọn làm thư đồng của Tam hoàng tử - Nhạc Khang Vương bảy tuổi. Không bao lâu nữa sẽ tiến cung.

Một nữ tử, thế nhưng có thể trở thành thư đồng, đây vốn là chuyện vui lớn. Nhưng đối với cửa hàng Thu Tổ mà nói, lại khiến cho bọn họ mặt ủ mày chau.

Con gái của lão bản cửa hàng Thu Tổ, là công thần làm ra gắm dệt tốt nhất nhất định không thể thiếu, hiện giờ lại phải đi đến kinh thành xa xôi ngàn dặm, sinh ý của cửa hàng Thu Tổ nhất định sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ.

Nhưng thánh mạng không thể làm trái.

Trong ý chỉ hoàng thượng nói: Tiểu thư của cửa hàng Thu Tổ, tuy rằng xuất thân không hiển hách, nhưng tài hoa xuất chúng.

Tiểu thư của cửa hàng Thu Tổ, cứ như vậy mà lên một chiếc xe ngựa, nhẹ nhàng linh hoạt rời khỏi Miên thành, rời xa cố hương.

Sinh ý của cửa hàng Thu Tổ, quả thực sau khi tiểu thư của nhà bọn họ rời đi, nhận lấy đả kích rất lớn. May mà công tử của cửa hàng Thu Tổ, tài hoa hạng nhất, về sau lại từ ở nông thôn chiêu mộ không ít thêu công mới, sinh ý của cửa hàng Thu Tổ mới có thể chậm rãi khôi phục.

Sau khi tiểu thư của cửa hàng Thu Tổ vào kinh, qua hai ba năm, lại trở về cửa hàng Thu Tổ một chuyến. Nhưng mấy tháng sau, tiếp tục quay lại kinh thành.

Một khúc Cô Giang Sáu Nguyệt này, chính là khúc tiểu thư kia làm ra trong quãng thời gian trở về nhà.

Mọi người ở Miên thành nói, tuy rằng tiểu thư của cửa hàng Thu Tổ rời khỏi quê hương từ nhỏ, nhưng có mệnh tốt. Bởi vì, Tam hoàng tử nàng đi theo làm thư đồng, cư nhiên ở trong đông đảo các hoàng tử của lão hoàng đế bộc lộ tài năng, đầu tiên là phong làm thái tử, về sau lại thành Hoàng đế của Đại Cảnh. Chính là đương kim hoàng đế Đại Cảnh.

Nhưng cũng có người ta nói tướng mạo của tiểu thư cửa hàng Thu Tổ như thế, cũng là một người đáng thương, bởi vì nàng không thể trở thành tần phi của đương kim hoàng thượng, sau khi hoàng thượng đăng cơ, chỉ có thể từ nữ quan tứ phẩm trong phủ thái tử, thăng thành nữ quan tam phẩm.

Mặc dù đối với nữ tử mà nói, xuất thân bình dân lại đảm nhiệm chức nữ quan, thực sự là quang vinh. Nhưng dân chúng Miên thành đều yêu thích mỹ mạo tài hoa của tiểu thư cửa hàng Thu Tổ, mà nàng lại chỉ có thể cô độc một mình, thật sự đáng tiếc đáng tiếc.

Sau đó tiểu thư cũng không trở lại Miên thành.

Về sau, lão bản của cửa hàng Thu Tổ chết, công tử cửa hàng Thu Tổ kế thừa gia sản, trông nom gia sản làm nên một Thu Tổ rất thịnh vượng.

Nhưng không biết tại sao, cửa hàng Thu Tổ lại không tiếp tục tham gia cạnh tranh thẩm định chọn hàng dệt kim quốc doanh ba năm một lần. Trên phố đều truyền nói, là vì cửa hàng Thu Tổ luôn luôn không được triều đình xem trọng, cửa hàng Thu Tổ đã sớm hết hy vọng.

Ngược lại sau khi Kim thượng đẳng cơ, có một năm, Kim thượng tặng cho cửa hàng Thu Tổ không ít đồ vật, thậm chí cũng không có thiếu kỳ trân dị bảo trong cung đình, hoặc là những món đồ quý giá do phiên bản cống nạp. Từng xe từng xe ban thưởng đi vào cửa chính của cửa hàng Thu Tổ. Quan địa phương ở Miên thành rồi rít đến cửa chúc mừng.

Điều này khiến cho cửa hàng Thu Tổ nở mày nở mặt, làm cho những cửa hàng gấm dệt khác đều đỏ mắt lên.

Trong những đồ vật ban thưởng này, có một tấm tự, là một bộ câu đối, nói là đương kim thánh thượng tự tay viết. Một năm kia, lão bản của cửa hàng Thu Tổ, cũng chính là công tử trước kia, sai người đem bức tự này khắc trên gỗ Hoàng Hoa Lê làm đồ trân quý ở trong nhà, sau đó đem câu đối này treo ở trong lương đình của hoa viên.

Một năm kia, gấm dệt của cửa hàng Thu Tổ đưa ra, tên là là “gấm Vũ Thu”.

Câu đối khắc xong chưa được bao lâu, công tử của cửa hàng Thu Tổ liền qua đời.

Câu đối khắc lên gỗ Hoàng Hoa Lê kia, chính là: mĩ cảm sơ trường thu vũ qua, li nhân trang hoa xảo tâm nghiên.

Từ sơ nhụy, đến li nhân. Sửa lại hai chữ, để lộ lòng người nóng, cũng để lộ lòng người lạnh.

Triệu phu nhân nói đến đây, lại vươn tay gảy gảy dây cầm, sau đó đặt tay để ở trên dây cầm, thở dài một hơi thật sâu.

Dường như tôi đã đoán được cái gì đó, nhưng nghe xong cũng mông lung thấp giọng hỏi: “Triệu phu nhân, cửa hàng Thu Tổ kia, là cửa hàng gấm dệt nào trong Miên thành? Lão bản của bọn họ có họ gì?”

Triệu phu nhân ngắc đầu, nói: “Lão bản của cửa hàng Thu Tổ này họ Hạ. Hiện nay do công tử Hạ Dung dòng duy nhất lo liệu việc nhà. Đã rất nhiều năm không còn gọi là cửa hàng Thu Tổ nữa rồi. Cũng khó trách các người không biết.”

Bà khẽ lắc đầu, lại nói: “Nói đến Hạ công tử này, cũng là người không dễ dàng. Hắn vô cùng thông minh, đọc nhiều thi thư. Chỉ tiếc, chỉ tiếc quy cũ được lập mười mấy năm trước của Hạ gia bọn họ...”

Tôi không nhịn được tiếp lời, nói: “Không được tham gia khoa cử, không được làm quan, không được... dốc sức vì đương kim hoàng đế?”

Triệu phu nhân nhìn tôi, chậm rãi gật gật đầu.

42. Chương 42: Vạch Trần

Thuyền trong hồ lẳng lặng lắc lư hồi lâu mới cập bờ. Những lời nói của Triệu phu nhân cũng lắc lư đọng lại trong đầu, đến mức cho đến khi tôi đi lên bờ, tôi vẫn có chút hư thoát bước đi không thuận lợi.

Hạ gia. Câu đối. Gấm. Kim thượng.

Trước lúc chia tay, Triệu phu nhân còn nói cho chúng tôi biết một chuyện. Khi còn nhỏ Hạ Dung công tử luôn luôn cố chấp suy nghĩ đọc sách thật tốt để thi đậu công danh, nhưng phụ thân của hắn lại không cho phép, đánh hắn một trận. Cho nên lỗi tai của Hạ Dung không tốt, từ nhỏ nô bộc hắn sử dụng nhất định đều phải có giọng lớn.

Tỷ như Vương Bá. Hay tỷ như là một người trong kinh thành.

Sau khi tạm biệt Dung Dung và Triệu phu nhân, trên đường đi tôi đều suy nghĩ. Trời tối, nhìn xa liền thấy đèn trong sân không tính là lớn ở nơi tôi đang ở sáng lên, xe ngựa quen thuộc dừng ở trước cửa.

Tôi vừa mới xuống xe, Cảnh Phi liền đi ra, ở trong bóng râm của cửa chính thấp giọng nói: “Đã trở lại?”

Tôi gật gật đầu, cùng nhau đi vào cửa.

A Chúc đốt ấm lò, mang đồ ăn lên, lại hâm nóng một bầu rượu. Tôi uống trước một ly, thân mình ấm dần lên, lúc này mới chú ý tới Cảnh Phi vẫn còn khoác áo choàng, lẳng lặng ngồi suy nghĩ, dường như căn bản không để ý đến.

Tôi cười nói: “Tại sao còn khoác áo choàng? Không tự nhiên.”

Thân thể hắn cứng lại một chút, ngẩng đầu lên, khẽ cười nói: “Luôn đợi người ở bên ngoài cho nên quên mất.”

A Chúc hé miệng cười đi tới giúp hắn cởi áo choàng. Cảnh Phi ngồi đối diện tôi, cũng uống một ly rượu, sau đó bắt đầu ăn thức ăn.

Tôi ăn được một lát, nói: “Hôm nay ở cùng với Dung Dung.”

Hắn gật đầu: “Ta biết.”

Tôi lại nói: “Dung Dung rất vui khi người không cần đi Tây Cương.”

Hắn để đũa xuống, đột nhiên nói: “Như vậy, người có vui hay không?”

Hắn không nhìn tôi.

Câu nói này, giọng điệu này của hắn, trong lúc nhất thời khiến tôi nhớ tới lúc còn nhỏ, có lần các hoàng tử thi đấu cờ vây, Lạc sư phụ ra một đề mục cực kỳ khó, các hoàng tử minh tư khổ tưởng mấy ngày, lúc này mới có mấy người lần lượt giải thích.

Ngày đó tôi đang ở trong thư phòng của Cảnh Thành, bỗng nhiên có cung nữ chạy tới cười nói: “Giải ra rồi giải ra rồi, thái tử điện hạ đã giải ra rồi. Hoàng thượng đang khen ngợi điện hạ đấy.”

Đương nhiên là tôi thích. Tôi đem sách dạy đánh cờ của Cảnh Thành tỉ mỉ xếp thành một chồng, lại đem giá sách không dính một hạt bụi nào lau lại một lần nữa, lúc này mới xếp từng cuốn sách lên giá.

Lúc tôi đang dọn dẹp thì Cảnh Phi đi tới. Khi hắn đi vào lại không nói tiếng nào. Tôi nghe thấy động tĩnh còn tưởng là Cảnh Thành, xoay người cười nói: “Chúc mừng điện hạ giải được vấn đề khó khăn không nhỏ kia.”

Lúc cúi đầu nghe được tiếng phì cười, ngẩng đầu lên lại phát hiện thì ra là Cảnh Phi. Hắn cười nói: “Xem người cao hứng thành cái dạng gì này!”

Tôi cười nói: “Thì ra là Vương gia. Tôi còn tưởng rằng là thái tử điện hạ đã trở lại đấy.”

Hắn nhàn nhã dựa vào án thư, cười nói: “Tạm thời thái tử ca ca vẫn chưa về được. Hoàng hậu nương nương cũng đã hay tin, đang vui mừng lôi kéo huynh ấy.”

Cũng chỉ là một ván cờ, hoàng hậu nương nương cũng rất coi trọng rồi.

Tôi gật đầu cười nói: “Ừm, Lạc sư phụ ra đề rất khó, tôi cũng nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không giải ra được.”

Ánh mắt của Cảnh Phi chợt lóe, nói: “Người giải không ra?”

Tôi lắc đầu.

Hắn giương mi lên, cười lớn: “Không phải Lạc sư phụ thường khen người, nói trên thực tế tài đánh cờ của người tốt hơn so với các hoàng tử, người cư nhiên giải không ra?”

Quả nhiên không thể giấu được.

Mặc dù đề này của Lạc sư phụ rất khó, ngàn quay vạn nhiễu, nhưng lại vô cùng thú vị. Tôi vừa biết đề đã bắt đầu suy nghĩ. Mấy ngày đó, Cảnh Thành cũng minh tư khổ tưởng, một mình im lặng ngai ngốc trong thư phòng suốt cả đêm, chân mày cau chặt.

Tôi biết hắn có áp lực lớn. Lần này hắn nhất định phải tranh được đầu danh. Nhưng hắn lại là một người có sĩ diện vô cùng cố chấp, có chết cũng không thảo luận cùng với tôi.

Tôi ngồi một mình ở trong ánh nến trầm tư một đêm. Lúc trời gần sáng tôi lại đem toàn bộ bản nháp mình ghi lúc trước tiêu hủy tất cả, không tiếp tục nghĩ cách giải đề bài kia nữa.

Tôi không thể nghĩ ra trước Cảnh Thành được.

Nhưng bây giờ, Cảnh Phi vừa đoán đã cảm thấy kỳ quái.

Tôi thấy hắn hỏi thì vội né tránh ánh mắt của hắn, nói: “Không có gì. Gần đây bận rộn nhiều chuyện, trong lúc nhất thời không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Đâu nhàn rồi giống người.”

Hắn “hừ” một tiếng, lại nói: “Bốn vương nhàn rồi, nhàn rồi hơn so với các người. Nếu không, sao có thể là người thứ nhất giải ra.”

Tôi cả kinh, ngẩng đầu nhìn hắn, hắn vẫn hí mắt lại, ý cười trên mặt hơi phai nhạt, nhưng vẫn nhìn chăm chăm tôi như trước.

Hắn thấy tôi sững sờ không nói lời nào thì khôi phục lại ý cười, nói: “Giật mình sao?”

Hắn cười khanh khách: “Người, mắt húng?”

Ngày đó tôi không trả lời.

Hiện giờ hồi tưởng lại, khi đó giọng điệu của hắn cũng giống như bây giờ.

Tôi nhấp một ngụm rượu, nói: “Tây Cương lạnh rét, không cần đi đương nhiên là chuyện tốt.”

Cảnh Phi nói: “Phụ hoàng hạ ý chỉ này ngược lại ngoài dự đoán của ta. Hẳn là đã có người nói gì đó với phụ hoàng trước đó. Tâm tư của phụ hoàng thật sự là đoán không ra. Một chốc thì muốn ta đi Tây Cương, một chốc thì lại không cần ta đi, giống như bị chơi xỏ vậy. Thôi thôi, ông ta thích làm cái gì thì làm cái đó thôi. Ta còn có thể có biện pháp gì chứ?”

Tôi rũ xuống mắt, không nhìn vào hắn.

Hắn chợt nói: “Lan Châu.”

Giọng nói mơ hồ.

Tôi “Ừm” một tiếng.

Hắn lại thay đổi cách gọi: “Nhậm Lan Châu, người nể tình chúng ta cũng coi như là cùng nhau lớn lên, chỉ điểm cho ta một chút đi.”

Tôi không nói gì.

Hắn không có ý định buông tha, nói tiếp: “Người không thể giống như lúc giúp thái tử ca ca cho ta một chủ ý sao? Ta không phải là thái tử ca ca, không lo lắng người chạy đến trước mặt ta.”

Tôi ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt hắn. Con người của hắn sáng sủa, ánh mắt mỉm cười. Giống như ngày đó của nhiều năm trước, ngày đầu tiên tôi thấy hắn.

Rốt cuộc tôi cũng không nhịn được nữa.

Tôi nói: “Mấy ngày nay lúc nào tôi cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao người hầu Vương Bá của nhà Hạ Dung công tử lại giống như lão Trương Đầu trong phủ thái tử đều có thói quen nói chuyện lớn giọng?”

Ý cười trong mắt của hắn tản ra.

Tôi lại nói: “Mấy ngày nay tôi vẫn khó hiểu, trong buổi thọ yến của Hạ gia ngày đó, vì sao Hạ Dung công tử lại diễn trò với người và Mạnh đại nhân như vậy?”

Hắn mím chặt môi, cuối cùng cũng đề ra hai chữ: “Lan Châu!”

Tôi thở dài, nói: “Vương gia. Từ lúc này Vương gia đã quên, chính miệng Vương gia người nói với tôi, hiện giờ tôi cần phải quên chuyện cũ trước kia, không cần tiếp tục làm Nhậm Lan Châu, chỉ cần làm

một Châu Lăng ở Miên thành. Tại sao hôm nay Vương gia lại luôn miệng gọi tôi là Lan Châu. Rốt cuộc Vương gia muốn tôi quên chuyện cũ trước kia hay muốn tôi nhớ chuyện cũ trước kia?”

Tay hắn khẽ run, nhưng vẫn vươn tay ra rót rượu.

Tôi nhìn hắn chậm rãi rót đầy chén rượu nhỏ. Lúc chảy một giọt rượu cuối cùng, ta nói nhỏ: “Lúc trước tôi cũng chỉ mơ hồ cảm thấy kỳ quặc, vì thế những chuyện này luôn quấy nhiễu trong đầu. Nhưng hôm nay tôi nghe được một chuyện xưa, rốt cục cũng đem toàn bộ manh mối và bất an xâu chuỗi lại”.

Cảnh Phi buông bầu rượu ra, nắm chặt chén rượu đưa lên miệng, nhưng lại không uống cạn.

Hắn rũ xuống mắt nói: “Nếu là chuyện xưa, tất nhiên là để nghe.”

Tôi nhớ Cảnh Thành có nói qua, Cảnh Phi, nhị hoàng đệ của Cảnh Thành, mẹ ruột của hắn sau khi sinh Cảnh Phi ra không bao lâu sau thì qua đời. Từ nhỏ Cảnh Phi được nuôi dưỡng ở ngoài cung, thẳng cho đến khi lớn hơn một chút mới về cung.

Cảnh Phi, chính là hoàng tử của một vị nữ quan sinh hạ ở Hạ gia.

Một lần hồi hương của nữ quan kia, chính là vì sinh hạ Cảnh Phi. Cho nên, từ nhỏ Cảnh Phi mới lớn lên ở Hạ gia.

Hắn và Hạ gia, cùng với Hạ Dung, có tồn tại quan hệ thiên ti vạn lữ (ngàn dây vạn sợi). Ở Miên thành vạch trần Đỗ Nguyên Văn, nói không chừng cũng có một phần công lao của Hạ gia.

Nhưng khiến người ta đáng sợ nhất, chính là lão Trương Đầu. Ai có thể nghĩ đến, lão Trương Đầu ở phủ thái tử chăm chỉ làm bánh đình đình thế nhưng là người của Hạ gia phái tới. Nếu không phải tôi vẫn cảm thấy giọng nói và ngữ khí rất đặc biệt của Vương Bá cực kỳ giống với lão Trương Đầu thì thật sự sẽ không nghĩ đến suy nghĩ này.

Nhưng vừa rồi nhìn thấy phản ứng của Cảnh Phi, suy đoán này liền được chứng thực. Lão Trương Đầu và Vương Bá đều là người xuất thân từ Hạ phủ, nghe theo lệnh của Cảnh Phi.

Như vậy, hắc và Hạ gia mưu đồ từ nhiều năm nay, chắc hẳn thái tử Cảnh Thành cũng đã hoài nghi. Bọn hắc muốn cho Cảnh Phi đi Tây Cương chính là muốn dập nát lưới lớn của Cảnh Phi và Hạ gia. Vì thế, Cảnh Phi và Hạ Dung cùng nhau diễn tiết mục hai người không hòa hợp.

Ngày thọ yến ở Hạ gia, Hạ Dung để người ta hát mấy khúc kia cho bọn Mạnh Khách nghe, dường như là Hạ Dung đang nhắc nhở Cảnh Phi, thân thể của người đáng thương, mẹ người đáng thương, không cần dốc sức vì đường kim hoàng thượng. Bọn hắc cứ như vậy mà nhấn mạnh lần nữa là hai người bọn họ không hề hòa thuận. Thẳng cho đến khi Cảnh Phi không cần đi Tây Cương, Hạ Dung mới khăng khái giúp đỡ chuyển trừ khoản. Thật sự là thuận ý thành chương (rành mạch; hợp lô-gích), che dấu tai mắt người đời.

Bên môi hắc hiện lên một chút tiểu ý: “Ta đã sớm biết, không đến bao lâu người sẽ đoán ra được”.

Hắc lại nói: “Hôm nay người gặp Triệu phu nhân, Dung Dung cũng đã nói lại cho ta biết. Trước đó nàng cũng không biết chuyện Triệu phu nhân, nhưng mà, chỉ cần ở cùng một chỗ với người, hành tung của các người, nàng đều nói lại cho ta nghe.”

Tôi cười khổ: “Vương gia mưu đồ nhiều năm như vậy, thật sự vất vả.”

Hắc nâng mắt kên nhìn: “Thân thể của ta như thế nào, người cũng đã rõ ràng. Không có người làm chỗ dựa vững chắc cho ta, ta chỉ có thể tự mình mưu đồ.”

Tôi hơi run giọng nói: “Quả nhiên các người đều giống nhau.”

Hắc cười: “Tại sao lại giống nhau? Trong triều, bên người thái tử ca ca có hoàng hậu, có nhạc phụ của hắc, có...người, mà ta, lúc nào cũng chỉ có một mình. Ta là một hoàng tử có thân thể không rõ, trừ chính ta ra thì có thể dựa vào người nào?”

Hắc bỗng nhiên cười lớn: “Thôi thôi, người nói cũng đúng. Chúng ta làm sao không thể giống nhau?”

Hắc nhíu mi lại, thở dài tiếp tục nói: “Có phải người còn hoài nghi ta không, lần người chịu hình phạt kia vốn là ám hại thái tử, nhưng cuối cùng lại rơi xuống trên người người, đều là chủ ý của ta? Đều là kết quả ta mưu đồ nhiều năm?”

Tôi nhìn hắc, không đáp.

Án Đỗ Nguyên Văn được dựng lên ở Miên thành, kết thúc cũng ở Miên thành. Miên thành lại có lưới lớn của Cảnh Phi mưu đồ nhiều năm mà thành.

Hắc nhìn chằm chằm vào tôi: “Ta hàm hại thái tử ca ca không thành nên hại tới người. Có phải người suy đoán thế hay không?”

Hắc cười một tiếng gật đầu, lại lắc đầu, mới nói: “Lúc trước ta chen vào chỗ hở đem người ra khỏi thành Hộ bộ đưa đến Miên thành. Kỳ thật trong lòng ta rất rõ ràng. Người ở đây, tất nhiên sẽ dần dần biết tất cả.”

Giọng nói của hắc chậm rãi thấp xuống.

Tôi mờ mịt.

Một khi đã như vậy, tại sao không dấu tôi? Tôi ở Miên thành có thể tùy ý đi lại. Chuyện nhiều năm trước đó tuy rằng đã bị người dần dần phai nhạt, nhưng sẽ có một ngày có thể bị tôi biết được.

Huống chi, tại sao lúc đầu hắc lại cứu tôi?

43. Chương 43: Mi Hồ

Editor : Trang

Ngày đó, tôi và Cảnh Phi đều uống rất nhiều rượu. Về sau hẳn càng uống càng nhiều.

Hắn vừa uống rượu, vừa cười nói: “Nhậm Lan Châu, vì sao ngươi chỉ muốn làm Nhậm Lan Châu của hắn, lại không muốn làm Châu Lăng của ta?”

Hắn say, sau cùng mơ mơ màng màng mà gục xuống bàn. Tôi gọi A Chúc dìu hắn đến khách phòng nghỉ ngơi. Hắn rất nghe lời, ngoan ngoãn nghiêng đầu lên bả vai của A Chúc, để A Chúc dìu hắn đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi vừa mở mắt ra thì A Chúc liền tới đây nói cho ta biết Cảnh Phi đã rời giường từ sớm rồi rời đi.

Tôi hỏi, hắn có để lại lời gì không?

A Chúc lắc đầu.

Hơn nửa tháng về sau, ta không gặp lại Cảnh Phi.

Một đêm của nửa tháng sau, Dung Dung lại đến đây thăm tôi, nàng nói cho tôi biết, Cảnh Phi ở Miên thành trừ khoản không nhiều lắm, lại đi đến Hàng Châu rồi.

Sau đó lại qua hơn nửa tháng, Dung Dung lại đến nói cho ta biết, Cảnh Phi đã đi Kim Lăng.

Ngày qua ngày, một lần mới đây, Dung Dung đến nói cho ta biết, Duyên Hỉ Vương gia Cảnh Phi đã trừ khoản xong, đã quay về kinh phục mệnh.

Dung Dung được Cảnh Phi dặn dò, thường xuyên đến thăm tôi.

Dần dần tôi ít đi ra ngoài, mỗi ngày chỉ cùng A Chúc ở trong nhà chuẩn bị thức ăn, sau đó là viết chữ, xem cá, nhìn hoa.

Bọn Hạ Dung tổ chức tụ hội đánh giá thi họa, là thời điểm duy nhất tôi đi ra ngoài.

Tôi nhìn thấy Hạ Dung, cũng chào hỏi hắn giống như lúc trước. Và hắn cũng vậy, không thay đổi gì cả. Những người khác trên ghêo hắn chuyện không khảo thủ công danh, Triệu Diệc Chiêu vẫn tiếp tục tranh cãi với hắn, lấy chuyện hàng dệt kim quốc doanh và hàng dệt kim dân gian ra tranh cãi mấy câu.

Hắn là Cảnh Phi không nói với hắn về chuyện của ta.

Đây là những ngày tháng thoải mái nhất sau khi tôi tới Miên thành.

Trước đây, lúc tôi ở trong phủ thái tử của Cảnh Thành, tôi từng ảo tưởng, nếu như có một ngày tôi rời khỏi Cảnh Thành, rời khỏi phủ thái tử, rời khỏi kinh thành, tôi có thể đi đến nơi nào?

Tôi không biết tôi là người nơi nào. Người trong phủ thái tử đều biết quê hương của mình ở đâu, từ đâu tới đây, chỉ có tôi là không biết.

Nhưng hiện tại tôi rất thích Miên thành. Tòa thành này không tệ, dường như là nơi có thể sinh sống lâu dài. Nếu có thể, lấy danh nghĩa Châu Lăng mãi mãi sống ở Miên thành cũng tốt.

Cảnh Phi từng nói, hắn gọi tôi là Châu Lăng, là vì không muốn để cho tôi làm Nhậm Lan Châu, quên đi chuyện cũ trước kia.

Giờ này khắc này, dường như tôi thật sự có chút quên đi chuyện cũ trước kia.

Trước kia, thỉnh thoảng ở trong mơ tôi sẽ trở về kinh thành Đại Cảnh, trở về trong phủ thái tử Cảnh Thành, về đến trong thư phòng của hắn.

Dưới ánh nến hắn đọc sách viết chữ. Bên môi hắn mang theo ý cười. Hắn giấu cột tôi muốn bắt chước chữ của hắn.

Còn có trong phòng nhỏ ở Hộ bộ, hẳn đến thăm tôi. Ở tiền đình của Hộ bộ, hẳn không hề cứu tôi.

Hoặc là, tôi sẽ mơ thấy khi còn nhỏ, cùng đám người Cảnh Thành Cảnh Phi chụm đầu nhỏ lại một chỗ, sau đó đi đến ngự thiện phòng trộm đồ ăn.

Nhưng, rất nhiều ngày nay tôi đã không còn thấy mộng nữa.

Mặc dù tôi còn có chút bí ẩn không thể giải thích rõ, tỷ như vì sao Cảnh Phi cứu tôi. Nhưng nếu như hẳn không trả lời, mà tôi vẫn an ổn sống ở đây, vậy thì tôi cũng không tiếp tục truy vấn nữa.

Cảnh Phi trở lại kinh thành phục mệnh, đám người Thẩm Như Lượng, Mạnh Khách và Tăng Duyệt cũng theo Cảnh Phi rời đi.

Vì thế Miên thành này, đã không còn bất kỳ bóng dáng người và việc của kinh thành nữa.

Như vậy thật là tốt.

Mấy tháng này Dung Dung dạy tôi học cầm. Ở trong mắt tôi, tài đánh đàn của Dung Dung đương nhiên là cực tốt.

Thủ khúc Cô giang sáu nguyệt này rất bi thương, tôi không dám nghe nó. Vì thế Dung Dung dạy tôi thủ khúc mới như Xuân giang hoa nguyệt dạ chẳng hạn, như vậy sẽ lộ ra không khí vui mừng.

Mặc dù luyện ‘Xuân giang hoa nguyệt dạ’ vẫn chưa quen tay, nhưng tiếng đàn vui cảnh cũng khiến cho tôi thích ánh sao sáng ở trong ban đêm. Miên thành có một hồ nước tên là Mi hồ. Mặc dù không có khí thế phong mỹ của nước sông mùa xuân, nhưng lại xinh đẹp tuyệt trần xứng với một chữ “mi”, dưới ánh trăng ánh sao cũng coi như là tình thơ ý họa, thấm vào ruột gan.

Tôi cực kỳ thích Mi hồ này. Vì thế thường hay trước khi vào đêm mượn thuyền nhỏ của Dung Dung tự mình chèo thuyền đến giữa Mi hồ. Ngắm trăng ngắm sao, thỉnh thoảng sẽ gảy vài khúc cầm.

Hoặc là chỉ nằm ở trong thuyền, lẳng lặng cập bến ở trong bóng cây, không muốn nghĩ đến cái gì cả.

Ngày hôm đó, tôi lại nằm ở trong bóng cây, trong lúc ngủ mê thì lại nghe thấy có tiếng đàn ở trên hồ rất xa truyền đến.

Tiếng đàn thê lương bi ai, giống như đang khóc lóc tố khổ, nhưng lại không giống như Cô giang sáu nguyệt, lộ ra ai oán ảm ức.

Tôi nằm ở trong bóng cây nghe tiếng cầm lưu luyến, âm cao sinh ra áp lực, âm thấp, khiến người run rẩy. Bồi hồi rồi rầm rất lâu, đột nhiên tiếng đàn chuyển sang âm vang, về sau càng chuyển càng cao, làm cho người ta nghe thấy mà lòng đau như cắt.

Tôi không nhận được nữa ngồi dậy đi ra khoang thuyền, ở nơi xa mơ hồ cũng có một chiếc thuyền nhỏ, trong khoang thuyền chỉ có một ngọn đèn u ám.

Âm cao đột nhiên dừng lại, một lát sau tiếng đàn lại lên, lúc này rất thấp rất nhỏ, rầm rì thì thảo, hỗn loạn giống như tổ. Đường như tâm sự kéo dài, lại không thể bộc lộ hết ra. Lại giống như bị ai cực hạn, chỉ có thể một mình ôm sầu bi, không người nào có thể giải.

Tiếng đàn ngàn quay trăm chuyển, không biết quán quanh từ lúc nào, cuối cùng âm thanh dần dần lặng lẽ. Tôi đứng một mình ở đầu thuyền, gió lạnh lướt qua nhưng tôi lại giống như hoàn toàn không phát hiện ra.

Tôi ngửa đầu nhìn ánh trăng u sầu trên bầu trời, đã không còn đẹp dễ sáng sủa như xuân giang hoa nguyệt. Chẳng biết từ lúc nào trên mặt đã chảy đầy nước mắt.

Tôi chính lại dung nhan, cũng chẳng biết tại sao lá gan lại nổi lên, khê chèo thuyền nhỏ đi đến gần chiếc thuyền kia.

Đến gần thuyền, tôi nhìn thấy có mấy người hầu đang đứng thẳng trên mạn thuyền, mặc dù ở trong bóng đêm không thể nhìn rõ nhưng có thể nhìn thấy bọn họ rất cẩn thận, mặc quần áo sang trọng.

Bọn hắn thấy tôi, lập tức quát lên: “Là ai?”

Tôi chấp tay, đáp: “Tại hạ là Châu Lăng, nghe nói tiếng đàn của chủ nhân mỹ diệu cho nên sinh lòng ngưỡng mộ, đặc biệt đến đây ra mắt.”

Một người cười lạnh nói: “Công tử nhà ta có thân phận tôn quý, làm sao có thể để cho phàm phu tục tử như ngươi tùy tiện nhìn thấy.”

Tôi thở dài một hơi cười nói: “Châu Lăng tự biết thân phận hèn mọn, tiếng đàn của công tử thanh nhã như thế, đương nhiên không thể tiếp phàm phu tục tử chúng tôi. Chỉ là...”

Lập tức nghe thấy giọng nói trong khoang thuyền truyền đến: “Chỉ là cái gì?”

Giọng nói khàn khàn, nghe ra chắc hẳn công tử nhà bọn họ đã hơn bốn mươi tuổi. Nhưng bọn họ vẫn gọi hẳn là công tử, thật sự là có chút kỳ lạ.

Tôi một lòng nghĩ đến tiếng đàn, cũng không kịp ngẫm lại đã trả lời: “Chỉ là, chỉ là tôi vừa nghe tiếng đàn của công tử, mặc dù rất hay nhưng vô cùng bí ẩn, lại không giống các nữ tử khuê phòng lúc oán hận sẽ tấu khúc nhu nhược bất lực kia, mà ở đây có một sự tuyệt diệu khác. Châu Lăng nghe thấy lại nhớ tới, nhớ tới rất nhiều chuyện, cảm thấy bị ai nhưng lại không muốn rời đi.”

Tôi đánh bạo nói: “Nếu như...Nếu như công tử không chê, có thể thỉnh công tử tiếp tục tấu lần nữa được không?”

Ta nói xong thì ho khan vài tiếng. Có lẽ ban nãy đứng ở đầu thuyền quá lâu nên hẳn là bị nhiễm gió lạnh.

Người ở trong khoang thuyền im lặng rất lâu.

Những người hầu kia dường như muốn đuổi tôi đi, nhưng người trong khoang thuyền lại nói: “Cũng được, người có thể đi vào. Ta, sẽ vì người mà tiếp tục tấu một khúc.”

Tôi theo người hầu lên thuyền, đi vào trong khoang thuyền.

Trong khoang thuyền bố trí rất tinh xảo, huân hương thanh u. Mà trong khoang thuyền lại bố trí tầng tầng màn lụa, mơ hồ có một người ngồi một mình trong màn lụa. Những người hầu kia bấm báo với người nọ, cử chỉ cung cẩn kính nể.

Tôi chấp tay hành lễ, nói: “Tại hạ Châu Lăng, tham kiến công tử.”

Hắn nói nhỏ: “Ngươi, gọi mình là Châu Lăng?”

Tôi gật gật đầu, nói: “Đúng vậy. Không biết nên xưng hô công tử như thế nào?”

Hắn im lặng trong chốc lát, lúc này mới mở miệng nói: “Ta họ Tề, tên một chữ Lễ.”

Tôi gật đầu, lại chấp tay nói: “Thì ra là Tề công tử. Tề công tử cảm kỳ trác tuyệt, thật khiến cho Châu mỗ vạn phần bội phục.”

Hắn “Ừm” một tiếng, lại nói: “Ngươi, cũng học qua cầm?”

Tôi cười nói: “Chỉ học mấy tháng mà thôi. Lúc trước, chỉ nghe người ta gảy đàn.”

Hắn nói: “Nếu ngươi giải thích được ý vị thâm sâu trong khúc ta mới tấu, có lẽ...có lẽ từ nhỏ đã nghe qua không ít khúc?”

Tôi lắc đầu. Trước kia lúc ở chung một chỗ với Cảnh Thành, tuy rằng tài đánh đàn của Cảnh Thành rất tốt, nhưng lúc nào cũng không muốn đánh. Lúc nào hắn cũng nói thanh sắc tài mọn, không thể lún sâu vào trong đó. Cho nên, cuối cùng tôi không có phúc nghe no tai.

Tôi cười nói: “Châu mỗ bơ vơ từ nhỏ, người bên cạnh cũng không yêu thích đàn cho lắm, cho nên lúc nào cũng không thể nghe tận hứng. Tối nay nghe thấy Tề công tử sở tấu, thật sự là chuyện vui lớn trong đời Châu mỗ.”

Hắn dường như cười một chút, nói: “Ngươi, ngược lại thật dễ dàng thỏa mãn.”

Tôi gật đầu, nói: “Nhân sinh trên đời, không phải là chuyện vô cùng như ý, huống hồ chuyện không thể hiểu rõ không thể giải thích lại càng nhiều không đếm hết. Châu mỗ tình nguyện ngẩn ngơ mà sống, nghe khúc cầm mình thích nghe, nói chuyện mình thích nói, không hao tâm suy nghĩ thêm nữa.”

Âm thanh của hắn từ trong tầng tầng màn lụa truyền đến: “Ngược lại người tìm hiểu đến thấu đáo. Người còn nhỏ tuổi, thế nhưng lại nói ra những lời ấy, chẳng lẽ gặp phải kiếp nạn gì sao?”

44. Chương 44: Hận Ý

Editor: Trang

Tôi nghe hắn hỏi, cười khổ nói: “Nói ra thì dài dòng, không nói cũng được.”

Hắn thở dài: “Nếu như thế... Người muốn ta diễn tấu khúc gì cho người nghe?”

Tôi lắc đầu, nói: “Không giấu gì công tử, kỳ thật Châu mỗ hiểu biết rất ít về đàn, chỉ thích nghe tấu khúc. Lúc này cũng không biết nên thỉnh công tử tấu khúc gì.”

Hắn trầm mặc một hồi, nói nhỏ: “Cũng được, vậy ta sẽ tùy ý diễn tấu một khúc, người bình luận một chút là được.”

Tôi gật gật đầu.

Hắn nâng tay, tiếng đàn vang lên. Lúc này tiếng đàn sôi nổi, hoàn toàn không giống khúc tấu vừa rồi, dường như trong ngực âm ỉ, lộ ra một chút khí nhát.

Tiếng đàn càng lúc càng mạnh mẽ, tôi không khỏi đứng lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào màn lụa, muốn xuyên qua màn lụa nhìn rõ dung nhan người diễn tấu. Nhưng màn lụa rất nhiều, tôi chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng kia, lặng im như chung, chỉ có tiếng đàn mạnh mẽ xuyên qua màn lụa truyền ra.

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại. Tôi không khỏi vỗ tay kêu lên: “Hay.”

Tề công tử nói: “Lần này, người nghe ra được cái gì?”

Tôi cười nói: “Phía Bắc Trường Thành phóng ngựa, tranh đoạt binh qua*, chí khí hào hùng.” (* binh: vũ khí; qua: giáo, thương, mâu, mác)

Hắn nhẹ nhàng nói: “Người thậm chí còn nghe được cả chí khí hào hùng.”

Tôi gật gật đầu, nói: “Đúng vậy. Chỉ tiếc...”

Hắn lập tức nói: “Chỉ tiếc cái gì?”

Tôi thở dài trong lòng, nói: “Chỉ tiếc, thân thể công tử dường như không khéo, có một vài âm, nếu như có thể tiếp tục cố gắng thêm một chút, vậy thì tốt rồi.”

Trong màn lụa tiếng đàn vang lên, dường như Tề công tử vỗ một chương vào trên dây cầm.

Tôi vội hỏi: “Công tử, xin thứ cho Châu Lăng lỗ mẫn. Châu Lăng không hiểu hết hoàn toàn về âm luật, sao có thể cảm nhận được nơi kỳ diệu trong tiếng đàn của Tề công tử. Lời nói ban nãy của Châu Lăng cũng chỉ là thuận miệng nói bậy, thỉnh Tề công tử không cần để ý.”

Tề công tử “Hừ” một tiếng, nói: “Theo lời người nói, cũng không hoàn toàn sai, quả thực là ta...từ nhỏ đã yếu ớt. Hào hùng của ‘phía Bắc Trường Thành’ này, ta sao có thể diễn tấu ra được.”

Tôi lại nói: “Tề công tử, tuy rằng Tề công tử diễn tấu có một vài âm không toàn vẹn, nhưng Châu mỗ vừa mới nghe, chắc hẳn tấm lòng của công tử rộng lớn, tràn đầy hào hùng. Châu Lăng thường nghe nói, việc đánh đàn, mặc dù cầm kỹ tuy quan trọng, nhưng người đánh đàn lịch duyệt và cảm tình, lại càng quan trọng hơn. Ban nãy công tử sở tấu, mơ hồ có tiếng lưỡi mác, lại càng có khí tượng phú quý, người thường

sẽ không thể nào địch nổi. Cho nên, tuy rằng có vài âm Tề công tử không thể tận hứng, nhưng Tề công tử có một phen hào khí, đương nhiên có thể bù đắp những khiếm khuyết kia, đều tuyệt vời cả.”

Đường như hần cười một chút, nói: “Từ lúc nào, người có thể nói ra được những lời như vậy?”

Tôi sững sốt, chỉ nói: “Đây là lời tâm huyết của Châu mỗ.”

Tề công tử lặng im trong chốc lát, lại nói: “Diễn tấu lần này, vừa lòng người không?”

Tôi gật đầu, nói: “Đương nhiên là vô cùng thích, nhưng, nhưng không bằng sở tấu lúc trước của công tử.”

Hần nói nhỏ: “Khúc đó là tự ta sáng tác, mấy tháng qua, viết lại mà thành. Nhưng là rất bi thương, chính ta cũng không thích lắm.”

Tôi nói: “Nếu công tử đã không thích, vì sao lại ở trong đêm gió mát như thế này, thả thuyền trong hồ tấu khúc kia?”

Người trong màn lụa tựa hồ ngẩng đầu lên nhìn tôi. Nhưng tôi không thấy rõ mặt hần.

Hần nói: “Ánh trăng ảm đạm, trong lòng trắc ẩn, không khỏi tấu thử khúc này.”

Tôi nhẹ giọng nói: “Rất là...rất là thích hợp. Không biết có thể thỉnh công tử tấu lại một lần nữa hay không?”

Trong màn lụa một mảnh yên lặng.

Tôi thở dài, nói: “Nếu như công tử không muốn, vậy thì thôi.”

Tề công tử nói: “Cũng không phải là ta không mún khảy đàn, chỉ là, chỉ là lời nói ban nãy của Châu cô nương, người đánh đàn, cần phải có mười phần tình cảm ở bên trong, mới có thể diễn tấu một khúc hay.”

Hần chậm rãi nói: “Lúc này Tề mỗ đang có một tâm tư khác, muốn diễn tấu một khúc khác cho cô nương, không biết có được không?”

Tôi gật gật đầu, cao giọng nói: “Được.”

Hần im lặng trong chốc lát, lúc này mới nâng tay lên diễn tấu.

Âm thứ nhất vang lên, tôi liền nghe ra khúc này không giống với hai khúc trước. Tiếng đàn uyển chuyển mềm mại, xuân hoa rực rỡ, hồn nhiên tốt đẹp, lương tiểu vũ xai*. Một lát thì hoa tươi kiêu diễm, một lát thì mưa phùn liên miên, hơn nữa còn xen lẫn oanh ca yến hót, thanh tuyền róc rách. (* hai đứa con trai và con gái thuở nhỏ chơi với nhau hồn nhiên)

Tôi không khỏi nhớ tới Hạ cung ở triều Đại Cảnh, cũng là cảnh đẹp biến ảo khiến người xem vô cùng kinh ngạc.

Cảnh Thành thích cây đào trong hoa viên Hạ cung, trong hoa đào sáng rực, hần đứng thẳng dưới tàng cây. Hần mặc y phục mộc mạc, sắc mặt cũng không tốt. Nhưng mỗi khi đứng thẳng ở trong bụi hoa đào, ánh nắng ảm áp, trên mặt hần cũng tăng thêm vài phần vui vẻ.

Tôi nhìn thấy cũng rất vui vẻ. Tôi hái hoa đào đặt ở trong phòng hần.

Hoa mưa hồng nhạt, cánh hoa bay lả tả. Cảnh Thành nhìn tôi cười một tiếng, nói: “Nha đầu, chẳng lẽ người muốn biến phòng của ta thành khôu phòng của người?”

Khi đó hai chúng tôi còn trẻ tuổi.

Tiếng đàn yếu dần, giống như ở bên tình thế dừng nhưng không dừng, lại bỗng nhiên có mấy âm cao vang lên. Lúc bắt đầu, chỉ là thanh lệ, lúc thấp lúc cao, tựa như có giọng nói của giai nhân tuyệt đẹp, êm tai động lòng người. Tiếp theo, tiếng đàn lại chuyển sang lưu luyến uyển chuyển, giống như cô gái ôm ấp tình cảm, dịu dàng động lòng người. Giống như dưới ánh trăng, trong nền đỏ, cô gái thẹn thùng mang theo nụ cười, chân tình ý thiết.

Lúc cao lúc thấp chợt nhẹ chợt vang hồi lâu, đột nhiên lại có một hoàn luật* dần dần vang lên, phụ xướng cùng với nó. Một hỏi một đáp, cùng nhau hô lên. Chốc thì đều là lưu luyến, chốc thì đều là vang dội, chốc thì lại là một vang một nhẹ. (* sự vận động hài hoà của thanh âm)

Tình chàng ý thiếp, mặc dù không thể như ý, nhưng hai người bọn họ đều hiểu rõ đối phương. Mặc dù nữ tử cất giấu tâm tư, nhưng vẫn cứ kéo dài tình ý với nam tử kia. Mặc dù nam tử kia cũng rất cẩn thận, nhưng dường như vẫn âm thầm lo lắng bảo vệ nữ tử kia khắp nơi.

Tiếng đàn vang vang, hai hoàn luật cùng hòa vào nhau, cuối cùng đột nhiên cùng chuyển sang vội vàng ngắn ngủi, tầng tầng trải thành đi lên, cuối cùng là phồn âm dần dần tăng, vô cùng khẩn trương, xúc động.

Tôi không khỏi nhúu chặt mày, giống như nhìn thấy hai người đau khổ xuất hiện trước mắt, vô cùng gian nan, không biết nên đi giải cứu hai người bọn họ như thế nào.

Bọn họ tâm đầu ý hợp như thế, nhưng bọn họ lại bất lực như vậy.

Tôi dường như còn thấy nàng kia nói với người đó: “Ta muốn giúp chàng, chàng yên tâm.”

Tôi lại dường như thấy người nọ chỉ ngóng nhìn nàng kia, giống như đầy bụng tâm tư, giống như vô cùng lo lắng.

Tiếng đàn càng vội vã hơn, lúc này lại có âm quỹ dị lần lượt vang lên, giống như mây đen dày đặc, trong khoảng khắc như muốn thay đổi bất ngờ, vận rủi kéo tới.

Quả nhiên, tiếng đàn dừng lại ở trong sự thê lương. Sau một lát, lại chuyển sang cực kỳ bi ai thê lương, là hoàn luật của nàng kia.

Nàng nhìn người nọ, nàng cảm thấy bi ai, nhưng nàng lại không rơi lệ.

Rốt cuộc người nọ rời đi. Vứt bỏ nàng mà đi.

Tiếng đàn bi thương lưu luyến hồi lâu, rốt cục tinh tế như tổ, lại dần dần như ẩn như không, cuối cùng mọi âm thanh đều yên tĩnh.

Hoa đào mưa bay, hoa đào suy tàn.

Nam tử kia đi thật xa. Nàng kia cảm thấy như đã chết. Tiếng mưa rơi tách tách, trong thiên địa một cảnh tượng xơ xác tiêu điều, không còn một mống. Dường như bầu trời trong lúc đó, cũng không tồn tại hai người này. Giống như hoa đào rụng rã tháng năm khi đó, ở trong bụi hoa đào dịu dàng cười một tiếng, dịu dàng nhẹ giọng nói, chẳng qua chỉ là hình tượng hảo huyền cuồng dại, không hề tồn tại trên đời.

Bốn phía không tiếng động. Chỉ có gió nhẹ thổi vào bên trong khoang thuyền. Ánh nến khẽ rung.

Tôi đã không biết người đang ở chỗ nào, chỉ cảm thấy trong mắt đều là nước mắt.

Rốt cuộc hận ý trong lòng dâng lên. Tôi muốn lớn tiếng khóc, cũng muốn cất tiếng cười to. Cũng càng muốn lúc này vọt tới trước mặt Cảnh Thành, nhìn vào hai mắt của hắn, nhìn rõ vào hắn, sau đó hỏi hắn, vì sao lại đối xử với tôi như vậy.

Tôi giương mắt, không nhìn thấy rõ cảnh vật bốn phía. Mùa lụa kia vẫn dày đặc như trước.

Bốn phía một mảnh che chắn, chỉ cảm thấy chuyện tình giống như đã trải qua mười mấy năm, mừng rỡ đại bi đều ôn lại một lần.

Cảm thấy bi ai ùn ùn kéo đến, gắt gao trói buộc chặt, khiến cho tôi như không thể thở nổi.

Trong hai mắt đầm lệ, tôi nghe thấy người trong màn lụa kia hỏi: “Người, đang khóc.”

Ta cúi đầu đáp một tiếng “Vâng” .

Hắn dường như dừng một chút, lại hỏi: “Người có thể khiến người đau khổ như thế, người, rốt cuộc có hận hắn không?”

P/s: chương này toàn nói về đàn, mà ta lại chả bk gì, nên có đôi chỗ không rõ, mọi người lượng thứ ak

45. Chương 45: Chương 45

46. Chương 46: Khó Lường

Beta: Trang

Lòng tôi cả kinh, nhưng vẫn cố gắng đỡ lấy nàng, nói: “Tỷ tỷ, rốt cuộc là chuyện gì?”

Dung Dung ngược mắt lên nhìn tôi, khóc ròng nói: “Lúc chàng vạng tin tức tới. Vốn định lập tức tới nơi này tìm muội muội. Nhưng, trước khi rời Miên thành Vương gia đã dặn dò, nói...nói nếu như không phải là chuyện gì lớn, thì đừng đến làm phiền cô nương. Hơn nữa ta cũng nghĩ, chuyện lớn như vậy, chỉ sợ là tin tức truyền sai. Nhưng ta đợi một lát, Hạ công tử phái người trong Hạ phủ đến báo, tin tức truyền ra là thật, Vương gia, thật sự bị giam vào đại lao ở kinh thành. Hiện, hiện giờ, đang bị nhốt trong đại lao hình bộ.”

Tôi nói: “Kỳ quái. Dù sao Vương gia cũng là hậu duệ quý tộc của thiên hoàng, tại sao là nhốt ở đại lao Hình bộ, mặc dù là bị giam, cũng nên giam ở trong phủ Nhân Tông mới đúng chứ.”

Thân thể Dung Dung run lên, vừa khóc vừa nói: “Chính vì như vậy mới đáng sợ nhất. Hạ công tử phái người tới nói, chỉ sợ là, chỉ sợ là hoàng thượng hận Vương gia thấu xương, lần này Vương gia đắc tội quá lớn, hoàng thượng vô cùng tức giận, không xem hấn là hoàng tử.”

Nàng gục ở trên bàn, lại khóc lớn tiếng.

Tôi nhớ đến lúc trước, Cảnh Phi mang trù khoản trở về kinh phục mệnh. Lúc trước đều thuận buồm xuôi gió, trù khoản dường như rất thuận lợi, không nghe nói Cảnh Phi xảy ra sự cố gì, tại sao lại....

Đột nhiên trong lòng tôi khẽ động, một ý niệm xẹt qua trong đầu.

Hay là, liên quan đến thân thể của hấn?

Chỉ là, nhất định hoàng thượng biết rõ thân thể đứa con trai này của ông, tại sao nhiều năm như vậy đều không có chuyện gì xảy ra, cố tình lại ở trong lúc này nhốt Cảnh Phi vào đại lao.

Tôi hỏi Dung Dung: “Tỷ tỷ có biết Vương gia phạm phải tội gì không?”

Dung Dung ngẩng đầu, lại lắc đầu, nói: “Cũng không rõ ràng lắm. Người từ trong kinh tới nói, chuyện Vương gia bị bắt giam vào ngục là chuyện cơ mật. Nếu không phải Vương phi lo lắng cho Vương gia, cầu khẩn thuộc hạ cũ của phụ thân nàng đến hỏi, lúc này mới biết Vương gia bị giam vào ngục.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Vì sao phải đi cầu khẩn thủ hạ cũ của Đỗ đại nhân? Vì sao không đi, không đi đến phủ thái tử... hỏi một chút?”

Dung Dung khóc ròng nói: “Người đó nói, cửa chính của phủ thái tử đóng chặt, nói chuyện của Vương gia là gieo gió gặt bão. Căn bản là hấn ta mặc kệ rồi.”

Tôi lại hỏi: “Lúc trở về thấy trước cửa có rất nhiều người, không phải là người của tỷ tỷ.”

Dung Dung gật đầu: “Hạ công tử cảm thấy chuyện này tới rất đột ngột, rất kỳ quái. Hấn biết ta muốn tới nơi này nói cho người biết chuyện, lo lắng cho ta nên phái mấy thân tín của hấn bảo vệ ta trên đường tới đây.”

Tôi lấy khăn gấm ra, giúp nàng lau nước mắt, nói: “Tỷ tỷ không cần lo lắng. Vương gia phúc lớn mạng lớn, chắc hấn sẽ không có chuyện gì.”

Hai mắt Dung Dung đầm lệ, thở dài một hơi, nói: “Muội muội, chuyện cho tới nước này ta cũng không cần giấu diếm người nữa. Trước kia lúc nào Vương gia cũng không muốn cho ta nói, chỉ là, hiện giờ ta rất sợ, rất hoang mang, chỉ có thể nói cho cô nương biết.”

Nàng nhìn tôi, lại thở dài nói: “Ta nghe theo lệnh của Vương gia, chắc hấn muội muội đã sớm biết chuyện này?”

Tôi gật đầu.

Bên môi của Dung Dung hiện ra ý cười thê lương, nói: “Mặc dù ta là nữ tử thanh lâu, nhưng Vương gia lại không chê bai ta. Hắn nói ta thông minh lanh lợi, rất tôn trọng bảo vệ ta. Vì thế, ta quyết định đi theo hắn. Ta nghĩ, mặc dù ta là một người hèn mọn, nhưng nếu như có thể giúp đỡ được Vương gia, làm ra đại sự, cũng không uổng phí cuộc đời này.”

Giọng nói của nàng lang lạnh.

Nàng quay đầu đi, nhìn hoa nến, lại nói: “Nhiều năm nay Vương Gia ở Miên thành vẫn luôn bày mưu tính kế. Ta biết rõ Vương gia cần thứ gì. Ta chỉ có thể tận hết tất cả sức lực của ta đi giúp hắn. Hắn ở kinh thành xa xôi, lại muốn biết tất cả nhất cử nhất động ở Miên thành, vì vậy ta liền giúp hắn. Hắn muốn lấy con gái của Đỗ đại nhân, ta cũng gởi cho hắn vài câu thơ để cho hắn yên tâm. Hắn....hắn muốn tra chuyện bản thủ của Đỗ đại nhân, ta cũng đem hết toàn lực đi giúp hắn điều tra.”

Nàng đột nhiên dừng lại, thở dài nhìn ta một lát, lại quay đầu đi, nói tiếp: “Ta giúp hắn càng nhiều việc thì trong lòng càng hoảng sợ, tâm tư của Vương gia, ta biết rõ nhất nhưng cũng lo lắng nhất, lo lắng hắn không thuận lợi, không thể như mong muốn.”

Tôi nhin không được thở dài nói: “Tôi biết.”

Nàng nhìn tôi, buồn bã cười một tiếng, nói: “Châu cô nương, Vương gia thường khen người, nhất định người biết tất cả chuyện của đám hoàng tử. Bọn họ đều là một thân cơ bắp, muốn thứ gì, nhất định phải có cho bằng được, cho dù chết cũng muốn có, ai cũng không thể ngăn cản được.”

Tôi gật đầu một cái, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Dung Dung chậm rãi lắc đầu một cái, lại nói: “Làm càng nhiều việc ta càng sợ. Lúc trước khi Vương gia rời khỏi Miên thành, ta thấy sắc mặt của hắn không ổn, hình như là vô cùng lo lắng. Nhưng, nhưng hắn vẫn đi. Hơn nữa, còn không để cho ta nói cho người biết.”

Tôi hỏi: “Nhưng sau cùng tỷ tỷ vẫn nói cho tôi đấy thôi.”

Dung Dung cười khổ một cái, nói: “Vương gia không muốn cho ta nói với người, hơn nữa

mấy ngày đó ta thấy hắn không tốt, đoán chừng có thể Vương gia và người đã xảy ra chuyện gì. Nhưng ban nãy ta đã nói, tâm tư của Vương gia, ta là người rõ nhất. Không đơn thuần là những chuyện Vương gia muốn làm, ngay cả tâm tư của Vương gia đối với người, ta cũng biết rõ.”

Nàng giương mắt nhìn chằm chằm vào tôi, nói: “Ta làm nhiều chuyện cho Vương gia như vậy, ta thật sự muốn hận người, đố kỵ người, thậm chí làm tổn thương người, nhưng ta lại không có cách nào. Bởi vì nếu như ta làm như vậy, Vương gia sẽ không để ý ta.”

Giọng nói của nàng run run, âm sắc khổ sở: “... Ta... Ta sao có thể khiến Vương gia không để ý tới ta?”

Nàng run rẩy cả người, lại nằm ở trên bàn.

Ta gọi A Chúc, chúng tôi dìu Dung Dung vào phòng trong, đặt nàng nằm ở trên giường.

Tôi giúp nàng đắp chăn gấm lên, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ mệt rồi, nghỉ ngơi một lát trước đi. Chuyện của Vương gia, để cho tôi cẩn thận suy nghĩ một chút. Tỷ tỷ yên tâm.”

Tôi đi ra, trở về phòng của mình. Đầu đau như muốn nứt ra, trong đêm nay xảy ra quá nhiều chuyện. Cảnh Phi bị giam vào ngục. Tin tức này, thật sự là quá đột ngột.

Mặc dù lúc ấy Cảnh Phi may mắn, không cần đi Tây Cương, và như ý nguyện của hắn là một quân cờ hết sức hiểm yếu. Lo lắng không yên, hắn hồi kinh phục mệnh. Nhưng, hoàn toàn không nghĩ tới, Hoàng thượng cư nhiên bắt hắn, còn nhốt hắn ở Hình bộ, giống như một thân tử bình thường bị nhốt ở Hình bộ.

Ngay cả phủ Nhân tông, cũng không chứa được hắn.

Không biết qua bao lâu, tiếng gõ canh thật xa truyền đến, phá rách màn đêm nặng trĩu, càng khiến người ta cảm thấy kinh tâm động phách.

Tôi đang suy nghĩ, chợt A Chúc vội vã đi tới, nói: “Cô nương, Mạnh đại nhân tới.”

Tôi giật mình trong lòng: “Mạnh đại nhân?”

A Chúc gật đầu một cái, nói: “Đúng, người đó tự xưng họ Mạnh, là đại nhân trong triều, cũng là người quen cũ của cô nương. Nói là, nói là có chuyện quan trọng muốn tìm cô nương.”

Mạnh Khách?

Vì sao hắn lại tới đây? Vì sao hắn ở Miên thành?

Tôi nhìn ra bên ngoài, sắc trời hơi sáng, thì ra tôi đã ngồi một mình cả đêm. Tôi thở dài một hơi, nói: “Dung Dung tỷ tỷ thế nào rồi?”

A Chúc nói: “Tiểu thư rời đi rồi. Ta thấy thân thể của tiểu thư dường như không tốt, cho nên phân phó người cẩn thận đưa nàng ấy trở về.”

Tôi gật đầu một cái, nói: “Vậy thì được rồi. Người dẫn Mạnh đại nhân đến đây đi.”

Một lúc sau, Mạnh Khách đi vào. Đã lâu không gặp, hắn cũng không thay đổi bao nhiêu.

Hắn đi vào, ngẩng nhìn bốn phía, cười nói: “Nhậm đại nhân ở chỗ này, cuộc sống dường như không tệ?”

Tôi không trả lời.

Hắn lại nói: “Ngày đó Nhậm đại nhân cư nhiên có thể trốn khỏi phòng giam của Hộ bộ, trên đường bình an đi tới Miên thành, chắc là được người che chở?”

Tôi cả kinh trong lòng, nghĩ đến tình cảnh lúc này của Cảnh Phi, dường như có thể đoán được.

Cảnh Phi bị bắt giam, chẳng lẽ là vì ngày đó hắn cứu tôi.

Nếu bây giờ Mạnh Khách tìm được chỗ này của tôi, nhất định là đã biết rõ cái gì đó.

Nhưng mà, tôi không phải chưa từng hoài nghi Mạnh Khách là người của Cảnh Phi.

Trong lòng tôi vô cùng kỳ quái, nhìn Mạnh Khách một cái, vẻ mặt của hắn là vẻ mặt giễu cợt.

Tôi nói: “Mạnh đại nhân, nể tình chúng ta quen biết nhau, hôm nay tôi rất mệt mỏi, người không cần nói nhiều lời vô nghĩa, cũng không cần nhiều lời nói nhảm. Nói ngắn gọn, hôm nay người đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mạnh Khách hừ nhẹ một tiếng, nói: “Nhậm đại nhân, hôm nay ta gọi người một tiếng Nhậm đại nhân, chính là muốn người nể tình lúc trước dù sao chúng ta cũng quen biết nhau. Thật ra, ngày đó người đã sớm bị phán quyết tử hình, bãi bỏ chức quan, ngày đó không còn là nữ quan nữa rồi.”

Tôi cười lạnh nói: “Tôi biết.”

Mạnh Khách lại nói: “Nhậm Lan Châu, ngày đó người may mắn trốn thoát, người cứu người đã sớm bị kết tội hạ ngục, người cho rằng hôm nay người còn có thể tiêu điều tự tại sao?”

Tôi hỏi: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ Vương gia bị hạ ngục, là vì tôi?”

Mạnh Khách cười ha hả nói: “Không phải vì Nhậm Lan Châu người, chẳng lẽ còn vì chuyện khác sao?”

Tôi cả kinh nói: “Mạnh Khách, người... người không phải từng có quan hệ thân thiết với Duyên Hỉ Vương gia sao? Ngày cưới của Vương Hỉ Vương gia người còn tặng lễ vật...”

Bức họa không đề tên lạc khoản, chỉ ở bên trái trên đỉnh núi nhỏ nhắn xinh xắn có đóng một cái ấn đỏ thẫm. Tôi đã từng thật sự cho rằng đây là ám hiệu của Mạnh Khách với Cảnh Phi, muốn chỉ hắn không giống người khác.

Mạnh Khách cười một tiếng, nói: “Không gạt người, thân thể của ta ở trên quan trường, có một vài trường hợp cuối cùng cũng phải làm. Huống chi lúc ấy lại không nhìn rõ thời cuộc. Chỉ có điều...”

Hắn nhướn lông mày lên, nói: “Chẳng qua ta thân là mệnh quan triều đình, ăn lộc vua, trung thành với vua. Phát lương cho ta không phải là Duyên Hỉ Vương gia, vì sao ta phải làm việc cho hắn?”

Tôi cười lạnh, nói: “Người ngược lại là một trung thần.”

47. Chương 47: Chương 47

48. Chương 48: Tẩu Chương

Editor : Trang

Một đôi mắt xanh của Lý bàn tử* nhìn chăm chăm vào tôi: “Lăng ca nhi, đây là đại tiện nghi cho người đây, tiện nghi một nửa giá tiền.” (* người mập, béo)

Tôi xì mũi coi thường: “Vốn chỉ cần bốn lượng bạc, người lại tăng tới mười lượng, sau đó tính cho tôi năm lượng. Người cho tôi là kẻ ngu đấy à?”

Tay của Lý bàn tử run lên, cười hắc hắc nói: “Thật đúng là không thể có cái gì gạt được Lăng ca nhi người.”

Hạ Dung ở bên cạnh chậm rãi nói: “Lý lão bản, mặc dù chúng ta làm ăn không lâu, nhưng chung đụng cũng coi như không tệ. Hôm qua Châu lão bản còn nói với ta, muốn đặt một đơn hàng lớn với người. Người đừng chọc giận Châu lão bản.”

Hai quai hàm thịt béo của Lý bàn tử rung lên vui mừng nói: “Nhất định nhất định. Lăng ca nhi, ba lượng năm đồng, không thể thấp hơn nữa.”

Tôi thu chiết phiết lại: “Được.”

Tôi và Hạ Dung ở Tây Cương cùng nhau buôn bán đã hơn ba tháng rồi. Tôi luôn xướng mặt đen, hần hất mặt đỏ.

Ngày đó, lúc cát vàng bay tán loạn, ánh mắt ta mê mông, cổ họng sắc không ít cát ho khan không ngừng, nhưng tên tiểu tử Hạ Dung này lại cố tình ở trong lúc cấp thiết hỏi tôi.

Hạ Dung hỏi tôi: “Người thích cái gì?”

Tôi cười: “Vàng bạc.”

Hắn liền để cho tôi theo hắn đi làm thương nhân.

Tôi rất vừa ý, thật sự thu không ít bạc vào trong tay, cực kỳ thoải mái.

Tránh xa Miên thành và kinh thành, buôn bán đương nhiên không thể làm lớn. Hạ gia chỉ chuyên bán vải lụa, nhưng ở Tây Cương hoang vu này, đương nhiên góc sẽ không có đất dụng võ. Bất quá vải thô thì ngược lại, nhu cầu không ít. Vì vậy chúng tôi bán vải thô để sống qua ngày kiếm miếng cơm ăn.

Người ở Tây Cương này, trừ trong quân ra thì người Hán cực ít. Vì thế giữa người Hán với nhau cần phải hiểu nhau, thông cảm cho nhau, cần phải giữ khí khái của người Hán.

Vì thế người Hán ở nơi này, gọi nam tử trẻ tuổi đều là “ca nhi”.

Cho nên bọn họ gọi Hạ Dung là Dung ca nhi, còn tôi là Lăng ca nhi.

Lúc mới vừa nghe cái tên này, tôi oán hận mà cắn răng một lát.

Cửa hàng “Lăng Dung” xuất phẩm vải thô, kỳ thật Hạ Dung không để vào mắt, nhưng tôi thì lại tán thưởng. Dù sao cũng là bán để đổi lấy đồ ăn cho một đồng người.

Tôi luôn cười Hạ Dung: “Dung ca nhi, người chuyển nhiều người nhà đến đây như vậy, thường xuyên lượn qua lượn lại trước mặt tôi, chẳng lẽ thật sự muốn tôi cho người thêm một ít bạc, để người có thể sống qua ngày?”

Châu Lăng tôi là người cô đơn, chỉ một thân một mình, không giống như Hạ Dung, ba phòng thê thiếp, kiêu kiêu nhốn nháo, khiến hấn bề đầu sứt trán.

Nhị di thái của Hạ Dung nói với tôi: “Lăng ca nhi, người đừng ở một mình nữa, tìm một cô nương gia đi, tốt xấu gì cũng nên chuẩn bị một chút cho hôn sự.” (Nhị di thái là vợ hai của Hạ Dung, vì trong nhà mọi người gọi Hạ Dung là lão gia)

Ở nơi này, người biết tôi là con gái rất ít. Hạ Dung cũng giấu không nói cho người nhà biết. Tôi biết Hạ Dung làm vậy là muốn tốt cho tôi.

Chúng tôi chỉ nói là gặp nhau trên đường đến Tây Cương. Còn trên thực tế, là Hạ Dung phái người đưa tôi đến Tây Cương trước, sau đó hấn mang theo người nhà đến sau.

Chỉ là Nhị di thái Hạ gia quá mức nhiệt tình, lúc nào cũng không buông tha cho tôi, muốn tìm vợ cho tôi. Thật may, ở Tây Cương bão cát quá lớn, cho nên trong mắt nàng ấy, độ nhẵn mịn da dẻ của các cô nương ở Tây Cương thua xa Miên thành. Vì vậy Nhị di thái Hạ gia nhìn tôi thở dài nói: “Lăng ca nhi, về sau nếu có cơ hội thì đến Miên thành đi, để cho người nhìn xem các cô nương ở Miên thành. Cô nương Miên thành chúng ta ấy à, ai ai cũng rất xinh đẹp.”

Tôi cười nói: “Được. Đến lúc đó còn cần tẩu phu nhân giới thiệu tiến cử cho tôi.”

Nhị di thái cười duyên. Hạ Dung nghiêm chỉnh đứng ở một bên làm như không nhìn thấy.

Có một ngày Nhị di thái nói với tôi: “Lăng ca nhi, người nói có kỳ quái hay không? Trước kia lão gia nhà ta ở Miên thành bán gấm, bây giờ lại đi bán vải thô. Vải thô này tương đối khó coi. Thật không hiểu lão gia nhà ta đang suy nghĩ cái gì?”

Tôi nghiêm mặt nói: “Vải thô chất phác, thật sự thì người buôn bán cũng có lợi cho thể xác và tinh thần.”

Nhị di thái chớp chớp mắt, nói: “Gần đây lão gia nhà ta bắt đầu tin Phật, chẳng lẽ cũng liên quan đến cái này?”

Tôi lập tức đáp: “Đúng vậy. Chính là như thế.”

Tôi ở Tây Cương, mua đất, xây nhà.

Nhà rất nhỏ, nhưng tôi ở một mình nên cũng thoải mái. A Chúc đi theo Dung Dung. Dung Dung thấy Tây Cương xa xôi nên không đi theo tôi. A Chúc muốn lưu lại ở bên cạnh nàng. Tôi đồng ý.

Vì vậy chỉ có mình tôi đến Tây Cương. Cộng thêm cả nhà Hạ Dung.

Phòng của tôi tuy nhỏ, nhưng rộng rãi thoáng mát. Bên ngoài căn phòng có một căn phòng nhỏ, vừa vặn có thể đặt đàn cầm.

Ở chung quanh tôi đều là phụ nữ và trẻ con, tương đối hứng thú với tài đánh đàn của tôi.

Lăng ca nhi vừa biết tính toán sổ sách vừa biết đánh đàn, khiến các nàng có thêm chuyện để bát quái.

Vải thô của cửa hàng Lăng Dung chúng tôi làm ra, rất được trú quân* địa phương yêu thích. Đưa lên hai vò rượu ngon, Tham tướng Ngô Dao Hải đều sẽ vận giọng la ầm lên: “Đồ vật trong cửa hàng Lăng Dung của các người, bổn tướng rất thích. Lấy hết.” (* quân đội đóng quân)

Tôi cười. Hạ Dung cũng cười. Buôn bán thành công.

Nhưng gần đây, nghe đồn trong quân muốn thay đổi nhà cung cấp vải, Hạ Dung và tôi có chút đau đầu.

Một ngày kia, tôi ôm vải thô mới làm ra đứng đợi ở ngoài cửa phủ Tham tướng. Đứng hơn nửa ngày, cũng không thấy bóng người nào.

Tôi không đợi được nữa, bèn đi lên phía trước cầm móc gỗ cửa. Một cái đầu to béo lộ ra nhìn vào tôi, nói: “Ngày mai trở lại.”

Tôi vội vàng kéo hấn, nói: “Châu mỗ có chuyện quan trọng cầu kiến Ngô Tham tướng, thỉnh cầu thông báo.”

Hắn cau mày: “Lúc này ai dám đi thông báo quấy rầy lão gia chúng ta? Lão gia đang viết sổ gấp đây. Ai cũng biết, đây là thời điểm khổ sở nhất của lão gia.”

Tham tướng cái gì cũng tốt, chỉ là viết chữ vô cùng xấu. Vì vậy mỗi lần đến lúc thượng tấu quân tình, mọi người Ngô gia như lâm đại địch.

Tôi nhìn xấp vải thô đang ôm trong ngực, suy nghĩ khoản thu của năm kế tiếp, cười nói: “Người đi thông báo cho lão gia nhà ngươi, nói Châu lão bản đã từng thi tú tài, có thể trợ giúp ngài một tay.”

Hắn nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn chạy đi thông báo. Một lát sau, Ngô Tham tướng đi ra đón: “Châu lão bản Châu lão bản, nếu có thể giúp ta, vải của năm tới ta sẽ mua của các ngươi.”

Ngô Tham tướng thở dài nói: “Vốn là có sư gia, nhưng hắn lại bệnh. Sổ gấp của ta lại vội phải dâng lên. Châu lão bản cần phải giúp ta việc này.”

Tôi gật đầu, vừa đi theo hắn vào thư phòng, vừa nói: “Rốt cuộc là cần phải viết cái gì?”

Hắn lẩm nhẩm hồi lâu, lúc này tôi mới hiểu ra được một ít.

Tây Cương đánh trận thắng hai thua một. Nhưng trận thua cần phải viết sao cho chu toàn, không thể để cho thánh thượng trách phạt xuống. Bởi vì ý trong sổ gấp, chính là muốn thánh thượng khen thưởng.

Tôi trầm ngâm suy tư một lát, làm ướt bút lông, lại dừng một chút, chuyển bút lông từ tay phải sang tay trái, sau đó đặt bút xuống viết.

Con người của Ngô Tham tướng trường lớn, chép miệng vui mừng nói: “Ai nha Châu lão bản, nghe nói ngươi biết đánh đàn, ở Tây Cương này người biết đánh đàn cực kỳ ít ỏi. Lại thấy ngươi mặc dù dùng tay trái viết chữ, nhưng lại viết rất tốt, rất đẹp. Bội phục bội phục. Lúc này Châu lão bản còn nói nhiều năm không động vào bút....Thật là quá khiêm nhường.”

Tôi cười hắc hắc: “Rất nhiều năm trước, tôi đã từng rất phong nhã.”

49. Chương 49: Biển Số

Editor: Trang

Ngô Tham tướng nói đến vải thô năm nay vẫn là do chúng ta cung ứng.

Lúc tôi nói tin tức này cho Hạ Dung biết thì hắn đang cho Nhị di nãi nãi bị bệnh mấy ngày nay ăn cháo. Nhị di nãi nãi vừa mới lên đường thì đã ngã bệnh, nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn không khỏi. Lão nhân gia thêm ăn, chỉ thích Hạ Dung dứt cháo cho ăn.

Mặc dù thân thể của Nhị di nãi nãi không tốt, nhưng lỗ tai vẫn rất thính. Nghe tôi nói như vậy, cũng vui mừng cười toe toét. Hạ Dung thì càng mừng hơn.

Hạ Dung thấy Nhị di nãi nãi trở mình liền húp hết chén cháo lớn, khẽ mỉm cười, quay đầu lại nhìn tôi nói: “Đa tạ.”

Tôi lung lay chiết phiến, cười nói: “Sao lại nói như vậy, dù sao thì hai chúng ta cũng cùng nhau buôn bán, không được nói hai chữ ‘đạ tạ’.”

Huống chi, tôi mới là người phải đa tạ hắn.

Ngày đó, ngày mà Mạnh Khách cho tôi uống thuốc độc, Hạ Dung sử dụng đội ngũ kinh doanh nhiều năm của Hạ gia ở Miên thành, sử dụng ân huệ mà Hạ gia ở Miên thành tích góp mấy đời để làm ba chuyện.

Chuyện thứ nhất, là chúc mê Mạnh Khách và tùy tùng của hắn, sau đó mang tôi tới nơi này, thuốc mê kia sẽ khiến cho đám người Mạnh Khách ngủ mê hai ngày.

Chuyện thứ hai, là cả nhà Hạ Dung, bao gồm cả tôi, Dung Dung và A Chúc lặng lẽ rời khỏi Miên thành. Liên tục đi về hướng Tây.

Chuyện thứ ba, Hạ Dung sai người tìm danh y Cát Toàn ở Miên thành, mất ba ngày ba đêm mới cứu tôi thoát khỏi bàn tay của Diêm Vương lão gia.

Phụ tử Cát Toàn chịu đại ân của Hạ gia. Sau khi cứu tôi, cả nhà Cát Toàn nguyện mai danh ẩn tích, rời khỏi Miên thành.

Ba chuyện này, làm rất lặng lẽ, gọn gàng lưu loát.

Ba chuyện này, đều đủ để cho tôi cảm tạ tái đức Hạ Dung.

Ba chuyện này, gần như đã tiêu hao hết gia sản của hắn. Hiện giờ kể sinh nhai của cả đại gia đình hắn gặp khó khăn, Nhậm Lan Châu tôi việc đáng làm thì phải làm cần phải hết lòng giúp đỡ để báo ân.

Hạ Dung này, trước kia hơn phân nửa là nghe được chủ kiến của Cảnh Phi, lại có chút cố chấp của phần tử trí thức, đối phó với mệnh quan triều đình Ngô Tham tướng xảo quyết bậc này, lúc nào cũng gặp phải trục trặc, không bắt được trọng điểm. May mắn có tôi ở một bên giúp đỡ. Kẻ xướng người hoạ, nhất định phải ở nơi hoang vu này giải quyết kể sinh nhai của Hạ gia.

Tôi tạm biệt Hạ Dung đi đến phân xưởng. Vải thô này là dùng thủ pháp hạng nhất để chế tạo, thật lòng tôi và Hạ Dung không để nó vào mắt, nhưng đây là phương pháp duy nhất để làm ăn buôn bán với Ngô Tham tướng.

Lần đầu tiên, qua người giới thiệu, lúc chúng tôi nhìn thấy Ngô Tham tướng thì hắn đã say bí tỉ phun ra mùi rượu nói với chúng tôi: “Lão tử mặc kệ tinh tế hay không tinh tế, chỉ cần làm sao cho chắc bền là được. Chỉ là, không chắc bền lắm cũng không sao.”

Hạ Dung cau mày.

Tôi cười hắc hắc nói: “Thảo dân ngu muội, kính xin Ngô đại nhân chỉ điểm.”

Ngô Tham tướng rót đầy ly rượu, ngửa cổ một hơi uống sạch, ‘rầm’ một tiếng nặng nề đặt cái chén xuống, vài giọt rượu còn sót lại trong chén bắn ra ngoài bàn, híp mắt lại nói: “Thứ gì quá tốt nhất định sẽ bị bên trên chú ý tới, nếu như bị chú ý tới, ta làm sao còn có thể đặc biệt làm ăn với các người?”

Hạ Dung vẫn mờ mịt không hiểu. Tôi kéo kéo tay áo của hắn, hướng về phía Ngô Tham tướng chấp tay, nói: “Đa tạ Ngô đại nhân chỉ điểm.”

Ngày đó, tôi gấp gấp cho người chế tạo mặt hàng bình thường xoàng xĩnh, tính cả một rương trang sức cuối cùng còn sót lại của Hạ gia cũng đưa đến phủ của Ngô Tham tướng.

Mặt hàng bình thường không có ai chú ý tới, đương nhiên cũng sẽ không có ai tra. Tự nhiên cũng sẽ không có ai tra ra Ngô Tham tướng thu nhận hối lộ của chúng tôi.

Vì vậy không đến mấy ngày, sinh ý của chúng tôi liền đưa đến trong tay Ngô Tham tướng.

Tôi nói với Hạ Dung: “Trung dung chi đạo. Tuỳ theo tự nhiên không có chí tiến thủ mà trị. Không làm không sai. Đều là cùng một đạo lý.”

Ta còn nói cho Hạ Dung biết: “Luyện tiếc trẻ em, làm sao bắt được sói.”

Mặc dù tôi chỉ tùy tiện so sánh, nhưng dù sao Hạ Dung cũng đã đọc nhiều kinh thi và thư kinh, suy nghĩ một chút liền hiểu ra.

Trong xưởng y y nha nha, guồng quay tở nhẹ nhàng chuyển động. Tôi đưa tay vuốt ve vải vóc. Mặc dù vải vóc thô ráp, nhưng thực sự rất chắc chắn.

Tôi thầm tính toán trong lòng, hiện giờ đã có sinh ý của năm tiếp theo, không biết tiền thu nhập sẽ là bao nhiêu.

Đang suy nghĩ, Vương Bá thở hắt ra chạy vào: “Châu lão bản, Ngô đại nhân tìm ngài đây, muốn ngài đến phủ của ông ấy một chuyến.”

Tôi giật mình, chẳng lẽ lại có biến hóa gì.

Khi Ngô Tham tướng ở trong phủ, ông ta sẽ nhàn nhã uống trà. Trà Long Tĩnh thượng hạng cứ nhiên bị ông ta đựng trong một cái chén lớn, thật đúng là đại sát phong cảnh.

Trong lòng tôi vì trà Long Tĩnh mà thầm than đáng tiếc, đứng ở một bên chấp tay nói: “Ngô đại nhân. Không biết Ngô đại nhân tìm thảo dân, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ngô Tham tướng lại đột nhiên xuất ra một âm thanh nhẹ nhàng, nói: “Lăng ca nhi, vải của ngươi và Dung ca nhi, bổn quan vốn cực kỳ hài lòng. Nhưng ban nầy Tiêu đại nhân đề cử một thương nhân bán vải khác, không ít huynh đệ đến tìm hân, nếu Ngô mỗ ta vẫn kiên trì dùng vải của các ngươi, chỉ sợ người khác sẽ nói xấu.”

Cáo già này, chẳng lẽ còn muốn bắt bí một khoản của bọn ta?

Trong lòng tôi tính toán cấp đồ tốt cho hân, ngoài miệng vẫn cương quyết: “Ngô đại nhân, lần trước đã bàn xong, hôm nay lại xảy ra biến số, thật sự là khiến chúng tôi vui mừng vô ích rồi. Ngô đại nhân, ngài cũng biết, chúng tôi có rất nhiều người, vẫn chưa quen cuộc sống ở nơi đây, đều cần phải dựa vào Ngô đại nhân ngài chiếu cố nhiều hơn một chút. Hiện giờ ngài muốn bỏ chúng tôi lại, chúng tôi thật sự không có chủ kiến rồi.”

Tôi nhìn hân, lại nói: “Đường sống biển báo* vẫn không có? Thỉnh cầu Ngô đại nhân chỉ điểm cho thảo dân nhiều hơn chút.” (* dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách không có nguyên tắc)

Ngô Tham tướng uống một ngụm trà Long Tĩnh trong chén, chép chép miệng, lúc này mới nói: “Tiêu đại nhân đề cử, mặc dù là tốt, Ngô mỗ cũng rất khó xử. Nhưng, cũng không phải là không có đường sống biển báo.”

Tôi đang chờ ông ta cho chúng tôi một cái giá để chuẩn bị, lại nghe thấy ông ta nói: “Tiểu nhi của ta hiện giờ cũng đã lớn, muốn đọc sách biết chữ. Nhưng ở Tây Cương này, thầy giáo dạy học tốt ít càng thêm ít. Mặc dù Ngô mỗ ta chỉ là một Tham tướng nho nhỏ, nhưng cũng không muốn để cho tiểu nhi ở chung một chỗ với đám trẻ con dân chúng bình thường ở Tây Cương. Mẫu thân của nó cũng muốn đặc biệt tìm cho tiểu nhi một thầy giáo. Lăng ca nhi, lúc trước ta thấy năng lực viết chữ của ngươi rất tốt. Tiểu nhi giống ta, không trông cậy vào có thể biết được bao nhiêu kiến thức, nhưng trông cậy vào có thể biết đọc biết viết là được rồi.”

Tôi nghe ra ý trong lời của ông ta, trong lúc cân nhắc nhiều lần, lại nghe thấy ông nói: “Nếu như ngươi nguyện ý, đến phủ ta dạy học.”

Tôi gật đầu, nói: “Được. Thảo dân nguyện vì Ngô đại nhân mà cống hiến sức lực.”

Ngô Tham tướng đương nhiên vui mừng, lúc này lập tức ký kết. Hoàn thành làm ăn buôn bán của năm sau.

Tôi trở về nói cho Hạ Dung biết. Hạ Dung đuổi mọi người ra, sắc mặt khê biến, nói nhỏ: “Ngươi thật là không cẩn thận.”

Tôi thở dài, nói: “Việc buôn bán của chúng ta chỉ có dựa vào họ Ngô, còn có thể có biện pháp gì?”

Hạ Dung lắc đầu một cái, nói: “Cảnh Phi giao ngươi cho ta, đương nhiên phải chăm sóc cho ngươi thật tốt. Hiện giờ, lại để ngươi chăm sóc ta.”

Tôi cười nói: “Không sao. Đối phó với họ Ngô, coi như có chút nắm chặt. Huống chi, tôi nợ ngươi một mạng.”

Hạ Dung khê mỉm cười, nói: “Ngày sau gặp lại Cảnh Phi, hân nhất định sẽ trách ta.”

Tâm niệm khê động, tôi nói: “Trong kinh có tin tức gì không?”

Hạ Dung lắc đầu, nói: “Sau khi Cảnh Phi bị giam, đến giờ vẫn chưa có tin tức của hân. Lão Trương đầu ở trong phủ thái tử, đương nhiên cũng không thể chờ đợi thêm được nữa. Nơi này cách kinh thành khá xa, nếu ông ta tới nơi này, vừa không thuận tiện, lại rất dễ hấp dẫn sự chú ý của người khác, ta dặn ông ấy lặng lẽ hồi hương, không cần tiếp tục liên hệ đến chỗ của ta. Vì vậy, lúc này trong kinh không có người nào để dùng.”

Nhưng tôi hiểu, dựa theo tính tình của thái tử Cảnh Thành, cần phải làm rõ ràng đến bước sau cùng mới chịu bỏ qua. Cảnh Phi chỉ là bị hạ ngục, lại không có tin tức gì lớn, ngược lại thật sự không giống tác phong của Cảnh Thành.

Giờ phút này ở Tây Cương may mắn còn có thể tìm được chút bình yên, mùa mưa bão vừa đến, gió bắc rít gào, thanh cửa sổ rung rung rầm rầm.

Gió ở nơi này tất nhiên có khác biệt rất lớn so với gió của kinh thành và Miên thành.

Đêm đã khuya, gió càng thổi mạnh, cửa sổ bằng giấy rách cuộc bị thổi rách, gió gào thét chỉ trong chốc lát ào vào trong cửa sổ giấy bị rách nát, cửa sổ giấy kêu phần phật, chói tai đến quỷ mị.

Tôi đột nhiên không rét mà run.

Xa xa có tiếng gõ canh, thỉnh thoảng còn có âm thanh của trú quân đi tuần tra, nhưng cực kỳ không rõ.

Tôi nhớ lại năm Cảnh Thành dẫn quân xuất chinh Tây Cương. Trong mùa đông rét đậm, cả thành ngân trang. Cảnh Thành đứng ở trước cửa thành từ biệt Kim thượng và văn võ bá quan, sau đó dẫn quân đi về phía Tây.

Đi được mấy dặm, Cảnh Thành đột nhiên kêu “Dừng”, xuống ngựa.

Hắn nhìn thấy tôi lẳng lặng đứng yên trong gió tuyết.

Tôi tránh mọi người, một mình đứng ở nơi đó tiễn hắn.

Sau khi Cảnh Thành tung người xuống ngựa thì sải bước tới bên cạnh tôi. Tôi cười khanh khách.

Hắn ghé vào bên tai tôi, hát câu: “Hạn hải bạch cốt, sầu vân dã hồn, bất tri thiên lí cơ quy khách. Cô chường nan minh, độc mộc nan kinh, khả thần nhân gian trừ trưởng nhân...”

Về sau tôi đến Tây Cương, lại nghe thấy một lão binh hát qua. Đàn nhị khàn khàn, càng nghe lại càng không đành lòng.

Gió vang dội. Tôi hồi phục lại tinh thần, nhìn Hạ Dung nói: “Hai giấy dán cửa sổ này của ngươi quá mỏng rồi. Ngày mai ta tìm đồ tốt đưa cho ngươi dán lên.”

50. Chương 50: Khách Quý

Editor: Trang

Ngô tiểu thiếu gia là đứa nhỏ nghịch ngợm ngang bướng nhất mà tôi từng gặp.

Ngô Tham tướng nắm chòm râu thưa thớt, nói lời thâm thía cho tôi biết: “Lúc nhỏ tiểu nhi rất thông minh, chỉ tiếc thầy giáo dạy học không có năng lực.”

Vì vậy áp lực của tôi khá lớn.

Huống chi đứa bé này có liên quan đến khoản thu buôn bán năm tiếp theo của tôi.

Nói là dạy học, không bằng nói lấy lòng thì đúng hơn. Tôi chọn tứ thư dễ học nhất, sau đó dạy từng chữ từng chữ để cậu bé học. Tôi viết chữ to, sau đó để cậu bé mô phỏng lại. Mỗi khi cậu bé viết, tôi đều khen một chữ “tốt”.

Mẹ của Ngô tiểu thiếu gia là tiểu thiếp Ngô Tham tướng sủng ái nhất. Ngô tiểu thiếu gia vui vẻ, mẹ của cậu bé vui vẻ, Ngô tham tướng cũng vui vẻ theo.

Từ dưới lên trên, từ nhỏ đến lớn. Tầng tầng quan hệ này cần phải cẩn thận mà làm theo.

Ngày đó, tôi đang viết phông chữ cho cậu bé, Ngô tiểu thiếu gia nằm úp ở một bên, cánh tay nhỏ mập mập chống lên hai má mồm mồm trắng nõn, nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi bị cậu bé nhìn có chút bối rối, nghiêng đầu qua nhìn lại cậu bé, nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia đang nhìn cái gì vậy?”

Ngô tiểu thiếu gia chớp chớp mắt, nói: “Tiên sinh* thật là đẹp.” (tiên sinh = thầy)

Tôi nghiêm mặt nói: “Thiếu gia, chỉ có nữ tử mới được gọi là đẹp, đối với nam tử, tuyệt đối không được.”

Tôi lại suy nghĩ một chút: “Ít nhất, không thể nói ngay trước mặt như thế.”

Khuôn mặt trắng mập của Ngô tiểu thiếu gia hơi đỏ lên: “Tiên sinh không vui sao?”

Tôi mừng thầm trong lòng, nhưng mặt ngoài lại trấn định. Mấy chục năm nay tôi đều suy nghĩ, dường như ngoài vị Ngô tiểu thiếu gia ở trước mắt này ra, thì chưa từng có ai nói tôi “đẹp”.

Nói không vui, là gặt người.

Nhưng hôm nay, lứa gặt này, còn phải tiếp tục tản đi.

Tôi tiếp tục nghiêm mặt: “Đúng vậy, thấy giáo có chút không thích.”

Ngô tiểu thiếu gia nghiêng đầu, nói: “Tiên sinh thật kỳ quái. Hôm trước tam cữu cữu của ta dẫn một ca ca đến, hai người ở lại trong phòng rất lâu. Ta muốn tìm tam cữu cữu chơi nên leo cửa sổ vào, đúng lúc nhìn thấy ca ca kia và tam cữu cữu nằm chung một chỗ. Dáng đắp của ca ca kia rất đẹp.”

Tôi hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngô tiểu thiếu gia tiếp tục nói: “Lúc ấy ta nói ‘xinh đẹp’, vị ca ca kia còn cười hì hì. Tam cữu cữu cũng vui vẻ, còn cho ta một cây phật thủ khắc bằng gỗ hồ đào cho ta chơi...”

Tôi vội vàng cắt đứt lời của cậu bé: “Người này... có chút khác biệt... với người khác...”

Ngô tiểu thiếu gia vẫn không buông tha thì thầm trong miệng như cũ: “Ca ca kia thật đúng là rất đẹp, trắng nõn, làn da tựa như tượng sứ Quan Âm màu trắng ở trong phòng mẹ, nhưng lại trắng giống như không có chút máu vậy...”

Tôi ho nhẹ một tiếng, nói: “Thiếu gia, chúng ta phải luyện chữ rồi. Nếu không lệnh tôn hỏi thì rất khó mà trả lời.”

Nhưng Ngô tiểu thiếu gia căn bản không nghe lời tôi: “Tiên sinh tiên sinh, người nói xem, vì sao ca ca kia vui vẻ khi ta khen đẹp còn người thì lại không?”

Tôi bị cậu bé nắm tay lắc qua lắc lại có chút đau đầu.

Tôi chỉ nói: “Tam cữu cữu của người và vị...ca ca kia, thân nhau cho nên khi hai người bọn họ ở cùng nhau, người ngoài có thể khen đẹp.”

Ngô tiểu thiếu gia nghiêm mặt nhìn vào tôi, tôi có chút hoảng hốt trong lòng, lại thấy bỗng nhiên cậu bé cười toe toét: “Hiểu rồi. Ta giúp tiên sinh tìm một người thân nhau là được rồi.”

Tôi ha ha cười khỏ. Dù gì Ngô tiểu thiếu gia cũng đã kết luận, cuối cùng cũng có thể tiếp tục luyện chữ.

Lại qua mấy ngày, tôi cho rằng đứa bé tinh nghịch kia đã sớm ném những lời nói nó lúc trước ra sau ót. Ai ngờ, sáng sớm ngày đó, sau khi tôi bàn giao chuyện trong xương xong lập tức vội vàng chạy tới phủ Ngô Tham tướng, thì nhìn thấy Ngô tiểu thiếu gia vừa nhìn thấy tôi liền vui mừng vỗ tay nói: “Tiên sinh tiên sinh, tiên sinh mau tới đây.”

Tôi cười đi tới, nói: “Thiếu gia, chào buổi sáng.”

Ngô tiểu thiếu gia cầm lấy tay tôi kéo đến thư phòng, vỗ tay một cái, cười nói: “Tiên sinh, ta tìm được cho người một người thân nhau rồi nè.”

Lòng tôi cả kinh, nhưng chỉ cười nói: “Ồ?”

Ngô tiểu thiếu gia toét miệng vui vẻ nói: “Ta phát hiện phụ thân giấu một vị khách khác ở trong hậu hoa viên của phủ. Phụ thân và mẹ đều không cho ta đi gặp hắn. Nhưng có một lần, ta len lén chạy đến hậu hoa viên thì nghe thấy hắn đánh đàn, rất là êm tai. Nhất định sẽ thành một đôi với tiên sinh ngài.”

Rốt cuộc tôi cũng không nhìn được nữa nói: “Thiếu gia, tiên sinh tôi không phải là đoàn tụ.”

Ngô tiểu thiếu gia mở to mắt nhìn tôi: “Cái gì là đoàn tụ?”

Tôi cẩn thận suy nghĩ về diễn cố đoạn tụ một chút, cảm thấy e rằng cái này so với chuyện tam cữu cữu của Ngô tiểu thiếu gia thì càng khó giải thích hơn, vì vậy nói: “Tiên sinh tôi không thích nam tử.”

Ngô tiểu thiếu gia nóng nảy, kéo tay áo của tôi, nói: “Chỉ là để cho người và hân thân nhau thôi, chứ không phải là để cho tiên sinh ngài thích hân.”

Tôi ngửa đầu nhìn nóc phòng, cảm thấy thực sự bất lực.

Tôi đành phải nói: “Tiên sinh tôi...có chút coi trọng. Nhất định phải là cực tốt, lại vừa...lại vừa...có quan hệ tốt...”

Ngô tiểu thiếu gia tròn to hai mắt: “Cực tốt? Tiên sinh chính là muốn đáng vẻ như sứ trắng kia sao?”

Tôi nghĩ đến dạng người giống như sứ trắng thì có chút rợn người, vì vậy cười nói: “Cũng....Không phải...”

Ngô tiểu thiếu gia nói: “Cho dù có phải là bộ dáng như sứ trắng hay không ta cũng không biết được, vị khách kia ta chưa bao giờ gặp mặt.”

Đột nhiên cậu nhóc nhỏ giọng, cánh tay mập che lấy cái miệng nhỏ của nó, nói: “Ngày đó ta nghe thấy hân đánh đàn, trước và trong cửa phòng của hân có rất nhiều người canh chừng. Ta không dám đến gần.”

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Tiên sinh cũng có yêu cầu về tính tình. Những thứ không tốt kia, hiển nhiên là khá xấu.”

Ngô tiểu thiếu gia nhìn tôi thật lâu, mới gật đầu một cái.

Khuyên can mãi, cuối cùng cũng dạy xong bài học ngày hôm đó. Từ đầu đến cuối Ngô tiểu thiếu gia đều chu môi lên, không có ý định để ý đến tôi. Cuối cùng, tôi vẽ trên giấy một con rùa một con cua một con quái vật một sừng mới dụ được cậu nhóc cười lên.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới cáo từ đi ra cửa.

Lúc đi trên đường, tôi nhìn thấy Mã quản gia của phủ Ngô tham tướng: “Chào Mã quản gia.”

Mã quản gia vội vã đi nhanh, đụng phải tôi nên dừng chân, nói: “A, thì ra là Châu lão bản. Sớm như vậy? Học xong rồi sao?”

Tôi gật đầu, nói: “Thiếu gia thông minh lanh lợi, giảng một chút liền hiểu. Mã quản gia đang đi đâu vậy?”

Mã quản gia im lặng một chút, mới cười nói: “Lão gia có khách quý đến phủ, muốn ta đến “Minh Nguyệt lâu” mua đồ ăn ngon để chiêu đãi khách quý.”

Tôi cười nói: “Là khách quý nào vậy, còn phải làm phiền đến Mã quản gia.”

Mã quản gia cười một tiếng: “Lão gia giao phó, chúng tôi là hạ nhân, nào dám nghe ngóng.”

Tôi cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Ông chấp tay, lại vội vã rời đi. Nhưng đi được vài bước, Mã quản gia đột nhiên quay đầu lại gọi tôi, nói: “Châu lão bản, nghe nói Châu lão bản biết đánh đàn, có biết trong thành này nơi nào bán dây cầm không?”

Tôi nói: “Là vị khách kia cần sao?”

Mã quản gia hơi chần chờ, gật đầu một cái.

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Trong thành này đúng là không có. Nếu như người muốn, trong nhà tôi có một ít. lát nữa tôi để người mang đến cho người.”

Mã quản gia gật đầu một cái, lại nói: “Khi đưa đến, nói là cho ta là được rồi. Không cần để lão gia biết.”

Tôi khẽ mỉm cười, nói: “Đương nhiên rồi. Mã quản gia xin yên tâm.”

51. Chương 51: Ân Cần

Editor: NanaTrang

Lúc tiếp tục đến phủ Ngô Tham tướng dạy học, chỉ thấy trong sân đầy hoa phù dung, mỗi một chậu, đều hướng về phía hậu viện.

Mã quân gia xung trận tiên phong, đứng ở giữa sân chỉ huy gã sai vặt. Hoa phù dung trắng hồng đan xen, lộ ra ở dưới ánh mặt trời, càng hiện ra vẻ đáng yêu động lòng người. Gió nhẹ vừa thổi qua, cành hoa khẽ run lên, mềm mại ướt át.

Tôi ngạc nhiên nói: “Không tệ không tệ. Hoa này ở Tây Cương nhất định là rất khó nuôi. Ngô Tham tướng thật hăng hái.”

Mã quân gia nhìn tôi một cái, nhỏ giọng nói: “Châu lão bản quả nhiên là biết nhiều hiểu rộng. Hoa này ta cũng biết, chỉ thích nơi ẩm áp và ẩm ướt, Tây Cương này làm sao có thể nuôi được.”

Tôi cười nói: “Nếu như thế.”

Mã quân gia lắc đầu một cái, dùng ngón tay chỉ chỉ về phía hậu viện.

Lại là vị khách kỳ quái kia.

Một người đàn ông, thích hoa.

Đột nhiên tôi nhớ tới chuyện ‘thân nhau’ mà Ngô tiểu thiếu gia đã từng nói với tôi, trong lòng run lên dữ dội, vội vàng đi đến thư phòng dạy học.

Tâm tư của Ngô tiểu thiếu gia đương nhiên cũng không đặt trên tứ thư ngũ kinh.

Tôi đang dạy cho cậu nhóc đọc thế nhưng nó lại hưng trí bừng bừng lắc lắc cánh tay của tôi, nói: “Tiên sinh tiên sinh, Tiết Đào là ai?”

Tôi nghiêm mặt: “Tiểu thiếu gia không được xem những đoạn dã sử kia, nên chọn những cuốn sách đứng đắn khác để xem.”

Ánh mắt cậu nhóc lại sáng lên: “Trên những cuốn sách đó cũng có nói đến Tiết Đào sao? Nói như thế nào vậy? Tiên sinh mau nói cho ta biết một chút đi.”

Tôi nghĩ Ngô gia này gia môn rất là bất hạnh. Đã có một cữu cữu hảo nam phong*, lại có thêm một thiếu gia thích sưu tầm chuyện bịa nữ tử. (* ý là một người đàn ông đi thích đàn ông)

Tôi hắng giọng một cái, nói: “Thiếu gia nghe được ở chỗ nào?”

Cậu nhóc cười nói: “Khách của cha ta nói. Hẳn thật kỳ quái, tặng hoa phù dung cho cha ta cũng trá thành nước rồi, sau đó nhuộm giấy viết thư, nói cái gì mà thư Tiết Đào....”

Tôi nghĩ đến cảnh tượng một người đàn ông cầm lấy viết thư đã được nhuộm cẩn thận lên, trong lòng lại run lên dữ dội.

Tôi cũng nghĩ tới cần phải nói chuyện với Ngô Tham tướng một chút, nếu Ngô Tham tướng yêu thương con trai của hắn, nhất định sẽ ít để cho Ngô tiểu thiếu gia đi gặp vị khách kỳ quái kia.

Đang suy nghĩ, Ngô tiểu thiếu gia lại nói: “Ngày đó, vị bá bá kia dạy ta đọc chữ Tiết Đào hẳn viết trên giấy.”

Không kết đồng tâm người, không kết đồng tâm thảo?*

(* là một câu trong bài thư bốn chữ Tiết Đào Xuân Vọng)

Tôi cười nói: “Thiếu gia, người tin chắc hẳn là khách của cha người mà không phải là khách của tam cữu cữu người?”

Ngô tiểu thiếu gia hơi nghiêng đầu nhỏ một cái, lại lắc đầu, nói: “Bộ dáng của bá bá giống như sứ trắng, nhưng ca ca của tam cữu cữu đẹp hơn.”

Hắn lại vỗ tay cười nói: “Bá bá nuôi hoa phù dung, vẫn hay dạy ta.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Hắn dạy người cái gì?”

Ngô tiểu thiếu gia cười nói: “Lúc trước có buổi tiên sinh dạy học đánh rơi một tờ giấy, trên giấy có in chữ in hoa. Ta nhặt lên xem thấy rất đẹp. Sau đó bị vị bá bá kia nhìn thấy. Bá bá nói cho ta biết đó là hoa phù dung. Không đến hai ngày bá bá liền cho người đem hoa phù dung tới đây...”

Cậu nhóc thao thao bất tuyệt.

Tôi nhớ lại hình như thật sự có kẹp một tờ giấy trong cuốn Luận Ngữ cũ nát, là tôi mua được ở trong một tiệm văn phòng tứ bảo duy nhất ở Tây Cương này. Giấy rất xấu, hoa văn trên giấy cũng không thanh nhã mấy. Nhưng đó là bản cũ duy nhất tôi mua được ở chỗ này.

Lúc đó tôi mua cũng nhiều, còn đem tặng cho Hạ Dung một ít. Hạ Dung vô cùng cảm kích nhận lấy.

Hình như còn thừa lại một ít, lúc ấy tôi rất cẩn thận kẹp ở trong sách.

Thật vất vả rồi rảnh dạy xong bài học ngày hôm đó, tôi thu dọn sách vở, lại nhìn thấy mẹ của Ngô tiểu thiếu gia, tam di thái xinh đẹp của Ngô Tham tướng khẽ dựa vào khung cửa, vừa cười nói: “Ai nha, tiên sinh, may mà người còn chưa đi. Mọi người kết nghĩa ta mới quen tới rồi, đúng lúc gặp mặt một lần đi.”

Tam di thái của Ngô Tham tướng, cũng không phải là lần đầu tiên làm mai cho tôi.

Tôi khô khốc cười khan nói: “Đa tạ ý tốt của Tam di thái. Chỉ là hiện tại Châu mỗ chỉ muốn sống cho qua ngày, chuyện thành thân, vẫn nên gác lại ở phía sau.”

Tam di thái nhìn tôi liếc mắt một cái, nói: “Cũng không phải là vội bảo người đi thành thân, trước người thử gặp mặt một lần thế nào? Nếu các người có thể chung sống tốt, âu cũng là một duyên phận tốt.”

Ngô tiểu thiếu gia nghe thấy hai chữ “nếu” “tốt” thì lập tức nhảy bắn qua, kéo kéo tay áo của mẫu thân cậu nhóc, nói: “Mẹ, tiên sinh không muốn thân nhau với di nương. Tiên sinh muốn thân nhau với bá bá kia.”

Âm thanh khá lớn. Mặt mo của tôi cũng nóng lên

Tam di thái kéo con trai của nàng qua một bên, nói: “Này, nói bậy cái gì đó!”

Nàng lại nhìn về phía tôi cười nói: “Tiên sinh không phải là người như vậy.”

Tôi cười hắc hắc nói: “Vâng ạ.”

Ngô tiểu thiếu gia “oa” một tiếng, làm bộ muốn khóc, nói: “Tiên sinh nói muốn người xinh đẹp. Di nương con đã thấy qua, không đẹp chút nào. Không đẹp bằng bá bá kia.”

Dường như lúc này tam di thái mới hiểu được Ngô tiểu thiếu gia đang nói cái gì, nàng ngồi xổm xuống, ấn lấy bả vai của cậu bé, nói: “Bá bá nào?”

Ngô tiểu thiếu gia duỗi cánh tay ra, chỉ chỉ về phía hoa viên, la lên: “Ồ hậu hoa viên đó. Bá bá rất đẹp.”

Cậu nhóc lại la lớn tiếp: “Bá bá biết đánh đàn, biết dùng hoa làm thành đồ vật, biết viết chữ. Di nương kia thì lại không.”

Trên mặt tam di thái lúc đỏ lúc trắng, nhìn nhìn vào tôi. Bị nàng nhìn tôi có chút hoảng hốt, lại nghe thấy nàng nói: “Tiên sinh, chẳng lẽ, thật sự...có sở thích này?”

Tôi vội vàng khoát tay: “Tuyệt đối không có. Tam di thái ngàn vạn lần đừng tin tiểu thiếu gia nói.”

Tam di thái bị đứa nhỏ của nàng nháo đến không xong, quýnh lên nói cáo biệt với tôi, một đường lôi kéo Ngô tiểu thiếu gia ra ngoài.

Tôi nhìn bốn phía một chút. Mấy nha hoàn trong phủ Ngô tham tướng đang dáo dác nhìn tôi, lại còn che miệng cười.

Tôi vội cúi thấp đầu, bước nhanh xuyên qua đình lang, muốn mau chóng đi ra đến cửa

Thiếu chút nữa tôi đâm đầu vào Mã quản gia. Mã quản gia nhìn tôi một hồi lâu, lại thở dài, lắc lắc đầu nói: “Thì ra tiên sinh có...sở thích này.”

Tôi nhớ tới sau khi tôi đến Tây Cương, trong rất nhiều người làm mai cho tôi, hình như cũng có bà con xa của Mã quản gia.

Tôi dở khóc dở cười, nói: “Mã quản gia, chẳng lẽ người cũng tin lời nói của một đứa trẻ sao?”

Ánh mắt của Mã quản gia thâm thúy: “Lúc trước ta còn không tin. Nhưng hôm nay ta thực sự tin.”

Ông đi tới bên cạnh tôi cúi người xuống.

Tôi nhìn thấy mấy chậu hoa phù dung trắng hồng ở phía sau ông, đang nở rất đẹp mắt.

Mã quản gia ở bên cạnh tôi chậm rãi nói: “Những thứ này, đều là vị khách kia để lão gia tặng cho người. Vị khách kia nói, chắc hẳn tiên sinh cũng thích hoa này. Hoa này khó nuôi, lại mềm mại như kiều nữ, tiên sinh cần phải cẩn thận bảo vệ nó. Vị khách kia còn nói, Tây Cương cần cỗi, nếu tiên sinh có thêm hoa làm bạn, có thể tán gẫu một chút cho đỡ tịch mịch.”

Tôi cẩn rằng, cười khan một tiếng, nói: “Mã quản gia, mặc dù khách ở trong phủ của lão gia nhà người là một người đoạn tụ, nhưng không có nghĩa ta cũng đoạn tụ.”

Trên mặt Mã quản gia hiện ra chút ý cười, nói: “Ta nghe người ta nói, người đoạn tụ có thể nhận thức lẫn nhau. Vị khách kia đối đãi với người như thế, chắc hẳn thật sự là đoạn*, hẳn biết người, chắc người cũng là đoạn.” (* đoạn trong đoạn tụ = đồng tính)

Tôi vừa nghĩ, quả thật có đạo lý.

Nhận mình là đoạn tụ thực ra cũng có một cái tốt, chính là mấy bà bà mụ mụ làm mai cho tôi ở Tây Cương này nhất định sẽ bị hù dọa mà chạy đi.

Không tồi.

Vì vậy tôi chấp tay cười nói: “Nếu đã như vậy, từ chối thì bất kính. Tôi sẽ nhận toàn bộ.”

Ngày đó, tôi đem tất cả những chậu hoa phù dung này đến phủ của Hạ Dung.

Hắn cười nói: “Người lấy những thứ này từ chỗ nào vậy?”

Tôi kể lại chuyện tặng hoa cho hắn nghe.

Hắn ngạc nhiên nói: “Là ai ân cần như vậy, lại coi trọng người?”

Tôi liếc hắn một cái: “Trước kia khi còn làm con gái, chưa từng có ai đối đãi với tôi như vậy. Hiện giờ làm con trai, lại có người cố tình muốn ghẹo tôi, tư vị này rất tốt.”

Toàn bộ hoa phù dung để ở nhà Hạ Dung. Còn sân viện nơi tôi ở vẫn trống trơn.

Qua hai ngày sau. Sáng sớm ngày hôm đó, tôi vừa mới mở cửa viện ra đã thấy Mã quản gia tươi cười nhìn tôi.

Tôi sững sốt, nói: “Mã quản gia, mới sáng sớm lão ngài đã đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Mã quản gia lại đi đến bên cạnh tôi cúi xuống.

Là ba chậu hoa phù dung thượng hạng loại lớn.

Trong lúc tôi ngây người, lại nghe thấy Mã quản gia nói: “Vị khách kia nói, tiên sinh đã tặng hoa cho người khác, có lẽ là tiên sinh ngại phiền toái nuôi không được. Nếu như tiên sinh nhận hoa, lão gia nhà ta chắc chắn sẽ phái người đến nơi này của tiên sinh đào kênh rạch, dẫn nước. Vị khách kia nói, nuôi dưỡng hoa phù dung bằng nước là tốt nhất, hoặc là làm rào hoa, cũng tốt.”

Mã quản gia dừng một chút, dường như vẫn còn thở dốc, lại nói tiếp: “Khách còn nói, nếu như Châu lão bản nuôi hoa gặp phải khó khăn, có thể đi hỏi hắn.”

Nhìn hoa phù dung xinh đẹp nhàn nhạt đầm đậm tôi có chút hoa mắt.

Vất vả lắm tôi mới hồi phục tinh thần, lại cẩn thận suy nghĩ một chút, ban này nghĩ đến một vấn đề quan trọng mà vẫn không có ai để hỏi.

Tôi hỏi: “Khách trong phủ của lão gia nhà người nên xưng hô như thế nào?”

Mã quân gia lắc đầu một cái, nói: “Không biết. Chỉ biết là lão gia gọi hần Nhạc Lão gia.”

52. Chương 52: Tôn Thương

Editor: NanaTrang

Tôi nhớ Hạ Dung đã từng nói với tôi, thương nhân thiếu chút nữa đã cướp đoạt sinh ý của chúng tôi, chính là họ Nhạc.

Mã quân gia còn nói cho tôi biết, vị khách này là từ Mạc Bắc tới, mang theo chút khẩu âm của Mạc Bắc, dường như trong nhà còn có người làm quan trong triều đình, những người hầu kia, đều không phải là loại bình thường.

Có thể khiến cho Ngô Tham tương tất cung tất kính hầu hạ, chắc hẳn không phải là nhân vật đơn giản.

Tôi chợt nhớ tới Hộ bộ Thượng thư Nhạc Minh Hải vốn sinh ra ở Mạc Bắc, sau này trưởng thành mới đi đến Trung Nguyên. Nhạc Minh Hải đã từng là một sự tích chối lợi chính là dâng lên một sổ gấp, đề nghị thương lượng với thương lữ Mạc Bắc, lại tự mình đi tìm hiểu tứ quốc Mạc Bắc, cùng với các nước lân cận khai thông thương phụ*, biên cảnh phần vịnh. Vì thế đã nhận được khen thưởng rất lớn từ Kim thượng. (* thành phố thông thương với nước ngoài)

Mạc Bắc là trọng địa của triều ta. Mạc Bắc lân cận gần bên trong tứ quốc, vì Không Li, Di Việt, Quy Uổng, Trang Tư, lại có mười mấy bộ lạc dân tộc rải khắp bên trong tứ quốc, tình thế phức tạp. Lúc triều ta khai quốc, vua thân chinh Mạc Bắc, chiếm lại thành trì tiền triều bị các nước xung quanh chiếm giữ, sau đó lại phái quân đội hùng hậu trấn thủ. Dân chúng đất Mạc Bắc được hưởng thái bình không có cuộc sống hỗn loạn vài chục năm nay.

Không Ly quốc sản xuất nhiều dược liệu quý báu, Di Việt quốc sản xuất nhiều ngọc thạch, Quy Uổng quốc sinh sản nhiều ngựa tốt, Trang Tư quốc sinh sản nhiều chồn đen. Đều là hàng hóa nhân sĩ Trung Nguyên tranh nhau mua. Biên cảnh bình yên, thương nhân Mạc Bắc buôn bán dần dần thịnh vượng, thương lữ lui tới dần dần tăng lên.

Đáng tiếc về sau, Tây Cương tập quốc nổi lên, bắt đầu liên tiếp xâm chiếm triều ta, quân đội hùng hậu của triều ta từ từ di chuyển tới Tây Cương. Tướng quân vừa rút lui, Mạc Bắc rối loạn nổi lên khắp nơi, dân chúng kinh sợ trong lòng, không ít người đều chuyển nhà, dời vào Trung Nguyên. Mạc Bắc dần dần tiêu điều. Trong lúc đó buôn bán của triều ta và tứ quốc Mạc Bắc lại thường xuyên xảy ra tranh chấp, thương khách bị người cướp bóc rất nhiều.

Năm đó Nhạc Minh Hải một thân một mình tới cảnh nội tứ quốc đàm phán thành công, thương khách Mạc Bắc đều bội phục. Rốt cuộc cũng có thể khiến cho Mạc Bắc phần thịnh lần nữa, tất nhiên không thể bỏ qua công lao. Nghe nói sở dĩ Nhạc Minh Hải thành công như vậy, là bởi vì gia tộc Nhạc thị của hần ở Mạc Bắc, trợ giúp Nhạc Minh Hải đã thông quan hệ, rốt cuộc cũng đàm phán thành công. Buôn bán phần vịnh duy trì Mạc Bắc yên ổn vài chục năm.

Năm đó lúc tôi và một nhà Hạ Dung rời khỏi Miên thành, đã từng tính toán chạy trốn về phía Bắc đi đến Mạc Bắc sinh sống. Nhưng người Hạ gia có bệnh không tiện nói ra, ngày đó thần y Cát Toàn cũng đã nói qua, khí hậu ở Mạc Bắc so sánh với Tây Cương không thích hợp để công tử Hạ Dung dưỡng bệnh. Vì vậy chúng ta chỉ có thể đi về phía Tây.

Trong gia tộc Nhạc gia, hiện nay còn có không ít người ở lại Mạc Bắc, gia tộc buôn bán bề bộn, thông dết, đồ sứ, thực phẩm, dược liệu, da lông bao gồm các loại.

Nhớ mấy năm trước, đã từng có quan viên dâng thư yêu cầu buộc tội Nhạc Minh Hải, nói gia tộc hấn kinh doanh buôn bán khổng lồ như thế, nhất định không thể đảm nhiệm chức vụ Hộ bộ.

Ngày đó, Nhạc Minh Hải ở ngoài cổng thành quỳ ba ngày. Những người qua lại thân thiết với hắn lúc trước thì lúc này đều không ai lên tiếng, báo bệnh, ngay cả triều cũng không lên, không ai giúp đỡ hắn nói nửa câu. Còn những người ca ngợi đồ kị hắn trong ngày thường, tiền tài quyền thế trong gia tộc, thì cả đám đều vui sướng khi người gặp họa.

Một vài đại thương gia trong kinh thành, tất cả đều quan tâm đến chuyện của Nhạc Minh Hải. Trong lúc nhất thời thật sự có thể nói là đầu đường ngõ hẻm đều thương lượng, không ai không bàn bạc về Nhạc Minh Hải.

Ba ngày sau, Kim thượng hạ thánh chỉ, Nhạc Minh Hải đại tài đại trung có thể dùng. Nhạc Minh Hải tiếp tục ở lại Hộ bộ.

Mặc dù Nhạc Minh Hải ở lại Hộ bộ, nhưng vẫn không được lên chức, trên đầu có đám Đỗ Nguyên Văn đè ép. Đỗ Nguyên Văn người ta cũng là người từng lập công lớn, cùng với Nhạc Minh Hải người không phân cao thấp, năm đó lại là gia thế trong sạch, một chút vết đen cũng không có. Năm đó, cả đám quan viên Hộ bộ đều lệ thuộc vào Đỗ Nguyên Văn thăng quan tiến chức thuận lợi.

Nhạc Minh Hải ở ẩn ở Hộ bộ mấy năm. Đỗ Nguyên Văn có con gái thành Vương phi, sau khi Đỗ Nguyên Văn được thăng chức làm Hộ bộ Thượng thư, rốt cuộc lúc này Nhạc Minh Hải mới đợi được Đỗ Nguyên Văn rơi đài, rốt cuộc cũng đợi đến ngày mình giữ chức Hộ bộ Thượng thư.

Có lẽ ở ẩn nhiều năm như vậy, mới khiến cho Nhạc Minh Hải vốn hăng hái bộc lộ tài năng lúc này lại yên ổn, tân nhiệm Hộ bộ Thượng thư Nhạc Minh Hải, luôn luôn trầm mặc ít nói, ở trong triều đình cũng không tùy tiện phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Lời nói chê trách của triều thần đều rơi vào trong lỗ tai của Kim thượng.

Ngày đó, lúc Kim thượng nghe được những lời đồn đại này thì đang đánh cờ cùng với Cảnh Thành.

Trong ngự hoa viên, Kim thượng thả cờ, tình thế nhất thời biến đổi lớn.

Cảnh Thành quỳ xuống ở bên cạnh bàn cờ: “Phụ hoàng kỳ nghệ, nhi thần cam tâm thần phục.”

Hoàng thượng khẽ mỉm cười, nhìn về phía quan viên Tri gián viện đang tấu trình nói: “Người vừa mới nói cái gì?”

Quan viên kia nơm nớp lo sợ tấu nói: “Hoàng thượng, trong triều có không ít đại thần đang nghị luận, Hộ bộ Thượng thư tân nhiệm không chuyên cần với chính vụ, bo bo giữ mình, có thể nói là bất trung.”

Hoàng thượng thu hồi quân cờ trên bàn cờ, nói: “Mấy năm trước Trẫm từng khẳng định, nói ‘Nhạc Minh Hải đại tài đại trung có thể dùng’, hôm nay các người nói như vậy, là đang nói Trẫm dùng người không đúng?”

Quan viên kia quỳ xuống: “Hoàng thượng, vi thần tuyệt đối không dám.”

Hoàng thượng cười nói: “Người là trung thần. Nhạc Minh Hải kia, Trẫm nhìn cũng coi như là một trung thần. Hắn vô vi* mà trị, Trẫm sẽ để cho hắn vô vi mà trị. Người lui ra đi.” [* tuy theo tự nhiên không có chí tiến thủ (thuận theo tự nhiên, không làm gì cả, thái độ xử thế và tư tưởng chính trị tiêu cực của Đạo giáo thời xưa)]

Quan viên Tri gián viện rời đi rất lâu, hoàng thượng mới nhìn về phía thái tử Cảnh Thành vẫn đang lẳng lặng quỳ ở một bên nói: “Thêm đá lạnh leo, con quỳ ở đó làm gì? Trẫm lại không có phạt con. Đến đây, chúng ta đánh một ván nữa.”

Hôm đó, sau khi Cảnh Thành trở lại, chúng tôi nghị luận một hồi, vẫn không hiểu ý của Thánh thượng.

Vì vậy Nhạc Minh Hải vẫn an ổn chức Hộ bộ Thượng thư của hắn.

Hôm nay ở Tây Cương này gặp phải thương nhân kỳ quái họ Nhạc, chẳng lẽ chính là người trong gia tộc Nhạc gia của Nhạc Minh Hải?

Nhưng mà, hắn đang an lành sống tốt ở Mạc Bắc, vì sao đến Tây Cương tranh buôn bán trong quân?

Hiện nay Cảnh Nhiên trấn thủ ở Tây Giang là một khu môn, bạc mua sắm vải vóc ở trong quân hàng năm đều giảm thiểu. Mặc dù đang ở Tây Cương lạnh giá, còn là một chỗ kiếm được nhiều tiền, nhưng chắc chắn không thể so sánh với gia tộc Nhạc thị ở Mạc Bắc độc quyền buôn bán ở biên cảnh.

Mặc dù sắc mặt Mã quản gia mang theo mĩa mai, nhưng xem như là thành khẩn.

Tôi gạt đầu một cái, chỉ có thể nhận hoa phù dung. Vốn là tiểu viện vắng vẻ đơn sơ nhất thời rực rỡ phần hồng, còn có thêm vài phần hòa nhã vui mừng.

Mã quản gia đứng ở sau lưng tôi, từ từ mà nói: “Dù sao cũng là tổn tâm tư, quả nhiên không tệ.”

Tôi chỉ là lạnh lùng “Ừ” một tiếng.

Mã quản gia tiến lên một bước, nhìn tôi nói: “Châu lão bản, người cần phải dụng tâm nuôi cho tốt.”

Tôi cười nói: “Một thân một mình, thật sự là không rảnh chăm sóc những thứ này.”

Mã quản gia lắc đầu một cái, đưa tay chỉ vào một chậu hoa tuyết trắng, nói: “Những thứ khác thì sao cũng được. Còn chậu này, chính là ‘tam túy phù dung’, sáng sớm, giờ ngọ, gần tối, ba màu biến ảo khác nhau. Thật sự quý báu. Vất vả cực khổ lắm mới tìm được, tốn không ít tiền, cũng giằng co với không ít người. . .”

Tôi thở dài, nói: “Được rồi được rồi, từ nay về sau tôi sẽ chuyên tâm chăm sóc cho vị tiểu tổ tông kia cho tốt. Kính xin Mã quản gia yên tâm.”

Mã quản gia nán lại trong sân nhỏ của tôi dừng chân một lúc lâu, lúc này lộ ra một diện cảm lo lắng, sau đó mới quay đầu rời đi.

Ông ta đi được không xa, tôi lại hướng về bóng lưng của ông ta lên: “Mã quản gia, xin chuyển lời tới vị khách kia, nói Châu mỗ cảm ơn hắn.”

Trái tim lại rỏ vào chỗ cong, dứt khoát trêu chọc ông ta một chút.

Tôi lại bồi thêm một câu: “Mã quản gia, còn có một câu kính xin ngài nói một hơi cho xong nha.”

Bóng dáng của Mã quản gia run lên.

Tôi la âm lên: “Vân tướng y thường hoa tướng dung, đối hoa niệm quân quân nhu kí.”

Nói xong, tôi nhanh chóng đóng cửa lại. Để lại Mã Quản gia và cả đám gia đình Ngô gia ở bên ngoài.

Đợi đến khi bọn họ đi xa, lòng tôi loạn như ma, vội vã đi ra cửa tìm Hạ Dung thương nghị.

Tôi đang đi vào cửa, lại nghe thấy Vương Bá của Hạ gia vừa thấy được tôi liền la âm lên: “Châu lão bản, người đã tới, tiểu nhân đang muốn đi tìm người đây.”

Tôi vừa đi theo ông vừa nói: “Hạ công tử tìm ta có việc?”

Vương Bá nhỏ giọng nói: “Sáng sớm công tử nhận được hai phong thư. Một phong là từ trong kinh đưa tới.”

Hạ Dung vẫn không ngừng liên lạc với người trong kinh. Trước đó vài ngày, hắn nói cho tôi biết, dường như cuối cùng hắn đã tìm được người có thể dò hỏi chuyện Cảnh Phi ở trong ngục.

Trong lòng ta ngũ vị tạp trần, lập tức lại hỏi: “Phong còn lại thì sao?”

Vương Bá nói: “Một phong khác thì kỳ lạ, mới hừng sáng Ngô Tham tướng cho người đến đập cửa rầm rầm, nháo đến mọi người trong nhà đều không có cách nào ngủ được.”

Tôi dừng chân, kéo Vương Bá lại hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Vương Bá lắc lắc đầu nói: “Cụ thể trong thư nói cái gì, tiểu nhân cũng không biết. Tiểu nhân vội vàng tỉnh dậy đi mở cửa, người của Ngô Tham tướng lại lập tức xông vào, nói Ngô Tham tướng có thư muốn đưa cho trú binh tổng thương Tây Mẫn.”

Tây Cương chia ra làm ba, Tây Mẫn, Tây Tuyền, Tây Chương. Tam nơi đều có một quân trú thủ. Ba quân đều thuộc về Cảnh Nhiên thống lĩnh trấn thủ Tây Cương.

Ngô Tham tướng đóng quân ở Tây Mẫn, bên dưới có một ít nhánh Tham tướng đóng quân.

Tổng thương Tây Mẫn?

Chức quan béo bở như vậy, làm sao lại rơi xuống trên đầu tôi và Hạ Dung?

Tôi chợt nhớ tới tôi vội vàng đi đến Hạ gia là có chuyện muốn nói với Hạ Dung.

Những chậu hoa phù dung kia giờ này chắc hẳn đang ở trong viện của tôi tắm nắng, nở bông.

Ngay lúc này trong lòng tôi nhất thời nổi lên một ý nghĩ kỳ dị.

Ý nghĩ này, khiến tôi run lên dớn dợi..

Dù sao chức quan tổng thương béo bở này, chẳng lẽ là thương nhân họ Nhạc kia coi trọng tôi, cho nên chúng tôi mới có được.

53. Chương 53: Vết Sẹo -t

Editor: NanaTrang

Sau khi trong lòng run xong, lại chuyển sang suy nghĩ thật sâu.

Tôi bước nhanh đến thư phòng của Hạ Dung. Bên trong thư phòng, Hạ Dung đang ngồi gần cửa sổ, trước mặt là hai phong thư đã mở ra. Tay hắn cầm góc thư, nghe thấy tiếng tôi mở cửa thì quay đầu lại nhìn tôi cười cười.

Tôi hỏi: “Tổng thương Tây Mẫn?”

Hắn cười to: “Chầy lâu bản, chúng ta trốn lại trốn, tránh lại tránh, thế mà vẫn không tránh khỏi. Tổng thương Tây Mẫn, tất nhiên cần phải gặp mặt Nguyên soái nắm giữ đại quân Tây Cương, người có thể gặp hắn không?”

Tôi khẽ mỉm cười, nói: “Thì ra Hạ huynh người đã sớm biết bọn ta có quan hệ.”

Nguyên soái đại quân Tây Cương, chính là Cảnh Nhiên.

Hạ Dung nói: “Cảnh Phi bảo ta chăm sóc người, tất nhiên phải nói một ít chuyện của người cho ta biết, nếu không, sao ta có thể giúp người tránh người không muốn gặp, người không thể gặp?”

Ta vươn tay ra cầm lấy thư nhìn một chút. Ở trong thư Ngô Tham tướng chúc mừng Hạ Dung và tôi được chức tổng thương Tây Mẫn, nói chúng tôi ít ngày nữa đến gặp Nguyên soái đại quân Tây Cương.

Hạ Dung lại nói: “Nếu như người bị bọn họ nhận ra, một nhà lớn bé Hạ gia ta cũng nguy hiểm một sớm một chiều. Vì vậy, chức tổng thương Tây Mẫn này, chúng ta tuyệt đối không thể nhận.”

Tôi không nói. Trong thư, chữ viết của Ngô Tham tướng xấu không chịu nổi. Bốn chữ tổng thương Tây Mẫn bị hắn viết xiên xiên xẹo xẹo, vô cùng quỷ dị.

Tôi lại chợt nhớ tới, cho dù con hồ ly Cảnh Nhiên này nhận ra Châu Lăng trước mắt hắn chính là nữ quan Nhậm Lan Châu trong phủ thái tử năm đó, cũng sẽ không biết chuyện ở Miên thành thái tử muốn giết tôi lần thứ hai.

Nhiều lắm thì hắn chỉ biết Nhậm Lan Châu chạy trốn khỏi Hộ bộ đi đến Miên thành, chuyện Hạ Dung giúp tôi chạy trốn khỏi Miên thành, hắn tuyệt đối không thể nào biết được.

Cảnh Thành và Mạnh Khách là loại người hành động luôn luôn bí mật và gọn gàng. Cảnh Nhiên ở xa vạn dặm, làm sao có thể biết được đoạn nhân quả ở Miên thành?

Nghĩ tới đây, tôi cười nói: “Hạ huynh xin yên tâm. Một mình Châu Lăng tôi đảm nhiệm là đủ rồi. Nguyên soái có nhận ra tôi là bạn cũ của hắn thì cũng sẽ không nghĩ tới Hạ Dung người có liên quan gì đến tôi. Chẳng lẽ Hạ huynh đã quên, ở Tây Cương, người chỉ là bạn trên phương diện làm ăn với tôi, trước lúc đến Tây Cương, chúng ta không hề quen biết nhau?”

Ngay cả người Hạ gia, cũng không rõ chuyện lúc trước của chúng tôi.

Hạ Dung nhìn tôi, nói: “Ta cũng không phải là người sợ chết. Chỉ là được Cảnh Phi nhờ vả mà thôi. Nếu như ở nơi này người xảy ra chuyện bất trắc gì, thì sau này ta làm gì còn mặt mũi đi gặp Cảnh Phi chứ?”

Thở dài trong lòng. Tôi nói: “Người yên tâm, mặc dù họ Ngô kia nói chúng ta đi gặp Nguyên soái. Nhưng một tổng thương Tây Mẫn nho nhỏ, làm sao hắn sẽ tốn công để ý tới, kéo dài một ngày thì tính một ngày.”

Tôi lại hỏi: “Nghe nói sáng nay trong kinh cuối cùng cũng có tin tức truyền đến?”

Hạ Dung gật đầu một cái, nói: “Khởi thông hồi lâu, cuối cùng cũng có được tin tức. Cảnh Phi đúng là bị giam ở đại lao Hình bộ. Nhưng vụ án của hắn luôn luôn bị nén lại, không ai biết rốt cuộc là nguyên nhân vì sao.”

Tôi nói: “Kỳ quái thế? Thánh thượng cũng không qua hỏi?”

Hạ Dung cười lạnh nói: “Lúc đầu là do Đinh Hữu tra án này. Nghe nói lúc báo lên là báo tội mưu nghịch. Sau đó Thánh thượng lại phái Mạnh Khách hợp tác với Đinh Hữu cùng nhau xử án, tội danh mưu nghịch ngược lại được hủy bỏ, sau đó lặp lại tranh luận, đến nay vẫn không định ra tội danh gì. Cứ như vậy mà bị gác lại.”

Hắn cười ha hả, lại nói: “Nếu như Cảnh Phi thật sự là tội mưu nghịch, cũng tốt thôi. Lúc nào ta cũng khuyên hắn, nhưng hắn lại luôn từ chối cho ý kiến. Hiện nay, lại bị người khác định cho hắn một tội lớn.”

Tôi lắc đầu một cái, nói: “Hai đại trọng thần chủ thẩm, người bình thường tuyệt đối không có cách nào giúp hắn lật lại bản án. Hoàn toàn cần phải đợi ý của Thánh thượng.”

Hạ Dung gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Hắn thở dài, thê lương cười nói: “Ta chỉ có thể ở chỗ này làm tổng thương không hiểu vì sao mà có được, trở mặt thúc thủ vô sách.”

Việc đời khó đoán, còn có biện pháp gì?

Sau khi đảm nhiệm tổng thương Tây Mẫn, trong xưởng càng bận rộn hơn. Người Hạ gia rất là vui mừng, chỉ có Hạ Dung lúc nào cũng mặt ủ mày chau.

Tôi biết hắn là vì tôi mà chịu trách nhiệm.

Hắn nói với tôi: “Nếu sau này thật sự phải đi gặp Nguyên soái, chỉ cần ta đi là được, người tuyệt đối không thể đi.”

Tôi gật đầu. Nhưng lại biết rất rõ, làm như vậy cũng chỉ có thể tránh được nhất thời.

Nhưng tốt xấu gì cũng tránh hơn được ba tháng.

Sau khi làm tổng thương Tây Mẫn không đến mấy ngày, lại truyền đến một tin tức. Ngô Tham tướng bị cất chức.

Vừa nghe thấy tin tức này, trong lòng tôi khẽ động, vội vàng chạy đến phủ Ngô Tham tướng. Tới cửa thì lại thấy vẻ mặt Mã quản gia buồn thiu đứng ở cửa, người Ngô gia khóc sụt sùi, bọn hạ nhân đang thu dọn đồ đạc.

Tôi đi tới hỏi Mã quản gia: “Mã quản gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngô đại nhân đâu?”

54. Chương 54: Kẻ Điên

Editor: NanaTrang

Chi tiêu trong quân đội chi Tây Mẫn này dường như khác với những nơi khác ở Tây Cương. Ngoài mặt, độ chi tiêu vô cùng ít, nhưng lại chú trọng khắp nơi. Những vật này vốn giao cho Tham tướng của mỗi quân trông nom là được, nhưng ở Tây Mẫn, tướng quân Phương Khải lại muốn đích thân can dự vào mọi chuyện. Mấy lần lúc đầu, vãi vóc của chúng tôi cũng bị xoi mói vài lỗi, vì vậy không thể không dụng tâm thêm.

Vương Bá thường xuyên oán trách, nói trình tự làm việc nhiều như vậy rất nhiều, tiền thu ngược lại một chút cũng không tăng lên. Tôi và Hạ Dung không thể làm gì khác hơn là trấn an mọi người. Tướng quân Phương Khải này rốt cuộc là hạng người gì, biết nói cũng chẳng được gì, đành phải cẩn thận làm theo ý hần phân phó.

Công nhân cửa hàng Lăng Dung chúng tôi, phần lớn đều là từ Miên thành mang tới. Hạ Dung đã từng nói, những người này đều là từ ông cha đi theo Hạ gia bọn họ, nếu như ở Miên thành phân phát bọn họ đi thì bọn họ thật sự không biết nên đi nơi nào. Huống chi, những người này đều là công nhân trung thành đến chết của Hạ gia, cho dù thôn xóm gần vóc ở Miên thành có rất nhiều cửa hành thượng đẳng khác, bọn họ cũng cương quyết không đi đến đó nương nhờ.

Cho nên nhiều người như vậy, chỉ có thể đi theo cả nhà Hạ Dung tới Tây Cương.

Tay nghề thêu dệt của bọn họ đương nhiên là cực kỳ tốt. Lúc làm ăn với Ngô Tham tướng, Ngô Tham tướng muốn hàng của chúng tôi không thể quá xuất sắc, cho nên bọn họ chỉ có thể kìm nén lại. Hôm nay đồ Phương Khải muốn có chút xem trọng, những thợ thủ công này đều lộ ra vẻ mặt vui vẻ, mỗi ngày vất vả cần cù ở trong xưởng làm việc, dường như không cảm thấy có chút cực khổ nào.

Sau khi đưa qua mấy lần đầu, dường như Phương Khải rất hài lòng đối với hàng hóa của cửa hàng chúng tôi, sau cùng không xoi mói lỗi sai nào nữa.

Rốt cuộc tôi và Hạ Dung cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Như vậy tôi cũng có chút thời gian rảnh, ngày đó tôi có thể đi dạo một vòng ở Tây Mẫn này.

Phố chợ Tây Mẫn so với Giang Nam, tất nhiên là không có lầu các sang trọng san sát nối tiếp nhau như ở Giang Nam, nhưng bởi vì phong tục ở nơi này khác biệt rất lớn với Giang Nam, binh lính và dân chúng đến từ trời nam đất bắc, mặc dù trang trí cửa hàng trên phố chợ không giống nhau, nhưng mỗi nhà đều lộ ra phong cách riêng của mình. Một đường đi qua, đủ loại khẩu âm hỗn tạp một chỗ, diện mạo khí chất của người đi đường khác nhau, cũng tương đối xinh đẹp mắt.

Có lẽ là vì tướng quân Phương Khải thích sáo, nên trên con đường này có không ít cửa hàng sáo tương đối đẹp. Trước cửa của mỗi cửa hàng đều có người thổi sáo. Tài nghệ cao thấp không đồng đều, nhưng tiếng sáo thổi giao thoa với nhau, phong vị đặc biệt.

Tôi đi vào một cửa hàng sáo. Cửa hàng này không lớn, trong cửa hàng trừ bán sáo ra, còn có buôn bán một vài hàng hương liệu từ các nơi Tây Cương thậm chí là Mạc Bắc chuyển tới. Vừa vào cửa, hương thơm lập tức đánh úp lại.

Tôi hít sâu một hơi, không khỏi khen ngợi nói: “Thơm quá.”

Lão bản kia vốn lười biếng dựa vào trong góc, khép hờ hai mắt. Lúc này nghe thấy tôi khen ngợi, lập tức đứng lên, cười tủm tỉm nói: “Đây đều là hương liệu tốt nhất, tuyệt đối không phải hàng giả, già trẻ không gạt. Hơn nữa ở chỗ của ta có không ít hương thơm, còn có thể làm được liệu. Công tử, tới mua đồ sao?”

Tôi vươn tay ra cầm lấy một cái trong túi, hỏi: “Sơ oa này của người, từ đâu mà có vậy?”

Hai mắt của lão bản kia cong cong, nói: “Công tử quả nhiên là người trong nghề. Liếc mắt một cái đã nhận ra cái này là sơ oa. Không giấu gì công tử, ta tới Tây Mẫn đã hơn nửa năm rồi, công tử là người đầu tiên

nhìn ra sơ oa của ta. Ta có được sơ oa này là do lúc trước ta buôn bán ở Mạc Bắc. Công tử người xem, đều là hàng tốt.”

Tôi cầm lấy một cái sơ oa, nhìn kỹ một chút, hỏi: “Sơ oa này không phải là sản xuất ở Giang Nam sao? Tỷ như Miên thành?”

Lão bản kia cười nói: “Sơ oa Giang Nam dĩ nhiên là cực tốt. Nhưng mấy năm gần đây Mạc Bắc cũng có sơ oa. Công tử có biết, sơ oa này vốn là ở trong tứ quốc Mạc Bắc tiến cử vào Đại Cảnh ta, trăm năm qua, Giang Nam gieo trồng sơ oa ích thịnh*, chỉ là sơ oa ở Mạc Bắc, đương nhiên cũng là thượng giai. Hơn nữa ở trong tứ quốc Mạc Bắc, đối với sơ oa đều vô cùng sùng bái. Đầu năm nay, y được ở Mạc Bắc cũng dùng sơ oa vào một số phương thuốc cổ truyền. Chỉ tiếc ở trung thổ ta không thịnh hành cho lắm.” (tăng lên phần thịnh)

Tôi trầm ngâm không nói.

Lão bản kia lại nói: “Trong nhà công tử cũng có người đang dùng sơ oa này hay sao?”

Tôi dùng một chút, gặt đầu một cái.

Lão bản kia nói: “Vậy thì đến mua một ít đi. Nếu như công tử mua sơ oa ở chỗ của ta, ta còn có thể lấy một chút đường đỏ thượng hạng tặng cho công tử. Công tử ngài cũng biết, ở Tây Mẫn này đường đỏ rất không dễ có. Nhưng ở chỗ Mạc Bắc ta nghe nói, dùng sơ oa này kết hợp với đường đỏ thượng hạng mới có hiệu dụng lớn...”

Lão bản kia vẫn thao thao bất tuyệt như cũ, tôi hơi có chút nhức đầu.

Tôi nói với ông ta: “Được rồi, tôi sẽ mua ít. Có lẽ là dùng hơn một tháng, người cân đo ước tính cho đúng.”

Lão bản kia nghe tôi nói như thế, đương nhiên là vui không tả siết, lập tức đi cân cho tôi.

Có lẽ ngửi đã lâu, rốt cuộc dần dần cũng ngửi thấy rõ mùi thơm đặc biệt của sơ oa ở trong trầm hương này.

Đường đỏ. Dùng chung với sơ oa, quả thật cần phải dùng đường đỏ.

Lúc trước, lúc Cảnh Phi ở Miên thành gửi sơ oa về cho Cảnh Thành, đều sẽ tỉ mỉ viết một phương thuốc: “Sơ oa một trăm phần, đều là loại tươi mới hái vào tháng ba năm ngoái. Giờ Tuất mỗi đêm, lấy năm phần sắc vào một chén nước, thêm vào một chút đường đỏ rồi uống ngay khi còn nóng. Dùng liên tục nửa tháng. Trong lúc dùng cần phải kiêng đồ chua cay.”

Hơn nữa, lúc nào hẳn cũng thêm một câu: “Cần phải thêm số lượng đường đỏ vừa phải, phương thuốc này vô cùng có hiệu quả.”

Lúc ấy chúng tôi dĩ nhiên hoài nghi hẳn.

Lòng người khó dò nhất.

Lòng người cũng buồn cười nhất.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ thì lão bản đã sớm gói kỹ gói thuốc cho tôi, dùng sợi dây nhỏ quấn lại. Tôi cầm lên, nói một tiếng ‘cảm ơn’, đang muốn nhắc chân đi ra ngoài thì bị một người đụng mạnh ngã trên mặt đất, đồng thời một mùi rượu thối xông vào mũi.

Gói thuốc vốn được bó buộc kỹ nhất thời đổ ra đầy mặt đất.

Tôi còn chưa phục hồi lại tinh thần thì nghe thấy lão bản kia vội vàng đi tới hỏi thăm: “Công tử, người không sao chứ?” Lại la âm lên: “Cái người điên này, lại tới chỗ của ta quấy rối. Ông cố ý không muốn để cho chúng tôi buôn bán đúng không?”

Tôi giương mắt lên nhìn, chỉ thấy một lão giả râu tóc hoa râm rối tung cả lên, đầu tóc thì che kín khuôn mặt của ông ta. Ông ta xoa xoa cái mông đứng lên, cũng lớn tiếng la hét: “La hét gì mà dữ vậy hả!”

Lão bản kia nói: “Lão già điên, ông tưởng rằng ông vẫn còn là hiệp lĩnh? Thanh thu đại mộng đi. Bây giờ ông chỉ là một tên tàn phế, đừng bày ra bộ dạng quan võ tam phẩm gì đó cho ta nhìn.”

Thân hình của lão giả kia hơi lảo đảo, bỗng nhiên nhảy lên phía trước một bước nắm lấy cổ áo của lão bản kia quát: “Người nói cái gì?”

Lão bản kia run run rẩy rẩy, rõ ràng là có chút e sợ, nhưng ngoài miệng còn cật lực: “Ta nói không đúng sao? Ông nhìn ông xem, cả ngày dạo chơi ở chỗ này, uống rượu cũng không trả tiền...”

Lúc này trước cửa của cửa hàng ông ta vây quanh không ít người, trong đó cũng không có ít binh sĩ, đều cười lên đứng đó xem náo nhiệt.

Lão bản kia nhìn sang cửa, có lẽ nhìn thấy người tới cho nên lá gan cũng to ra, vì vậy ông ta ưỡn ngực lên, nhìn về phía cửa hô lên: “Các vị nói có đúng hay không?”

Lão giả kia buông lỏng tay ra, lão bản lập tức lui về phía sau mấy bước, nhưng không nghĩ đụng phải bàn quầy, làm rớt không ít được liệu xuống đất. Ông ta lại không ngừng thối lui, lại đụng phải trên người lão giả kia. Trong được liệu có một vài viên tròn trơn bóng, lúc này xoay tít lăn ra bốn phía. Hai người bọn họ bất ngờ không đề phòng cho nên dẫm lên mấy viên tròn trơn kia, vì vậy lòng bàn chân trượt một cái, hai người đồng thời ngã xuống đất.

Đám người tụ tập ở trước cửa nhất thời cười vang một trận.

Sắc mặt lão bản kia lúc đỏ lúc trắng, vừa giùng giàng đứng dậy, vừa cười lạnh nhìn lão giả còn ngồi ở trên mặt đất: “Lão điên này, còn không mau đi đi? Không phải ông có võ nghệ kinh người sao? Không phải ông được xưng là dũng sĩ sao? Tại sao tay chân lại không linh hoạt chút nào vậy?”

Lão giả lúc này cùng với lúc trước như hai người khác nhau, cúi thấp đầu không nói lời nào.

Lá gan của lão bản kia dường như tăng lên, lại cười lạnh nói: “Ta đã nói rồi, ông sớm đã không còn là hiệp lĩnh gì đó rồi. Mau mau cút ra ngoài cho ta. Đừng ô uế tiệm của ta. Nếu như ông đói bụng thì ta có thể cho chút cơm ăn. Coi như ta tích chút âm đức.”

Chợt, lão giả kia đột nhiên ngẩng đầu lên. Lão bản dường như hơi ngẩn ra.

Lão giả từ từ đứng dậy. Ông ta đi tới trước quầy, nhìn kỹ một vài túi sơ oa.

Lão bản lùi về phía sau, lại rung giọng nói: “Ông... Ông muốn làm gì?”

Lão giả không đáp.

Lão bản lại lùi về sau. Mọi người ở ngoài cửa cũng an tĩnh lại.

Chợt, lão giả cầm lấy một túi lớn sơ oa kia, vung tay ném lên không trung. Nhất thời toàn bộ sơ oa rơi vãi đầy đất, mùi thơm tản ra bốn phía.

Lão bản giậm chân: “Kẻ điên chết tiệt kia, ta muốn bắt ông đến nơi của Phương tướng quân. Xem Phương tướng quân xử tử ông thế nào.”

Ông ta xông lên trước, túm lấy cánh tay lão giả kéo ra ngoài.

Lão giả đột nhiên cất tiếng cười to, để cho ông ta tùy ý kéo ra ngoài.

Tôi đứng ở bên cạnh cửa, lão giả kia bị lão bản liều mạng kéo ra ngoài, khi đi ngang qua tôi thì mái tóc dài che kín hai má bị thổi tung.

Tôi thấy rõ vết sẹo thật dài bên má trái kia.

Tâm niệm tôi khê động, không khỏi đuổi theo đến trước mấy bước, muốn xem lão bản sẽ đưa lão nhân kia đến nơi nào.

Lúc này mọi người ở cửa đã dần dần tản đi, tôi xuyên qua đám người đuổi theo hai người kia.

Lại thấy bọn họ đột nhiên dừng chân lại.

Tôi nhìn lại, chỉ thấy có một tướng quân trẻ tuổi mặc áo giáp trụ đang mỉm cười ngồi ở cửa hàng sáo, dường như có chút hăng hái lựa sáo.

Phía sau hắn, có năm binh lính đang đứng canh.

Lão bản kia ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống, kêu gào nói: “Phượng tướng quân, Phượng tướng quân phải làm chủ cho thảo dân. Lão già điên này lại tới cửa hàng của ta quấy rối, tổn hại rất nhiều được liệu thượng hạng của ta.”

Thì ra đó chính là Phượng Khải.

Chỉ thấy Phượng Khải hơi ngắc đầu, nhìn nhìn lão bản kia, lại nhìn nhìn lão giả đứng thẳng tắp bên cạnh ông ta, cười nói: “Chuyện người điên, không thuộc về quân ta trông nom.”

Lão bản kia dập đầu một cái, nói: “Tướng quân không biết, lão già điên này vốn là trong quân Tây Mẫn, còn là một hiệp lĩnh, không biết về sau lại phạm vào lỗi gì, lập tức bị hạ xuất xuống làm binh lính bình thường. Sau đó hắn luôn điên điên khùng khùng.”

Phượng Khải “À” một tiếng, nhìn lão giả kia một chút, trên mặt vẫn tươi cười như cũ.

Sau một lúc lâu, hắn hơi khoát tay, tiếp đó nói: “Mang tất cả bọn họ về.”

Lão giả kia vùng vẫy một cái, la ào lên: “Người muốn nhốt ta vào chỗ nào?”

Phượng Khải cười nói: “Không liên quan đến ông. Nhìn ông có vẻ là đói bụng mệt rồi, ta sẽ cho ông ăn ngon ngủ ngon, được không?”

Lão giả im lặng, tùy ý để binh lính áp giải đi. Trước khi đi, ánh mắt đột nhiên nhìn chăm chăm vào cây sáo trong tay Phượng Khải, sau đó thở dài.

Lão giả bị binh lính áp đi được vài bước, lại nghe thấy Phượng Khải đột nhiên nói: “Khoan đã.”

Hắn cầm sáo đi tới trước mặt lão giả, cười nói: “Ông cũng thích cái này?”

Lão giả hơi ngắc đầu lên, không đáp.

Phượng Khải nhìn chăm chăm ông ta trong chớp lát, lại hỏi: “Vết sẹo trên má trái của ông, làm sao mà có?”

Thân thể lão giả run lên, nhưng đôi môi vẫn khép chặt như cũ.

Phượng Khải thở dài một tiếng, đột nhiên chậm rãi nói: “Ta nghe người ta nói, ban đầu lúc thái tử điện hạ đóng giữ Tây Cương, bên cạnh hắn có một hiệp lĩnh thổi sáo rất hay. Thái tử điện hạ vô cùng tin tưởng ông ta. Hiệp lĩnh đó và thái tử điện hạ thường xuyên cùng nhau thổi sáo và thái tử điện hạ viết ca từ. Trong đó có một câu như vậy: ‘Hắn hải bạch cốt, sầu vân dã hồn, bất tri thiên lí kỷ quy khách...’”

Tôi nghe thấy liền ngẩn ra. Chỉ thấy lão binh kia dường như cũng ngẩn ra, rốt cuộc ông ta cũng quay đầu lại, nhìn Phượng Khải.

Phượng Khải khẽ mỉm cười, nâng tay lên khẽ vung, nói: “Mang đi.”

Binh lính áp giải hai người kia đi. Phượng Khải hơi dừng một chút, mới chậm rãi đi theo.

Tôi vẫn ngây người đứng cách đó không xa. Người đi đường qua lại như thoi đưa, hồi lâu tôi vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Một lúc lâu, tôi mới muốn xoay người rời đi.

Nhưng lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc ở phía sau.

Trong giọng nói kia lộ ra ý cười giải hoạt: “Nhậm Lan Châu?”

Tôi xoay người lại. Quả nhiên là hắn.

Chỉ thấy hắn khẽ lay động chiết phiến, trong ánh mắt là vẻ tự đắc, lại nói: “Ta nhìn hồi lâu, quả nhiên là người.”

55. Chương 55: Uy Hiếp

Editor: NanaTrang

Tôi chỉ đành cười nói: “Ra mắt Đại Nguyên soái.”

Cảnh Nhiên cười nói: “Đại Nguyên soái gì chứ, ta nghe xong lại thấy đau đầu. Người gọi ta Vương gia là được rồi.”

Hắn giương mắt nhìn về phía xa kia, nói: “Người để ý lão binh kia?”

Tôi còn chưa kịp trả lời thì hắn đã nói tiếp: “Hay là để ý đến đoạn ca từ thái tử ca ca viết mà Phương Khải mới đọc xong?”

Tôi cười nói: “Vương gia cần gì phải nói lời như vậy. Đã lâu rồi không thấy, biệt lai vô dạng?”

Hắn cười cười, nói: “Những lời này phải để ta hỏi người mới đúng. Nếu không phải trong lúc rảnh rỗi ta can thiệp trong nôm chuyện tổng thương, làm sao lại phát hiện vì một tổng thương nho nhỏ mới nhậm chức không bao lâu, Binh bộ lại đột nhiên chọn lỗi, cứ thế mà bãi chức một Tham tướng? Ta còn tưởng là ai có thể kinh động đến Binh bộ, khiến Phương Khải dụng tâm đem đám tổng thương tra xét một lần. Ha ha, thì ra lại là người.”

Bỗng nhiên, hắn khẽ vẫy tay, nhất thời từ trong góc đường có mấy thị vệ đi ra, bao vây tôi lại.

Trên mặt Cảnh Nhiên vẫn mang theo nụ cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi, nói: “Nhậm Lan Châu, đã lâu không gặp, chúng ta có thể ôn lại chuyện xưa một chút. Thế nào? Đi đến phủ của ta một chuyến chứ?”

P phủ Tây Cương Đại Nguyên soái nằm ở Tây Tuyền. Tây Tuyền ở phía Nam Tây Cương, cách Tây Mẫn rất xa. Tôi bị bọn họ áp lên xe ngựa, một đường lắc lư chậm rãi đi về phía Nam. Trên đường không dính chút giọt nước nào. Nhiệt độ ban ngày và ban đêm ở Tây Cương chênh lệch rất lớn, ban này mặt trời rất nắng, đợi đến lúc tới Tây Tuyền, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi.

Tôi cố chấp hất tay của thị vệ đang giữ lấy tôi ra, tự mình xuống xe ngựa.

Cảnh Nhiên đã sớm xuống ngựa, nhìn thấy ta xuống thì khẽ mỉm cười, nói: “Đọc đường đi cực khổ rồi.”

Tôi không đáp.

Những thị vệ kia còn muốn đi lên áp giải tôi, Cảnh Nhiên phát tay một cái, nói: “Ở chỗ này, chúng ta phải tiếp đãi khách cho thật tốt.”

Hắn bước lên trước một bước, cười nói: “Nhậm Lan Châu, mời.”

Tôi thông thả bước vào phủ Nguyên soái của hắn. Trong phủ ngược lại thanh thanh đạm đạm, thậm chí bố trí có chút khó coi.

Cảnh Nhiên vẫn tao nhã lễ độ dẫn tôi vào phòng trước ngồi xuống, sai tùy tùng đi hâm rượu và thức ăn đưa lên, nói: “Trên đường tới đây chắc hẳn là mệt rồi nhỉ? Ăn chút đồ ăn trước đi.”

Tôi cười nói: “Vương gia khách khí.”

Tôi tự nhiên uống rượu dùng bữa, không để ý tới hắn.

Cảnh Nhiên cũng không mở miệng, cứ thế mà ăn đồ ăn.

Chợt có người hầu vội vã bước nhanh đi vào, nhìn Cảnh Nhiên nói: “Khải tấu Đại Nguyên soái, Phương tướng quân Tây Mẫn có cấp báo.”

Cánh tay cầm ly rượu của Cảnh Nhiên hơi dừng một chút, nói: “Trình lên.”

Tôi cúi đầu không hề để ý tới.

Một lúc lâu, lại nghe thấy Cảnh Nhiên nói: “Người đi nói cho Phương tướng quân biết, lão già điên đó, tuyệt đối không thể lưu lại.”

Người hầu bước nhanh đi ra ngoài.

Rất cuộc tôi cũng ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Nhiên.

Hắn vẫn uống rượu như cũ, có lẽ là cảm nhận được tôi đang nhìn hắn, hắn cười nói: “Người thấy quyết định này của ta như thế nào?”

Tôi lắc đầu nói: “Đây là chuyện trong quân các người, tôi không muốn nhiều lời.”

Cảnh Nhiên cười nói: “Ta thay thái tử ca ca trừ đi lão già điên này. Ngày sau thái tử ca ca gặp ta, chắc hẳn còn phải cảm tạ ta đây.”

Tôi nói: “Các người và ông ta có thâm thù đại hận gì? Nhất định phải đưa ông ta vào chỗ chết?”

Cảnh Nhiên cười ha hả, quay đầu lại nhìn tôi một lúc lâu, mới nói: “Đúng rồi, ta ngược lại có chút lo lắng thái tử ca ca sẽ trách ta lòng dạ độc ác. Ông ta chỉ là một kẻ điên bị giáng chức, nhưng tốt xấu gì cũng nên bảo trụ lại tính mạng của ông ta. Ta cũng chỉ đưa tiễn lão già điên kia một đoạn đường, không cần ở Tây Cương này nữa chịu tội chịu khổ nữa. Nói cho cùng, đưa ông ta vào chỗ chết chính là ta.”

Hắn nói đến mạng người vậy mà không một chút để ý như thế, lời nói cợt nhả. Lòng tôi nảy lên một cỗ chán ghét, nghiêng đầu không thèm nhìn hắn.

Nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ như cũ, tôi hỏi: “Lão già điên đó... rốt cuộc đã phạm phải chuyện gì?”

Cảnh Nhiên có chút kinh ngạc nói: “Sao? Người không biết?”

Tôi chậm rãi lắc đầu một cái.

Hắn yên lặng một lát, mới nói: “Cái này cũng kỳ quái. Tính ra, khi đó người vẫn còn ở trong phủ thái tử, vì sao lại không biết chuyện này. Vừa nãy ta thấy người ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào lão điên kia, ta còn tưởng người cũng biết ông ta.”

Tôi và lão điên kia, chỉ từng có gặp mặt một lần. Đêm đó ông ta hát ca từ của Cảnh Thành nên tôi mới để ý đến ông ta.

Tôi không đáp lời. Bốn phía im lặng được một lát, đột nhiên Cảnh Nhiên vỗ một chưởng lên trên bàn, ly rượu ‘lách ca lách cách’ lăn xuống, sau đó nghe thấy Cảnh Nhiên cười ha ha: “Ta lại đánh giá cao người. Không ngờ thái tử ca ca lại giấu nhiều người bên cạnh hắn như vậy, ở Tây Cương đẩy ta vào hoàn cảnh này.”

Hắn dường như cười đến thở hổn hển, lại dứt quãng nói: “Ha ha, cũng không biết thái tử ca ca nghĩ như thế nào. Lão điên đó, vốn tinh thông thuật vu cổ. Thái tử ca ca thích ông ta như thế, chắc là muốn ở trong quân lén lút lút lút làm trận vu cổ gì đó, sau đó lại lo lắng bị phụ hoàng phát hiện, vội vàng cách chức ông ta, nhưng lại không giết ông ta, để cho ông ta ở trong quân đội Cảnh Nhiên ta yên tâm mà sống. Sau khi ta tới nơi này, lão điên đó không biết truyền tin tức gì đến trong cung.”

Mấy chữ cuối cùng, dường như hắn có chút cắn răng nghiền lợi.

Thì ra Cảnh Nhiên nhận định lão binh kia là thái tử phái tới tiềm phục ở trong quân hắn.

Tôi lắc đầu một cái, thở dài nói: “Vương gia, tôi thấy lão binh này chỉ hơi thông hiểu âm luật được thái tử nhìn trúng, nếu nói đến dò la tin tức gì đó,

56. Chương 56: Hồi Kinh

Editor: NanaTrang

Cảnh Nhiên phái thân tín của hắn - Cổ Nguyên tự mình đi theo ta. Đường bộ, tiếp tục đổi thành đường thủy, sau đó lại là một đường xe ngựa lắc lư. Cổ Nguyên tự mình lái xe. Rốt cuộc tôi cũng trở về kinh thành.

Sau khi tới kinh thành thì mặt trời đã lặn. Xe ngựa dừng lại ở cửa thành, chỉ nghe thấy quan binh giữ cửa quát lên: “Từ chỗ nào tới đây? Mấy ngày nay sau giờ Ngọ chỉ có thể ra khỏi thành chứ không thể vào thành. Các người không biết lệnh cấm hả?”

Ta ngồi ở trong xe, chỉ nghe Cổ Nguyên cười nói: “Chúng tôi từ trong kinh đi ra ngoài đến nông thôn thăm người thân, trên đường chậm trễ, kính xin đại nhân thông cảm bỏ qua cho.”

Bọn họ lại ở bên ngoài thì thăm một hồi, có lẽ Cổ Nguyên kín đáo đưa cho bọn họ một chút ngân lượng, lại nghe thấy giọng của vệ binh: “Mau vào đi. Không bao lâu nữa sẽ phải đóng cửa thành rồi.”

Trong lòng tôi cả kinh. Trong trí nhớ của tôi thì cửa thành này dường như chưa bao giờ đóng sớm như vậy. Nhưng nếu như lời nói trước đó của Cảnh Nhiên là thật, có thể thấy Kim Thượng quả thật bị bệnh nặng rồi.

Xe ngựa tiếp tục lắc lư đi về phía trước. Cảnh Nhiên thật sự là tổn sức suy nghĩ. Bên trong xe ngựa tôi đang ngồi này, màn rèm hai bên đều phủ kín, một cái rèm trước mặt cũng bị Cổ Nguyên gắt gao coi chừng. Trên đường đi, tôi hoàn toàn không nhìn thấy cảnh vật ngoài xứ, cũng không biết bọn họ muốn đưa tôi đi đến đâu.

Dọc đường đi vẫn không nói chuyện như cũ. Lúc đi đường Cổ Nguyên cực kỳ ít nói, trừ mỗi ngày ăn cơm đi ngủ sẽ dăn dò ta mấy câu, cần phải cẩn thận khắp nơi ra thì không còn câu dư thừa nào cả.

Không biết đi được bao lâu. Cổ Nguyên vén rèm lên, nói: “Đến rồi.”

Tôi xuống xe, bầu không khí trong lành phả vào mặt. Trong xe buồn tẻ quá lâu, nhất thời sáng khoái tinh thần.

Cổ Nguyên lại thúc giục: “Đi nhanh lên.”

Lúc này tôi mới nhìn thấy trước mắt còn có một con đường nhỏ, nhìn sơ qua dường như rất là quanh co ngoằn ngoèo. Đầu đường cực nhỏ, xe ngựa quả thật không thể đi qua được.

Tôi đi theo hần vài bước, đột nhiên hỏi: “Xe ngựa dừng ở chỗ này sao?”

Cổ Nguyên không quay đầu lại, vừa vội vã đi về phía trước vừa nói: “Lập tức sẽ có người đến dắt đi.”

Tôi tiếp tục đi cùng hần. Trên đường hai bức tường cao âm u tĩnh mịch, bầu trời trên đầu không có chút ngôi sao nào. Trước mặt mơ hồ không rõ, chỉ có thể loáng thoáng nhìn ra bóng dáng của Cổ Nguyên, sau đó đi theo sát lên.

Cũng không biết đi được bao lâu, chỉ thấy trước mắt mơ hồ lộ ra ánh nến, một người đang đứng ở phía trước. Cổ Nguyên bước nhanh về phía trước, hướng về phía người kia làm một cái vãi, nói: “Mang người đến rồi.”

Người nọ gật đầu một cái. Tôi đi đến gần trước, dưới ánh đèn ảm đạm, chỉ thấy người kia chừng hơn năm mươi tuổi, mặt trắng không râu, mặt mày hiền hoà.

Ông ta khoát khoát tay, Cổ Nguyên cung kính đứng ở một bên. Người nọ cẩn thận nhìn tôi đánh giá từ trên xuống dưới một phen, sau đó lại dùng tay ra hiệu để tôi đi theo ông ta.

Tôi nhìn một chút Cổ Nguyên, Cổ Nguyên nhìn tôi gật đầu một cái. Mặc dù tôi đầy bụng hồ nghi, nhưng lại không có biện pháp, đành phải đi theo người kia.

Đường nơi này ngược lại không chật hẹp như lúc nãy, con đường dần dần rộng rãi, nhưng vẫn không nhìn rõ lắm. Mọi nơi không có ánh sáng, chỉ có một cái giá nến ở trong tay người đi đầu trước. Dưới ánh nến lay động, tôi nhìn bóng của hai người lúc dài lúc ngắn.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ. Dọc theo con đường từ Tây Cương tới kinh thành này, phần lớn thời gian tôi đều ngây ngốc. Thẳng cho đến một ngày tìm nơi ngủ trọ, tôi thấy trên bên đồ viết mấy chữ “Tân Môn độ”, trong bụng thâm hiểu, đã sắp đến kinh thành rồi. Tâm đột nhiên cuồng loạn, nhưng tôi lại nghĩ không ra rốt cuộc là vì người nào vì chuyện gì.

Cho tới bây giờ, tôi cũng không biết Cảnh Nhiên muốn tôi vạn dặm xa xôi trở lại kinh thành là muốn đi gặp mặt ai, muốn đi làm cái gì. Cảnh Nhiên này là con hồ ly ác độc xảo trá, thật không ngờ hần tàn nhẫn như vậy, lợi dụng tính mạng một nhà họ Hạ để uy hiếp tôi. Hạ Dung có ân cứu mạng tôi, tôi chỉ có thể quyết tâm lên xe của hần, một đường vào kinh. Cho dù con đường phía trước mê loạn bất kham, không nhìn thấy rõ, tôi cũng không thể trốn tránh.

Dưới chân đi rất nhanh. Tôi cười thầm chính mình: Nhậm Lan Châu ơi Nhậm Lan Châu, lúc này người không nhìn thấy rõ thứ gì, lại còn dụng tâm quyết định phải đi làm chuyện này.

Người đằng trước luôn luôn im lặng. Ông ta chỉ dùng tay ra hiệu để cho tôi đuổi theo, rẽ trái rồi rẽ phải, hoặc là phải cẩn thận thêm đá dưới chân. Tôi gần như xem ông ta là một người câm.

Xuyên qua hành lang đá, lướt qua một tiểu viện, rốt cuộc người nọ cũng dừng chân ở trước một căn phòng nhỏ.

Ông ta tắt ánh nến, đi lên trước gõ cửa, lại nhẹ giọng kêu lên: “Mang người đến.”

Tôi nghe thấy giọng nói của ông ta thì đột nhiên cả kinh. Âm thanh kia cực kỳ lạnh lẽo.

Ông ta, là công công trong cung?

Cửa nhỏ ‘ken két’ một tiếng từ từ mở ra. Ánh sáng bên trong lập tức từ trong khe cửa phát tán ra.

Tôi bị ánh sáng bất chợt xuất hiện này làm đau cả hai mắt, trong bụng càng thêm kỳ lạ: ban nãy nhìn qua phòng nhỏ này hoàn toàn tối đen như mực, không có một chút ánh đèn nào, ai ngờ đến nơi này bên trong cửa lại sáng choang như thế.

Người dẫn đường quay đầu lại nhìn tôi, nâng tay ý bảo để ta đi vào trong.

Tôi dừng một chút, mới nhấc chân về phía trước. Tôi vừa đi qua cửa thì thấy người ở đằng sau đi tới đóng cánh cửa lại.

Bên trong phòng nhỏ quả nhiên là ánh sáng sáng choang. Bàn ghế đồ dùng không thiếu một cái nào, mặc dù đơn giản, nhưng liếc nhìn một cái liền biết sử dụng nguyên liệu thượng hạng, không phải là đồ vật của gia đình bình thường.

Tôi nhìn một chút, lúc này mới phát hiện có một người mặc trang phục thái giám đứng cạnh cửa, đang cúi đầu rủa mắt khoanh tay mà đứng. Người mở cửa để tôi tiến vào chính là hắn.

Trong phòng này, ngoại trừ tôi và hắn ra thì không còn người nào khác.

Tôi lại nhìn quanh bốn phía, thấy bên phải có một cánh cửa. Cánh cửa khép hờ. Tôi nhìn cửa một chút, lại quay sang nhìn thái giám hỏi: “Có thể đi vào không?”

Hắn ngẩng đầu thuận theo tay của tôi nhìn lại, gật đầu một cái, nhưng lại không nói chữ nào.

Tôi đi tới, đẩy cửa ra, chợt nghe thấy một mùi hương hoa sen đánh tới.

Trong lòng kinh ngạc, mùa này làm sao còn có hoa sen nở rộ?

Tôi lấy lại bình tĩnh, chỉ thấy bố trí của căn phòng này khác với căn bên ngoài, đồ dùng nhiều hơn không ít, nhưng cũng sang trọng thanh nhã như vậy.

Nhìn kỹ lại một lần nữa, nhất thời cả kinh. Một bên ở bên trong phòng, chính là gấm vóc cùng một màu, một cuộn dài từ trên đỉnh thả xuống, vải dệt lớn rủ xuống rơi trên mặt đất, tầng tầng chồng chất, thấp thoáng* lẫn nhau, lại càng lộ ra vẻ gấm vóc sáng mờ bắn ra bốn phía, chói lọi rực rỡ. Gấm vóc đa dạng thanh u tinh xảo, tất tất mê hoặc lòng người. (* hai bên vừa che đậy vừa làm nổi bật nhau)

Góc phòng có một cái vạc to bằng sứ, mới nhìn hình như là quân sứ, cái vạc thay đổi rực rỡ sáng đẹp, bảy màu chiếu rọi, quý trọng bất phàm. Trong vạc có ba đóa hoa sen duyên dáng yêu kiều, lung lay sinh động, mùi thơm thấm người.

Một người đang đứng bên cạnh vạc sứ, đưa lưng về phía tôi, dường như đang tỉ mỉ thưởng thức hoa sen.

Trên người bà ta mặc trang phục nữ quan, màu đen trầm tĩnh thâm u. Tôi liếc mắt một cái liền đã nhận ra đó là trang phục nữ quan chính tứ phẩm.

Trong thiên hạ, trừ bên cạnh Hoàng đế trong hoàng cung ra, sẽ thấy không nữ quan chính tứ phẩm nào nữa.

Mà nữ quan tam phẩm của Đại Cảnh ta, bốn triều cũng chỉ có một vị kia.

Tôi nhẹ giọng nói: “Nhậm Lan Châu, thỉnh an Thu bà bà.”

Rốt cuộc bà ta cũng quay đầu lại, dáng vẻ của bà ta vẫn như cũ sau khi tôi đi, ánh mắt hiền hoà, khẽ mỉm cười, nhìn tôi khẽ gật đầu một cái, nói: “Một đường cực khổ.”

Tôi cười nói: “Lúc trước nghe phân phó của Diên Trú Vương Cảnh Nhiên, dọc theo đường đi đều suy nghĩ rốt cuộc đến kinh thành cần phải gặp người nào.”

Tôi dừng một chút, đón nhận ánh mắt của bà, rồi lại nói tiếp: “Nhưng không ngờ, người Diên Trú Vương phân phó tới gặp, lại là mẫu thân của Diên Hỉ Vương Cảnh Phi, Thu bà bà người.”

Bà ta cười một tiếng, nói: “Người quả nhiên thông minh.”

57. Chương 57: Gặp Lại

Editor: NanaTrang

Tôi ha ha cười nói: “Ai có thể ngờ tới, lúc này Diên Hỉ Vương và Diên Trú Vương thế nhưng cũng có cấu kết như thế.”

Thu bà bà cười nói: “Cái này thì người nói sai rồi. Phi Nhi không hề biết chuyện ta và Cảnh Nhiên trù mưu.”

Tôi nói: “Nhưng hẳn biết người là mẹ của hẳn.”

Thu bà bà nói: “Phi Nhi hiếu thuận với ta, chỉ tiếc trước mặt người khác, nó không thể hiếu thuận với ta như vậy.”

Dường như bà có chút thất thần. Tôi lại hỏi: “Cảnh Nhiên có một mẹ ruột được sủng ái, vì sao còn phải cầu trợ người?”

Thu bà bà cười lạnh nói: “Người thông minh như thế, nên đoán ra được.”

Thật sự tôi có chút đoán được.

Mẫu thân của Cảnh Nhiên mặc dù làm quý phi, nhưng thế lực nhà mẹ lại yếu, hoàng thượng chỉ cho bà ta vị trí sủng phi cao cao tại thượng, nhưng lại không cho bà ta một chút thế lực chánh trị nào. Ngay cả hai đứa con trai của bà, Cảnh Nhiên và Cảnh Chỉ, cũng chỉ phong cho chức quan có tiếng mà chẳng có miếng nào, chỉ là về sau, bởi vì tình hình Tây Cương không rõ, Cảnh Thành lại bình chân như vại cho nên mới để cho Cảnh Nhiên lấy được vị trí Đại Nguyên soái Tây Cương.

Nhưng hiện nay, hoàng thượng bệnh nặng, vị trí thái tử tranh đấu ngày càng kịch liệt. Trước có Cảnh Phi bị hạ ngục trong kinh, sau có Tây Cương cung cấp khó nự, tình hình của Cảnh Nhiên tất nhiên là nguy hiểm.

Hắn không có cái gì có thể tin được, huynh đệ Cảnh Chỉ của hắn lại càng không thể nhờ vả.

Cho nên Thu bà bà và hẳn mới cùng liên lạc với nhau.

Tôi nói: “Các người phí hết tâm tư kéo tôi trở về kinh thành, rốt cuộc là muốn tôi làm chuyện gì?”

Thu bà bà nói: “Người không cần hoang mang, chuyện này đối với người mà nói, là chuyện vô cùng dễ dàng.”

Khi bà ta nói lời này cũng không nhìn vào tôi, mà chỉ chơi đùa với hoa sen nở rộ kia.

Bà đột nhiên giương mắt lên, nhìn nhìn tôi, thở dài nói: “Tối nay người ở lại chỗ này trước đi. Ngày mai, người phải đi gặp thái tử.”

Tôi cười lạnh nói: “Chuyện đơn giản chỉ cần đi gặp hẳn như vậy mà cần phải đổi toàn bộ mạng người của Hạ gia. Khoản mua bán này, Nhậm Lan Châu quả thực là có lỗi rồi.”

Ánh mắt của Thu bà bà thần nhiên, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng: “Chuyện thế gian, rốt cuộc có lợi hay không có lợi, ai mà có thể biết được. Chỉ có hai loại làm hay không làm thôi.”

Tôi cười nói: “Trước kia Lan Châu bị hoàng hậu phạt, Thu bà bà thường hay khuyên bảo tôi. Khi đó Lan Châu đã cảm thấy, Thu bà bà hiểu rất nhiều chuyện, thật sự rất khâm phục Thu bà bà ngài. Tối nay lại nghe thấy lời nói này của Thu bà bà, thì càng thêm bội phục bội phục.”

Thu bà bà khẽ hừ một tiếng, nói: “Đêm đã khuya. Ta hồi cung trước. Tối nay người ngủ ở chỗ này. Người yên tâm, bên ngoài phòng này đều có người coi chừng, có thể bảo vệ một đêm an ổn.”

Bà ta nhẹ nhàng đi qua người tôi rồi khỏi căn phòng.

Tôi ngồi xuống ở cạnh giường, chạm vào nơi tay có thể chạm tới, lúc này cảm thấy cái giường nhỏ này nhìn như bình thường, kì thực chần nệm cực kỳ sang trọng, thậm chí vượt qua đồ vật trong phủ thái tử. Thu bà bà chỉ là một nữ quan tam phẩm, thế nhưng ở trong kinh thành lại có một nơi như vậy. Tôi suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không giải thích được.

Ngày mai, tôi phải đi gặp thái tử.

Bỗng nhiên trong đầu lại vang vọng lên những lời nói lúc này của Thu bà bà. Ban này ngược lại không cảm thấy, lúc này bốn bề vắng lặng, ngồi một mình ở trên giường, đột nhiên, từng câu từng chữ kia đều giống như quanh co, sau đó dần dần xen lẫn hiện ra, đến cuối cùng trong tai đều là tiếng vang bén nhọn, sau đó lại dần dần diễn biến thành nổ vang, giống như tiếng chuông chùa chiền âm âm va chạm sườn núi bốn phía, lại giống như từng trận gió núi, thổi cây cỏ trong núi rừng nghiêng đổ bốn phương tám hướng.

Từng câu từng chữ kia cuối cùng đều biến thành cái đỉnh ngoan cường găm cán từng tắc một chui vào trong lỗ tai tôi.

Ngày mai. Gặp. Thái tử.

Tôi nghĩ đến thời khắc kia, từ lúc từ biệt trong Hộ bộ cho đến bây giờ rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu ngày tôi và hắn không gặp mặt nhau. Đường như tôi tận lực không đi tính những ngày đó. Tôi nhớ lại lần gặp mặt Cảnh Nhiên ở Tây Cương kia, là chuyện hơn một tháng trước. Ta nhớ chuyện từ biệt tiểu công tử của Ngô Tham tướng là hơn hai tháng trước. Ta nhớ chuyện cùng cả nhà Hạ Dung trốn khỏi Miên thành là hơn nửa năm trước.

Thậm chí tôi còn nhớ đêm hôm Cảnh Phi say rượu ở Miên thành, là chuyện hơn mười tháng trước.

Thế nhưng, lần cuối cùng tôi và thái tử gặp mặt, rốt cuộc là lúc nào? Đã bao lâu rồi?

Trên giường nhỏ có chăn gấm, tôi chậm rãi tới gần, dùng chăn gấm bao bọc lấy mình. Lúc này tôi mới phát hiện cả ngày hôm nay tôi chưa ăn cơm, trong bụng không ngừng biểu tình đòi ăn.

Tôi ngồi một lát sau đó mới ra khỏi phòng. Vị thái giám lúc này giơng mắt lên nhìn tôi.

Tôi khàn khàn giọng nói: “Tôi đói bụng.”

Hắn hơi ngó ra, sau đó đi ra ngoài. Không bao lâu liền đem một chén cơm, hai đĩa thức ăn, còn có một bình rượu nóng.

Tôi ngồi xuống liền ăn. Từng miếng cho vào miệng, tỉ mỉ chậm rãi đem cơm và thức ăn ăn hết. Lúc này mới cảm thấy có chút khát nước, sau đó cầm bầu rượu lên trực tiếp uống vào trong miệng.

Rất tốt, Nữ Nhi Hồng thượng hạng.

Một bầu rượu xuống bụng, lúc tôi đứng lên thì chợt có chút lão đảo.

Tiểu thái giám kia dường như muốn đi qua đỡ tôi.

Tôi nhìn hắn cười một tiếng, khoát khoát tay, nói: “Không sao không sao. Tôi đi ngủ. Người cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, tôi không để ý tới hắn, tự mình đi đến phòng trong.

Tôi gục ở trên chăn gấm. Chăn gấm thật sự rất mềm mại, tôi chôn sâu mặt ở trong đó.

Ngày mai. Gặp. Thái tử.

Một thanh một tiếng lại nổ vang lần thứ hai, trời đất bắt đầu xoay tròn.

Hai tay tôi kéo chần gắm, bọc chặt hai lỗ tai. Đường như âm thanh kia không vang vọng ở trong đầu tôi nữa, mà là từ bên ngoài truyền tới. Tôi chỉ cần che kín hai lỗ tai, thì sẽ không bao giờ nghe thấy chúng nữa.

Thế nhưng cũng uống công.

Tôi lật người, dùng chần gắm bọc chặt thân thể lại. Nhưng tại sao, tôi đã ở trong chần gắm mà vẫn phát run?

Tôi cuộn tròn hai chân, trái tim dường như bị co rút lại, sau đó một trận đau thắt dữ dội kéo tới.

Có thể là ban nãy ăn nhiều đồ ăn quá, dạ dày bắt đầu khó chịu.

Tôi từ từ co người lại, dựa vào vách tường.

Thì ra đây là sự thật. Ngày mai, tôi phải đi gặp hấn rồi.

Tôi luôn luôn lừa gạt chính mình. Trên đường đi tôi có chút dự cảm, nhưng cũng tự nhủ, đây chỉ là ảo giác lúc mơ hồ không rõ, không phải là sự thật.

Nhưng vào giờ phút này, Cảnh Nhiên, Hạ Dung, Cảnh Phi, Thu bà bà, dường như tôi đều không nhớ rõ. Giống như bọn họ không phải là nguyên nhân khiến tôi ngàn dặm xa xôi trở lại kinh thành.

Đau đớn kịch liệt lại đánh tới một lần nữa, tôi lại co rúc vào góc tường.

Dường như phủ thái tử quen thuộc lại hiện ra trước mắt, thư phòng phủ thái tử.

Cảnh Thành ho nhẹ mấy tiếng, sau đó chậm rãi nói: “Nha đầu, người đang xem cái gì đó?”

Ta nhắm chặt hai mắt lại.

Cảnh Thành. Cảnh Thành.

Biệt lai vô dạng?

Trời sáng ngày thứ hai, tôi bị đánh thức dậy. Mấy người mặc trang phục cung nữ đợi tôi rửa mặt xong liền đẩy tôi lên một chiếc xe ngựa. Tôi nhìn nhìn, xe ngựa này cũng giống như xe ngựa lúc vào kinh thành, đều che đầy rất kín.

Ta vừa lên xe ngựa không bao lâu, đột nhiên cảm thấy mơ màng một trận, lúc này mới phát giác bên trong xe có một mùi thơm lạ lùng, trong lòng cảm thấy không ổn, nhưng không kịp suy nghĩ thì đã ngất đi.

Đợi lúc tôi tỉnh dậy, thì phát hiện mình đang ở trong sương phòng cũ nát. Bên trong phòng mạng nhện mọc lan tràn. Tôi ngồi ở trên mặt đất lạnh lẽo, hai tay hai chân đều bị trói lại.

Không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng bước chân tới gần. Tôi lại nghiêng tai nghe một lát, phát hiện có người đến gần căn phòng bên cạnh.

Sau đó tôi nghe thấy một giọng nói: “Thái tử điện hạ.”

Tôi ngừng thở.

Tiếp theo chính là giọng của Cảnh Thành: “Mạnh đại nhân, tất cả vẫn thuận lợi?”

Giọng nói kia gần trong gang tấc, nhưng cũng rất xa rất không chân thật.

Mạnh Khách nói: “Đêm qua nhận được mật báo ở Tây Cương. Đều theo như bố trí lúc trước của thái tử điện hạ, tất cả sắp xếp ổn thỏa. Xin thái tử điện hạ yên tâm.”

Cảnh Thành nói: “Người cực khổ rồi.”

Mạnh Khách nói: “Vì thái tử điện hạ làm việc, hạ quan cúc cung tận tụy, muôn lần chết cũng không chối từ.”

Mạnh Khách, quả nhiên là người của Cảnh Thành.

Lại nghe thấy Cảnh Thành nói: “Nhậm Lan Châu, ở Tây Cương có khỏe không?”

Tôi nghe thấy tên của mình, hơi ngẩn ra.

Mạnh Khách nói: “Nhậm đại nhân ở Tây Cương vẫn khỏe. Chỉ là mấy ngày gần đây dường như ru rú ở trong nhà, người của chúng ta nói, không nhìn thấy Nhậm đại nhân ra ngoài.”

Mạnh Khách gọi tôi là “Nhậm đại nhân”? Tôi nhớ lại vẻ mặt châm chọc của hắn ở Miên thành, đều khinh thường gọi tôi là “Nhậm Lan Châu”.

Cảnh Thành lại nói: “Có biết chuyện gì xảy ra?”

Mạnh Khách nói: “Không biết rõ lắm. Nhưng thái tử yên tâm.”

Cảnh Thành dường như thở dài: “Người vì chuyện của Lan Châu, cũng cực khổ rồi.”

Mạnh Khách nói: “Điện hạ.”

Cảnh Thành cắt đứt lời của hắn: “Người giúp ta đưa ‘Tam túy phù dung’ cho Lan Châu, thật là mất không ít thời gian. Ta thật sự nên cảm ơn người thật tốt.”

Tam túy phù dung? Là Cảnh Thành đưa?

Tôi chưa phục hồi lại tinh thần, đã nghe Mạnh Khách nói: “Điện hạ ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Vì điện hạ phân ưu, là điều hạ quan nên làm. Điện hạ xem nhẹ thân thể, tự mình đến Tây Cương xa xôi như vậy, chỉ để ngắm nhìn Nhậm đại nhân từ xa. Thần thấy cũng vô cùng cảm động. Kỳ thật về việc này thần làm việc vô cùng nóng vội rồi, khiến Ngô Tham tướng còn tưởng rằng có cơ hội để leo lên, để Nhậm đại nhân đi làm tổng thương gì đó, ngược lại với ý nguyện của chúng ta để Nhậm đại nhân mai danh ẩn tích sống một cuộc sống bình thường.”

Cảnh Thành nói: “Họ Ngô đó bị cách chức, coi như cho hắn một bài học.”

Yên tĩnh một lát, lại nghe Mạnh Khách nói: “Chỉ tiếc.... Chỉ tiếc tất cả chuyện này điện hạ đều không muốn cho Nhậm đại nhân biết. Nhậm đại nhân, có lẽ vẫn đang oán giận điện hạ.”

Cảnh Thành nói: “Oán giận? Hắn là hận ta chứ. Hận không thể róc xương lóc thịt ta.”

Mạnh Khách kêu lên: “Điện hạ.”

Một lát sau, Cảnh Thành mới nói: “Hiện tại ở Tây Cương chắc là dần dần ấm áp rồi.”

Mạnh Khách chậm rãi nói: “Vâng. Nghe nói đã vào hạ rồi, không lạnh lẽo như mùa thu đông nữa.”

Lại yên lặng một lát, nghe Cảnh Thành nói: “‘Hãn hải bạch cốt, sấu vân dã hồn’. Dù sao Tây Cương cũng không phải là nơi người ở. Người phải phải người tử mị nhìn xem, nếu như Lan Châu... Lan Châu nằng nặt lại muốn rời khỏi Tây Cương, đi đến nơi khác, cần phải lập tức cáo lại với ta.”

Lại nghe thấy dường như hắn thở dài, nói: “Cho dù, cho dù sau này ta mất đi, người cũng phải thay ta chăm sóc cho nàng thật tốt.”

Mạnh Khách gọi một tiếng: “Điện hạ.” Sau đó là tiếng nước nở của hắn.

Cách một bức tường lắng tai nghe, tôi sớm đã lệ rơi đầy mặt.

Cảnh Thành.

Tất cả chuyện này rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao người phải năm lần bảy lượt muốn giết tôi? Lại muốn năm lần bảy lượt phái người chăm sóc tôi?

Vì sao người đến Tây Cương, nhưng lại không đến gặp tôi. Chỉ giả dạng làm người khác tặng hoa phù dung cho tôi để giải sầu ?

Cảnh Thành, cuối cùng người vẫn là Cảnh Thành của tôi, nhưng lại không còn là Cảnh Thành của tôi.

Sương mù dày đặc này, phân định hai chúng ta, từng phần từng phần mà kéo chúng ta ra. Thậm chí tôi không có cách nào hỏi thăm người. Sự xuất hiện của tôi, ở tại bên cạnh người, nhất định là sẽ gây trở ngại

đến chuyện quan trọng của người, cho nên người phải nằm lần bảy lượt đẩy tôi ra, nhưng lại vụng trộm đứng một bên nhìn tôi.

Nước mắt chảy xuống. Cho đến khi bốn phía không còn âm thanh nào nữa, xung quanh mới trở nên mơ hồ.

Hồi lâu sau, lại có tiếng người nhẹ vang lên, là Cảnh Thành cùng Mạnh Khách rời đi.

Tôi muốn mở miệng khóc, lại phát hiện dường như thuốc người ta hạ lúc này đã phong bế âm thanh của tôi. Tôi không thể phát ra tiếng được.

Lại một lát sau, cửa được mở ra. Khóe miệng Thu bà bà mang theo ý cười chế nhạo đứng ở cửa.

58. Chương 58: Cầu Phật

Editor: NanaTrang

Tôi bị vứt trong một ngôi miếu đổ nát ở ngoài vùng đồng bằng hoang dã. Khi tôi tỉnh lại, đầu vẫn còn mờ mịt. Tôi nhớ là tôi bị người ta đánh một gậy bất tỉnh.

Tôi còn nhớ người cuối cùng tôi nhìn thấy trước khi hôn mê là Thu bà bà.

Trên khuôn mặt bà đầy sự mỉa mai.

Tôi nhìn ra bên ngoài, bầu trời đen kịt, bên trong miếu yên tĩnh không tiếng động. Hai tay của tôi vẫn bị trói như cũ.

Tôi khẽ co hai chân lại. Sau đó, nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vun.

Người mới đến tổng cộng có hai tên, đều là một thân áo đen, lại dùng miếng vải đen che mặt. Một tên trong đó nhìn tôi một cái, kéo giọng nói lạnh lạnh, quay đầu nhìn tên còn lại nói: “Không sai.”

Tên còn lại gật đầu một cái. Người kia bước tới trước kéo tôi dậy, nhỏ giọng nói: “Đi mau.” Sau đó từ phía sau lưng đẩy tôi một cái.

Tôi bị hất đẩy lao đảo một cái. Hai chân ê ẩm tê dại, không cất bước nổi. Bọn họ không hài lòng, vì vậy lại đẩy tôi.

Đi tới cửa, tôi liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa, người nọ lại nói: “Lên xe.”

Tôi lên xe, người kia từ đầu đến cuối đều không nói một lời nào cùng ngồi trong xe với tôi, tên còn lại thì ngồi ở phía trước đánh ngựa.

Xe ngựa chậm rãi đi vào. Người ngồi chung vẫn im lặng như cũ. Không biết đi bao lâu thì xe ngựa dừng lại. Người đánh xe vén màn xe lên.

Người ngồi chung nhảy xuống xe. Tôi cũng xuống xe. Hai tay bị trói mất linh hoạt, lúc xuống xe thiếu chút nữa là té ngã, may mà người nọ đưa tay ra đỡ tôi xuống.

Tôi khàn giọng nói: “Đa tạ.”

Người nọ vẫn không ư hử gì, buông tôi ra, quay đầu liền đi về phía trước.

Lúc này tôi mới phát hiện trước mặt tường cao nguy nga.

Tôi kinh hãi nói: “Hoàng cung?”

Người nọ lập tức đi về phía trước. Tên còn lại vẫn lạnh lạnh cuống họng nói: “Đi mau, đi mau.”

Tôi nhanh chóng đuổi theo. Không biết là cửa cung nào, nhưng đi rất lâu lại ngay cả bóng dáng của một thủ vệ cũng không thấy.

Tôi đang kinh ngạc thì nghe thấy phía trước có người quát: “Người nào? Đứng lại.”

Người có giọng nói lạnh lạnh vội vàng tiến lên, từ trong lòng ngực móc ra thứ gì đó, nhìn qua hình như là một cái lệnh bài, đưa cho thủ vệ kia xem.

Thủ vệ kia nhìn một chút, vẫn nói: “Đã qua giờ Hợi*, bắt luận kẻ nào cũng không thể ra vào nội cung. Hai vị lại mặc y phục dạ hành, còn mang theo một người có thân phận không rõ lai lịch, xin thứ cho ta. . . .” (* khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm)

Hắn còn chưa nói hết, người vẫn luôn luôn im lặng từ đầu đến cuối kia tiến lên trước, dường như vén khăn che mặt của mình lên.

Thủ vệ kia vừa thấy, lập tức lui qua một bên, cúi thấp đầu.

Người kia vẫn mang khăn che mặt như cũ, tiếp tục đi về phía trước.

Tên còn lại “Hừ” nhẹ một tiếng, nhìn thủ vệ nói: “Thông minh một chút.” Sau đó gọi tôi chỉ chỉ về phía trước.

Tôi chỉ đến hoàng cung có mấy lần, nhưng đi tới đi tới, con đường trước mắt bắt đầu thay đổi đến vô cùng quen thuộc.

Cung Vĩnh Khang. Cung Vĩnh Khang của hoàng hậu.

Tôi bỗng nhiên ý thức được cái gì, cẩn thận nhìn chằm chằm vào bóng lưng người của người vẫn không hề lên tiếng kia.

Tôi bước nhanh về phía trước, gọi ông ta: “Văn công công.”

Ông ta hơi dừng một chút, ngừng bước lại, quay đầu. Dưới ánh trăng ảm đạm, tôi nhìn thấy ánh mắt trong suốt của ông ta.

Ông ta nói: “Đi thôi. Toàn bộ sau này hãy nói.”

Tôi đi theo ông ta tiến vào điện. Hương Phật ở cung Vĩnh Khang vẫn trước sau như một, trầm lắng bao phủ xuống.

Rốt cuộc ông ta cũng lấy khăn che mặt xuống. Sớm đã có tiểu thái giám đến nghênh đón, nói: “Văn công công, hoàng hậu đang chờ người.”

Văn công công ngoắc ngoắc tay với tôi, tôi đi theo của hắn vào nội thất.

Hoàng hậu thiên triều Đại Cảnh đang ngồi ở chỗ đó, châu Phật trên tay vẫn như cũ. Tôi nhớ lần cuối cùng tôi nhìn thấy bà ta, là ở trong phòng giam Hộ bộ, bà ta nói với tôi, không có sự cho phép của bà ta, bắt luận kẻ nào cũng không thể giết chết tôi.

Tôi nhớ Mạnh Khách từng nói, hoàng hậu và thái tử cãi nhau, cũng bởi vì hoàng hậu không để cho tôi chết.

Tôi nhìn sang hoàng hậu, dưới ánh đèn chói lọi trong cung Vĩnh Khang, tôi nhìn thấy hai bên tóc mai của bà có điểm trắng. Ánh mắt của bà ta thẳng tắp bắn tới, giống như nhìn chằm chằm vào mặt tôi, nhưng lại giống như kỳ thật không có nhìn tôi, chỉ là lướt qua ta, nhìn đi nơi khác.

Bốn phía yên lặng không tiếng động. Văn công công lui ra đứng ở một bên.

Rốt cuộc, bên môi hoàng hậu hiện lên nụ cười: “Nhậm Lan Châu, người còn sống.”

Giọng nói của bà rất nhỏ, mấy chữ cuối cùng gần như tôi không thể nghe thấy.

Tôi khẽ mỉm cười, gật đầu một cái, nói: “Vâng, tôi vẫn còn sống.”

Bà ta chậm rãi gật đầu một cái: “Tốt. Tốt. Tốt.”

Một chữ ‘tốt’ cuối cùng dường như pha lẫn với nụ cười mà phát tán ra. Ngay sau đó bà ta cất tiếng cười to lên. Bà ta cười rất kịch liệt, cả người run rẩy, châu Phật bị bà ta nắm chặt ở trên tay, thuận theo thân thể của bà ta không ngừng lắc lư.

“Ha ha ha...., Nhậm Lan Châu, người còn sống.”

Bà ta đột nhiên đứng lên, bỏ nhào tới. Bà ta vọt tới trước mặt tôi, chột vươn tay dùng sức nắm lấy bả vai tôi. Mười đầu ngón tay nhọn của bà ta dùng mười phần sức lực bấm vào.

Tôi bị bà ta bấm đau. Tôi kinh ngạc mà nhìn nhìn bà ta.

Sắc mặt của hoàng hậu tái nhợt, khuôn mặt gầy nhom, hai mắt lõm sâu. Hai mắt của bà ta lóe ra ánh sáng khác thường. Bà ta nở nụ cười nhưng trong tiếng cười lại xen lẫn với tiếng khóc nức nở, dường như mang theo tuyệt vọng cuồng loạn.

“Người còn sống!”

Bà ta lại hô một tiếng, dùng sức lắc lắc tôi, sau đó, bà ta đột nhiên dừng tay, lại đột nhiên đẩy tôi ra.

Tôi bị bà ta đẩy thiếu chút nữa là té xuống đất.

Bà ta hồ hững đi qua tôi, lao đảo đi về phía trước.

Tôi nhìn theo bóng dáng của bà ta, chỉ thấy hoàng hậu đi tới trước bàn thờ Phật của bà, đột nhiên ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống.

Bà ta kêu lên: “A di đà Phật! Nàng còn sống! Nàng thật sự vẫn còn sống!”

Bà ta cúi người xuống, dùng sức đập đầu liên tục.

Đầu tóc của bà ta rối loạn, trâm cài đồ thả tán lác. Châu Phật trên tay bà ta thuận theo mỗi cái đập đầu cũng nặng nề chạm xuống mặt đất.

Bịch! Bịch! Bịch!

Một cái. Hai cái. Ba cái....

Từ đầu đến cuối bà ta không có ý định ngừng lại.

Tôi nghe thấy Văn công công hô lên: “Nương nương.”

Ông ta vọt tới đỡ lấy hoàng hậu, muốn ngăn cản bà ta tiếp tục đập đầu. Ông ta kêu gào nói: “Nương nương, người không thể. Người cần phải bảo trọng phượng thể.”

Hoàng hậu tựa như ngư ngẩn, bà ta quay đầu lại. Nụ cười vẫn còn ở trên môi, ánh mắt bà ta tán loạn. Dường như bà ta đang nhìn Văn công công, lại dường như không phải đang nhìn ông ta.

Bà ta nhẹ giọng nói: “Văn An, người biết không? Nàng ấy còn sống! Nhậm Lan Châu còn sống!”

Văn công công kêu gào nói: “Đúng, nàng ấy còn sống. Ta biết người vui mừng, cũng biết trái tim đang treo lên của người cuối cùng cũng hạ xuống hơn phân nửa. NhưngNhưng người phải bảo trọng phượng thể.”

Hoàng hậu si ngốc nói: “Bảo trọng...phượng thể?”

Văn công công nói: “Đúng vậy, trên đất lạnh lẽo, nương nương, người mau mau đứng lên đi.”

Hoàng hậu được Văn công công kéo lên, chậm rãi đứng dậy, lại đột nhiên quỳ xuống.

Bà ta nhìn tượng Phật, nói: “Văn An, Phật chủ Bồ Tát, bọn họ sẽ không gạt ta?”

Văn công công thở dài, nói: “Nương nương, bọn họ sẽ không lừa gạt ngài. Thành tâm của người cảm động trời đất, bọn họ nhất định sẽ không lừa gạt người, nhất định sẽ giúp người.”

Hoàng hậu lắc đầu một cái, nói: “Văn An, người đang gạt ta. Ta mắc phải nhiều nghiệp chướng như vậy, ông trời nhất định sẽ hung hăng trừng phạt ta.”

Văn công công lại quỳ xuống, nói: “Nương nương, người ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Lòng của người, nô tài đều hiểu. Ông trời cũng hiểu.”

Hoàng hậu không nói một lời. Văn công công lại từ từ kéo bà ta đứng dậy.

Dưới sự dìu đỡ của Văn công công, hoàng hậu ngồi lại trên ghế.

Bà ta hơi cúi đầu, lẳng lặng ngồi đó, không hề nhúc nhích.

Văn công công lui sang một bên. Tôi nhìn ông ta một chút, chỉ thấy mặt ông ta đầy nước mắt.

Ta kinh ngạc nhìn tất cả chuyện này, trong lòng mê mang không hiểu gì. Ký ức trước đây đổ ập xuống. Tôi nhớ nội điện này, mỗi lần tôi bị hoàng hậu trách phạt, những lần đó bà ta đều chế giễu nói móc. Trong mắt tôi, cho tới bây giờ hoàng hậu đều là người cao cao tại thượng, lạnh lẽo cay nghiệt. Cùng với người lúc này như hai người khác nhau.

Bà ta vẫn không ngẩng đầu lên. Văn công công cũng chỉ cúi đầu lau lệ.

Lại qua rất lâu, đột nhiên một cung nữ vội vàng đi vào, tâu nói: “Nương nương, thái tử điện hạ. . . .”

Nàng ta còn chưa dứt lời, chỉ nghe thấy tiếng bước lộn xộn chân truyền đến, chi chít dày đặc, nhưng trong nháy mắt đều đồng loạt dừng lại ở cửa điện.

Người nọ tới.

Hắn đi tới. Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước. . . .

Hắn đến gần, đi qua, đi tới phía trước.

Tôi nhìn thấy vạt áo màu vàng đỏ của hắn, hoa văn quen thuộc. Tôi nhìn chăm chăm vào những hoa văn kia, nhìn đến khi tôi cảm thấy hai mắt phát đau, giống như bị kim châm đâm vào vậy.

Tôi nhắm hai mắt lại.

Sau đó, bên tai tôi cuối cùng không còn những tiếng vang ù ù đó nữa, rốt cuộc bắt đầu cũng có thể dần dần nghe thấy giọng nói của hắn.

“...Mẫu hậu, xin cho phép nhi thần mang Nhậm Lan Châu đi. . . .”

“Bịch” một tiếng, hình như là châu Phật của hoàng hậu rơi xuống đất, “Con, con muốn mang nàng đi đâu?”

Cảnh Thành cười lạnh nói: “Còn có thể mang đi đâu? Dĩ nhiên là đại lao Hình bộ?”

Hoàng hậu nói: “Ta, ta không cho phép con mang nàng đi. Nàng không đi đến chỗ nào cả, chỉ ở chỗ này, ở chỗ này của ta.”

Dường như bà ta nổi điên, nặng nề vỗ lên tay vịn ghế ngồi.

Cảnh Thành lạnh lùng nói: “Mẫu hậu. Nhậm Lan Châu đã bị định tội. Hơn nữa, lúc trước nàng vượt ngục trốn đi, tội thêm một bậc. Hộ bộ đã không giam được nàng. Hiện tại nhi thần muốn nhốt nàng vào đại lao Hình bộ, nghiêm ngặt trông chừng, bất luận kẻ nào cũng không thể đến gần nàng.”

Tôi suy nghĩ mê loạn. Tất cả những gì tôi nghe được vào lúc sáng, bây giờ cũng với tất cả ở chỗ này lẫn lộn cùng một chỗ.

Tôi mở mắt ra, Cảnh Thành đang đứng ở trước mặt tôi. Bóng lưng quen thuộc, xiêm áo quen thuộc. Tất cả của hắn đều đối với tôi vô cùng quen thuộc.

Nhưng mà âm thanh của hắn, tại sao lại lạnh lẽo như thế, dường như chưa từng nghe thấy qua?

Không. Không. Tôi đã từng nghe qua. Là ngày tôi bị giam ở Hộ bộ, lúc hắn lạnh lùng ném xuống những lời nói đó, giọng điệu của hắn, giống y chang bây giờ.

Hoàng hậu đứng lên, nói: “Thành nhi! Con muốn ép mẫu hậu sao?”

Cảnh Thành làm một cái lạy, nói: “Nhi thần không dám. Nhi thần chỉ muốn nhắc nhở mẫu hậu một câu nói, thiên triều Đại Cảnh ta từ lúc khai quốc cho tới nay, tổ tông đã định ra quy củ rồi, hậu cung không được tham gia vào chính sự. Lúc trước Nhậm Lan Châu phạm phải tội lớn, chính là tội nàng mắc phải khi còn làm nữ quan. Tuy Nhậm Lan Châu là nữ quan, nhưng án cũng liên quan đến việc chính trị. Mẫu hậu mặc dù là hoàng hậu cao quý, nhất quốc chi mẫu, nhưng không thể vi phạm vào tổ huấn hậu cung không được tham gia vào chính sự. Nhi thần, kính xin mẫu hậu nghĩ lại.”

Hắn nâng cao giọng lên.

Hoàng hậu cười lạnh nói: “Hay ột câu hậu cung không được tham gia vào chính. Hay ột thái tử.”

Bà ta cười to nói: “Văn An, Văn An, người mau đến nhìn xem! Nhìn xem bốn cung sinh dưỡng ra một nhi tử tốt! Nhi tử tốt!”

Bà ta cầm lấy ly trà bên cạnh, ‘bịch’ một tiếng ném xuống.

Ly trà nhất thời bể thành mảnh vụn, mảnh vụn văng tứ tung.

Có cung nữ cả kinh kêu lên: “Thái tử điện hạ.”

Chỉ thấy Cảnh Thành chậm rãi nâng ống tay áo lên, nhẹ nhàng lau gò má bên trái một chút, sau đó lại rũ tay xuống.

Dường như tôi nhìn thấy trên ống tay áo của hắn có dính chút máu tươi.

Cảnh Thành lại nói: “Nhi thần kính xin mẫu hậu lần nữa, cho phép nhi thần mang Nhậm Lan Châu đi nhốt vào đại lao Hình bộ. Nhưng nếu mẫu hậu vẫn cố ý không đồng ý như cũ, nhi thần cho người đến đợi ngay ở ngoài cửa. Chỉ cần nhi thần ra lệnh một tiếng, như vậy sẽ không thể theo ý của mẫu hậu. Nhi thần cũng không muốn chịu trách nhiệm tội danh bất hiếu.”

Hoàng hậu cười lạnh nói: “Khá khen ột thái tử ở trước mặt mẫu hậu của mình ra vẻ ta đây! Thái tử của thiên triều Đại Cảnh ra, thật là uy phong! Thành nhi, con thừa dịp phụ hoàng con bị bệnh nằm ở trên giường rồng, cứ như vậy mà xem thường bề trên, bất trung bất hiếu, phạm thượng tác loạn?”

Cảnh Thành lạnh lùng nói: “Nhi thần không dám.”

59. Chương 59: Tuyệt Tình

Editor: NanaTrang

Tôi bị người của thái tử kéo ra khỏi cung Vĩnh Khang.

Hoàng hậu muốn xông lên ngăn cản, nhưng lại bị thị vệ thái tử mang tới vây quanh.

Thái tử bước nhanh đi ra cửa, cao giọng hạ lệnh: “Giữ nghiêm cung Vĩnh Khang, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào. Nếu như có người làm việc thiên tư*, một khi phát hiện, chém!” (* vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp)

Cung Vĩnh Khang nhất thời hỗn loạn thành một bầy. Cung nữ thái giám cũng mù mịt không biết làm sao.

Văn công công chạy đến, kêu lớn: “Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ!”

Thái tử đưa lưng về phía ông ta, nói: “Văn công công, ta hiểu biết rõ người muốn nói gì. Mời người trở về đi. Bất luận lí do thoái thác nào, đều không hữu dụng.”

Hắn dẫn đầu mọi người, giải tôi đi.

Quả nhiên tôi bị ném vào trong đại lao Hình bộ. Không biết là phòng giam nào của Hình bộ, hình như phòng giam này chỉ nhốt một mình tôi.

Tôi bị đẩy mạnh vào trong, hắn cũng đi theo tiến vào, sau đó phát phát tay.

Bọn thị vệ liền yên lặng lui ra ngoài.

Rốt cuộc, rốt cuộc, chỉ còn lại hai người. Tôi và hắn.

Ánh mắt đụng nhau.

Hắn mím chặt môi, nhìn chằm chằm vào tôi. Trong mắt hắn xẹt qua một tia bi thương kỳ dị.

Tôi nhìn hắn, giống như đã trải qua thiên sơn vạn thủy, dường như đã qua mấy đời, rốt cuộc tôi cũng xuyên qua thủy triều lạnh như băng, lâu như vậy, mệt đến thế, mờ mờ ảo ảo vô thường như vậy. Tôi đều không e ngại, tôi cố gắng chống đỡ, vì giờ khắc này, có thể đứng ở trước mặt hắn một lần nữa.

Bởi vì chính miệng hỏi hắn một câu như vậy:

“Tại sao?”

Thân hình hắn hơi nhoáng lên. Ánh mắt của hắn không di chuyển một tấc nào, chỉ là một chút bi thương trong mắt hắn bị tôi nhìn thấy lúc này cũng biến mất sạch sẽ.

“Cái gì?”

Hắn nhỏ giọng, không sóng không gió.

Bên môi của tôi hiện lên ý cười, lại hỏi một lần nữa: “Tại sao?”

Hắn im lặng.

Tôi nhìn hắn: “Tôi biết, ngày đó ở Miên thành, người gây đàn trên Mi hồ chính là ngươi. Tôi biết, ngày đó ở Tây Cương, người đưa hoa phù dung cho tôi chính là ngươi. Thế nhưng, ngươi lại năm lần bảy lượt muốn độc sát tôi, ngươi lại muốn nhốt tôi ở chỗ này. Ngươi giành lại tôi từ ở trong tay hoàng hậu. Tất cả những chuyện này đều là vì cái gì? Thái tử điện hạ?”

Cảnh Thành! Cảnh Thành! Tất cả những chuyện này là vì sao? Vì sao ngươi lại muốn tôi hận ngươi như thế? Tiếp đó, sau khi biết những gì ngươi làm cho tôi ở Miên thành và Tây Cương, lại yêu ngươi như vậy?

Rốt cuộc hắn cũng mở miệng: “Những chuyện này, ngươi nghe được từ chỗ nào? Ở nơi nào? Là người nào sắp xếp ngươi ở nơi đó nghe được?”

Tôi sững sờ.

Hắn mỉm cười: “Ngươi không thể nói đúng không? Như vậy ta cho ngươi biết. Ngươi nghe được ở trong một tòa nhà gọi là ‘Mai trạch’ từ phủ thái tử của ta đi về phía Tây ba dặm.”

Hắn cười: “‘Mai trạch’ kia cách phủ thái tử của ta xa như vậy....Nhậm Lan Châu, ngươi không ngờ đúng không, ta muốn tìm Mạnh Khách nói chuyện, tại sao không ở trong phủ thái tử, lại cố tình chạy đến nơi đó?”

Tôi giống như đang trôi lơ lửng ở không trung, nhìn mình đứng ở trước mặt của Cảnh Thành, khó tin mà nhìn vào hắn và mình. Đường như tôi nghe thấy mình hỏi: “Cái gì?”

Hắn “ha ha” cười một tiếng, nói: “Lúc ấy khi ta và Mạnh Khách nói đến kế sách này, Mạnh Khách vẫn chưa yên tâm, nói Nhậm Lan Châu ngươi là một người thông minh như thế, làm sao sẽ dễ dàng bị lừa như vậy? Nhưng ta nói với hắn, Nhậm Lan Châu này, người khác không biết, ta còn không biết sao?”

Hắn bước lên phía trước, cười nói: “Luôn luôn có một vài người chưa từ bỏ ý định, muốn lấy án của ngươi viết một bài văn* lớn đẩy ta vào chỗ chết. Mặc dù ta có tai mắt, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không biết kẻ địch trong cung rốt cuộc là người nào. Ha ha, ai biết kẻ địch còn nóng lòng hơn so với ta, bọn họ lại nhin không được dùng ngươi làm mồi nhử. Cũng tốt, ta liền tương kế tựu kế, diễn trò ở trước mặt ngươi và bọn họ. Trong lúc ta và Mạnh Khách nói chuyện cũng đã thương lượng xong. Lúc chúng ta nói chuyện cũng biết rõ các ngươi đang nghe ở bên ngoài.” (* dựa vào một việc nào đó để rêu rao, thổi phồng lên)

Hắn ha ha cười nói: “Đúng, là ta theo ngươi đến Miên thành, lại cùng ngươi đến Tây Cương. Nhưng như vậy thì sao? Ta đi Miên thành cũng chỉ là vì đi thăm dò Cảnh Phi. Cảnh Phi và ngươi đều cho rằng mình may mắn, lại có thể chạy trốn ra khỏi phòng giam Hộ bộ? Nhưng lại không biết rằng là chính ta muốn để cho ngươi chạy trốn, bởi vì muốn nhìn rõ xem rốt cuộc là ai lợi dụng án của ngươi hãm hại ta. Ha ha, ngược lại câu được con cá lớn Cảnh Phi này, đào ra không ít chuyện ở Miên thành của hắn. Thật tốt, khi đó ta ngàn dặm xa xôi đi đến Miên thành một chuyến, mặc dù khổ cực nhưng ngược lại không hề uống phí chuyến này chút nào. Về phần Tây Cương,” Trong nháy mắt hắn cup mi xuống, “Về phần Tây Cương, ta cũng chỉ là đi Mạc Bắc lấy chút sơ oa, thuận đường nhìn xem Cảnh Nhiên ở Tây Cương đang giở mảnh khoe gì. Nhưng lúc đó lại nảy lên lòng tham, nghĩ đến có thể sử dụng ngươi một chút. Nếu không phải ta tặng hoa cho ngươi thì Cảnh Nhiên làm sao có thể dễ dàng phát hiện tìm được ngươi, sau đó lại vọng tưởng dùng ngươi tới kinh thành giở trò, làm hại ta lần nữa?”

Tôi lui về phía sau, chống lên vách tường.

Hắn nhất quyết không buông tha, chăm chú nhìn vào tôi, giống như muốn nhọc nhãi tôi: “Những lời ta và Mạnh Khách nói với nhau, thật đúng là nhiều khẩu nan bối. Nói thật, khi đó, có mấy lời căn bản ta không tiện nói thêm, nhưng mà, ha ha.”

Hắn thu tiếng cười lại.

Tôi đột nhiên sợ hãi. Đường như đoán được cái gì. Tôi sợ hắn sẽ tàn nhẫn mà nói ra khỏi miệng.

Nhưng hắn vẫn mở miệng. Trên môi hắn nở ra nụ cười nhạt: “Người, quả nhiên, vẫn tin tưởng sao?”

Lạnh lẽo từng chút từng chút tràn xa, cắn xé, gặm nhấm, kim châm muối xát đến thấu xương, ăn đến tận xương tủy.

Toàn thân tôi lạnh như băng, sợ mình cứ như vậy mà ngã xuống.

Tôi không thể, ngã xuống ở trước mặt hắn.

Hắn lại tiến tới gần một bước. Hai mắt hắn không có chút gợn sóng nào, nhưng ý cười bên môi hắn lại tăng lên: “Nhậm Lan Châu, người —— cứ như vậy mà tin tưởng ta?”

Tôi vẫn còn ở giữa không trung, nhìn mình sao? Nhìn mình đã dùng hết tất cả hơi sức, chỉ muốn dựa vào mặt tường này, không thể để mình ngã xuống.

Mặt tường lạnh như băng này cuối cùng lại thành chỗ dựa đáng tin cậy nhất ở trong thời khắc này, ở trong cuộc sống bao la này.

Sau đó, cuối cùng tôi cũng khôi phục lại chút sức lực.

Tôi cũng cười. Tôi biết rõ mình đang cười, bởi vì tôi cảm thấy khoe môi của mình cuối cùng cũng có thể giương lên.

Hắn nhìn tôi. Nụ cười trên môi hắn biến mất. Ánh mắt của hắn bắt đầu thay đổi, trở nên bén nhọn như dao, lưỡi dao rét lạnh, dường như muốn đâm thủng tôi, đem từng tắc từng tắc liên tiếp xé ra.

Tôi dựa vào tường, hắn từ trên cao nhìn chăm chăm vào tôi, dường như muốn giẫm nát tôi ở dưới chân, nghiền thành bụi đất, tiếp tục giương tay lên, một chút cũng không lưu tình.

Thì ra ở trong lòng hắn, tôi giống như là một hạt bụi hèn mọn có thể tùy ý trêu đùa.

Tôi chậm rãi mở miệng, nói: “Đúng, tôi đã từng tin tưởng người như vậy. Nhưng từ nay về sau, sẽ không bao giờ nữa.”

Nụ cười bên khoe môi hắn lại giương lên, vô cùng nhợt nhạt. Hắn híp mắt lại, lông mi che kín ánh mắt.

Giọng nói của hắn an ổn chậm rãi: “Từ nay về sau? Làm sao còn có từ nay về sau.”

Mấy chữ cuối cùng của hắn giống như không còn hơi. Hắn kịch liệt ho khan, đau đớn ngồi xổm xuống, sau đó, thế nhưng lại ho ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi dần dần nhỏ giọt trên cổ khô, máu đỏ vô cùng chói mắt. Tờ máu dính dính, nhìn thấy mà ghê người.

Thị vệ của hắn đi lại đây. Có một người dìu đỡ hắn.

Hắn không nhìn tôi. Hắn chỉ mò mẫm hai tay bắt lấy người đó, ngo ngoáy đứng dậy, sau đó khàn khàn nói: “Đi.”

Đám thị vệ ôm lấy hắn rời đi.

Gần đến cửa lao, hắn đột nhiên nắm khung cửa, khàn khàn giọng nói: “Không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không thể đến gần Nhậm Lan Châu. Trông coi nghiêm ngặt, không được sai sót.”

Từng câu từng chữ lạnh lẽo, một chút tình cảm cũng không có.

Thị vệ thấp giọng đáp một tiếng “Vâng”.

Hắn đỡ lấy tường, không nhúc nhích. Một lát sau, cửa tù ‘rầm’ một tiếng vang lên.

Rốt cuộc hấn cũng rời đi.

Tôi chậm rãi ngồi trên mặt đất. Tôi biết rõ khí lực của mình, lúc này liên tục dựa vào tường, tôi mới có thể cười, mới có thể nói, từng câu từng chữ đều tiêu hao hết toàn bộ khí lực trong cơ thể tôi.

Tay của tôi đang phát run, tôi nắm cổ khô trên đất, nắm chặt bọn chúng vào trong lòng bàn tay, nhưng vẫn phát run.

Cổ khô thô ráp không chịu nổi, lòng bàn tay của tôi đau đớn không chịu nổi, nhưng tôi dường như hoàn toàn không nhận ra.

Tôi đang phát run, tôi muốn xiết chặt răng. Mặc dù chung quanh không có ai, nhưng tôi lại không thể khóc.

Tôi sẽ không bao giờ rơi lệ nữa.

Tôi nắm cổ khô rất chặt, giống như muốn nắm nát bọn chúng vậy, sau đó xen lẫn với máu thịt ở cùng một chỗ.

Tấu khúc khuynh tâm trên Mi hồ, trên mặt hồ tiếng đàn du dương, là khúc hấn tấu cho tôi. Trong khúc này đều là từng ly từng tý chuyện cũ và tình cảm của hai chúng tôi.

Hoa phù dung đầy sân ở Tây Cương, dịu dàng ngọt ngào, hấn vì tôi mà chọn lựa, để cho tôi tán gẫu an ủi tịch tịch, mùi hoa và ảnh hoa.

Nhưng đều là âm mưu của hấn. Hấn bày ra tầng tầng lớp lớp lưới, sau đó tầng tầng lớp lớp bao bọc tôi lại. Tôi bị hấn tùy ý lợi dụng, dắt tới kéo đi, một chút tôn nghiêm cũng không có.

Nơi này thật sự là quá lạnh rồi.

Tất cả tình cảm, khổ sở, triền miên, vui mừng, bi ai, bất đắc dĩ của mười mấy năm qua đương nhiên đều là trò đùa. Hấn có thể chỉ cần dùng một câu mỉa mai, là có thể tiêu hủy hết toàn bộ trò đùa tan thành mây khói.

Nhậm Lan Châu, thì ra người căn bản không nên có nhiều tình cảm như thế.

Tôi cười lên, tôi nghe thấy tiếng cười của mình.

Nhậm Lan Châu, người, thật rất buồn cười.

60. Chương 60: Bức Vua Thoái Vị

Editor : NanaTrang

Giờ Dần, tiếng gõ canh vừa qua, tôi liền bị một người đánh thức từ trong giấc mộng.

Toàn thân ông ta mặc y phục dạ hành, âm thanh thô cứng: “Mau dậy đi, đi theo ta.”

Mặc dù ông ta nhỏ giọng, nhưng khẩu khí kia cũng khiến cho tôi lập tức nhớ đến người đó.

“Lão Trương đầu, là ông?!”

Ông ta nhíu nhíu mày, gạt đầu một cái, dùng một chìa khóa mở xiềng xích của tôi ra, sau đó kéo tôi một cái đi ra khỏi cửa lao.

Tôi lão đảo bị ông ta đẩy đi về phía trước, ở chỗ rẽ nhìn thấy lính canh ngục nằm ngổn ngang trên mặt đất. Một người khác cũng là một thân y phục dạ hành, nhìn thấy bọn tôi ra ngoài thì gạt đầu một cái, sau đó vượt qua người trên đất, kéo cửa chính ra.

Tôi đi tới cửa, đột nhiên nói: “Tôi không đi. Các người muốn mang tôi đi đâu?”

Lão Trương đầu nói: “Người cần phải sống, không cần hỏi nhiều.”

Tôi cười lạnh nói: “Mỗi lần như vậy đều không rõ ràng, tôi không cam lòng.”

Lão Trương đầu “Hừ” một tiếng: “Hình bộ đã hạ lệnh, giờ ngo ba khắc ngày mai người sẽ bị vắn trảm. Người còn không đi?”

Trong giọng nói của ông ta lộ ra nóng nảy cùng tức giận.

Tôi đành phải tạm tời tin tưởng, ông ta lại từ sau lưng đẩy tôi một cái, sau đó nói: “Triệu huynh, chúng ta đi mau.”

Bọn họ kéo tôi đi. Bên ngoài đại lao Hình bộ là một con đường nhỏ tĩnh lặng, hoàn toàn đen kịt. Lại có ba người đang chờ ở nơi đó.

Lão Trương đầu kéo tôi chạy bộ đến trước mặt bọn họ, hỏi: “Thế nào?”

Một người trong đó nói: “Chín cửa đều đã đóng hết. Không có thủ lệnh của Đình đại nhân, không được ra vào chín cửa.”

Đình đại nhân? Đình Hữu Bình bộ? Nhạc phụ của thái tử?

Lại có một người nói: “Quân đội Phong doanh và Tiểu doanh cũng bị Đình đại nhân thay quân rồi.”

Phong doanh và Tiểu doanh, là hai chi quân đội cách kinh thành gần nhất. Trừ Ngự Lâm quân và Cẩm vệ quân, kinh thành yên ổn liền nắm giữ Phong doanh và Tiểu doanh trong tay.

Căn cứ vào điểm này, từ khi thiên triều Đại Cảnh ta khai quốc cho đến nay, Phong doanh và Tiểu doanh, một chi là do hoàng thượng tự mình trông coi, một chi khác là do Bình bộ kể cả thái tử cùng nhau trông coi. Hôm nay, hai chi quân đội này, đều đang ở trong tay Đình Hữu.

Lão Trương đầu gạt đầu một cái, nói: “Nếu như thế, chúng ta đi tới cửa Tây Lâm.”

Họ Triệu kia hỏi: “Vì sao? Phong doanh và Tiểu doanh, chia ra cửa Sùng Lễ gần phía Nam và cửa Đức Quảng ở phía Bắc. Nếu bọn họ đã ở trong tay Đình đại nhân, chúng ta cần phải ra khỏi thành, vì sao không đi hai cửa này, lại cố tình đi về phía cửa Tây Lâm phía Tây?”

Lão Trương đầu nói: “Đình Hữu này âm hiểm xảo trá. Trước khi đi, chủ nhân đã dặn đi dặn lại, muốn chúng ta ở lâu thêm một chút.”

Đám người còn lại cũng lên tiếng: “Vâng”

Bọn họ ôm lấy tôi lập tức xuất phát.

Đường phố kinh thành yên lặng không một tiếng động. Gió đêm gào thét, cuộn cuộn nổi lên mảnh vụn lẻ tẻ trên đất, lại tàn phá bờ bãi mà ném bọn chúng lên không trung. Cửa sổ mỗi nhà đều khép chặt, chỉ có lá cờ vải của cửa hàng bị gió to cuộn lên, phản phát đánh vào trong vách tường.

Một đội lính tuần tra chạy bộ đi tới. Chúng tôi trốn ở một bên. Chỉ nghe thấy binh lính cầm đầu nói: “Mọi người cần phải cẩn thận hết sức, không được bỏ qua đám người khả nghi nào.”

Chúng tôi chờ bọn họ chạy đi, lúc này mới cẩn thận đi ra khỏi chân tường, tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên lại gặp phải một đội binh lính, đội này chạy nhanh hơn so với đội lúc nãy, khiến cho chúng tôi thiếu chút nữa là né tránh không kịp, thật may bóng đêm nồng đậm, bọn họ không phát hiện ra.

Bọn họ đột nhiên dừng lại, tiếp đó nghe thấy một người nói: “Vương Đại Quý, người dẫn một đội đi đến nơi của Trương đại nhân ở Tri Giác viện, nhất định phải bảo đảm Trương đại nhân vào triều đúng giờ. Lý Tam, người dẫn một đội đi chỗ của Hà đại nhân ở Lại bộ, cũng cần phải bảo đảm hôm nay Hà đại nhân vào triều.”

Hai binh lính đáp một tiếng, cho nên bọn họ phân tán thành hai nhóm, chia ra hai hướng khác nhau chạy đi.

Vì sao triều hội ngày hôm nay lại quan trọng như thế. Chẳng những giữ nghiêm chín cửa, còn điều quân đội ở ngoại ô tới, hơn nữa còn trông coi nghiêm ngặt các văn võ bá quan?

Ở trên triều hội ngày hôm nay, bọn họ đề phòng ai? Bảo vệ ai? Bao vây ai?

Giết ai?

Lúc này tôi mới ngẫm lại lời nói lúc nãy của Lão Trương đầu.

Đám người Lão Trương đầu dường như là cùng một phe với Đinh Hữu?

Tôi nhớ ở Miên thành, Cảnh Phi có nói qua, lúc ấy hãm hại thái tử, chính là Cảnh Phi hãm. Như vậy lúc hãm hại thái tử, rất có khả năng là Cảnh Phi và Đinh Hữu.

Tôi vội kéo lão Trương đầu: “Cảnh Phi, bây giờ hắn đang ở nơi nào?”

Lão Trương đầu vừa vội đi, vừa nói: “Hôm qua, đột nhiên Vương Gia bị điều khỏi đại lao Hình bộ, hiện tại không biết tung tích.”

Chẳng lẽ, thái tử đã phát hiện chuyện Đinh Hữu làm ra?

Nhưng cho dù hắn đã nhận ra thì sao. Ban nãy đám người lão Trương đầu đã nói rồi, chín cửa và hai doanh kinh giao đều ở trên tay Đinh Hữu.

Kinh thành lớn như thế, quyền thế này kinh sợ người trong thiên hạ, giờ khắc này đối với Đinh Hữu mà nói, dường như sớm đã là dễ như trở bàn tay.

Chỉ đợi đến khi bắt đầu lâm triều, bách quan vào triều.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới ngày hôm trước hoàng hậu nói: Kim thượng đã bị bệnh nặng.

Tiết mục sẽ trình diễn ngày hôm nay, có lẽ chính là một màn thái tử bức vua thoái vị. Thái tử bức vua thoái vị, lưu đầy Đinh Hữu, cũng là hoàng tước tại hậu*.

[* nằm trong câu ‘đường lang bỏ thiên, hoàng tước tại hậu’ (bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau) => thành thành ngữ châm biếm những người chỉ lo quyền lợi trước mắt, bất chấp tai họa ở phía sau; ếch ngồi đáy giếng; thấy lợi tối mắt; cũng có thể ví dụ: người có lòng muốn ám toán người khác, lại không nghĩ rằng có người cũng ở trong bóng tối tính toán mình]

Tôi suy nghĩ dần dần rõ ra. Đột nhiên dừng chân lại.

Lão Trương đầu quay đầu lại, nói: “Người làm sao vậy?”

Tôi cười lạnh nói: “Lão Trương đầu, nếu như ông không nói cho ta biết vì sao ông phải cứu ta, tôi nhất quyết sẽ không đi cùng ông.”

Lão Trương đầu nói: “Người không đi? Chẳng lẽ người muốn chết ở trong đại lao? Giờ ngọc canh ba bị vấn trảm?”

Tôi lạnh lùng nói: “Nếu các ông không chế thái tử, nếu các ông cố ý muốn cứu tôi, tất nhiên có bản lãnh buộc thái tử thả tôi ra. Trừ phi, các ông muốn dùng tôi để đổi lấy Cảnh Phi?”

Tôi nhớ hoàng hậu cũng không muốn tôi chết.

Lão Trương đầu nhìn chăm chăm vào tôi. Những người khác cũng tụ lại tới đây, bao vây chặt xung quanh tôi.

Lão Trương đầu “Hừ” một tiếng, nói: “Người cho rằng chỉ dựa vào người, là có thể đổi được một mạng của Vương gia nhà ta?”

Ông ta thở dài, nói: “Nói thật cho người biết, Đinh đại nhân căn bản không biết chúng ta cứu người, chủ nhân nhà ta cũng không biết, chỉ là lúc trước Vương gia đã dẫn dò ta, muốn ta sau này phải bảo vệ người. Cho nên ta mới dẫn theo thân tín của Vương Gia, liệu chết đến đại lao Hình bộ cứu người.”

Họ Triệu kia cũng mở miệng nói: “Cô nương, người không cần phải đa nghi. Nếu chúng tôi thật muốn gạt người đi cùng chúng tôi, sau đó lợi dụng cô nương, vậy ban nãy chúng tôi sao có thể nói cho người biết, hiện tại Vương Gia sống chết không rõ không biết tung tích?”

Lão Trương đầu lại nói: “Chủ nhân có đại ân với chúng tôi, cho nên chúng tôi tất nhiên lấy cái chết tương báo. Mưu đồ của chủ nhân, chúng tôi cũng liệu chết tham dự. Nhưng chủ nhân muốn xử trí người thế nào,

chúng tôi mặc kệ, chúng tôi chỉ nghe theo Vương gia. Vương gia để chúng tôi bảo vệ người, chúng tôi đều đã thề chết sẽ giữ lời hứa, nếu không chết không có chỗ chôn.”

Tôi nhẹ giọng nói: “Người nói chủ nhân, là Hạ Dung, hay là Thu bà bà?”

Trong mắt Lão Trương đầu lóe lên một tia dịu dàng và bất đắc dĩ: “Là Đại tiểu thư.”

Ông ta thở dài, nói: “Thực không dám dấu diếm, hôm nay chủ nhân quả thực để cho ta dẫn huynh đệ đi đại lao Hình bộ mang đi người. Ta lo lắng chủ nhân sẽ gây bất lợi cho người, cho nên cướp trước một bước, hạ mê những huynh đệ kia, mang theo những người khác ta tin tưởng. Người yên tâm, ta đã đồng ý với Vương gia, tất nhiên sẽ bảo vệ người chu toàn, bình an đưa người ra khỏi thành.”

Tôi khẽ mỉm cười, nói: “Đa tạ. Đi thôi.”

Gió càng lúc càng lớn. Sắc trời cũng đã dần dần sáng lên. Bước chân của chúng tôi càng thêm vội vã.

Tôi hiểu tâm tư của bọn họ. Bọn họ muốn trước khi trời sáng đưa tôi ra khỏi thành. Nếu không, sau triều hội không lâu, trong triều đình, trong kinh thành, sau khi giương cung bạt kiếm, ngộ nhỡ khi đó Thu bà bà không thấy tôi tới, nổi lên lòng nghi ngờ, thông báo Đình Hữu phong tỏa chín cửa, nhất định tôi sẽ không ra được.

Cửa Tây Lâm của triều Đại Cảnh. Trọng binh canh giữ, trên cổng thành, cờ quạt ‘sọt soạt’ vang lên.

Lão Trương đầu đi lên trước, nhìn vệ binh giữ cửa nói: “Chúng ta là người của Đình đại nhân, có quân vụ khẩn cấp trong người, cần phải lập tức ra khỏi thành.”

Vệ binh kia nói: “Có thủ lệnh của Đình đại nhân không?”

Lão Trương đầu móc thủ lệnh ra, đưa cho hắn.

Vệ binh kia cẩn thận nhìn thủ lệnh một chút, lại nhìn nhìn chúng ta, gật đầu một cái.

Đang muốn vội vàng đi qua, lại nghe thấy có người ở một bên kêu lớn: “Khoan đã! Không thể cho đi!”

Tôi quay đầu nhìn lại.

Một tướng lĩnh trẻ tuổi mặc quân trang, mặt như quan ngọc, bên môi mang theo nụ cười, thần thái nhàn nhã, nhưng ánh mắt lại như kiếm.

Là Phương Khải, Phương Khải dưới trướng của Cảnh Nhiên ở Tây Cương.

Hắn chậm rãi bước tới đây, nói: “Lấy thủ lệnh của Đình đại nhân ra cho ta nhìn xem.”

Vệ binh kia đưa thủ lệnh cho hắn.

Phương Khải liếc một cái, nói: “Thủ lệnh quả thực là tự tay Đình đại nhân, nhưng, thủ lệnh này, lúc này đã không dùng được.”

Tôi sửng sốt.

Chỉ nghe lão Trương đầu nói: “Làm sao có thể? Hôm nay chín cửa đều đóng, chỉ có thủ lệnh trong tay Đình đại nhân là cho phép đi qua. Tầm này lại chính là thủ lệnh của Đình đại nhân, vì sao không để cho chúng ta đi qua?”

Phương Khải cười nói: “Vì đảm bảo an toàn kinh thành ngày hôm nay, Đình đại nhân đã hạ lệnh ở giờ Dần, chỉ có thủ lệnh ngài ấy viết sau giờ Dần, mới có hiệu lực.” (giờ Dần : từ 3 giờ đến 5 giờ sáng)

Hắn mỉa mai cười nói: “Thủ lệnh này của các người, là viết sau giờ Dần?”

Lão Trương đầu nói: “Người, người không phải ở cửa Tây Lâm. Cửa Tây Lâm là do Phong đại nhân trấn giữ, Phong đại nhân ở đâu?”

Phương Khải cười ha hả, nói: “Phong Vũ hẳn mang lòng gây rối, ngày hôm nay đã sớm bị bắt đi, thay thành Phương mô tiếp nhận chức vụ, ông, không biết?”

Hắn vừa dứt lời, thu nụ cười lại, vung tay phải lên:

“Bắt lại.”

61. Chương 61: Thiên La

Editor: NanaTrang

Chúng tôi bị giam trong căn phòng nhỏ ở trên cổng thành, ở đây có thể nghe rõ ràng toàn bộ tiếng vang ở dưới cổng.

Tiếng nói chuyện xột xột xoạt xoạt của thủ vệ, cũng rất rõ ràng.

Trong kinh thành, trong hoàng cung, trong triều đình, có phải lúc này binh nhung tương hướng, thành vương bại khấu*?

(* việc quân cùng một hướng, thắng làm vua thua làm giặc)

Tôi đột nhiên nghĩ, tôi ở bên Cảnh Thành gần ấy năm, tân tân khổ khổ muốn giúp hắc vương ổn định mưu cầu vị trí trên điện Kim Loan đó, nhưng mà, bản thân tôi ngay cả vị trí đó trông như thế nào, cũng không biết được.

Thật là buồn cười quá.

Tôi nhìn sang bên cạnh. Ban này Lão Trương đầu mới ác đấu với bọn họ một phen, trên người có vài chỗ bị trọng thương, máu chảy kinh tâm.

Bọn họ cứu tôi từ trong đại lao Hình bộ ra, tất nhiên rất giỏi võ công.

Tôi lại nhìn Phương Khải đứng ở trước phòng. Hắn đưa lưng về phía chúng tôi, nhìn về phương xa. Phương xa đó có thể nhìn thấy hoàng cung, mái cong tường đỏ.

Hắn cũng coi như là một người thông minh lỗi lạc. Còn có cả Mạnh Khách.

Nhiều người vốn dường như chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng hôm nay đều vì người của bọn họ mà dấn thân vào tranh đoạt vị trí trong điện Kim Loan, liều mạng cho đến khi người chết ta sống mới thôi.

Thực sự là buồn cười.

Tôi bỗng nhiên cười lên. Lão Trương đầu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ta.

Phương Khải cũng quay đầu lại, nhìn tôi.

Đinh Hữu. Cảnh Phi. Có lẽ còn có Cảnh Nhiên.

Tất cả bọn họ đều muốn đường lang bỏ thiên, hoàng tước tại hậu*, nhưng cũng có thể tất cả mọi người đều sẽ mưu kế tính toán tường tận, tự cho là thông minh. (* đã giải thích ở chương trước)

Tôi cười kịch liệt. Tôi nhớ chính mình cũng từng đưa thân vào trong cục diện như vậy.

Người kia, bây giờ vẫn còn ở trong cái cục này. Thắng thua khó dò.

Sau ngày hôm nay, cuối cùng giang sơn sẽ là của ai?

Hắn đã từng nói, đó là thứ hắn muốn. Mặc dù chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, hắn cũng muốn ngồi lên vị trí trên điện Kim Loan kia.

Bọn họ vẫn còn ở liều mạng chơi trò chơi này, tôi chỉ có thể đứng xa mà nhìn. Tôi có thể pha trò, có thể tức giận mắng, càng có thể thương hại.

Cười cười, tôi đột nhiên rơi lệ.

Những người này, rốt cuộc đều đang làm cái gì?

Có binh lính đi vào, quát lên: “Không cho cười.”

Lại nghe thấy Phương Khải chậm rãi nói: “Không cần mắng nàng.”

Binh lính kia ngăn người, vội vàng im miệng lui ra. Phương Khải đi tới, nói: “Có thể nói cho Phương mỗ biết, người đang cười cái gì hay không?”

Tôi không đáp.

Phương Khải lẳng lẳng nhìn tôi một lúc lâu, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên phía xa truyền đến tiếng ồn ào, tiếp theo nghe thấy có người kêu lớn dưới cổng thành: “Mau mở cửa thành, để chúng ta ra khỏi thành.”

Phương Khải lạnh lùng nói: “Các người có thủ lệnh của Đình đại nhân không?”

Người nọ kêu lên: “Chúng tôi chính là người nhà của Đình đại nhân, mau để chúng tôi ra khỏi thành.”

Phương Khải nói: “Không có thủ lệnh của Đình đại nhân, bất luận kẻ nào cũng không được ra khỏi thành. Phương mỗ chưa từng thấy qua người nhà của Đình đại nhân, đề phòng đừng bắt trặc.”

Nhất thời nghe thấy tiếng binh lính quát, có người chửi mắng: “Phương Khải, người là một gian tặc, là một tiểu nhân, uống công thúc thúc ta trọng dụng người như vậy.”

Dường như bọn họ bị áp giải đi.

Dưới cổng thành dần dần an tĩnh.

Lại không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe thấy trên bầu trời kinh thành, tiếng chuông đồng vang lên. Tiếng chuông đồng này kỳ lạ, bén nhọn khác thường.

Bên cạnh không biết tại sao có người cả kinh kêu lên: “Ồi? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi nghe ra đó là tiếng chuông “Việt chuông”. Việt chuông này ở phía bên phải của điện Kim Loan. Thiên triều Đại Cảnh ta, chỉ khi nào tiêu diệt quan thần phản bội nổi loạn mới đánh “Việt chuông” này, bày tỏ ý không được đi quá giới hạn.

Người nọ ban nãy nói: “Xảy ra chuyện gì? Không phải Đình đại nhân nói, phải chờ sau khi cứu Vương gia ra, mới có thể đánh Việt chuông này sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ Đình đại nhân hấn, động thủ trước?”

Lão Trương đầu mím chặt môi, không nói một lời.

Chẳng lẽ một mình Đình Hữu đánh “Thanh Quân Trắc*”?]

[* thanh trừ thân tín, kẻ xấu bên cạnh vua. Vốn là cử chỉ chính nghĩa, nhưng lúc nào cũng biến thành lý do chính để phát động phản loạn, chống đối chính quyền trung ương (theo baidu)]

Những người ban nãy dường như muốn chạy trốn ra khỏi kinh thành, nhưng bọn họ lại bị Phương Khải cản lại.

Tôi giật mình trong lòng, ngược mắt nhìn Phương Khải.

Hắn vẫn lẳng lẳng đứng như cũ, đưa lưng về phía chúng tôi, không hề nhúc nhích.

Từng tiếng chuông Việt chuông liên tiếp truyền đến, sau đó dần dần không nghe thấy nữa.

Tôi bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội hỏi: “Ban nãy các người có để ý, tiếng chuông Việt chuông này rất cuộc vang lên mấy tiếng?”

Có một người cười lạnh nói: “Đến lúc nào rồi, còn ai lưu ý đến tiếng chuông này đánh mấy tiếng?”

Lão Trương đầu ở một bên lại nói: “Nhâm cô nương, tại sao người lại hỏi như vậy?”

Tôi nói: “Việt chuông này, nếu là Quân Vương tự mình tiêu diệt phản loạn, thì phải vang mười tiếng, ứng với số ‘Thiên Can’. Nếu như, nếu như là thần tử ‘Thanh Quân Trắc’, thì vang mười hai tiếng, ứng với số ‘Địa Chi’.”

Mọi người yên lặng không nói gì.

Lại nghe thấy giọng của Phương Khải vang lên: “Không cần suy nghĩ, Việt chuông này, ban nãy vang lên mười tiếng.”

Hắn chậm rãi đến gần, giơ giấy viết thư cầm trên tay lên, cười nói: “Hoàng thượng đã tiêu diệt phản loạn rồi. Đinh Hữu và Mã Ngưng, đều bị hạ ngục.”

Hoàng thượng?

Tôi nhìn thấy thân thể lão Trương đầu run lên, lại nghe thấy ông ta nói: “Những người khác đâu?”

Thái tử đâu?

Phương Khải cười nói: “Những người khác? Cái này ta cũng không biết. Ta chỉ biết ta trông coi cửa Tây Lâm này, bắt được các người, còn có những người tự xưng là người nhà của Đinh đại nhân kia. Thật là náo nhiệt.”

Lão Trương đầu hỏi: “Người muốn xử trí chúng tôi như thế nào?”

Phương Khải cười ha hả, nói: “Cái này ngược lại ta không thể quyết định. Mới vừa tiêu diệt phản loạn, hiện nay sợ rằng sẽ không ai chú ý đến các người. Có lẽ, phải ủy khuất các người ở lại trên cổng lâu nhỏ nhỏ này một lát rồi.”

Hắn đột nhiên nhìn ta một cái, sau đó rời đi.

Yên lặng một lát, lại nghe thấy có người nhỏ giọng hỏi: “Chủ nhân, chủ nhân bà ấy, không sao chứ?”

Lão Trương đầu nhỏ giọng quát nói: “Không cho nói lung tung.”

Cũng không biết là qua bao lâu. Lại nghe thấy một trận tiếng ồn, có người kêu lên: “Ta có chuyện quan trọng, muốn gặp Phương tướng quân.”

Sau đó nghe thấy âm thanh của Phương Khải: “Người tới là ai? Muốn gặp ta?”

Người mới tới kia nói: “Phương tướng quân, có phải người bắt được người tự xưng là phụng thủ lệnh của Đinh Hữu, muốn ra khỏi thành hay không?”

Phương Khải nói: “Ở chỗ của ta, hôm nay bắt được những người này, nếu không, ta còn không biết người nói là những người kia.”

Người nọ lại nói: “Tướng quân, Thánh thượng có lệnh, tiêu diệt phản thần, thiên hạ đại xá. Xin Phương tướng quân mau thả người bị bắt.”

Phương Khải nói: “Quả thật là có lệnh tới, nói là có thể thả mấy người, nhưng lại không nói có thể thả tất cả mọi người ra khỏi thành. Mệnh lệnh này của người, là từ đâu mà đến?”

Người kia nói: “Người không cần quản mệnh lệnh này là từ đâu mà đến, nếu như người không tuân theo, chính là kháng chỉ!”

Phương Khải nói: “Chuyện cười! Cái ban này ta mới nhận, chính là thủ dụ của thái tử, nói sau thời gian một nén nhang mới thả một hai người. Theo như người nói thánh chỉ gì đó, ta căn bản không biết. Có ai không, người này giả truyền thánh chỉ, bắt hắn lại cho ta.”

Lại nghe thấy người nọ cao giọng hét nói: “Khoan đã! Các người nhìn xem, đây là cái gì?”

Phương Khải cả kinh kêu lên: “Long Tuyền lệnh?”

Người nọ cười lạnh nói: “Người vẫn không tính là mắt vụng, có thể nhận ra được lệnh bài này. Người nhìn một chút xem, trên Long Tuyền lệnh này, có khắc chữ gì?”

Trên Long Tuyền lệnh có khắc bốn chữ, “Như Trăm Thân Lâm”.

Đây là ai? Lệnh bài này hắn từ đâu mà có?

Phương Khải lạnh lùng nói: “Không cần. Rốt cuộc người muốn thế nào?”

Người kia nói: “Người đem những người ta mới nói thả hết ra, ta muốn dẫn bọn họ đi.”

Phương Khải không đáp.

Người kia nói: “Chẳng lẽ người muốn kháng chỉ?”

Phương Khải nói nhỏ: “Không dám. Người đầu, đem người ở phòng Bắc mang xuống.”

Chúng tôi bị áp tải đến dưới cổng thành. Xa xa chỉ thấy một người, một thân thanh sam, nhẹ nhàng đứng đó.

Lão Trương đầu ở bên cạnh tôi, bỗng nhiên kêu khẽ một tiếng, tựa hồ là vô cùng kinh ngạc.

Tôi cũng nhận ra, người nọ chính là Thu bà bà. Bà ta nữ giả nam trang, không nói tiếng nào, thấy chúng tôi đến gần mới mở miệng nói: “Tướng quân, ta muốn mượn người một chiếc xe.”

Phương Khải lạnh nhạt nói: “Nơi này của ta chỉ là cổng thành nho nhỏ, không có xe ngựa để cho các hạ dùng.”

Thu bà bà cười lạnh nói: “Nếu không thì ta gior Long Tuyền lệnh này lên một lần nữa, người không thể không nghe theo mệnh lệnh của ta?”

Phương Khải nhìn chằm chằm vào hắn, được một lát, mới nhả ra một câu: “Cấp xe cho bọn họ.”

Tùy tùng dắt xe ngựa đến đây. Chúng tôi lên xe, lão Trương đầu ngồi ở phía trước lái xe.

Thu bà bà cười nói: “Đa tạ Tướng quân.”

Bà ta bước vào bên trong xe.

Lão Trương đầu quay đầu ngựa lại.

Rốt cuộc cửa thành cũng từ từ nâng lên.

Ngựa không ngừng dùng chân cọ cọ mặt đất, lặp đi lặp lại đang vận sức chờ phát động, muốn lập tức phi nhanh.

Lại nghe thấy phía sau lưng có tiếng vó ngựa truyền đến, càng lúc càng gần. Tôi nhìn ra ngoài xe, chỉ thấy Long kỳ pháp phối, bụi đất tung bay.

Cửa thành không dâng lên, dừng lại, không hề nhúc nhích.

Dường như ngựa càng lúc càng gấp gáp, vó ngựa liều mạng cào mặt đất. Buồng xe không ngừng lắc lư.

Thu bà bà quát lên: “Tướng quân, người còn không mau ra lệnh cho bọn họ nhanh mở cửa thành ra?”

Chỉ thấy Phương Khải đưa lưng về chúng tôi, đứng ở ven đường.

Đoàn kỵ mã chạy nhanh đến càng lúc càng gần.

Dẫn đầu là ngựa trắng, thân ngựa đeo Long Vân. Trên ngựa ngồi một người, toàn thân màu vàng đỏ.

Chính là thái tử Cảnh Thành.

62. Chương 62: Địa Vong

Editor: NanaTrang

Thái tử mang theo người đến, một đám thiếu niên dẫn đầu phía trước đều mặc cùng một kiểu y phục, ánh mắt thâu tịnh*, bội đao chiếu sáng lấp lánh. (* lộ ra vẻ trong sạch, sạch sẽ)

Thái tử hơi gật đầu, chỉ nghe thấy thị vệ ở bên cạnh hắn kêu lớn: “Hoàng thượng có lệnh, nữ quan Thu thị cùng một đảng với phản thần Đinh Hữu, mau chóng tróc nã, không được sai sót. Khâm thủ.”

Thu bà bà cười nói: “Chỉ dựa vào các người, cũng dám bắt ta?” Bà ta lại gior Long Tuyền lệnh lên.

Thái tử không thèm nhìn tới, cười lạnh nói: “Ta kính trọng bà hầu hạ phụ hoàng hơn hai mươi năm, bà vẫn nên thúc thủ chịu trói đi, đừng để cho ta làm khó.”

Thu bà bà ném Long Tuyền lệnh đi, lại cười lạnh nói: “Nếu hoàng thượng thật sự muốn bắt ta, tại sao chính ông ta không đến?”

Thị vệ quát lên: “Lớn mật!”

Thái tử giơ tay lên ngăn hấn lại, nói: “Phụ hoàng bệnh nặng, không có cách nào đến đây. Phụ hoàng chắc chắn sẽ nể tình bà hơn hai mươi năm ở bên cạnh ông, sẽ không làm khó bà. Bà mau trở về cùng chúng ta đi.”

Thì ra, trận cục tiêu diệt phản loạn này, là hoàng thượng và thái tử cùng nhau bày ra.

Thu bà bà cất tiếng cười to, nói: “Ông ta lừa ta nhiều năm như vậy, lần này còn muốn lừa ta sao?”

Bà ta đột nhiên xoay người lại, kéo tôi ra khỏi buồng xe, không biết từ chỗ nào lấy ra cây chủ thủ, trong nháy mắt để ngang trên cổ của tôi.

Bà ta lạnh lùng nói: “Nhậm Lan Châu ở chỗ này. Người thả chúng ta đi, sau đó thả Phi nhi của ta ra.”

Ánh mắt của Cảnh Thành vẫn không chuyển đến trên mặt tôi, hấn nói: “Chỉ dựa vào một mạng của Nhậm Lan Châu, người liền muốn đổi nhiều mạng như vậy, người rất coi trọng nàng rồi.”

Hấn cười lạnh một tiếng, lại nói: “Chỉ là, ta còn muốn cảm tạ bà. Nếu không phải là bà đưa nàng đến đây, ở trong kinh thành làm ra động tĩnh lớn như vậy, sợ rằng chúng ta cũng không dễ dàng gì mà phát hiện được, người tiếp ứng trong kinh, trừ Đinh Hữu ra, còn có bà nữa. Nếu không phải để cho các người cứu Nhậm Lan Châu ra, làm sao có thể khiến cho bà lộ diện?”

Thu bà bà “hừ” một tiếng, nói: “Đây là kế sách của người, hay là kế sách của hoàng đế?”

Cảnh Thành khẽ nhếch khóe môi, không trả lời lại.

Thu bà bà buồn bã cười nói: “Nếu như người không đáp ứng lời nói ban nãy của ta, cùng lắm thì một mạng của ta ngọc thạch câu phần*. Việc đã đến nước này, cả đời Thu Liên ta dù sao cũng đã hủy hết.” (* ngọc nát đá tan; ngọc đá đều cháy; tốt hay xấu rồi cũng bị tiêu hủy)

Âm thanh của bà ta thê lương đến đáng sợ: “Ta phá đi con của ông ta, ta vẫn có lời.”

Bà ta ngửa đầu lên, cười lớn tiếng, một lúc lâu mới dừng lại.

Thu bà bà quay đầu lại nhìn Cảnh Thành, chủ thủ vừa căng, tôi cảm thấy da thịt của mình bị vạch ra.

Bà ta lạnh nhạt nói: “Người có hiểu rõ không, nếu không, cũng không nên.”

Chữ ‘hận’ bà ta còn chưa nói ra thì chủ thủ đã bị đánh rơi. Tôi bị kéo qua một bên.

Lão Trương đầu cũng cầm một cây chủ thủ, gác ở trên cổ của Thu bà bà.

Ông ta quay đầu lại, đầy mặt lo lắng, nói: “Nhậm cô nương, đi mau, đi mau!”

Thu bà bà nói: “Lão Trương đầu, ông điên rồi?”

Lão Trương đầu nói: “Chủ nhân, đại tiểu thư, lão Trương đầu ta có lỗi với bà. Nhưng ta chịu sự nhờ vả của Vương gia, lập trọng thệ, nhất định phải bảo vệ Nhậm tiểu thư cả đời an toàn.”

Cảnh Phi. Cảnh Phi.

Thu bà bà buồn bã cười nói: “Phi nhi! Con đúng là như vậy.”

Lại nghe thấy Cảnh Thành nói: “Những loạn thần tặc tử các người, còn ở chỗ này nói đi nói lại, rốt cuộc có nói xong hay không!”

Lão Trương đầu không đáp, quay đầu lại nhìn tôi đang đứng thẳng không hề nhúc nhích ở một bên nói: “Đi mau! Còn không mau đi!”

Cảnh Thành nói: “Người cho rằng nàng có thể đi tới đâu? Phương tướng quân không mở cửa thành, ai cũng không được ra.”

Lão Trương đầu cười lạnh nói: “Thái tử điện hạ. Ban nãy thảo dân nghe những lời thái tử điện hạ nói, hoàng thượng chắc là, chắc là cực kỳ khẩn trương đại tiểu thư. Nếu như lúc này ta đã thương đại tiểu thư, tất nhiên thái tử điện hạ sẽ không có cách nào trở về nói rõ với hoàng thượng.”

Cảnh Thành không đáp, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào ông ta.

Hắn đột nhiên cười lạnh nói: “Ông đang uy hiếp ta?”

Lão Trương đầu thở dài, nói: “Thảo dân không dám. Thảo dân ở trong phủ điện hạ gần đây năm, được thái tử điện hạ chăm sóc không ít. Đáng tiếc thảo dân là người của Vương gia. Thảo dân chỉ có thể ở trong hôm nay nhắc nhở thái tử, mong thái tử điện hạ nghĩ lại.”

Thu bà bà hô: “Lão Trương đầu, ông không thể cứu Nhậm Lan Châu! Tuyệt đối không thể! Nếu như ông cứu nàng, ta phải dùng cái gì để đổi lấy tính mạng của Phi nhi?”

Hai mắt Lão Trương đầu rưng rưng: “Đại tiểu thư! Ngày đó Vương gia quỳ ở trước mặt ta, cầu xin ta đáp ứng. Ta không thể không đồng ý. Đại tiểu thư, hôm nay lão Trương đầu làm như vậy, mặc dù sợ rằng không cứu được Vương gia, nhưng ta nghĩ, Vương gia cũng sẽ nguyên ý.”

Cảnh Phi.

Thu bà bà thê lương cười một tiếng: “Nhi tử ngọc của ta! Nhi tử ngọc của ta.”

Bà ta không giãy dụa, không phản kháng nữa. Bà ta chậm rãi ngồi xổm xuống. Lão Trương đầu đỡ lấy bà, từ từ ngồi theo bà, chủ thủ vẫn luôn để trên cổ của bà.

Huỳnh đệ của lão Trương đầu ở phía sau tôi im lặng không nói gì. Binh tướng thái tử ở trước mặt tôi cũng im lặng không nói.

Tôi đứng đó, mặt choáng váng càng lúc càng nặng. Ánh mặt trời màu vàng nhảy ra ngay trước mặt, lại phân tán ra bốn phía. Chúng nó lướt qua binh khí hàn băng trong tay binh lính, tiếp theo đó là bay nhảy xuyên qua u tối trong kinh thành.

Ngựa ở sau lưng hí lên một tiếng.

Lưỡi đao rét lạnh của binh tướng thái tử chợt lóe.

Lão Trương đầu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hô lớn nói: “Thái tử điện hạ!”

Cảnh Thành một mặt bình tĩnh. Đôi môi mỏng hơi mở ra, nhả ra ba chữ: “Mở cửa thành.”

Cửa thành mở ra một khe nhỏ, chỉ đủ ột người một ngựa đi qua.

Lão Trương đầu nói: “Đa tạ thái tử điện hạ.” Tiếp theo đó, ông ta đột nhiên quay đầu lại, rít một tiếng dài. Con ngựa kia đập đập móng ngựa vài cái, đột nhiên giãy thoát khỏi dây cương xe ngựa, nhích lại gần

Lão Trương đầu hô lên: “Nhậm cô nương, mau lên ngựa! Mau!”

Ông ta đột nhiên mau chóng kéo Thu bà bà đứng lên, đưa tay qua kéo tôi lên lưng ngựa, sau đó dùng cán chủ thủ đánh mạnh lên trên mông ngựa.

Ngựa chạy như tên bắn, kẻ sát cửa tường mà qua.

Ngựa chạy rất nhanh. Cả người tôi nằm úp trên lưng ngựa. Tôi không nhìn rõ trước mắt, tôi chỉ biết gió đang gào thét bên tai.

Trên mặt tôi lạnh lẽo, đó là nước mắt của tôi, bị gió thổi lạnh như vậy.

Yên tĩnh thật. Ngoài thành vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, cho nên vẫn rất yên tĩnh. Tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng vó ngựa và tiếng gió mát.

Ngựa đang chạy. Vẫn luôn chạy về phía trước.

Lúc này tôi mới giật mình, tôi không biết nó muốn chạy đi đâu? Nhưng vậy thì có liên quan gì? Nơi nào mới là nơi tôi nên đi?

Xa xa có ánh sáng chiếu tới, ép tôi phải mở mắt ra. Chỉ thấy một con đường giữa trời đất, ánh sáng vạn trượng.

Ở ngoài kinh thành, lại có đồi bằng phẳng lớn như vậy.

Tôi ngẩng đầu lên. Một nơi dưới trời đất này, vậy mà bốn phía yên tĩnh như vậy, chỉ có con ngựa này cõng theo tôi, chạy, chạy và chạy.

Ánh sáng này thật đẹp. Nó dịu dàng lại đẹp mắt mà bao trùm xuống dưới, như muốn khư khư sưởi ấm cho tôi, ấm áp khiến khuôn mặt lạnh băng của tôi rơi lệ.

Tôi ngẩn ngơ nhìn ánh sáng trước mắt. Nó càng lúc càng thịnh, càng lúc càng nhiều, rồi cuộc thành đầy trời rặng mây đỏ, tiếp theo lại chuyển thành màu vàng rực, ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Ngựa đột nhiên dừng lại.

Tôi từ từ ngồi thẳng lên. Rồi cuộc không nhin được nữa mà lớn tiếng khóc òa.

Cảnh Phi, hắt lại đối xử với tôi như thế.

Tôi nhớ lại cái đêm ở Miên thành, hắt liên tục không ngừng uống rượu, uống cho đến khi say khướt. Hắt vừa uống rượu, vừa cười nói: “Nhậm Lan Châu, tại sao ngươi chỉ muốn làm Nhậm Lan Châu của hắt, lại không nguyện làm Châu Lăng của ta?”

Tôi nhớ ngày đó, tôi từ phủ thái tử vội vàng muốn chạy đến Hộ bộ, trong lòng suy nghĩ, ngàn vạn lần phải nhắc nhở thái tử cẩn thận đoán tâm tư của hoàng thượng. Hắt đứng ở ngoài vương phủ của hắt, ngăn cản tôi lại. Hắt nhìn vào mắt của tôi: “Nhậm Lan Châu, ta chỉ biết ngươi nhất định sẽ cùng ta phủ sạch chỗ này.”

Tôi dường như nhìn thấy trong phủ thái tử, giàn hoa hạ mùi hoa Trà Hương lưu động, hắt cười một tiếng, vươn tay ra phủ phủ cánh hoa trên bàn, nói: “Không phải ta vẫn cứ muốn quán lấy các ngươi, các ngươi sẽ mang ta theo?”

Lại nhìn thấy ngày đó, ngày chúng tôi còn là thiếu niên. Tôi ở bên trong thư phòng của phủ thái tử, đang vui mừng vì thái tử giải được vấn đề khó, Cảnh Phi lại đến đây, nói cho tôi biết hắt vốn mới là người đầu tiên giải ra, sau đó cười như không cười hỏi tôi: “Ngươi, mất hứng?”

Tôi lại nghĩ tới lúc đầu, ngày mà tôi gặp hắt. Trong thượng thư phòng, hắt nhìn thấy tôi vì che chở cho Cảnh Thành mà hắt nước đá vào người Quận Vương. Sau giờ học, hắt đứng ở dưới tàng cây bên ngoài thượng thư phòng, nhìn thấy tôi và Cảnh Thành đi ra thì tiến lên vấn an.

Hắt ngẩng đầu lên, con ngươi trong sáng, mặt mày mỉm cười.

Lão Trương đầu nói, hắt quỳ xuống trước mặt ông ta, cầu xin ông ta nhất định phải che chở cho tôi.

Vì vậy lão Trương đầu mới tới phủ thái tử.

Một loạt hồi ức đều bùng lên. Đinh Hữu là loạn thần tặc tử, con gái của Đinh Hữu chỉ sợ cũng không thoát khỏi liên quan. Đinh Hữu muốn làm hại thái tử, sợ rằng cũng muốn làm hại tôi. Thì ra, lúc ấy lão Trương đầu ở phủ thái tử, dường như là cố ý điều tra tôi, thì ra đều là vì khẩn cầu của ngươi, đều là đang nhắc nhở tôi cẩn thận thái tử phi.

Cảnh Phi, Cảnh Phi.

Ngươi đối xử với tôi như thế, hôm nay, tôi phải lấy cái gì để trả lại ngươi?

Tôi lẳng lặng ở trong nơi hoang dã này. Ánh mặt trời càng lúc càng sáng tỏ, lòng của tôi cũng càng lúc càng hiểu ra.

Tôi cười một tiếng, hơi cúi người xuống, dán vào lỗ tai con ngựa, nói: “Ngựa ngoan, chúng ta trở về.”

Tôi quay đầu ngựa lại.

Dường như nó nghe hiểu tôi nói những gì.

Lộp độp, vó ngựa dần dần tăng nhanh, đến sau cùng là phi nhanh như bay. Tôi lại nghe thấy tiếng gió vang dội. Không lâu sau liền trở lại cửa Tây Lâm.

Cửa thành đã sớm mở rộng ra. Đám người Thu bà bà, lão Trương đầu, còn có thái tử và binh tướng hắt mang tới, lúc này đều đã không còn ở trước cửa nữa.

Dân chúng thương nhân, nhốn nha nhốn nháo.

Thế gian này vốn là chúng sinh mỗi người vui vẻ, lại có ai có thể biết nỗi đau của người khác?

Tôi nhảy xuống lưng ngựa, vệ binh giữ cửa nhìn thấy tôi thì miệng há thật to, kinh sợ không thôi.

Tôi nhìn hấn cười cười, nói: “Phương tướng quân của các ngươi đâu?”

Hấn sững sờ nói không ra lời, đột nhiên sau đó quay đầu chạy ra ngoài, la ầm lên: “Phương tướng quân! Phương tướng quân!”

Tôi khẽ cười một tiếng.

Phương Khải xuống thành lâu, nhìn thấy tôi, khẽ cau mày.

Tôi khẽ mỉm cười, nói: “Phương tướng quân, ngựa này cũng mệt rồi, xin phiền Phương tướng quân đưa tôi đến phủ thái tử.”

Hấn không nói một lời.

Tôi cười nói: “Nếu Phương tướng quân không yên tâm, lo lắng tôi muốn ám sát thái tử hay làm gì đó, có thể đến đây soát người của tôi trước.”

Tôi giang hai cánh tay ra.

Sắc mặt hấn khẽ biến, nói: “Vậy thì không cần.”

63. Chương 63: Trao Đổi

Editor: NanaTrang

Phương Khải không có đưa tôi đến phủ thái tử, mà là đưa tôi vào hoàng cung.

Hấn nhìn tôi nói: “Hoàng thượng long thể bị bệnh, thái tử hiện làm giám quốc.”

Cung Tử Hoành, là nơi ở của thái tử ở trong cung.

Cung Tử Hoành vốn là Đông cung của hoàng thượng thời tiên đế Nam Tuần, là nơi ở khi hoàng thượng giám quốc. Sau khi hoàng thượng lên ngôi, cung Tử Hoành vẫn luôn để trống.

Phương Khải vẫn trói hai tay của tôi, tôi đi theo phía sau hấn. Hấn nói với tiểu thái giám bên ngoài: “Xin phiền bẩm báo với thái tử điện hạ.”

Tiểu thái giám gật đầu một cái đi vào. Nhất thời yên tĩnh vắng lặng, chỉ có tiếng ‘đình đình đang đang’ của chuông đồng chỗ mái hiên bị gió thổi qua phát ra tiếng vang. Mỗi một tiếng đều lạnh lẽo như bạc, ảnh hoa lác đác lưa thưa tà tà đánh vào gạch vào trên mặt đất, chợt lại có cánh hoa không biết tên rơi xuống. Trên mặt đất trống trơn sạch sẽ chỉ có một mình cánh hoa kia, đỏ tươi như máu thật chói mắt.

Đột nhiên nghe thấy mấy tiếng ho kịch liệt ở trong điện, sau đó có người kêu lên: “Thái tử điện hạ! Thái tử điện hạ!”

Tiếp theo là tiếng bước chân hoang mang vội vàng.

Trên mặt Phương Khải hơi có thần sắc lo lắng.

Lại đợi một lát, chỉ thấy Lưu thái y cúi thấp đầu, vội vã ra ngoài.

Tôi biết ông ta, sững sờ một chút, nhẹ giọng kêu lên: “Lưu thái y!”

Ông ta dừng chân lại, nhìn thấy tôi rất đổi kinh ngạc: “Ngươi là.”

Tôi gật đầu một cái, nói: “Là tôi.”

Ông ta nhìn tôi, chợt thở dài một tiếng.

Tôi còn muốn hỏi thêm thì lại nghe thấy giọng the thé của tiểu thái giám ban nãy la lên: “Phương đại nhân, thái tử để cho ngài dẫn người đi vào.”

Tôi bị Phương Khải đẩy vào trong điện.

Tôi đi vào trong điện, lại cảm thấy một luồng ấm áp đập vào mặt, buồn bực khiến người ta hít thở không thông.

Giá sách màu gỗ tử đàn, án thư màu gỗ tử đàn.... Lại thanh thanh lãnh lãnh một cách khác thường. Tôi đi theo Phương Khải tiến về phía trước, dưới chân dường như mơ hồ không có cảm giác, dư quang khóe mắt xoẹt qua những vật dụng cùng một màu kia, cho đến khi màn cửa sổ buông lò sưởi lọt vào tầm mắt, vẫn là màu sắc hân thường dùng ở trong phủ thái tử, mưa tạnh trời trong, chót nhả như khói, giống như mộng cảnh.

Đập vào mắt là đau. Tôi rũ mắt xuống.

Chỉ nghe thấy Phương Khải nói: “Thái tử điện hạ, thần đã mang người đến.”

Âm thanh yếu ớt của Cảnh Thành: “Là Nhậm Lan Châu sao?”

Tôi nhớ lại lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy hắn, hắn cũng hỏi Văn công công một câu như vậy: “Là Nhậm Lan Châu sao?”

Chỉ là bây giờ không giống như lúc ấy.

Phương Khải nói: “Vâng”

Tôi nâng mắt lên, nhìn thấy thái tử một thân áo trắng dựa vào đầu giường. Sắc mặt hắn tái nhợt, đôi môi không có chút huyết sắc. Cùng với Cảnh Thành ở cổng thành Tây Lâm lúc trước, như hai người khác nhau vậy.

Hắn nhìn tôi.

Hắn phất tay một cái, Phương Khải lui ra.

Hai tay tôi vẫn bị trói như cũ, tôi đứng thẳng người nhìn hắn.

Rốt cuộc Cảnh Thành cũng lên tiếng: “Người còn trở lại?”

Tôi lạnh lùng nói: “Cầu xin người bỏ qua cho Cảnh Phi.”

Ánh mắt của hắn nhìn sang đây: “Thế nhưng người lại vì Cảnh Phi mà liều lĩnh trở lại?”

Tôi đáp: “Vâng”

Hắn “hừ” một tiếng, nói: “Sao người chắc ta sẽ thả hắn?”

Tôi nói: “Cho dù người không tha cho hắn, một mình tôi cũng không thể sống qua ngày. Vương gia đã từng che chở tôi như vậy, tôi tuyệt không thể bỏ mặc hắn, một mình rời đi.”

Cảnh Thành nổi lên một nụ cười nhạt bên khóe môi: “Rất tốt. Rất tốt.”

Hắn đột nhiên kịch liệt ho khan. Các cung nữ trong điện đều đã thối lui ra ngoài điện, lúc này nơi này chỉ có hai người tôi và hắn.

Tôi lặng lẽ nhìn hắn. Hắn nhíu mày, tựa hồ hết sức khổ sở.

Ho khan xong, hắn mở miệng thở hổn hển, sau đó nhắm mắt lại, nói: “Hôm nay Cảnh Phi đã không còn bất kỳ uy hiếp gì đối với ta nữa. Cũng được, ta có thể cầu xin phụ hoàng thả hắn, chỉ là, người phải đồng ý với ta một chuyện.”

Tôi nói: “Chỉ cần người nói, tôi sẽ làm theo.”

Hắn thở dài, nói: “Ta muốn người ở lại chỗ của ta hai tháng. Trong hai tháng này, người phải ở bên cạnh ta, hầu hạ ta, một tắc cũng không rời.”

Tôi nhìn hắn, không biết vì sao.

Hắn khẽ mở mắt ra, nâng cao giọng một chút: “Thế nào? Cũng chỉ có hai tháng này, mới có thể đổi được tính mạng của người trong lòng người, lời nói chân thật!”

Tôi cười lạnh nói: “Được. Tôi đồng ý với người. Người không thể nuốt lời.”

Hắn bỗng nhiên nhìn về phía tôi, ánh mắt khôi phục lại bằng lãnh như đao:

“Dĩ nhiên.”

Bên ngoài tấm điện của hắn, ngăn cách phòng của tôi.

Cung nữ trong cung Tử Hoàng, đều là ở trong hoàng cung, tôi chưa từng nhìn thấy qua bao giờ.

Các nàng nhìn tôi đều bày ra vẻ mặt cổ quái mà cười, nhưng chỉ cần bọn họ nhìn thấy Cảnh Thành ra ngoài, thì sẽ lập tức cúi đầu xuống.

Bông hoa không biết tên cắm nghiêng ở trong bình sứ thượng hạng. Bình sứ trắng noãn nhẵn mịn như son, chạm tay vào vuốt nhẹ sẽ cảm thấy ấm áp. Cung Tử Hoàng rất ấm, hơi động một tí thì trên lưng sẽ nổi lên một tầng mồ hôi mỏng.

Cảnh Thành nói để tôi hầu hạ hắn, chính là để cho tôi đi theo hắn, bưng trà rót nước gì gì đó. Sau đó, hắn thường luôn đuổi tất cả mọi người ra ngoài điện, chỉ chừa lại tôi và hắn.

Chúng tôi ai cũng không mở miệng, chỉ là nghe bông nền ‘độp độp’ vang dội, hoặc là nhìn chim hót ở ngoài cửa sổ.

Hắn hay ngồi rất lâu ở sau án như thế, làm chuyện của mình, ngay cả đầu cũng không nâng lên.

Có lần tôi nhìn thấy Phương Khải, hắn đã được đề thăng làm thống lĩnh Phong Nhuệ doanh. Hắn tới tạ thái tử ân điển. Cảnh Thành ngồi khen hắn, có công tiêu diệt Đinh Hữu.

Hắn thật sự là người của thái tử.

Về sau lại có một ngày, lúc hắn tới gặp thái tử thì tôi đang đứng ở một bên, nghe thấy hắn nói: “Diên Trú Vương gia, đã hồi kinh rồi.”

Cảnh Thành cười nói: “À, hắn nói thế nào?”

Phương Khải nói: “Ngài ấy nói ngài ấy biết nghiệp chướng nặng nề, chỉ muốn gặp lại đệ đệ và mẫu phi của ngài ấy một lần.”

Cảnh Thành suy ngẫm trong chốc lát, nói: “Cảnh Chỉ không có tham dự vào. Cũng được, để cho bọn họ đi Kinh Giao, trông coi Lăng tiên đế đi.”

Phương Khải chần chờ một chút, nói: “Chuyện này, có cần báo cho hoàng thượng hay không?”

Cảnh Thành vội vàng phê tấu chương, cũng không ngắt đầu lên, nói: “Đây chính là ý của phụ hoàng.”

Phương Khải đáp: “Vâng.” Sau đó cáo lui.

Cảnh Thành vẫn vùi đầu viết chữ như cũ. Tôi yên lặng không nói lời nào.

Hắn đột nhiên hỏi: “Người không hỏi xem vì sao Phương Khải được ta tuyển chọn?”

Tôi nói: “Lúc người ở Tây Cương, tất nhiên đã bày mưu tính kế.”

Hắn phê xong một quyển, khép lại, để ở một bên, lại lấy một quyển khác, mở ra, muốn đặt bút viết, cười nói: “Ta bày ra cái này lưới, dính dáng đến Cảnh Phi Cảnh Nhiên Cảnh Chỉ bọn họ, còn có đám người Đinh Hữu, tất cả đều bao lại, một lưới bắt hết. Người nói, ta tính toán có được không?”

Tôi bình tĩnh đáp: “Tính toán rất tốt. Bố trí vô cùng tốt. Chúc mừng. Diên Trú Vương gia làm sao so được với người, hắn làm sao có thể đoán được Phương Khải mà hắn trọng dụng thế nhưng đã sớm là tâm phúc của người.”

Tôi lại nói: “Phương Khải tận trung với người như vậy, tất nhiên là rất được người tán thưởng. Phương Khải là người âm hiểm xảo trá như thế, có thể được người chọn trúng trọng dụng, thật sự là hiếm thấy.”

Hắn im lặng, khước miệng khẽ nâng lên, rút cuộc lại viết tiếp. Không nói thêm lời nào nữa.

Tôi còn gặp cả Mạnh Khách. Lần đầu, hắn vội vã đi đến, nhìn thấy tôi, chỉ nhìn sâu một cái sau đó gật đầu, cũng không nói lời nào.

Hắn phê xong một quyển, khép lại, để ở một bên, lại lấy một quyển khác, mở ra, muốn đặt bút viết, cười nói: “Ta bày ra cái này lưới, dính dáng đến Cảnh Phi Cảnh Nhiên Cảnh Chỉ bọn họ, còn có đám người Đinh Hữu, tất cả đều bao lại, một lưới bắt hết. Người nói, ta tính toán có được không?”

Tôi bình tĩnh đáp: “Tính toán rất tốt. Bố trí vô cùng tốt. Chúc mừng. Diên Trú Vương gia làm sao so được với người, hắn làm sao có thể đoán được Phương Khải mà hắn trọng dụng thế nhưng đã sớm là tâm phúc của người.”

Tôi lại nói: “Phương Khải tận trung với người như vậy, tất nhiên là rất được người tán thưởng. Phương Khải là người âm hiểm xảo trá như thế, có thể được người chọn trúng trọng dụng, thật sự là hiếm thấy.”

Hắn im lặng, khước miệng khẽ nâng lên, rút cuộc lại viết tiếp. Không nói thêm lời nào nữa.

Tôi còn gặp cả Mạnh Khách. Lần đầu, hắn vội vã đi đến, nhìn thấy tôi, chỉ nhìn sâu một cái sau đó gật đầu, cũng không nói lời nào.

Cảnh Thành chậm rãi cầm ly trà lên, nhấp một ngụm, để ly xuống, lúc này mới quay đầu lại nhìn Mạnh Khách nói: “Trời ấm lên chút rồi. Chấn hấn lúc này cảnh sắc Giang Nam rất đẹp. Người sắp xếp một chút, ta đi cầu xin phụ hoàng đến Giang Nam tuần tra.”

Mạnh Khách Chi dường như lấp bắp kinh hãi, thân thể hắn run lên, ngẩng đầu nói: “Điện hạ, tuyệt đối không thể. Phẫn loạn vừa ổn định, hiện giờ điện hạ lại làm giẫm quốc.”

Cảnh Thành nhìn sang, thân thể Mạnh Khách run rẩy không nói lời nào.

Cảnh Thành khẽ mỉm cười, nói: “Bây giờ ta đi cầu xin phụ hoàng, ông ấy có nhiều chuyện, đều sẽ đồng ý ta thôi.”

Hắn chợt quay đầu sang, nói: “Nhậm Lan Châu, lần này người cũng đi theo ta.”

Tôi nói: “Nếu tôi đã đáp ứng người, chắc chắn sẽ giữ lời hứa. Cũng mong điện hạ có thể giữ lời hứa.”

Cảnh Thành lại cười ra tiếng. Tiếng cười kia lại mơ hồ yếu đuối, không rơi đến trên mặt đất

64. Chương 64: Nam Tuấn

Editor: NanaTrang

Giang Nam phương hoa, lời cuốn là anh hồng liễu thúy.

Cảnh Thành dùng một chiếc thuyền không có trang sức gì, rất đơn giản mộc mạc. Mang theo tôi, trừ Mạnh Khách và Phương Khải ra, còn có thêm một tiểu thái giám mà La công công đã quý thật lâu mới cần được Cảnh Thành đồng ý mang theo, tên là Tiểu Phúc.

Thuận dòng mà xuống. Đây là kênh đào ở mấy trăm năm trước do triều đại khác mở ra. Tôi từng đọc qua ở trong sách, nhưng đây là lần đầu tiên có thể đi theo sóng lớn của nó, từ kinh thành xa nghìn dặm một đường chạy đến Giang Nam.

Thời tiết ẩm dần, gió êm dịu mang theo mùi hương hoa cỏ thổi vào trong thuyền phả vào mặt, lại trượt xuống người bao quanh lấy thân thể. Dây dưa quấn quýt không dứt như vậy, dường như không ngừng muốn đem tất cả ký ức ở trong mờ mịt lấy ra, chất đống ngăn ở trong lồng ngực, nặng nề mà khó chịu.

Tôi đứng ở đầu thuyền một lát, mặc dù không thích, nhưng bởi vì Cảnh Thành đang bên trong khoang thuyền nên không thể đi vào bên trong.

Một người ở bên cạnh nói: “Nhậm cô nương.”

Là Mạnh Khách.

Tôi không quay đầu lại, cũng không nói chuyện.

Hắn đứng ở bên cạnh tôi một lát, cùng tôi ngắm cảnh xuân tươi đẹp ở hai bên bờ sông thấp thoáng ở trong sương mù mênh mông. Hồi lâu, hắn tựa hồ thở dài, lúc này mới đi vào bên trong khoang thuyền.

Không biết lại đứng bao lâu, chân tôi giật giật hơi nhức mỏi. Nghe thấy Cảnh Thành dường như ra khỏi khoang thuyền, đi cùng với Mạnh Khách đến đầu bên kia, vì vậy tôi quay người lại, muốn đi vào trong khoang thuyền uống chút nước.

Lúc quay người lại, tôi nhìn thấy Phương Khải mặc dù một thân áo bào trắng, sắc mặt kính cẩn bình tĩnh đứng cách tôi không xa, thấy tôi nhìn hắn thì hắn gật đầu một cái, nhưng lại không hề nhúc nhích.

Tôi không để ý tới hắn, thẳng đi vào bên trong khoang thuyền, rót một ly trà nóng, ngồi xuống cẩn thận uống, ấm áp ban nãy bị gió mát thổi qua.

Áo bào trắng ở cửa khoang thuyền hơi nhúc nhích.

Tôi cười nói: “Phương tướng quân, người cứ một tác không rời đề phòng tôi như vậy sao? Chẳng lẽ sợ tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, lòng dạ xấu xa, muốn dả thương thái tử điện hạ của người?”

Phương Khải không đáp lời. Tôi ngẩng đầu thấy hắn đưa lưng về phía tôi.

Tôi lại nói: “Nơi này một không đao hai không kiếm, vậy tôi lấy cái gì để dả thương thái tử điện hạ của người đây?”

Người đưa lưng về phía tôi cuối cùng cũng lạnh lùng nói: “Mọi việc vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Tôi “Hừ” một tiếng, nói: “Phương tướng quân trung thành vì chủ, thật khiến người ta khâm phục.”

Hắn không trả lời tôi nữa. Một lát sau, Cảnh Thành khom người tiến vào bên trong khoang thuyền.

Tôi đứng lên, lui sang một bên.

Mạnh Khách đi vào theo hắn, nói: “Điện hạ, chỉ còn ba ngày nữa là có thể đến Lịch Thành.”

Cảnh Thành nói: “Lịch Thành? Hiện tại đang đảm nhiệm là Lý Lưu?”

Mạnh Khách gật đầu nói: “Chính là Lý lưu.”

Cảnh Thành cười nói: “Hắn là một chủ tử tốt.”

Hắn tiện tay cầm lấy ly trà tôi mới để xuống ban nãy, lại lướt nhanh qua tôi một cái, sau đó mở nắp chén, uống một hớp, lại giương mắt liếc nhìn Mạnh Khách nói: “....Đến Lịch Thành, người biết nên làm như thế nào rồi chứ?”

Mạnh Khách đứng ở một bên nói: “Thần biết.” Hắn dừng một chút, lại nhẹ giọng nói: “Đến Lịch Thành, điện hạ có muốn gặp —— hắn không?”

Cảnh Thành cười khê một tiếng, nói: “Cũng được, có thể gặp một lần. Nhưng cũng đừng để cho hắn đạt được ý nguyện. ”

Mạnh Khách “Vâng” một tiếng, giương mắt nhìn tôi một cái, sau đó khom người lui ra.

Cảnh Thành đứng một lát, lúc này mới đi tới bên án thư ngồi xuống, nói: “Tại sao không thấp đèn?”

Giờ là ban ngày, bên trong khoang thuyền chỉ hơi tối chút mà thôi.

Gian phòng bên trong khoang thuyền này chỉ có hai người tôi và hắn. Ngày đầu tiên lên thuyền hắn đã mắng Tiểu Phúc, nói không có phân phó của hắn thì không thể đi vào. Dường như Tiểu Phúc cũng biết mình là do La công công liều mạng cầu xin nên mới được phép đi theo, vì vậy càng nao núng sợ hãi hơn. Bởi vậy công việc điểm đèn này, bây giờ chỉ có tôi đi làm.

Tôi đành phải đi qua, châm lửa lên hoa đèn. Hoa đèn nhanh chóng nhún nhảy mấy cái, trong khoang thuyền dần dần sáng lên.

Hắn trải giấy ra, vùi đầu viết một lát, trong lúc đang nhuận bút*, hắn bỗng nhiên nói: “Người không vui?” (* là nhúm bút lông vào nghiêng mực ý)

Tôi không đáp.

Hắn lại nói: “Ban nãy người cũng nghe Mạnh Khách nói rồi hả? Không đến mấy ngày nữa là đến Lịch thành. Lịch thành này cũng coi là nơi giàu có và đông đúc của Giang Nam.”

Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp: “...Mặc dù thua kém Miên thành, nhưng cũng phần hoa, đặc sắc. Cũng có viện, phố xá, nước hồ.”

Tôi đứng ở trong ánh đèn, không nói tiếng nào.

Hắn nhuận bút xong thì cúi đầu viết tiếp.

Ánh nến ‘đôm đốp đôm đốp’ cháy sáng bốc khói, nhàn nhạt mà tản ra.

Tiểu Phúc đứng ở cửa lên tiếng nói: “Điện hạ, nên dùng thiện rồi.”

Cảnh Thành đặt bút xuống, nói: “Vào đi.”

Tiểu Phúc sợ hãi đi vào, cũng chỉ là cháo trắng cùng mấy đĩa thức ăn. Cảnh Thành bảo hắn gọi Mạnh Khách và Phương Khải đi vào, nói là cùng nhau dùng bữa.

Mạnh Khách và Phương Khải kính cẩn ngồi cách Cảnh Thành. Cảnh Thành nhấp một hớp cháo, giương mắt nhìn tôi, nói: “Người không ăn một chút sao?”

Tôi lạnh lùng nói: “Không đói.”

Mạnh Khách rất nhanh liếc tôi một cái.

Cảnh Thành khẽ chớp lông mi, không nói gì thêm nữa, cứ thế mà ăn.

Mạnh Khách và Phương Khải ăn một chút thì để bát đĩa xuống, nói mình ăn xong rồi.

Cảnh Thành phát tay để cho bọn họ đi xuống. Tiểu Phúc thu bát đĩa của hai người bọn họ, lại đổi mấy món ăn khác tới đây.

Cảnh Thành ngồi nhìn mỗi một loại đồ ăn mang lên, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay lên đường gấp gáp, cũng không cặp bến, bên trong khoang thuyền này cũng chỉ có nhiều đồ. Nếu như người không thích nhìn cũng không đói bụng thì hết cách rồi. Lúc này sĩ diện, chỉ có thể tự mình chịu tội.”

Hắn dừng một chút, giọng nói càng lạnh, từng chữ đâm tới: “Nếu người bị bệnh mà chết, người là người tâm tâm niệm niệm, cũng sẽ gặp tai ương.”

Hắn nói xong liền đứng dậy.

Hắn đi tới trước mặt tôi, đứng cách tôi rất gần. Tôi có thể nghe thấy tiếng hít thở của hắn, thật yên lặng, mơ hồ cảm nhận được tức giận trong đó. Nếu không phải tôi quá hiểu rõ hắn, nhất định cũng sẽ không lưu ý đến.

Tôi rũ mắt xuống, không nhìn hắn.

Hắn xoay người lại, đi đến đầu khoang thuyền.

Tôi đứng một lát, lúc này mới từ từ đi tới, cầm bát đĩa, từ từ ăn thức ăn.

Đĩa sứ không được tinh tế, thật sự không giống như đồ vật hoàng tử sử dụng, lại càng không giống như đồ vật của thái tử.

Cải trắng được cắt nhỏ, ngâm vào trong dấm hương, trộn với hương liệu Mạc Bắc tiến cống cùng với thịt khô. Cải trắng này tôi liếc một cái liền nhận ra, là loại “nguyệt sắc” thượng hạng. Là do một cô nương gia

mười một mười hai tuổi cẩn thận gieo trồng từng luống mà lựa chọn ra, giá cao hơn so với Mạc Bắc tiến cống.

Măng hương ngâm trong trà Long Tĩnh, cũng được cắt nhỏ, cũng trộn với trà Long Tĩnh mà làm ra, sữa đậu nành làm thành đậu phụng khô sau đó chưng lên, tiếp đó là cá hấp chín đến vụn.

.

Mỗi một đĩa đều là đồ ăn tôi thích ở trong phủ thái tử năm đó. Nhưng mặc dù khi đó thích ăn nhưng tôi cũng không thường xuyên ăn.

Bởi vì khi đó, tôi biết rõ Cảnh Thành muốn được Thánh thượng yêu thích, chỉ tiêu trong phủ thái tử đều giản lược tất cả. Tôi không muốn nhiều loạn thêm cho hắn. Chỉ là thỉnh thoảng ăn, mỗi một miếng nhỏ đều cực kỳ quý trọng mà thưởng thức.

Khi đó hắn cười mắng tôi, nói tôi làm hắn mất thể diện.

Hôm nay những thức ăn đó đều nhiều như vậy, mỗi một đĩa ngay tại trước mặt. Từng miếng bỏ vào trong miệng, đều là hỗn độn, không biết mùi vị.

Trong đáy đĩa đều vẽ một bông hoa phù dung nhạt, dựa nghiêng ra ngoài. Màu hoa này mặc là dù màu trắng nhưng lại cực kỳ nhạt, không nhìn kỹ thì gần như không thể nhìn ra được.

Tôi ăn xong, đi ra cửa gọi Tiểu Phúc vào dọn dẹp bát đĩa.

Tôi nhìn Tiểu Phúc đi ra ngoài, suy nghĩ một chút, vẫn xúc rèm lên đi ra bên ngoài.

Bên trong khoang thuyền Cảnh Thành kịch liệt ho khan mấy tiếng.

Tôi dừng một chút.

Hắn chợt khàn giọng hô: “Gọi...gọi Mạnh Khác....gọi Mạnh Khách vào!”

Tôi lẳng lặng đứng bất động. Rèm vén lên, là Mạnh Khách. Hắn đầy mặt lo lắng nhìn vào bên trong, lại quay đầu nhìn tôi một cái, miệng mở ra, rốt cuộc lại mím chặt môi, sau đó sải bước đi vào bên trong khoang, vừa đi vừa kêu: “Điện hạ, thần đã tới.”

Cảnh Thành thở hổn hển, nói: “Được! Được! Người.... người để cho nàng đi ra ngoài.”

Mạnh Khách nói: “Nhậm cô nương, xin phiền ngài đi ra ngoài trước.”

Lòng bàn chân giẫm lên tấm thảm dày bên trong khoang thuyền, hơi dừng lại, giống như đang do dự một chút.

Rốt cuộc tôi cũng vén rèm lên đi ra ngoài. Bên trong khoang thuyền lại là một trận ho khan kịch liệt, sau đó dần dần bình tĩnh.

Ta đứng ở đầu thuyền, sau đó nhìn thấy Mạnh Khách đi ra ngoài, sắc mặt tái nhợt. Phương Khải đi tới, cũng đầy mặt lo lắng. Miệng hắn hơi mở ra, giống như muốn hỏi điều gì đó.

Mạnh Khách nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Ánh mắt Phương Khải lóe lên một cái, tiếp theo lại thật nhanh rũ mắt xuống, lui về sau một bước, đứng cách tôi không xa.

Tay của hắn đặt lên trên eo, dưới áo bào trắng mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng bội đao.

65. Chương 65: Nghi Đêm

Cảnh Thành nói không sai, phong cảnh Lịch Thành, quả nhiên giống Miên thành.

Dọc theo đường phố cũng có cửa hàng, nhìn kỹ một chút, cũng có rất nhiều gấm vóc, mặc dù không phồn hoa cực hạn như ở Miên thành, nhưng phẩm loại cũng phong phú tinh xảo. Trên phố chợ cũng là ngựa xe như nước, người đến người đi.

Tôi kinh ngạc. Vì sao tôi sống gần đây, lại chưa bao giờ nghe qua Giang Nam có nơi này.

Chúng tôi xuống thuyền, đổi xe ngựa, tiếp tục đi về phía trước.

Đi không xa, xe ngựa liền dừng lại. Một người ở bên đường hành lễ, một giọng nói vang lên: “Chủ bộ Tăng Duyệt Lịch thành, cung nghênh điện hạ và Mạnh đại nhân.”

Cảnh Thành cười ha hả, nói: “Khá khen ột Tăng Duyệt người.”

Mạnh Khách nói: “Làm sao người biết, hôm nay thái tử điện hạ muốn đến nơi này?”

Tăng Duyệt cúi đầu, nói: “Thần suy đoán, mấy ngày nay đều nói thái tử điện hạ muốn Nam tuần, nhưng đều không nghe nói trên sông có con thuyền lớn nào, nghĩ tới điện hạ chắc muốn tránh tai mắt của mọi người, lặng lẽ hỏi thăm chút. Cho nên đến Lịch Thành này, điện hạ cũng sẽ không đi đường lớn. Không giấu gì điện hạ, thần ở chỗ này, đã đợi ba ngày ba đêm rồi.”

Cảnh Thành cười nói: “Người quả nhiên thông minh. Nếu người đã ở chỗ này đợi chúng ta, có chuyện gì sao?”

Tăng Duyệt nói: “Cũng không có chuyện gì chuyện quan trọng. Chỉ là thần ở chỗ này mấy ngày nay, nghĩ đến thần đối với tình hình nơi Lịch thành này rất là quen thuộc. Thần nghĩ, nếu như điện hạ muốn hỏi cái gì, có lẽ có thể trả lời được chút.”

Mạnh Khách nghiêng đầu nhìn Cảnh Thành. Cảnh Thành trầm ngâm không nói.

Tăng Duyệt quỳ gối ở nơi đó, không nhúc nhích.

Thật lâu, Cảnh Thành mới nói: “Người trở về đi, cũng không cần tới nữa. Nếu ta muốn gặp người, tất sẽ tới tìm người.”

Tăng Duyệt không nhúc nhích, chỉ thấp giọng đáp một tiếng “Vâng”.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, đi lướt qua bên cạnh hắn.

Đi được một đoạn, Mạnh Khách mới mở miệng nói: “Điện hạ, ngài không mang hần theo.... hần nếu biết hành tung của chúng ta, ngộ nhỡ tiết lộ cho Lý Lưu.”

Cảnh Thành khẽ mỉm cười, nói: “Không biết.”

Tăng Duyệt này, phàm là đại sự, không nắm chặt mười phần, chắc hẳn sẽ không khinh cử vọng động (hành động thiếu suy nghĩ).

Mạnh Khách ngẩn người, gật đầu một cái.

Cảnh Thành lại nói: “Ta không mang hần theo, tất nhiên là vì của hắn có chỗ trọng dụng, người không cần phải nghi ngờ.”

Mạnh Khách nói: “Thần không dám.”

Đêm đó tìm một khách điểm che khuất trong thành ở trọ. Chỉ thuê ba gian phòng. Dùng xong bữa tối, lên tới lầu, tôi cầm lấy bao quần áo tự đi tìm một gian phòng, nhưng lại bị Phương Khải cản đường lại. Hắn đuổi thẳng cánh tay không nhúc nhích.

Tiếp đó phía sau lưng truyền đến âm thanh khoan thai của Cảnh Thành: “Người quên người đã đồng ý rồi hả? Cần phải hầu hạ ta? Người và ta ở một gian!”

Thần sắc Phương Khải nặng nề. Mạnh Khách một mặt bình tĩnh.

Tiểu Phúc ở nơi dành cho người làm ở. Vậy còn dư lại hai gian, một gian là của Mạnh Khách, gian còn lại là cho Phương Khải.

Gian phòng hơi hẹp. Cảnh Thành vào cửa, từ từ đảo mắt nhìn quanh bốn phía, nói: “Chỉ có một cái giường.”

Tôi cười lạnh, biết rõ mà còn hỏi.

Tôi kéo một cái ghế quá, ngồi xuống không đáp.

Hắn ngồi xuống ở trên giường, cũng không có gọi tôi.

Tôi đưa lưng về phía hắn, gục xuống bàn chuẩn bị ngủ. Chỉ nghe thấy phía sau hô hấp của hắn đều đều, sau đó hắn nói nhỏ: “Người cầm chăn giường đi. Ban đêm lạnh.”

Tôi không nói tiếng nào.

Hắn dường như thở dài, dần dần cũng lặng yên không một tiếng động.

Ban đêm quả thật rất lạnh, cuối cùng tôi không có cách nào ngủ được, vì vậy đứng dậy, đẩy cửa ra, muốn đi tìm tiểu nhị lấy thêm chăn giường.

Vừa mở cửa ra, tôi sợ hết hồn.

Phương Khải một thân áo trắng, thẳng tắp lẳng lẳng đứng ở bên ngoài, đưa lưng về phía tôi.

Tôi hít một ngụm khí lạnh. Chỉ nghe thấy hắn nhẹ giọng nói: “Nhậm cô nương?”

Tôi cười lạnh nói: “Người không đi ngủ? Lo lắng cho an nguy của điện hạ như thế sao?”

Nói xong, tôi nhắc chân cất bước, đang muốn xuống lầu.

Phương Khải đưa tay cản lại, lại nhanh chóng nhìn vào bên trong phòng một chút, đóng khép cửa, mới nhỏ giọng nói: “Nhậm cô nương, người muốn đi đâu?”

Ta ngừng chân, nói: “Rất lạnh, đi mượn chăn giường.”

Phương Khải lạnh lùng nói: “Đêm khuya yên tĩnh, không biết lại có động tĩnh gì. Kính xin cô nương đi vào phòng.”

Tôi nói: “Chẳng lẽ người cho rằng ta muốn đi tìm gọi đồng đảng gì đó tới?”

Hắn nhíu mày lại, không nói lời nào, chỉ là cánh tay vẫn thẳng tắp chắn ngang đường.

Tôi cười lạnh nói: “Nếu không thì Phương tướng quân người giúp tôi đi lấy chăn giường đi?”

Phương Khải cau mày, mắt liếc vào bên trong phòng một cái, mặt lộ vẻ khó xử.

Tôi cười nói: “Người thật sự sợ rời khỏi tôi, tôi sẽ lập tức đi hại điện hạ? Nếu không thì người đi theo tôi đi?”

Phương Khải mím chặt môi, trên mặt dường như có chút tức giận.

Tôi thở dài, nói: “Người không yên tâm để một mình điện hạ ở chỗ này, lại lo lắng một mình tôi rời khỏi các người. Chẳng lẽ hôm nay muốn tôi chết rét sao?”

Phương Khải nhìn chằm chằm vào tôi, nói: “Ta và người chờ ở chỗ này, nếu có tiểu nhị đi ngang qua, chúng ta gọi hắn lại, bảo hắn đem chăn giường tới đây là được.”

Mặc dù trên người hắn không có bội đao, nhưng tôi cũng đánh không lại hắn.

Tôi chỉ có thể đứng. Gió lạnh, tôi vòng chặc hai cánh tay, dựa vào cánh cửa co rụt lại.

Phương Khải cũng đứng đó.

Không biết qua bao lâu, mới có một tiểu nhị nhẹ chân nhẹ tay vội vã đi tới.

Tôi ho nhẹ một tiếng. Phương Khải liếc tôi một cái, đưa tay ngăn cản tiểu nhị, nhẹ giọng nói: “Xin phiền cho thêm nữa tấm chăn giường.”

Dưới ánh trăng sáng lộ ra một khuôn mặt nhỏ. Có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của tiểu nhị kia, chính là tiểu nhị mang chúng tôi lên lầu lúc trước.

Hắn kinh ngạc mà nhìn nhìn Phương Khải, lại nhìn tôi một chút, lại nhìn cửa phòng, chỉ vào Phương Khải nói: “Người.... người.... người không phải ở gian phòng này.” Lại đưa tay chỉ tôi, nói: “Nàng ở gian phòng này, người không phải.”

Phương Khải khẽ cau mày, nói: “Ta quả thực không phải. Là nàng ấy muốn người đem thêm chăn giường tới đây.”

Tiểu nhị nói: “Bên trong phòng đã có chăn giường. Lúc trước ta thấy cô nương này cùng với một công tử đi vào trong phòng, ta còn tưởng rằng.”

Hắn lại ngó ngó tôi, lại quay đầu nhìn Phương Khải nói: “Vị công tử này, tối nay người muốn nghỉ ngơi ở đâu?”

Phương Khải còn chưa kịp trả lời, tôi lại hắng giọng một cái, nói: “Tối nay hắn và tôi hai người ở chung một chỗ.”

Phương Khải càng nhú chặt mày hơn, trợn mắt nhìn tôi một cái.

Tiểu nhị hắn là hoàn toàn bối rối: “Ba người, ở cùng một chỗ?”

Tôi “Hừ” một tiếng, khoe miệng toét ra, cười đến hiền hòa, hơn nữa lại có chút cao giọng nói: “Có gì không thể? Hai người bọn họ ngay cả nửa bước cũng không muốn rời khỏi tôi.... Mà chăn nệm kia của người lại hơi nhỏ chút, cho nên muốn làm phiền tiểu nhị ca lấy một cái chăn giường nữa, vậy là vừa đủ nệm.”

Bên trong phòng ‘kêu kệt’ một tiếng vang lên, dường như người bên trong trở mình xoay người.

Sắc mặt tiểu nhị muôn tía nghìn hồng* một trận, vội vã đáp một tiếng sau đó hấp tấp xuống lầu. Không bao lâu, hắn trở lại, tay nâng một cái chăn gấm giường. (* là đỏ mặt ý)

Tôi vươn tay nhận lấy.

Tiểu nhị còn sững sờ đứng đó, sắc mặt tiếp tục năm sắc rực rỡ.

Phương Khải ở một bên cũng hắng giọng một cái, nhỏ giọng quát: “Còn không đi?”

Dù sao hắn cũng là quan võ, âm thanh tuy thấp, nhưng cũng mười phần uy nghiêm.

Tiểu nhị kia cả kinh khẽ run rẩy, lập tức bồi cười hai tiếng rời đi. Đi tới cầu thang, còn quay đầu nhìn hai chúng tôi một lát.

Tôi cười lạnh một tiếng, nói với Phương Khải: “Tôi phải vào trong ngủ rồi. Người muốn đứng ở chỗ này, vậy cứ tự tiện.”

Phương Khải thẳng người, đưa lưng về phía cửa phòng, không đáp.

Tôi cứ thế mà trở lại phòng, ngồi ở trên ghế, đem chăn gấm khoác lên người, rốt cuộc cũng có thể an ổn mà ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta vừa mở cửa phòng ra thì nhìn thấy Phương Khải đã ngồi xuống dưới đất, hơi cúi thấp đầu ngủ gật, có thể là bị âm thanh kéo cửa của tôi làm cho kinh động, lập tức ngẩng đầu lên nhìn.

Tôi thở dài. Thật là một người cố chấp.

Một ngày đó, Cảnh Thành và Mạnh Khách đóng cửa ở trong phòng mật đàm* một ngày. Tôi và Phương Khải bị yêu cầu ở trong một gian phòng khác yên tâm chờ đợi. (đàm luận bí mật)

Tôi ngồi ở một chỗ rảnh rang đọc sách. Phương Khải ngồi ở đối diện tôi ngủ gà ngủ gật.

Cứ như vậy mà qua một ngày.

Quan viên Lịch Thành chắc hẳn đều đã ở trên đường lớn đỏ mắt chờ mong cung nghênh Cảnh Thành. Bọn họ có thể đã nghĩ sẵn ở trong đầu, phải a dua nịnh bợ như thế nào, phải lừa gạt như thế nào mới có thể giữ được bổng lộc và chức quyền quan phục của mình.

Bọn họ làm sao có thể đoán được Cảnh Thành đã đến Lịch thành của bọn họ chứ.

66. Chương 66: Kết Án

Chúng tôi ở trong khách điểm tầm thường này chừng mười ngày.

Mười ngày này, hơn phân nửa là Cảnh Thành làm ổ ở trong phòng. Hắn không để cho tôi đi ra ngoài, tôi cũng chỉ có thể ở trong khách điểm. Vì thế Phương Khải cũng một tác không rời khỏi trông coi chúng tôi.

Ngược lại Mạnh Khách thì thỉnh thoảng sẽ ra ngoài một lát rồi trở về, sau đó Cảnh Thành liền đóng cửa phòng, cùng hắn mật đàm.

Có lúc tôi lại cười nói: “Phương tướng quân, người có biết thái tử và Mạnh đại nhân ở bên trong nói cái gì không?”

Hoặc là tôi sẽ cười nói: “Phương tướng quân, nhớ lúc người ở Tây Cương làm một nho tướng rất là nhân hạ thoải mái, tại sao hiện tại cả ngày nghiêm mặt, như một lão thành vậy?”

Phương Khải không đáp. Trong nháy mắt, đầy mắt hắn xẹt qua một tia bi ai thê lương, nhưng lại biến mất rất nhanh. Thậm chí tôi còn nghi ngờ trong lòng là tôi đã nhìn lầm rồi.

Tôi tự mình gọi đồ ăn, hoặc là gọi một bầu rượu ngon, Hạnh Hoa Xuân hoặc là Nữ Nhi Hồng. Tôi uống một chén, lại cố tình rót đầy một chén đưa tới phía dưới lỗ mũi Phương Khải, nói: “Người nghĩ một chút đi? Rượu thượng hạng đây. Không uống một ly sao?”

Hắn xoay mặt, khẽ nhắm mắt lại.

Tôi cười.

Cửa phòng có tiếng gõ, Mạnh Khách ở ngoài cửa phòng khẽ hô: “Nhậm cô nương, Phương tướng quân, chúng tôi nói xong rồi.”

Tôi không động. Phương Khải đứng lên, kéo cửa ra. Mạnh Khách nhìn vào bên trong một chút, nói: “Nhậm cô nương, điện hạ bảo người đi qua.”

Tôi đành phải đi đến trong phòng Cảnh Thành, hai người bọn họ cũng cùng tới đây.

Mạnh Khách vào phòng, Phương Khải chỉ đứng ở ngoài cửa, đóng lại cửa.

Ta thấy Mạnh Khách châm hoa nến, cho rằng có lẽ bọn họ còn muốn nói chuyện gì đó, đang muốn thoái lui, lại nghe thấy Cảnh Thành khẽ gọi: “Người không cần đi.”

Tôi lạnh lùng nói: “Các người nói chuyện của các người, về sau đừng nói tôi là đồng đảng của thần tặc tử phản loạn, nghe thấy các người nói gì.”

Cảnh Thành chậm rãi nói: “Người cứ ngồi xuống đi, đợi thêm một chút thì như thế nào?”

Tôi không nhúc nhích. Mạnh Khách kéo cái ghế qua, đặt ở bên cạnh tôi.

Tôi ngồi xuống. Hai người bọn họ cũng không nói chuyện. Chỉ có tiếng ‘xột xoạt’ của hoa nến vang lên.

Xa xa có tiếng trống canh truyền đến, từng tiếng truyền vào góc cửa sổ, trong gian phòng chật hẹp càng thấy khó chịu.

Dường như tôi nhìn thấy trên trán Mạnh Khách có một tầng mồ hôi mỏng, hai má hắn ửng đỏ, ánh mắt dao động bất định.

Cảnh Thành lấy ra một quyển sách, ở dưới ánh đèn cứ thế mà lật xem, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi qua trang sách sẽ cuộn lên làm ánh nến chập chờn, sáng tối lần lượt thay đổi, thần sắc của hắn vẫn trấn định như thường.

Tiếng trống canh lại vang lên.

Ngoài cửa có tiếng động, chỉ nghe thấy Phương Khải nhẹ giọng hỏi: “Người nào?”

Có người nhỏ giọng nói về: “Tằng đại nhân phái tiểu nhân tới.”

Thân hình Mạnh Khách khẽ động, hần ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Thành. Cảnh Thành mắt nhìn sách, đầu lại gật nhẹ một cái.

Mạnh Khách hắng giọng, nhẹ giọng kêu lên: “Cho hần vào đi.”

Cửa mở ra, một người bộ dạng tơi tở mặc trang phục màu đen đi tới, cúi đầu quỳ trên đất, nói: “Thỉnh an các vị đại nhân.”

Hần không biết thân phận của Cảnh Thành. Tăng Duyệt quả thực là cẩn thận thông minh.

Mạnh Khách lại nhìn Cảnh Thành một cái, mới quay đầu lại nói: “Tăng đại nhân nhà người để cho người đến đây, là có chuyện gì?”

Tôi tớ kia từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư, đầu cũng không dám nâng lên, chỉ chuyển hai tay về phía trước, nói: “Tăng đại nhân phải tiểu nhân tới đây là muốn giao phong thư này cho Mạnh đại nhân.”

Mạnh Khách nói: “Ta chính là Mạnh Khách.” Hần tự tay nhận lấy phong thư, trầm ngâm chốc lát, nói: “Người có thể về rồi.”

Tôi tớ kia dừng một chút, nói: “Đại nhân có lời gì muốn tiểu nhân mang về hay không?”

Mạnh Khách nói: “Cũng không có lời gì. Nếu như đại nhân nhà người hỏi người, thì nói.”

Hần lại nhìn Cảnh Thành một chút, sau đó quay đầu lại, nhẹ giọng nói: “Thì nói còn nhiều thời gian.”

Tôi tớ kia gật đầu một cái, lại dập đầu, đứng lên, đi ra ngoài.

Phương Khải kéo cửa đóng lại.

Mạnh Khách đột nhiên đứng lên, cất bước lớn đi đến bên cạnh Cảnh Thành, đưa phong thư cho hần, nói: “Điện hạ.”

Thân thể Cảnh Thành run lên, nhận lấy phong thư. Dưới ánh nến hần mở phong thư ra, rút ra giấy viết thư, hướng về phía ánh nến, cẩn thận đọc.

Ánh mắt của Mạnh Khách dừng lại trên khuôn mặt của Cảnh Thành, lập lòe bất định, rốt cuộc lại nhẹ giọng gọi một tiếng: “Điện hạ.”

Bên môi Cảnh Thành chậm rãi nở lên nụ cười, hần cười khẽ một tiếng, nói: “Tốt! Làm tốt lắm!”

Hần đưa phong thư lại cho Mạnh Khách.

Mạnh Khách vội vàng nhận lấy, tỉ mỉ đọc.

Đọc xong, hần quỳ xuống, dập đầu một cái, nói: “Thần chúc mừng điện hạ.”

Cảnh Thành tựa lưng vào ghế ngồi, khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Tăng Duyệt quả nhiên là một nhân tài. Ta người dụng tâm nhiều như vậy ngày, cuối cùng cũng không uống phí.”

Hần đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía trước. Phía trước hần chỉ có mặt tường quá mức nhợt nhạt của khách điểm, giống nhau sắc mặt của hần lúc này. Trong giọng nói của hần lộ ra vui mừng, nhưng làm thế nào cũng không thể khiến cho hai gò má của hần nhiễm lên màu đỏ vui mừng.

Mạnh Khách quỳ trên mặt đất, nói: “Vẫn là lúc trước điện hạ biết cách dùng người chính xác. Thần nhớ điện hạ từng nói, đối với Tăng Duyệt này, tuyệt đối không thể cho ngon cho ngọt, phải từ từ cho hần, mới có thể khiến hần giữ ý mình ra sức suy nghĩ độc quyền mưu cầu, làm việc cho điện hạ. Trước kia, chỉ sợ hần còn có chút sống chết mặc bay, không nắm được chủ ý. Ngày hôm qua điện hạ lạnh lùng đối với hần, chắc là hần kinh sợ bất an, cũng suy đoán tâm tư của điện hạ, giúp chúng ta bắt Lý lưu. Điện hạ, Đỗ Nguyên Vân Mã Ngưng bọn họ tham nhăm nhiều năm như vậy, hiện giờ cuối cùng cũng có thể biết được bọn họ ẩn núp ở nơi nào. Rốt cuộc lần này cũng bắt được nhân chứng, xem bọn hần còn vọng tưởng lật lại bản án như thế nào. Càng đáng mừng chính là Binh bộ chịu thiệt thòi vô ích nhiều năm như vậy, hôm nay cũng có thể cùng nhau bổ túc rồi.”

Cảnh Thành nhẹ nhàng cười nói: “Đợi đến đầu mùa xuân năm sau, quân lương cũng bổ túc, lương thảo cũng có thể chuyển hết đến Tây Cương. Đại Cảnh ta rốt cuộc có thể đánh một trận thật đã với Tập quốc rồi.”

Mạnh Khách thấp giọng đáp “Vâng” một tiếng, nói tiếp: “Lúc rời kinh, Hộ bộ cũng đã báo lại, nói hôm nay lương thực vù về thu hoạch khá tốt, nếu tình hình cứ tiếp tục như thế, trước khi vào đông, nhất định có thể thu được đầy đủ lương thảo.”

Hắn không có cách nào nói tiếp được nữa.

Hắn đột nhiên cuống quýt đứng lên, cả kinh kêu lên: “Điện hạ!”

Trong âm thanh của hắn lộ ra lo lắng sợ hãi cùng bi thương.

Cảnh Thành, sắc mặt chợt tái nhợt, chậm rãi ngã xuống.

Mạnh Khách xông về phía trước đỡ lấy Cảnh Thành, lại chậm rãi quỳ xuống .

Cảnh Thành ngã vào cánh tay của hắn, trên mặt lại mang theo nụ cười thản nhiên: “Rốt cuộc.... Rốt cuộc....”

Hắn chậm rãi quay đầu lại, dường như nhìn tôi một cái, lại dường như không nhìn tôi, chỉ nhìn vào góc cửa sổ cũ kỹ kia.

Hắn buông tay nắm lấy ống tay áo của Mạnh Khách, trong miệng dường như phun ra lời nói mê sảng: “Trở về. Không còn kịp rồi.... lập tức hồi kinh.”

Tay hắn buông lỏng, đã bất tỉnh.

Tôi đứng ở nơi đó, dường như không biết vì sao lại đột nhiên cảm thấy giống như đang ở trong trời đông khắc nghiệt, nước tuyết lạnh lẽo trực tiếp từ trên đầu đổ xuống, từ bên ngoài đến bên trong đều lạnh rét thấu xương, vô cùng vô tận mà dạo bước toàn thân.

Trước mắt là Mạnh Khách ôm Cảnh Thành, sau đó hét lớn: “Phương Khải! Phương Khải! Tiểu Phúc! Tiểu Phúc!”

Cửa bị phá mở, bọn họ chạy vào. Bọn họ đỡ Cảnh Thành lên giường. Một trận rối ren.

Sau đó hình như là còn có đại phu tới. Tiểu nhị cũng sang đây xem một chút, nói mấy câu trông nom.

Bóng người. Bước chân. Sàn nhà của khách điểm kinh niên bị giẫm đạp không ngừng phát ra tiếng vang “y y nha nha”. Mỗi một người đều rất vội vàng. Trong lời nói cũng lộ ra vẻ sợ hãi lo lắng.

Nhưng tôi đứng ở nơi đó lại không hề nhúc nhích, chỉ ngơ ngác nhìn toàn bộ việc xảy ra ở trước mắt.

Rốt cuộc, gần như mọi người đều lui ra hết. Chỉ chừa lại mỗi Mạnh Khách.

Hắn nhìn Cảnh Thành nằm ở trên giường một chút, sau đó quay đầu lại, nhìn thấy tôi, đi về phía tôi.

Hắn đi tới trước mặt của tôi. Ánh mắt của hắn tựa như có thiên ngôn vạn ngữ, lại tựa như nặng nề bất đắc dĩ.

Miệng hắn hơi mở ra, nhưng lại chuyển thành một hơi thở dài.

Tôi nâng khóe môi lên, nhưng tôi biết kỳ thật mặt tôi vẫn băng lãnh không có chút diễn cảm gì.

Tôi hỏi: “Lúc nào thì chúng ta hồi kinh?”

Hắn nhìn chằm chằm vào tôi, giống như muốn nhìn thấu trong lòng tôi, gần từng chữ một: “Sáng sớm ngày mai. Lập tức xuất phát.”

Sau đó hắn bước nhanh ra ngoài. Bên trong phòng này chỉ còn lại là hai người tôi và Cảnh Thành. Ở cửa có bóng người đứng thẳng, Phương Khải vẫn trông coi như cũ.

Tôi ngồi xuống bên cạnh bàn trước giường, cứ như vậy mà lẳng lặng ngồi cả đêm.

67. Chương 67: Đế Sư

Đỗ Nguyên Vân và Mã Ngưng, lúc ấy tham những tiền bạc liền núp ở trong một cửa hàng nho nhỏ ở Lịch thành. Cửa hàng ở Lịch Thành, Giang Nam Giang Bắc mỗi nơi đều có hiệu buôn phóng thả* để làm ăn. Lợi tức cao, khiến người ta chắc lưỡi hít hà. Giang Nam Giang Bắc, hắc đạo bạch đạo, cư nhiên đều nắm toàn bộ Lịch thành trong lòng bàn tay. (* khoản tiền cho vay)

Lịch thành nho nhỏ, mạo không kinh người, lại nắm giữ mạch sống buôn bán phồn hoa của triều Đại Cảnh.

Nếu như một khi liên lụy, tất nhiên khiến cho triều Đại Cảnh dân sinh rung chuyển. Giang Nam trọng nông, thương hộ nổi liền nông vụ, cuối cùng khiến dân chúng lâm than, thậm chí binh hưởng bất kế, biên cảnh lo lắng, vua và dân nghiêng sụ.

Năm đó án tham hủ* ở Miên thành, cùng với Lịch thành này, cuối cùng coi như là nắp hòm định luận, có chung kết cuộc. (* tham những mục nát)

Lúc đó Tăng Duyệt phụng mệnh Cảnh Thành, rời khỏi Tri Thư viện, rời khỏi kinh thành đến Lịch thành một làm chủ bộ nho nhỏ, ẩn ở trong quan trường Lịch thành. Những quan viên ở Lịch thành, ít nhiều gì cũng đều có chút dính dấp đến vụ án này. Lúc ấy Tăng Duyệt mới tới Lịch Thành, phải phòng bị kiêng kỵ những quan viên khác. Nhưng Tăng Duyệt là một người thông minh, thâm tàng bất lộ. Sau đó thái tử xuôi nam, quan viên Lịch Thành nhận được tin tức, sợ là án Hộ bộ tham nhũm chưa chấm dứt, lần này thái tử là tới dò hỏi. Vì vậy những ngày đó quan viên khắp Lịch thành đều ở ngoài cửa thành cả ngày nghênh đón thái tử.

Ai ngờ Cảnh Thành lại cố tình thay đổi đường nhỏ, lặng lẽ vào thành, lại lặng lẽ chọn một khách điếm không bắt mắt nhất ở trọ.

Hành động lần này Cảnh Thành khiến cho quan trường Lịch thành khuấy đảo long trời lở đất. Những quan viên kia đã biết trước đó vài ngày kinh thành rối loạn, hôm nay lại không tiếp được Cảnh Thành, sớm đã thấp thỏm lo âu, dưới tình thế cấp bách, trong lời nói ít nhiều gì cũng tiết lộ ra một chút tin tức.

Sau đó lập tức bị Tăng Duyệt nghe được. Tăng Duyệt lại là một người có tâm tư nhanh nhẹn, dò hỏi quá khứ từng chút từng chút một, hàng loạt chân tướng dần dần hiện ra.

Lại cộng thêm trước đây thái tử lạnh lùng với hắn, hắn lo thái tử nổi lên lòng nghi ngờ hắn, vì vậy càng ra sức hơn.

Rốt cuộc qua mấy ngày vội vàng, đều đã hiểu rõ nguyên nhân và kết quả của án kiện này.

Mạnh Khách và Tăng Duyệt xét xử án này có công, vì thế con đường làm quan của bọn họ, đều được viết mực đặc màu đậm.

Thế như, những điều này đều là về sau tôi mới biết được.

Vào giờ phút này, xe ngựa chở Cảnh Thành rời khỏi Lịch thành, một đường chạy về kinh thành. Ta và Mạnh Khách, Phương Khải đều ngồi ở bên trong xe. Tiểu Phúc ngồi ở phía trước đánh xe.

Cảnh Thành ngất xỉu vẫn chưa tỉnh. Trên một đường này, Mạnh Khách và Phương Khải luôn nhíu chặt chân mày, không có lúc nào thả lỏng.

Xe ngựa hơi lắc lư, gió nhẹ lay động, rèm bị vén lên một góc. Chợt có mùi thơm ngát nhàn nhạt lướt qua mặt.

Cảnh Thành nằm đó, hơi giật giật. Mạnh Khách nhẹ giọng kêu: “Điện hạ.”

Cảnh Thành khẽ mở mắt ra, nhẹ giọng hỏi: “Là mùi hoa gì vậy?”

Mạnh Khách nhìn ra bên ngoài một chút, cười nói: “Chúng ta đang ở đồng ruộng. Nơi này khắp nơi đều là hoa cải dầu, đang vào lúc nở hoa.”

Ánh mắt Cảnh Thành sáng ngời, giẫy giụa muốn ngồi dậy. Hấn nói: “Dừng xe. Ta muốn đi xuống nhìn xem một chút.”

Sắc mặt của Mạnh Khách thoáng qua một tia do dự, nói: “Điện hạ, thân thể của ngài. . . .”

Cảnh Thành cười nhạt: “Không sao.”

Bốn người chúng tôi xuống xe. Mạnh Khách và Phương Khải nâng đỡ Cảnh Thành, tôi đi theo ở một bên. Phương Khải thỉnh thoảng quay đầu lại liếc tôi một cái, giống như là sợ tôi chạy đi, hoặc là sợ tôi lấy ra một đoản đao từ nơi nào đó, thương tổn tới thái tử điện hạ của hắn.

Hoa cải dầu vàng óng ả, nở đầy khắp núi đồi, um tùm rậm rạp, như gấm dệt trải rộng khắp trên mặt đất, gió nhẹ lướt qua, rung động gợn sóng, càng ra về gió mát say người mùi hương thấm tâm.

Tôi nhớ tới lúc ở trong phủ thái tử, sư phụ của thái tử Tô Tử Hằng tiên sinh đã dạy Cảnh Thành hai câu thơ, nói là “Thiếu nhi vội vã chạy đuổi bướm vàng, bay vào hoa cải dầu không chỗ tìm ra”.

Khi đó Cảnh Thành và tôi nghe xong, đều cảm thấy Tô sư phụ dạy quá mức ngây thơ buồn cười, nhưng hoa cải dầu này, trong kinh thành quả thật chưa từng thấy qua, vì vậy lúc nào cũng nghĩ muốn nhìn thấy nó.

Tô sư phụ vẫn luôn nhắc tới, nói hoa cải dầu này vô cùng quan trọng đối với dân chúng, nó có rất nhiều công dụng.

Câu thơ Tô sư phụ dạy không hề thỏa mãn chúng tôi, vì vậy lại tìm thi từ văn chương khác nói về hoa cải dầu. Chúng tôi thích nhất là Anh khúc của Phùng Tử Chấn người triều Nguyên: Tử môn kê khuyến sợ tiền trụ. Tiểu ngữ thính ử bội viên phù. Lộ lộ biên bào ung kiều huê, điểm điểm dương xuân cao vũ. Thái hoa gian điệp dã phi lai, hựu sấn noãn phong song khứ. Hạnh sáo công cửu nộn tuyền hương, thị lão ngỗ bồn biên ẩm xử. (thái hoa là hoa cải dầu)

Khi đó, tôi ở trước mặt Cảnh Thành gật gù đắc ý đọc câu này, vỗ bàn trầm trồ khen ngợi, nói: “‘Thái hoa gian điệp dã phi lai, hựu sấn noãn phong song khứ’, câu này rất hay! So với ‘thiếu nhi’ gì đó của Tô sư phụ dạy, hay hơn mấy vạn lần.”

Khi đó mặt Cảnh Thành tràn đầy nụ cười: “Nha đầu, ngươi mới bao nhiêu tuổi, đã sớt ruột với câu thơ kia của tiên sinh dạy rồi hả? Ngươi còn nhỏ tuổi, hiểu thế nào là thái điệp song phi không?”

Tôi không phục “Hừ” một tiếng, nói: “Ban đầu sư phụ dạy ngươi câu ‘thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tề nhất điểm thông’ này, tôi còn thuộc lòng trước ngươi. Hồ điệp song phi, tình nghĩa kiên định, có cái gì mà không hiểu chứ?”

Cảnh Thành nghe tôi nói như thế, không nói gì, chỉ cười khanh khách nhìn tôi.

Đột nhiên tôi nghĩ đến cái gì đó, mặt nóng lên, vội vàng chuyển sang đề tài khác.

Kinh thành mấy ngàn mấy vạn dặm như thế. Những ngày đó cùng với hôm nay đã cách nhau quá nhiều xuân hạ thu đông rồi.

Trần tròng lại khuyết luân phiên nhiều lần như thế, giống như đang nói chuyện xưa của người khác vậy.

Cảnh Thành đi đến giữa ruộng. Trên mặt hắn chợt nở nụ cười dịu dàng. Hấn giẫy thoát khỏi tay của Mạnh Khách và Phương Khải đang dìu đỡ hắn, đi về phía trước mấy bước, sau đó cúi đầu cẩn thận nhìn xem những bông hoa nho nhỏ kia, cười càng nhiều hơn.

Hấn đột nhiên nói: “Nha đầu, ngươi xem, đây chính là hoa cải dầu.”

Âm thanh của hắn giống như ở trong mộng cảnh truyền đến.

Thân thể hắn ngừng lại một chút, giống như cũng ý thức được luồng cuồng ban nẩy của mình, cứ nhiên còn gọi tôi là “nha đầu”, vì vậy lại đứng thẳng, đưa mắt nhìn dãy núi trùng điệp nơi phương xa, nụ cười dần dần biến mất, trầm ngâm không nói.

Trong gió mát hiu hiu, có tiếng trẻ con thôn dã vui đùa âm ỉ truyền đến: “.... Thiếu nhi vội vã chạy đuổi bướm vàng, bay vào hoa cải dầu không chỗ tìm ra. . . .”

Một nam hài lớn tiếng la àm lên: “Tiền Tiểu Lục, ngươi lại đọc sai rồi, đợi lát nữa xem sư phụ phạt ngươi như thế nào.”

Một nam hài hít hít nước mũi nói: “Phạt ta sao? Cha ta hiểu ta nhất, sao có thể phạt ta.”

Nam hài lúc trước xì cười một tiếng, la àm lên: “Sư phụ thường nói ‘nghiêm sư xuất cao đồ’, lại thường nói ‘không dạy con là lỗi của cha’, mỗi lần sư phụ phạt ngươi đều vô cùng tàn nhẫn. Nếu không, chúng ta đánh cuộc đi?”

Nam hài kia hít hít nước mũi, nói: “Ta sợ cái gì! Đánh cuộc thì đánh cuộc!”

Hai nam hài khác ở bên cạnh cười nói: “Tiền Tiểu Lục, tại sao ngươi lại mau quen như vậy. Chúng ta cũng biết mặc dù sư phụ thích ngươi nhất, nhưng đánh ngươi cũng mạnh tay nhất, tại sao ngươi lại không biết chút nào vậy hả.”

Tiền Tiểu Lục trợn to hai mắt, miệng nhếch lên, lặc đi lặc lại rất không tình nguyện mà thừa nhận.

Các nam hài khác ồ ồ cười vang, xô đẩy Tiểu Lục Tử đi tới trước. Vừa đi, vừa tiếp tục đọc thơ “...Hàng rào thừa thốt luôn luôn sâu, ngọn cây hoa rơi không thành bóng. Thiếu nhi vội vã chạy đuổi bướm vàng, bay vào hoa cải dầu không chỗ tìm ra.”

Âm thanh dần dần đi xa biến mất, giống như thật sự bay vào hoa cải dầu bao la này, rốt cuộc không có chỗ tìm.

Ánh mắt của Cảnh Thành luôn luôn treo trên người những đứa trẻ đó, theo bóng dáng của chúng nó, nhìn thật lâu thẳng đến cuối đường.

Đột nhiên có âm thanh của một lão nhân nói: “Các hạ không phải là người ở đây nhỉ?”

Là một lão nông, còng lưng, hỏi Cảnh Thành.

Mạnh Khách và Phương Khải tiến lên một bước, đang muốn trả lời, lại thấy Cảnh Thành cười nói: “Không phải. Chúng tôi.... là từ kinh thành tới.”

Lão nhân quan sát chúng tôi từ trên xuống dưới, nói: “Các hạ khí độ bất phàm, có thể là làm quan trong kinh thành?”

Cảnh Thành khẽ mỉm cười, nói: “Trong nhà quả thật có người làm quan.”

Lão nhân gật đầu một cái, hơi hơi giật môi, giống như muốn nói cái gì đó.

Cảnh Thành cười nói: “Lão nhân gia, ông có lời gì thì cứ việc nói, không sao cả.”

Lão nhân thở dài, nói: “Cũng không có gì, chỉ là nhớ nhiều năm trước, có một người làm quan ở kinh thành đi ngang qua nơi đây, đột nhiên sinh bệnh nặng. Quan ở kinh thành kia không biết là vì nguyên nhân gì, cũng chỉ có một thân một mình, đến đây đã cực kỳ ốm yếu rồi. Ngày đó mưa lớn, trời tối đen như mực, ta ở đầu ruộng trông nom rau của ta, thì thấy ông ta té xỉu ở ven đường.”

Ông lão dừng một chút, thở dài, lại nói: “Ta dẫn ông ấy đến nhà ta, chăm sóc mấy ngày, sau đó ông ấy nói mình làm quan trong kinh trở về, nhưng gặp phải giặc cướp, may mắn trốn thoát, muốn trở về quê nhà. Nhưng khi đi ngang qua nơi này, nhìn thấy hoa cải dầu đầy khắp núi đồi của ta, ông ấy liền thích, dừng một lát, ai biết lại gặp phải mưa to, kéo ra bệnh cũ, liền té xỉu bất tỉnh. Sau đó qua mấy ngày, ông ta tốt hơn một chút, liền rời đi. Khụ, khi đó thân thể của ông ta còn chưa khỏe hẳn, sao có thể đi đường xa như vậy chứ.”

Cảnh Thành nghe vậy, bỗng nhiên nói: “Ông ấy.... tên là gì?”

Lão nhân lắc đầu một cái, nói: “Ông ấy không nói. Tâm tính ông ấy tốt, nhìn thấy nhà ta nghèo, thở dài nói, ‘ta gặp phải kẻ cướp, ngân lượng mang theo trên người đều bị cướp hết, nếu không, còn có thể cho ông, để báo ân cứu mạng’. Ta khuyên ông ấy không cần để ở trong lòng, ông ấy còn nói là, ‘hôm nay ta hai bàn tay trắng, nhưng ta sẽ viết chữ, trước kia lúc ở kinh thành, đã từng có người nói chữ của ta không tệ. Lão nhân gia, nếu như ông không chê, ta sẽ giúp ông viết một bức chữ. Ngày sau nếu như ông đi đến chợ, cũng có thể đổi được chút gạo.’”

“Mọi người trong nhà ta đều không ai biết chữ, đi đâu lấy bút lấy giấy cho ông ấy? Sau đó ta cầu một tiên sinh tư thực trong thôn, xin chút bút mực và giấy. Ông ấy liền viết cho ta một bức.”

“Sau khi ông ấy đi, ta cũng đã nghĩ, có thật có thể dùng cái này đi đổi bạc sống qua ngày hay không? Nhưng lúc nào cũng luyến tiếc. Quan viên kia thoát nhìn tâm tính tốt, ta không nỡ cho người khác thứ ông ấy để lại cho ta.”

Lão nhân nói xong, lại lắc đầu thở thật dài một cái.

Cảnh Thành nhẹ giọng nói: “Lão nhân gia, vì sao hôm nay ông lại kể chuyện này cho chúng tôi nghe.”

Lão nhân nói: “Ta là một dân quê, nơi này của ta cũng là thâm sơn cùng cốc, sau một lần đó thì không có người kinh thành đi qua. Trong ngày thường, người xứ khác cũng không nhiều lắm. Hôm nay không dễ gì gặp được các người, lại là người kinh thành, vì vậy, muốn hỏi thăm một chút. Không biết các người có biết quan viên kia không?”

Cảnh Thành mím chặt môi. Mạnh Khách ở một bên đáp: “Lão nhân gia, thực không dám giấu diếm, ở kinh thành người làm quan rất là nhiều. Sợ rằng, chúng tôi cũng không thể biết được.”

Tôi xen vào nói: “Lão nhân gia, ông nói quan viên kia để lại cho ông một bức chữ, có thể cho chúng tôi mượn nhìn một chút hay không?”

Cảnh Thành nhìn tôi một cái.

Lão nhân kia gật đầu, nói: “Chờ ta một lát.” Ông ta vội vã rời đi, rất nhanh lại trở lại.

Đó là một tờ giấy viết thư loại thô, bút chương bên trên nghiêng nghiêng, trừ nơi bí danh thu bút có hơi vàng nhuộm ra, có thể thấy khí tức của người viết chữ không đều, thân thể bất ổn, nhưng vẫn cứng cáp có lực.

Mạnh Khách ở một bên khen: “Chữ tốt.”

Tay tôi cầm tờ giấy lên, liếc nhìn Cảnh Thành một cái, hắn cũng nhìn tôi.

Đồng ruộng mênh mông bát ngát, hắn đứng một mình, y khuyết bỗng bênh. Phía sau hắn, là ruộng hoa cải dầu vàng óng ánh.

Trong lòng đột nhiên đau xót. Tôi đi về phía hắn.

Tôi đi tới bên người Cảnh Thành, đứng rất gần, đưa giấy viết thư đến trước mắt hắn. Ánh mắt của hắn thoáng qua một nụ cười, tiếp đó là một chút bi thương.

Tôi nhẹ nhàng đọc bài thơ bên trên: “Hoàng ngạc thường thường lục điệp trừ, thiên thôn hân bốc trá tân du. Ái tha sinh kế tư dân dụng, bất thị nhàn hoa dã thảo lưu.” (chú thích)

Cuối giấy viết thư, là một cái tên mà tôi và Cảnh Thành hết sức quen thuộc: Tô Tử Hằng.

Chú thích: đây là một bài thơ thủ hoa cải dầu của Tô Tử Hằng sử phụ, thực tế là Càn Long làm. Sư trưởng vết bụng, thì từ trong vịnh hoa cải dầu, nêu rõ cái này là thư của dân sinh sử dụng, tôi chỉ nhớ được một câu này, đành phải mượn sử dụng.

68. Chương 68: Du Ngoạn Sơn Thuỷ

Rời khỏi thôn quê, tiếp tục đi về phía Bắc. Mạnh Khách nói sợ trên thuyền gió to, cho nên mặc dù xe ngựa xóc nảy, nhưng vẫn dùng xe ngựa đi đường bộ.

Thời gian Cảnh Thành bất tỉnh càng lúc càng dài.

Trên đường đi Mạnh Khách luôn luôn chăm sóc, mỗi lần nhìn thấy tôi ngồi ở một bên, đều tựa như muốn nói với tôi chuyện gì đó, nhưng lúc nào cũng không nói ra lời.

Đêm khuya một ngày kia, dừng xe nghỉ ngơi ở vùng đồng nội. Tôi xuống xe đi ra ngoài hóng mát. Đưa mắt nhìn đồng hoang, trời sao lả xuống.

Bên trong xe Cảnh Thành khẽ gọi một tiếng, không nghe rõ lắm. Lại nghe thấy có người vén rèm lên, nói: “Điện hạ, Nhậm cô nương đang ở bên ngoài.” Là Mạnh Khách.

Rốt cuộc Cảnh Thành ngủ thiếp đi. Tôi nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, liền hỏi: “Mạnh đại nhân, người có thể nói cho tôi biết, lần này, có phải thái tử bị bệnh rất nghiêm trọng không?”

Tiếng bước chân dừng lại. Một lúc lâu, hắn mới nói: “Không phải vậy.”

Tôi cười lạnh nói: “Tôi ở phủ thái tử nhiều năm như vậy, bệnh của thái tử, thế gian này sợ rằng, không ai rõ ràng hơn tôi.”

Tôi ngược mặt nhìn sao sáng chói mắt trên màn trời tối om, nói: “Bệnh của thái tử, vốn vào lúc xuân về hoa nở là dễ chịu nhất. Bệnh của hắn, chỉ sợ thời tiết trời thu khô mát thôi. Thời tiết bây giờ, không nên như vậy.”

Tôi quay đầu lại nhìn vào Mạnh Khách. Ánh mắt của hắn dao động, dường như không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi cười một tiếng, nói: “Thế nào?”

Mạnh Khách chớp mắt đôi môi, nói: “Cô nương không cần phí công suy đoán. Chỉ là ngày hôm trước, tiêu diệt quân phản loạn, hơn nữa trước đây ở Lịch thành cũng hao phí tâm lực, một ngày một đêm hao tâm tổn sức như vậy, cho nên bệnh cũ tái phát mà thôi.”

Tôi nói: “Quả thật như thế?”

Ánh mắt của hắn chợt lóe, nói: “Tuyệt đối là thật.”

Tôi cười nói: “Mạnh đại nhân có thể thề hay không?”

Hắn khẽ cau mày, sau đó chậm rãi giơ tay lên.

Tôi thấy hắn dường như muốn thề thật, vội nói: “Được rồi được rồi. Tôi chỉ đùa với người một chút, người nghiêm túc làm gì chứ.”

Ta xoay người lại, thở dài trong lòng, nói: “Xe ngựa lắc lư, hắn sẽ không chịu nổi đoạn đường này. Người nói với Tiểu Phúc, bảo hắn đánh xe chậm một chút, đừng gấp gấp vội vã như thế.”

Mạnh Khách thấp giọng “Ừ” một tiếng, nói: “Đa tạ cô nương nhắc nhở.”

Rốt cuộc cũng gần đến kinh thành. Ngày hôm đó đến một nơi, tên là núi Khứ Lan.

Tiểu Phúc xuống xe đi hỏi đường, trở về báo địa danh. Đúng lúc Cảnh Thành bị lắc lư làm cho thức tỉnh, nghe xong câu trả lời, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, nói: “Đúng là núi tốt.”

Hắn nhất định phải đi lên nhìn một cái. Mạnh Khách cau mày, Phương Khải vẫn im lặng chợt lên tiếng nói: “Điện hạ, không bao lâu nữa là hồi kinh rồi. Mấy chỗ núi kinh giao này, so với núi Khứ Lan tốt hơn không ít.”

Lúc này đột nhiên Cảnh Thành lại giống như đứa trẻ bướng bỉnh, mím môi không nói lời nào, ánh mắt cũng lạnh lẽo trong suốt như băng, đảo qua trên mặt Phương Khải.

Phương Khải bị hắn nhìn đành phải cúi đầu. Mạnh Khách thở dài, phân phó Tiểu Phúc dừng xe ở ven đường.

Lên núi có rất nhiều thềm đá. Núi này vừa nhìn thì cũng không khiến người ta kinh hãi, dường như cũng không có cây cối quý hiếm gì, nhưng càng lên trên đường núi càng khó đi, từng bước từng bước đi lên, cuối cùng giống như không có điểm cuối vậy.

Dưới chân núi ngược lại không thấy, đến giữa sườn núi, gió núi lại nổi lớn. Cảnh Thành cũng không mặc quần áo dày. Hắn mặc cho Mạnh Khách và Phương Khải nâng đỡ đi lên, quần áo bị gió thổi bay lất phất. Trên đường cỏ xanh dày đặc, thỉnh thoảng lá rụng điểm xuyên.

Quần áo và giày có dính chút rêu xanh, đột nhiên tôi chân trượt một cái, sắp phải ngã xuống, may mà tay tôi chống đỡ ở trên mặt đất một phen, không đến nỗi ngã về sau.

Đám người Cảnh Thành đi ở phía trước. Hắn quay đầu lại, nhìn tôi một cái, nói: “Nhậm Lan Châu, người đi lên trước đi.”

Tôi nói: “Tự tôi đi.”

Nụ cười trên môi hắn như có như không: “Không phải người đã quên người đáp ứng cái gì rồi chứ? Đến cuối cùng tính toán nợ, trả người hay không trả người, ta còn phải xem lại.”

Tôi cắn răng một cái, đi nhanh mấy bước, đi tới trước mặt hắn.

Tôi đang muốn tiếp tục đi về phía trước, lại nghe thấy Cảnh Thành ở sau lưng kêu lên: “Người chờ một chút.”

Hắn giẫy ra khỏi Mạnh Khách và Phương Khải, đi tới bên cạnh ta, nói: “Người tới đỡ ta.”

Tôi lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái. Đáy mắt hắn không sáng không tối.

Tôi đỡ lấy cánh tay của hắn, hắn cười khẽ một tiếng, mặc cho tôi đỡ hắn đi.

Đường núi được xây bằng đá lát, một đường quanh co mà lên. Mỗi một cái cây mỗi một phiến lá và hoa cỏ tươi mới, dày đặc trải ra ở dưới đất, giống như gấm dệt tinh tế nhất của Miên thành, được chọn lựa đến tha hồ phủ ở trên đoạn đường này. Cảnh sắc tươi đẹp, ánh sáng lung linh. Hai mắt của Cảnh Thành rốt cuộc cũng ánh lên nhưng cây hoa tươi này, trên mặt đường như cũng có chút huyết sắc đỏ ửng.

Hắn chợt khẽ thở dài: “Thật tốt.”

Giọng nói của hắn nhỏ nhẹ vô cùng, gần như không thể nghe thấy. Suýt nữa tôi đã tưởng rằng đây là ảo giác của tôi.

Đi thêm mấy bước, hắn đột nhiên há mồm thở dốc, không bước thêm bước nào nữa, thở dốc càng tăng lên.

Mạnh Khách chạy tới, muốn đỡ lấy hắn, thế nhưng hắn lại gạt tay của Mạnh Khách ra, nói: “Lui qua một bên.”

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy hắn tức giận với Mạnh Khách như vậy

Cảnh Thành dừng một chút, ngẩng đầu nhìn lên phía trước, sau đó nói: “Tiếp tục đi.”

Hắn đi từng bước một, tôi theo sát bên cạnh. Mỗi một bước, dường như hắn đều mất mười phần sức lực. Cảnh Thành yếu ớt từ nhỏ, cũng không thích cưỡi ngựa lên núi. Những con cháu vương công hiển quý kia, khi còn nhỏ không một ai không chăm chọc hắn. Dường như trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên tôi và hắn tay nắm tay leo núi.

Núi Khử Lan. Tôi đọc thăm tên núi này. Là ai đặt cho ngọn núi cái tên thế này?

Tôi cúi đầu trầm tư, nhìn con đường dưới lòng bàn chân, bước từng bậc thêm đá, phân chia rõ ràng, phân tốt đường lên núi. Từ dưới đi lên, thêm đá này dường như vĩnh viễn không có tận cùng, sớm đã biết rõ đường núi này gập ghềnh khó đi.

Từng bước một, từng tầng một.... Cũng không biết qua bao lâu, bên tai truyền tới âm thanh thật thấp của Cảnh Thành: “Người xem, đến rồi.”

Tôi ngẩng đầu, gió núi mang theo mùi hoa mềm mại thổi qua. Trước mắt quả nhiên đã hết đường núi, rộng mở trong sáng. Đưa mắt nhìn bốn phía, đồng bằng ngàn dặm, sông lớn vạn dặm, vậy mà có thể thu hết vào mắt. Chỗ xa hơn, dường như cũng có thể nhìn thấy kinh thành và vùng lân cận trọng địa, hoàng thành Đại Cống nguy nga đồ sộ.

Đây chính là giang sơn vô hạn như họa.

Cảnh Thành và ta lẳng lặng đứng đó. Mạnh Khách bọn họ đứng xa ở một bên.

Cảnh Thành bỗng nhiên nói: “Người còn nhớ lúc Tô tiên sinh còn sống, ta đã từng nói với Tô tiên sinh những gì không?”

Tôi nói: “Nói rất nhiều, không biết là câu nào?”

Hắn cười nói: “Ta nói với Tô tiên sinh, Câu Tiễn* còn mạnh hơn với một chữ ‘tin’. Ta còn nói với ông ấy, cả đời ta khắc ghi giáo huấn của ông, cũng xin ông ấy cần phải nhớ kỹ, ông nói sẽ vĩnh viễn thành tâm cố gắng sức lực cho ta.” (* vua nước Việt thời Xuân Thu)

Hắn chậm rãi nói: “Tô tiên sinh, ông ấy làm được rồi.”

Trong lòng tôi run lên, không khỏi quay đầu lại, đụng phải ánh mắt của hắn, trong mắt của hắn lại có thống khổ và bi ai sâu đậm. Trong khoảng thời gian ngắn tôi không kịp ngẫm nghĩ, bật thốt lên hỏi: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ Tô tiên sinh ông ấy... ông ấy là bị...”

Cảnh Thành khẽ mỉm cười, nụ cười kia lại như hàn băng: “Từ nhỏ ta đã gầy yếu, khi đó dường như phụ hoàng cũng không yêu thích ta, mẫu hậu cũng bị phụ hoàng lạnh nhạt.... Tô tiên sinh lại luôn luôn giúp ta nói chuyện. Nếu Tô tiên sinh là người phụ hoàng chọn cho thái tử, tất nhiên sẽ nhận được ưu ái và coi trọng gấp bội từ phụ hoàng, cũng nhất định không tha cho bọn họ.”

Tôi nói: “Người nói bọn họ, là chỉ người nào?”

Cảnh Thành lạnh lẽo nói: “Người nói xem, còn có thể là ai?”

Cảnh Phi? Cảnh Nhiên? Hay là Cảnh Chỉ?

Không, khi đó bọn họ còn nhỏ, chỉ có thể là mẫu phi của bọn họ.

Cảnh Thành lại nói: “Sau đó ta phát hiện chuyện Tô tiên sinh che giấu vô cùng kỳ quái, nhưng ta cũng bất lực, không biết người hại ông ấy rốt cuộc là ai.”

Hắn thở dài: “Trong trời đất, biết ta, Tô tiên sinh, tính là một.”

Thì ra hắn cũng chỉ có thể hoài nghi. Người muốn hại Tô tiên sinh, rất có thể là nhiều người. Nhưng đã nhiều năm như vậy, nên đi nơi nào tìm manh mối đây?

Tô tiên sinh. Từ năm tôi tám tuổi, cũng biết Cảnh Thành toàn tâm muốn, chính là chỗ ngồi trên điện Kim Loan kia.

Tô Tử Hằng tiên sinh, lúc ấy có nói với Cảnh Thành: “Điện hạ, nhất định là lệnh chủ một đời của Đại Cảnh ta, là phúc của Đại Cảnh ta.”

Ta nhớ ngày đó, Tô tiên sinh quỳ gối trước mặt Cảnh Thành, Cảnh Thành thở dài, nói: “Giáo huấn sư phụ dạy bảo hôm nay, học trò khắc ghi cả đời. Câu ‘thành tâm cố gắng sức lực’ sư phụ mới vừa nói, học trò cũng xin tiên sinh nhớ rõ.”

Thầy trò, quân thần, tri kỷ.

Ông ấy trung thành với học sinh của ông, nhưng lúc đó, người trung thành với Cảnh Thành, sợ rằng đều không có kết cục tốt.

Cảnh Thành lại mở miệng, có thể là lúc này gió núi thổi qua, âm thanh của hắn thế nhưng có chút khác thường: “Cho dù là thiên hoàng dòng dõi quý tộc, cũng khó thoát khỏi chuyện không như ý.”

Gió núi chậm rãi thổi qua. Mây trắng nơi chân trời màu xanh lam dường như cũng bị gió núi thổi loạn, âm u lộ ra chút ánh nắng.

Cảnh Thành lẳng lặng đứng đó, nhìn về phía trước, rất lâu sau đó, rốt cuộc hắn cũng khép hờ mắt, nói: “Đi thôi.”

Ta xoay người, muốn dìu đỡ hắn đi.

Thế nhưng hần lại đột nhiên vươn tay ra kéo tôi vào trong lòng hần. Hô hấp của hần phả ở trên tóc mai bên tai tôi, từng hơi từng hơi rất nhỏ nhẹ, giống như có thể dễ dàng bị gió núi thổi tan đi mất.

Tôi ngẩn ra, không biết làm sao. Chuyện của Tô tiên sinh, còn đã qua nhiều năm như vậy, ngàn quân trăm cuộn đột nhiên đồng loạt ập vào lòng, tôi vậy mà lại không lập tức đẩy hần ra.

Nhiệt độ trên thân hần chậm rãi truyền tới, tôi lại cảm thấy quanh thân càng lúc càng lạnh đến chết lặng. Bóng cây và ảnh hoa đung đưa ở trước mắt tôi, lòng tôi đau đến kịch liệt. Ta muốn lớn tiếng khóc. Thậm chí tôi muốn nâng tay che miệng mình, không để ỉnh bật thốt ra, nhưng cánh tay lại bị hần kẹt lại, không có cách nào nhúc nhích được.

Hần ôm chặt lấy tôi, giờ khắc này, dài như vậy.

Rốt cuộc hần cũng buông tôi ra. Khóe miệng của hần hơi nâng lên, tựa như đang mỉm cười, nhưng trong con người của hần thoáng qua một tia mê lương, tiếp theo lại là bình tĩnh vô ba.

Hần buông tay ra, thần sắc lại như thường, giống như ban nãy cái gì cũng không xảy ra.

Hần vẫy vẫy tay với Mạnh Khách, Mạnh Khách nhanh chóng chạy bộ tới.

Cảnh Thành nhỏ giọng nói: “Đỡ ta đi xuống.”

Bọn họ vẫn đi ở phía trước, tôi đi theo phía sau. Từng bước từng bước, cách đỉnh núi càng lúc càng xa, chân núi càng lúc càng gần.

Có lẽ tôi bị gió núi thổi cho hồ đồ, tôi chợt nghe thấy Cảnh Thành ở phía trước khẽ thở dài, còn nói: “....Khứ Lan. Khứ Lan..... Thật là không có nữa.....”

Rốt cuộc tôi cảm cực không nổi nữa, tựa vào trên núi đá. Nhìn bọn họ cách xa hơn một chút, mới lấy lại bình tĩnh, bước nhanh chạy tới.

69. Chương 69: Tội Chết

Sau khi Cảnh Thành hồi hoàng cung thì hoàn toàn ngắt đi. Hần không thể làm giám quốc được nữa. Nghe nói bệnh của hoàng thượng đã khởi sắc, bắt đầu vào triều.

Tôi vẫn ở bên ngoài tẩm cung Cảnh Thành, tính ngày. Lần thứ hai tôi trở lại bên cạnh hần, đã là một tháng mười tám ngày. Mười hai ngày tiếp theo, là đến kỳ hạn hai tháng.

Hần đã đồng ý với tôi, vừa đến kỳ hạn hai tháng, hần sẽ cầu xin hoàng thượng thả Cảnh Phi ra.

Mạng của Cảnh Phi là ở trong tay hoàng thượng. Hoàng thượng có thật nghe theo lời Cảnh Thành thả Cảnh phi hay không, tôi không biết. Nhưng lúc này, tôi đã không còn cách nào khác. Trừ tiếp tục tin tưởng Cảnh Thành ra, tôi còn có thể làm gì? Còn có thể tin ai?

Mỗi một ngày cứ như vậy mà đi qua, ngược lại tôi dần dần kinh ngạc. Bệnh của thái tử nặng như vậy, tại sao hoàng hậu nương nương chưa từng đến thăm hần?

Ngày đó, Cảnh Thành mang tôi từ bên người hoàng hậu nương nương rời đi, nói là cầm giữ hoàng hậu nương nương. Tôi vẫn nghĩ không ra nguyên nhân là gì. Đó là trước khi tiêu diệt phản thần, chẳng lẽ là vì lo là phản thần? Nhưng, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua hoàng hậu nương nương ở trong triều có thể lực gì. Nàng cũng chỉ là một thái tử phi khi Hoàng thượng còn ở Đông Cung, nhà mẹ đẻ gia thế trong sạch, nhưng lại không có quyền tước gì.

Tại sao, ngày đó thái tử lại chống đối hoàng hậu như vậy?

Một ngày kia, Lưu thái y lại tới xem bệnh cho thái tử. Lúc Lưu thái y chuẩn bệnh, Cảnh Thành đều đuổi tôi ra ngoài.

Tôi ở phía sau cửa, tránh người, đợi đến khi Lưu thái y ra ngoài, tôi lặng lẽ đi theo, đi được một lát, tôi mới gọi: “Lưu thái y.”

Ông ta dừng chân, quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Nhậm cô nương, là cô?” Sau đó, ông ta kinh hoàng nhanh chóng nhìn quanh bốn phía.

Tôi gật đầu một cái, nói: “Ông không cần phải kinh hoảng. Tôi chỉ có mấy lời muốn hỏi ông mà thôi.”

Tôi dừng một chút, lại nói: “Trừ ông ra, những người khác, tôi thật sự không biết nên hỏi ai.”

Lưu thái y thở dài, nói: “Cô nương ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Cô nương có lời gì cứ hỏi, chỉ cần ta có thể trả lời là sẽ nói cho cô nương biết.”

Tôi nói: “Hôm nay thái tử bệnh nặng như vậy, vì sao, chưa bao giờ thấy hoàng hậu nương nương tới thăm?”

Dường như ông ta lắp bắp kinh hãi, dường như không ngờ rằng tôi sẽ hỏi hoàng hậu nương nương. Ông ta nhú nhú mày, nói: “Vì sao cô nương lại hỏi như thế?”

Tôi cười nói: “Chẳng lẽ Lưu thái y cho là tôi sẽ hỏi bệnh tình của thái tử? Bệnh tình của thái tử, tôi rất rõ ràng. Tôi cũng biết một ngày một nặng hơn.... Chỉ là tôi cảm thấy kỳ quái, lúc trước mỗi khi thái tử trở bệnh nặng, hoàng hậu nương nương đều sẽ vội vàng chạy tới. Thế nhưng lần này, thái tử bệnh nặng như vậy, tại sao nhiều ngày rồi vẫn không thấy hoàng hậu nương nương tới thăm thái tử?”

Lưu thái y tựa hồ hít sâu một hơi, mới nói: “Ta cũng chỉ là một thái y. Làm sao biết chuyện của hoàng hậu nương nương chứ.”

Tôi khẽ mỉm cười, nói: “Ta biết rõ ông là một thái y, không có khả năng biết chuyện của hoàng hậu nương nương. Cho nên, sau này nếu như có người hỏi, cũng quả quyết sẽ không nói là ông nói.”

Ông ta lại nhú nhú mày.

Tôi lại nói thêm một câu: “Người khác cũng sẽ tuyệt đối không tùy tiện hoài nghi đến trên đầu ông.”

Rốt cuộc ông ta cũng mở miệng: “Hoàng hậu.... mắc phải bệnh điên.”

Ông ta nói xong, vội vã rời đi.

Bệnh điên? Tôi nhớ lại thần sắc hành động kỳ quái của hoàng hậu ngày đó, không khỏi hoảng hốt. Tôi không nhận được mà lùi lại một bước, lại nghe thấy phía sau có người kêu lên: “Nhậm Lan Châu?”

Tôi quay đầu lại, là Mạnh Khách.

Hắn nhìn Lưu thái y đã đi xa, lại nhìn tôi một chút, nói: “Làm sao ngươi lại ở đây?”

Tôi cười lạnh nói: “Sẽ về ngay. Ngươi yên tâm, tôi đã đồng ý với thái tử, nhất định sẽ làm được.”

Tôi bước nhanh đi. Mạnh Khách đuổi theo ở phía sau. Tôi đột nhiên giật mình, dừng chân, nhìn hắn nói: “Hoàng hậu chưa từng đến thăm thái tử, chẳng lẽ hoàng thượng không cho phép?”

Mạnh Khách khẽ cau mày, nói: “Ngươi nghe ai nói?” Trên mặt hắn đột nhiên hiện lên thần sắc lo lắng.

Tôi nói: “À, chẳng lẽ Mạnh đại nhân cũng bắt đầu lo lắng rồi?”

Tôi cố ý nhỏ giọng, nhìn chằm chằm vào hắn nói: “Mạnh đại nhân ơi Mạnh đại nhân, chẳng lẽ ngươi ngàn tính vạn tính, vốn đặt toàn bộ tiền đặt cược lên trên người thái tử, ai biết hiện tại thái tử lại không lấy được lòng của hoàng thượng”

Lời của tôi bị một người cắt đứt..

Đó là một giọng nói bình tĩnh uy nghiêm: “Là ai ở chỗ này, suy đoán lung tung?”

Giọng nói kia đã rất lâu rồi tôi chưa từng nghe thấy. Tôi ngẩn người, mới từ từ xoay người lại.

Mạnh Khách ở bên cạnh đã sớm lập tức quỳ xuống: “Thần Tri Thư viện chính sử Mạnh Khách, tham kiến bệ hạ.”

Đây chính là Hoàng đế triều Đại Cảnh, Trường Quân đế. Phụ thân của Cảnh Thành.

Ông không dẫn theo tùy tùng, chỉ một mình lẳng lặng đứng ở đó, trên mặt mang theo nụ cười, nhìn ta.

Tôi phục hồi lại tinh thần, cũng quỳ xuống, nói: “Dân nữ Nhậm thị, thỉnh an bệ hạ.”

Hoàng thượng cười nói: “Ừ, bình thân.”

Tôi đứng lên, ánh mắt của ông tỉ mỉ vòng quanh ở trên mặt tôi, chợt nói: “Người, đi theo trẫm một lát.”

Tôi chậm rãi gật đầu. Mạnh Khách lại kêu lên: “Bệ hạ.”

Ánh mắt lạnh lùng của hoàng thượng đảo qua hẳn, Mạnh Khách cuống quýt cúi đầu. Chỉ nghe thấy hoàng thượng nói: “Người trở về nói cho Thành nhi, ta mượn Nhậm Lan Châu của hắn một lát.”

Nói xong, ông cất bước rời đi. Tôi đuổi theo sát. Sau khi đi được vài bước thì quay đầu lại, chỉ thấy Mạnh Khách vẫn còn đứng ở đó, lo lắng bất an nhìn chúng tôi.

Cỏ xanh mềm mại, hoa tươi xinh đẹp. Trong hoàng cung triều Đại Cảnh, không ngờ lại có một nơi thanh tịnh và đẹp đẽ thế này. Mặc dù rất lâu không tới, nhưng tôi liếc mắt một cái liền nhận ra, nơi này là Hành Chỉ hiên. Nơi ở trong cung của Thu bà bà.

Phát hiện Hành Chỉ hiên đã không còn một bóng người, chỉ có tiểu thái giám từ từ quét dọn. Hoàng thượng đột nhiên duỗi ngón tay ra, đặt ở bên môi, ý bảo tôi không cần lên tiếng.

Chúng ta lặng lẽ vòng qua tiểu thái giám kia, đi vào bên trong phòng. Bên trong phòng bài biện như thường, tôi nhớ lại lúc tôi đã từng ở chỗ này nói chuyện với Thu bà bà, lại nghĩ tới các loại về sau, không khỏi thở thật dài một tiếng.

Dường như hoàng thượng rất vui vẻ. Ông ta cười nói: “Người còn nhỏ, lại thở dài như vậy.”

Tôi đột nhiên can đảm lên: “Chỉ là nghĩ đến Thu bà bà thôi.”

Ánh mắt của ông tối sầm lại: “Người biết.... nàng?”

Tôi gật đầu một cái.

Ông xoay lưng lại.

Trong lòng bỗng nhiên có một loại hàn ý không rõ từ từ thâm nhập vào, thấm vào cổ họng, ngứa một chút, giống như bức bách muốn tôi hỏi gì đó.

Một tháng mười tám ngày. Qua mười hai ngày là tôi có thể cứu Cảnh Phi ra, sau đó rời xa nơi này.

Nhậm Lan Châu, người hoàn toàn có thể không quan tâm đến điều này. Cảnh Thành gì đó, Thu bà bà gì đó, người cũng có thể không cần để ý đến.

Bọn họ không có quan hệ gì với người! Không có quan hệ!

Nhưng, tại sao tôi vẫn chưa từ bỏ ý định? Tại sao tôi vẫn nghe thấy âm thanh của mình đang nói: “Hoàng thượng, có phải ngài biết chuyện của dân nữ đúng không?”

Thân thể ông dừng lại, “Hừ” một tiếng, nói: “Người cho rằng người là ai, vì sao Trẫm phải biết chuyện của người?”

Ông xoay người lại.

Tôi nhìn khuôn mặt của ông. Ngần ấy năm, quả thật hoàng thượng đã già rồi. Tôi nhớ sinh nhật của ông lúc trước, ta theo Cảnh Thành vào cung. Cái đó ngày, chúng hoàng tử đều ở trước mặt ông khoe khoang đủ kiểu, muốn được ông yêu thích.

Ông dạy chúng hoàng tử đánh cờ, hoàng tử này một lát, hoàng tử kia một lát. Bàn cờ nho nhỏ, ván cờ biến ảo. Giơ tay nhắc chân, ông đều có thể dễ dàng khuấy đảo người người trên triều đình và dưới dân gian lo lắng không yên, nghị luận âm ỉ.

Lòng vua khó dò.

Lúc đó mọi người làm sao có thể đoán được, cùng tiêu diệt phản thần với thái tử, liên tục ủng hộ thái tử, vậy mà chính là phụ hoàng của hắn.

Trường Quân để triều Đại Cảnh. Hôm nay, đang lẳng lặng đứng ở trước mặt tôi.

Mấy chục năm nhân sinh của Nhậm Lan Châu tôi, lại đều bị cuốn vào trong lật tay che mưa của ông. Mười hai ngày sau đó, tôi thật sự có thể xa cách tất cả? Hay vẫn chỉ là một âm mưu hư vô?

Nhưng, tôi đã bị gạt nhiều lần như vậy, mê mẩn mịt mờ đi nhiều con đường xa như vậy, cho dù là mười hai ngày vẫn là một kết cục chết, tôi cũng muốn hy vọng xa vời, có thể liều mạng nhìn rõ ràng một chút.

Tôi cười nói: “Dân nữ cả gan. Ban nãy nếu Hoàng thượng đã có thể nói ra tên của dân nữ, nói rõ còn biết dân nữ. Nhưng vừa rồi từ đầu tới cuối dân nữ đều chỉ tự xưng là ‘dân nữ’, hoàng thượng nghe xong, cũng không lộ ra vẻ ngạc nhiên nào. Nhưng dân nữ nhớ rõ, lúc trước dân nữ theo thái tử vào cung, thời điểm bái kiến hoàng thượng, là lấy thân phận thị nữ và nữ quan của phủ thái tử, chứ không phải là lấy thân phận của dân nữ.”

Tôi hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Đoạn đường từ nữ quan đến thứ dân của dân nữ, có thể thấy hoàng thượng rất rõ ràng.”

Ánh mắt của ông bình tĩnh vô ba, thế nhưng lại nở nụ cười. Ông cười nói: “Thảo nào Thành nhi.... Người thật sự thông minh.”

Tôi lại nói: “Dựa theo lời nói lúc trước của thái tử điện hạ với dân nữ, dân nữ phạm vào chính là tội chết, nhưng lời nói của hoàng thượng đối với dân nữ, không phải là giọng điệu nói đối với một tên tội phạm. Trong lòng dân nữ, thật sự là cảm thấy cực kỳ kỳ quái.”

Thế nhưng ông lại giống như không nghe thấy lời nói của tôi. Tầm mắt ngó ra sợ hãi hư vô.

Trong lòng tôi khẽ run, khẽ gọi: “Hoàng thượng?”

Tầm mắt của ông lại chuyển trở về. Giống như là ông đang nhìn một người khác. Tầm mắt của ông tựa hồ vẫn dừng lại ở nơi cực kỳ xa kia thật lâu, vẻ mặt mê mang đau lòng như vậy, mặc dù chỉ trong một cái chớp mắt.

Ông khàn khàn giọng nói: “Ban nãy, người nói những gì?”

Tôi hơi chần chờ, nhưng vẫn nhẹ giọng hỏi: “Chẳng lẽ.... chẳng lẽ dân nữ phạm vào, không phải là tội chết?”

Ông kinh ngạc nhìn tôi một lát, sau đó, trên môi ông chậm rãi nở ra một nụ cười lạnh lẽo: “Tội chết? Đương nhiên là tội chết!”

Ông tiến tới gần một bước, đột nhiên kéo cánh tay của tôi một phen.

Ánh mắt của ông cuồng loạn mà khổ sở: “Trẫm dẫn người đến một nơi!”

70. Chương 70: Huyết Lệ

Tôi một đường lao đảo. Hoàng thượng kéo cánh tay của tôi khiến tôi sinh đau, tôi lại không gọi được. Tôi bị ông kéo đi về phía trước rất nhanh. Dọc theo đường đi, bọn thái giám cung nữ nhìn thấy chúng tôi, đều cuống quýt tránh né.

Có một vài người thấy thế muốn ngăn cản lại, nhưng đều bị hoàng thượng đạp ột cước.

Mạnh Khách không biết từ chỗ nào đuổi theo kịp chúng tôi, hắt lên tiếng: “Hoàng thượng, hoàng thượng. Thái tử điện hạ ngài ấy.”

Hoàng thượng dừng chân, cười lạnh nói: “Người đi nói cho Thành nhi, hắn không nên tiếp tục phạm vào sai lầm của phụ thân hắn.”

Nói xong, ông bước nhanh kéo tôi đi tiếp.

Mạnh Khách ở phía sau hô lên, nhưng lại bị bọn thái giám kéo lại.

Cung Vĩnh Khang. Cung Vĩnh Khang của hoàng hậu triều Đại Cảnh.

Văn công công cúi người, lẳng lặng đứng ở cửa cung Vĩnh Khang. Ông cũng đã già rồi.

Hoàng thượng tiếp tục kéo tôi đi tới trước mặt Văn công công.

Văn công công dường như bị kinh hãi. Ông giương mắt lên, nhìn thấy Hoàng đế thì run rẩy quỳ xuống, rung giọng nói: “Lão nô thỉnh an bệ hạ.”

Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, nói: “Chủ tử nhà ông đâu?”

Văn công công giương mắt, vẻ mặt hoảng hốt: “Nương nương, ở bên trong.”

Hoàng thượng hừ một tiếng, kéo tôi đi vào trong cửa.

Tôi bị mùi hương Phật nồng đậm làm cho ho khan vài tiếng. Hương Phật, khắp nơi đều là mùi hương Phật. Ở bên trong sương khói mù mịt, tôi thấy các cung nữ cũng bịt mũi cau mày, nhưng không ai dám hé răng nói nửa lời.

Lặng lặng. Chợt có một âm thanh mơ hồ truyền đến: “Ha ha ha, ông trời, Phật chủ, Bồ Tát, ta sẽ làm theo ý của các người. Các người phải phù hộ cho Thành nhi của ta! Phù hộ cho Thành nhi của ta!”

Trong lòng tôi run lên, quay đầu lại nhìn Hoàng đế nói: “Là hoàng hậu!”

Ông gật đầu một cái, buông cánh tay tôi ra.

Ta vội vã đi vào.

Bà ta, đúng là điên rồi.

Chỉ thấy hoàng hậu nương nương tóc mai rối tung, trâm ngọc lỏng lẻo. Quần áo bà ta mặc giống như đã rất lâu rồi chưa từng thay ra, trước vạt áo dính đầy dầu mỡ.

Bà quỳ gối trước bàn thờ Phật, liên tục dập đầu, trên tay nắm chặt một cây hương.

Hương này đã cháy được một nửa, tàn hương mang theo lửa rơi xuống trên tay bà. Nhưng bà lại giống như không cảm thấy nóng, chỉ lo tiếp tục lung tung dập đầu. Những tàn hương kia vì vậy mà rơi trên tóc bà, một mảnh xám mờ.

Có không ít cung nữ đứng ở chung quanh bà, nhưng, lại dường như không dám ngăn cản bà.

Trong miệng hoàng hậu liên tục lẩm bẩm: “Phật chủ ơi, người phải phù hộ cho Thành nhi của ta! Các người nói gì, ta đều tin tưởng! Các người bảo ta làm chuyện gì, ta đều sẽ làm theo! Mười mấy năm qua, ta đều làm theo! Phật chủ ơi!”

Bà ta đột nhiên khóc lên, tiếng khóc bén nhọn, lại xen lẫn tiếng cười: “Phật chủ ơi, Bồ Tát ơi! Tại sao người muốn gạt ta! Tại sao người muốn gạt ta! Ta đều làm theo những gì các người bảo! Nhưng, nhưng Thành nhi của ta, tại sao vẫn sẽ chết!”

Tôi đi tới, đỡ lấy bà, đoạt lấy cây hương trong tay bà, ném lên trên bàn thờ Phật: “Nương nương, người tỉnh lại chút đi.”

Bà xoay đầu lại, kinh ngạc mà nhìn vào tôi.

Đột nhiên, bà kêu lên một tiếng, lại đoạt lấy những cây hương kia, sau đó đánh tôi, nói: “Người là ai? Tại sao người không để cho ta bái Phật? Người cố ý muốn Thành nhi của ta chết! Các người, các người đều muốn hại hân! Các người thấy hân thể cốt không tốt, đám hồ ly tinh các người đều vui vẻ! Đều vui vẻ! Một đám hồ ly các người đều muốn Thành nhi của ta chết! Ta nói cho các người biết! Ta sẽ không để cho các người đắc ý, ta nhất định sẽ cứu sống Thành nhi của ta!”

Tôi vịn lấy hai vai của bà, lắc lắc bà, nói: “Hoàng hậu nương nương! Người tỉnh lại một chút đi. Người nhìn người xem, đã biến thành cái dạng gì rồi.”

Hoàng đế cũng đi vào, nhưng chỉ nhìn chứ không nói tiếng nào.

Tôi ngược mắt lên nhìn Hoàng đế, nói: “Hoàng thượng, người mau khuyên nhủ hoàng hậu đi.”

Ông nhẹ giọng nói: “Ai cũng khuyên không được nàng ấy. Chỉ có người là có thể khuyên được nàng, Nhậm Lan Châu.”

Ba chữ cuối cùng của ông khiến cả người hoàng hậu run lên. Bà vươn tay nắm lấy tóc của tôi, nói: “Ha ha, Nhậm Lan Châu! Người trở về rồi.”

Bà kéo tóc của tôi, kéo tôi ngã xuống mặt đất, sau đó ấn đầu của tôi xuống để ta lạy Phật chủ. Bà ở bên cạnh điên cuồng cười nói: “Ha ha, quả nhiên là Phật chủ phù hộ! Nhậm Lan Châu lại rơi vào trong tay ta. Trước kia Thành nhi cứ cứng rắn muốn dẫn người đi, ta thật sợ, sợ hắn sẽ có chuyện. Nhưng bây giờ, người đã trở về rồi.”

Bà đột nhiên dừng lại, kề sát mặt vào mặt của tôi, chăm chú nhìn tôi.

Ánh mắt của bà không khỏi khiến tôi run sợ, tôi muốn giãy thoát khỏi bà, nhưng bà lại nhào lên, đè tôi lại.

Bà cười gằn nói: “Người không thể trốn thoát được nữa! Mười mấy năm trước, lúc người vẫn chỉ là một đứa bé thì đã rơi vào trong tay của ta. Chẳng qua người chỉ là công cụ để ta dùng kéo dài tính mạng của Thành nhi yêu quý mà thôi! Người, không có mệnh lệnh của ta, thì không thể chạy đi đâu được!”

Giọng nói của bà run rẩy bén nhọn, từng chữ từng chữ rơi vào trong tai tôi ong ong vang dội.

Công cụ? Công cụ để kéo dài tính mạng Cảnh Thành?

Lúc này, Văn công công bỗng nhào tới, ông ta đỡ lấy hoàng hậu, khóc rống nói: “Hoàng hậu nương nương, ngài, không thể nói, không thể nói.”

Hoàng hậu quay đầu lại nhìn ông ta, khóe miệng tươi cười, nhưng ánh mắt lại tán loạn mê mang.

Văn công công lại nói: “Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng ở chỗ này. Hoàng hậu nương nương, chúng ta qua thỉnh an hoàng thượng đi, nha?”

Ông ta vừa dứt lời, hoàng hậu liền nhảy dựng lên, nói: “Thỉnh an! Vì sao ta lại phải thỉnh an ông ta?”

Bà lung la lung lay đi vài bước, bỗng nhiên lại cười lên: “Thành nhi của ta, cũng sẽ làm hoàng đế. Vì sao ta phải thỉnh an hoàng thượng?”

Văn công công đi lên che miệng của bà lại, sau đó ấn bà trở lại trên mặt đất, hướng về phía hoàng thượng dập đầu nói: “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! Hiện tại nương nương thần chí không rõ, cũng không biết mình đang nói bậy nói bạ cái gì. Hoàng thượng ngàn vạn lần không được so đo với nương nương.”

Rốt cuộc hoàng thượng cũng mở miệng: “Văn An. Cũng bởi vì từ trước đến nay ta chưa bao giờ so đo với nàng, nên các người mới làm ra nhiều chuyện như vậy.”

Văn công công lệ rơi đầy mặt, nói: “Hoàng thượng, lão nô.... lão nô có tội. Nhưng xin hoàng thượng nể mặt hoàng hậu.... Không, nể mặt thái tử điện hạ, xin hoàng thượng ngàn vạn lần phải tha thứ cho hoàng hậu nương nương.”

Hoàng thượng thở dài, chậm rãi ngồi xổm xuống. Ông nâng đầu hoàng hậu nương nương lên, lẳng lặng nhìn bà, nói: “Hoàng hậu, nàng còn nhận ra Trầm không?”

Hoàng hậu từ trong mớ tóc rối loạn nhìn hoàng thượng, lắc lắc đầu

Hoàng thượng đột nhiên đổi khẩu khí, nói: “Nàng như vậy, có biết Tôn Uyển là người nào không?”

Thân thể hoàng hậu run lên dữ dội. Bà há to miệng, kinh ngạc nhìn hoàng thượng.

Hoàng thượng dịu dàng nói: “Đại Cảnh Trường Quân năm thứ hai, thái tử sáu tuổi, sinh bệnh nặng. Nàng đến Đại Hoài tự kinh giao Cầu Phật, chủ trì trong chùa giới thiệu cho nàng một cao nhân tên Tôn Uyển?”

Thân thể hoàng hậu run lên dữ dội lên, xụi lơ trên mặt đất.

Hoàng thượng tiếp tục nói: “Tôn Uyển đó cận kề hồi ngày sinh tháng đẻ của Thành nhi, sau đó nói Thành nhi mệnh trung có tai (tai họa), từ lúc sinh ra trên đời, thì sẽ sinh bệnh, e rằng cả đời đều không thể sống tốt. Nàng khổ cầu xin ông ta chỉ dạy phương pháp cứu Thành nhi. Ban đầu Tôn Uyển không đồng ý, mãi đến về sau, mới nói cho nàng biết một phương thuốc.”

Hoàng thượng nhìn tôi một cái, lại chuyển ánh mắt, nhìn chăm chăm vào hoàng hậu, bên môi hiện lên một nụ cười trào phúng: “Tôn Uyển nói, trên người Thành nhi bị hạ Vu Cổ, hết sức khó giải, chỉ có thể tìm một người làm cái bóng của Thành nhi. Cứ như vậy, mỗi khi Thành nhi đến thời điểm phát bệnh, nàng có thể thông qua hành hạ cái bóng này, để bệnh của Thành nhi được khỏi hẳn.”

Ông đứng lên, chậm rãi đi từng bước một đến gần tôi, lại nói: “Cái bóng kia, phải nhỏ hơn Thành nhi hai tuổi, còn là một bé gái. Tướng mạo của người này, Tôn Uyển cũng đã vẽ ra, nhất định phải dựa theo hình vẽ của ông ta mà đi tìm, mới có thể tìm được đúng cái bóng đó. Hơn nữa, bé gái này, vô luận trước kia nó tên là gì, một khi bị tìm được, đều phải đổi tên thành, Nhậm —— Lan —— Châu.”

Ông nhìn chăm chăm vào đôi mắt tôi, gần từng chữ nói ra tên của tôi.

Tên của tôi.

Tôi bịt kín miệng đang mở lớn, sững sờ nhìn ông ta, lại nhìn hoàng hậu một cái, nhìn sang Văn công công.

Văn công công tránh ánh mắt của tôi, cúi đầu.

Bóng dáng, là tôi?

Hoàng thượng tiếp tục nói: “Ha ha, hoàng hậu triều Đại Cảnh ta, đường đường là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, thế nhưng lại tin vào lời nói hoang đường vô lý của tên yêu nhân đó, lại tin chắc không dối, thật sự dựa theo hình vẽ mà đi tìm tiểu cô nương đó, còn thật sự coi nó là cái bóng của Thành nhi mà nuôi lớn. Nàng động một chút là hành hạ nó, lại để nó bồi ở bên cạnh Thành nhi. Hoàng hậu, nàng thật sự cho là, nàng vô duyên vô cớ hành hạ một tiểu cô nương như vậy, là có thể tiêu tai tiêu nạn cho con trai yêu quý của nàng? Nàng làm như vậy, phạm vào tội nghiệt, e rằng, chỉ tăng thêm bệnh tình cho con trai yêu quý của nàng mà thôi!”

Hoàng hậu ngơ ngác nhìn ông, đột nhiên khóc lớn..

Rốt cuộc tôi cũng đứng không vững nữa, từ từ ngồi bệch xuống đất. Tôi vô cùng cảm thấy ghê tởm và khó chịu, dường như muốn nôn ra.

Tôi là cái bóng? Cái bóng của thái tử Cảnh Thành?

Tôi nhớ khi đó, Cảnh Thành bị bệnh nặng, tôi bị hoàng hậu phạt quỳ gối ở trong sân nhỏ của cung Vĩnh Khang, băng tuyết đầy trời. Tôi không biết tôi phạm phải lỗi gì. Tôi thật sự không biết vì sao hoàng hậu lại hận tôi như vậy.

Tôi nhớ, tôi chỉ sửa đổi tên ột nha đầu ở trong phủ thái tử, hoàng hậu cũng chọn lỗi, nhốt tôi lại.

Mỗi lần bà phạt tôi, hành hạ tôi, quả thật đều là lúc Cảnh Thành bệnh nặng.

Nhưng, nhưng bà hành hạ tôi, để cho tôi chịu tội như vậy, tại sao gần đây năm, cũng không thấy Cảnh Thành tốt lên.

Chẳng lẽ thật như hoàng thượng nói lúc nãy, hoàng hậu làm như vậy chỉ tăng thêm tội nghiệt?

Lại nghe thấy hoàng hậu kêu gào nói: “Ta không có cách nào khác. Ta biết ta tin tưởng lời của Tôn Uyển là rất ngu xuẩn. Ta hận chính ta. Nhưng, ta còn có biện pháp gì?”

Bà đột nhiên đứng lên, vọt tới trước mặt hoàng thượng, khóc lóc kéo vạt áo bào của ông, chậm rãi quỳ trên mặt đất nói: “Người nói, ta còn có biện pháp gì? Ta là thái tử phi, sau đó là hoàng hậu của người. Ta vì người mà sinh Thành nhi ra. Nhưng mà, người luôn luôn lạnh nhạt ta, Thành nhi lại ốm yếu, người chưa từng yêu thương Thành nhi. Ta sợ, ta sợ đến cả đêm ngủ không yên. Ta sợ người muốn phế ta, muốn phế vị thái tử của Thành nhi. Sau đó, người sẽ đẩy hai mẫu tử chúng ta vào lãnh cung, từ từ hành hạ chúng ta cho đến chết.”

Bà điên cuồng cười nói: “Ha ha, người nói, người nói, ta còn có biện pháp gì? Ta còn có biện pháp gì?”

Hoàng đế cúi thấp đầu, mặc cho bà lắc lắc mình, yếu ớt nói: “Trẫm, yêu thương nhất vẫn chính là Thành nhi.”

Hoàng hậu cười ha ha nói: “Người gạt người. Người luôn luôn gạt người. Người chưa từng yêu thương hần! Chưa từng! Từ nhỏ thân thể Thành nhi đã không tốt, người khác đều khi dễ hần, xem thường hần. Hần là một thái tử, lại phải khổ sở như vậy. Ta đều nhìn ở trong mắt. Lòng ta đau. Lòng ta đau. Nhưng, người thân là phụ thân của hần, lại chưa từng đứng ra che chở cho hần! Ngay cả.... ngay cả lão sư Tô tiên sinh của hần bị người gian hại chết, Thành nhi đau lòng như vậy, người lại không nói tiếng nào.”

Bà điên cuồng lắc lắc vạt áo bào của hoàng thượng: “Ha ha, người lại còn nói người yêu thương Thành nhi nhất. Thành nhi của ta.”

Hoàng đế sợ hãi cúi thấp đầu. Từng giọt từng giọt nước mắt của ông rơi xuống tóc của hoàng hậu, rơi xuống vạt áo.

Cánh cửa ‘két’ một tiếng bị mở ra. Ánh nắng rơi vào, ép tôi phải mở mắt nhìn ra phía cửa.

Sắc mặt Cảnh Thành tái nhợt, suy yếu nằm ở trên giường trúc, được thái giám mang tới. Mạnh Khách đi theo phía sau hần.

Cảnh Thành chậm rãi nói: “Mẫu hậu, người không nên trách phụ hoàng.”

71. Chương 71: Yêu

Hoàng hậu vọt tới trước mặt Cảnh Thành, vươn tay ra, run run rẩy rẩy vuốt ve hai gò má của Cảnh Thành: “Thành nhi ngoan! Con sao vậy? Có khó không chịu?”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Cảnh Thành nổi lên nụ cười tươi: “Mẫu hậu, nhi thần bất hiếu.”

Hoàng hậu khóc ròng nói: “Không không không.... Thành nhi, con yên tâm.”

Bà đột nhiên vọt tới trước mặt của tôi, kéo tôi đến trước mặt Cảnh Thành: “Có nàng có nàng! Thành nhi, con yên tâm, mẫu hậu nhất định sẽ cứu con.”

Cảnh Thành đầy mặt lo lắng, vừa giẫy giụa muốn ngồi dậy, vừa nói: “Mẫu hậu, người thả nàng ra.”

Hần nói xong, mở miệng thở hổn hển, ngã lại ở trên giường trúc.

Hoàng hậu cười gằn một tiếng, nói: “Thả? Ta thật vất vả lắm mới lấy được, ta sao có thể thả?”

Cảnh Thành nhìn tôi một lát, tôi bị hoàng hậu kéo ngã trên đất. Hần lại nhìn hoàng hậu, nói: “Mẫu hậu, mấy tháng này người vẫn luôn muốn giết Lan Châu, muốn cứu mạng của nhi thần. Nhưng mà mẫu hậu, bệnh của nhi thần, thật sự không thể chữa được nữa, người cần gì phải.”

Hần kịch liệt ho khan.

Hoàng hậu khóc ròng nói: “Thành nhi! Con yên tâm, ta nhất định có thể cứu con. Tôn Uyển đã nói, để cho Lan Châu đau đớn, có thể tiêu tan cái đau của con. Dùng mạng của Lan Châu, nhất định đổi lấy mạng của con!”

Nói xong, bà rút cây trâm trên đầu ra, đâm về phía tôi.

Tôi nghiêng người né tránh, bà ngã xuống đất, cầm cây trâm tiếp tục đâm về phía tôi.

Mạnh Khách nhào tới, đoạt lấy cây trâm trên tay bà. Văn công công cũng nhào tới ngăn bà lại.

Hoàng thượng cười lạnh nói: “Người đâu, giam hoàng hậu lại cho Trẫm.”

Cảnh Thành nói: “Phụ hoàng, đừng mà!”

Hoàng thượng quay đầu lại nhìn Cảnh Thành, khẽ nói: “Thành nhi, con yên tâm, Trẫm cũng chỉ để ấu hậu của con an tĩnh lại thôi.”

Cảnh Thành thở hổn hển từng ngụm, ánh mắt lo lắng.

Hoàng thượng đi tới, nhìn tôi ở trên đất, đột nhiên dịu dàng cười nói: “Thành nhi, lúc này Lan Châu đã biết hơn phân nửa, con, có oán phụ hoàng không?”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Cảnh Thành. Ánh mắt của hắn thống khổ giãy giụa, rất nhanh xẹt qua gương mặt của tôi, lại nhắm hai mắt lại, nói: “Phụ hoàng, nhi thần cầu xin người, đừng nói ra.”

Hoàng thượng đi tới bên cạnh Cảnh Thành, chậm rãi ngồi xổm xuống, nắm lấy tay Cảnh Thành, nói: “Được, phụ hoàng đồng ý với con, vĩnh viễn sẽ không nói ra, giúp con giấu giếm tất cả, không để cho Nhậm Lan Châu biết, để cho con... để cho con an tâm. Nhưng mà, nhưng mà hôm nay phụ hoàng mới phát hiện, nhất định phải nói ra. Chỉ có nói ra, mới đều tốt cho các con.”

Ông quay đầu lại nhìn tôi một lát, lại nghiêng đầu nhìn Cảnh Thành nói: “Mẫu thân của Cảnh Phi, đêm qua đã chết rồi.”

Trong lòng tôi đau xót, nhìn hắn.

Hoàng thượng nói tiếp: “Tối hôm qua, thái giám chạy tới nói cho ta biết, nói Thu nương nương chết rồi, lúc đó ta mới biết. Ta chạy ra ngoài cung, chạy đến trong sân nhỏ ta cho nàng. Ta thấy nàng uống rượu độc, ta thấy nàng viết chữ lên trên gấm Thu Vũ để lại cho ta. Nàng dùng máu tươi để viết, ‘Ta hận người. Người không nên giết Phi nhi, nếu không ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người’. Nàng hận ta, nàng vẫn còn hận ta, nàng vẫn tưởng rằng, ta sẽ giết Cảnh Phi.”

Ông yếu ớt bất lực, ông không tự xưng là “Trẫm” nữa.

Dường như ông cũng không nhận được nữa, ngã nghiêng trên mặt đất.

Cảnh Thành mở mắt, nhẹ giọng kêu: “Phụ hoàng.”

Hoàng thượng tựa hồ không nghe thấy, chỉ khổ sở nắm vạt áo bào của mình, nói: “Con xem, nhiều nguyên nhân hậu quả như vậy, ta chưa từng nói cho nàng, chưa từng nói cho nàng biết. Nàng hận chết ta. Cho nên, cho nên Thành nhi.”

Ông ngồi thẳng lên, lại kéo tay Cảnh Thành qua, nói: “Thành nhi, tại sao con có thể để cho Nhậm Lan Châu hận con, rời khỏi con?”

Lòng tôi tràn ngập lạnh lẽo, bên tai vang lên tiếng ong ong, mê mông nhìn tất cả ở trước mắt.

Hoàng thượng đứng lên, lạnh lùng nói: “Nhậm Lan Châu, người, có phải hận Thành nhi hay không?”

Tôi giương mắt, chỉ thấy Cảnh Thành quay đầu đi, không hề nhìn tôi.

Tôi cười lạnh nói: “Đúng, tôi hận hắn.”

Thân thể Cảnh Thành run lên, sau đó bên môi hiện lên chút ý cười.

Hoàng thượng cúi đầu, nhìn Cảnh Thành nhẹ giọng nói: “Thành nhi, lại nói, con chịu đựng toàn bộ thống khổ, đều là vì phụ hoàng. Cả đời này của phụ hoàng, có lỗi với Thu Liên, có lỗi với mẫu hậu con, lại càng có lỗi với con. Thành nhi, Trẫm biết, con muốn giấu Nhậm Lan Châu làm tất cả chuyện này, cũng là vì khiến cho Nhậm Lan Châu hận con. Nhưng, nhưng nếu như cả đời này nàng mang theo oán hận đối với con mà chết, con cũng biết, sợ rằng cứ như vậy, đời đời kiếp kiếp nàng sẽ không tiếp tục yêu con. Cả đời này con không thể thả tay ra được, con thật sự cam lòng, kiếp sau kiếp sau nữa, con không muốn ở chung một chỗ với nàng sao?”

Hoàng thượng thở dài một cái, nói: “Trẫm vốn là cũng cho là.... cũng giống như con vậy. Nhưng cho đến đêm qua, Trẫm nghe được tin tức Thu Liên chết, Trẫm đột nhiên sợ hãi. Trẫm sợ nàng cứ như vậy mà thật sự mang theo thù hận đối với Trẫm, vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không muốn nhìn thấy Trẫm. Không phải là Trẫm mất đi nàng cả đời này, mà là sẽ đời đời kiếp kiếp đều mất đi nàng.”

Rốt cuộc ông không thể nói ra lời được nữa.

Tôi đứng lên, đi tới, ngồi xổm ở trước mặt hoàng thượng, nói: “Hoàng thượng, Lan Châu van cầu người nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giường trúc run lên bần bật, Cảnh Thành khàn giọng kêu lên: “Nhậm Lan Châu!”

Tôi nhìn hắn. Đôi mắt của tôi đã sớm tràn đầy nước mắt.

Tôi nhẹ giọng nói: “Điện hạ, chẳng lẽ người vẫn nghe không hiểu lời nói lúc này của hoàng thượng sao? Chẳng lẽ điện hạ, thật sự muốn cả đời này Lan Châu đều hận người? Hận người thấu xương, sau đó phát lời thề, đến kiếp sau cũng không gặp lại người?”

Cảnh Thành nhìn chăm chăm vào tôi, thở hổn hển, sau đó kêu lên: “Mạnh Khách!”

Hắn nhắm chặt hai mắt, nói: “Đưa ta trở về!”

Hắn rời đi. Trong điện cung Vĩnh Khang, chỉ còn lại hai người tôi và hoàng thượng.

Tôi khẽ cười lên: “Hoàng thượng, người xem, thái tử vẫn không chịu nói cho tôi biết.”

Hoàng thượng vẫn là đầy mặt nước mắt.

Tôi lại cười nói: “Hoàng thượng, con của người chính là cố chấp như vậy. Chuyện hắn đã nhận định, ai nói cũng sẽ không quay đầu lại. Chỉ là, kính xin hoàng thượng nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi thở dài, mặc cho nước mắt chảy đi xuống, nói: “Tôi không muốn hận hắn, thật sự không muốn. Đoạn đường này hắn vẫn luôn buộc tôi, dùng hết tâm lực, chính là muốn tôi hận hắn. Nhưng tôi đã hao hết hơi sức, vẫn không hoàn toàn hận hắn. Tôi không có biện pháp.”

Tôi cười cười, nói: “Hoàng thượng, van xin người nói cho tôi biết.”

Hoàng thượng nói: “Thành nhi giống ta. Nó giống ta nhất.”

Đây chính là chuyện xưa Hoàng thượng nói cho tôi biết.

Cả đời này của Trường Quân đế, nữ nhân ông thích nhất, chính là mẫu thân của Cảnh Phi, Thu bà bà, Thu Liên.

Năm đó, Trường Quân đế mười bảy tuổi, lần đầu tiên lấy thân phận Tam hoàng tử đảm nhiệm chức Khâm Sai Đại Thần, đến Miên thành ban sai*, vì triều đình thẩm định chọn hàng dệt kim quốc doanh. (* việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa)

Ông cố ý làm khó dễ, yêu cầu người của cửa hàng gấm dệt đối câu đối, sau đó, ông nhìn thấy muội muội của người duy nhất trong bữa tiệc đối ra văn thơ đối ngẫu.

Ông lập tức quyết định chủ ý. Sau khi trở lại kinh thành, ông tận lực cầu xin phụ hoàng cho phép vị cô nương kia tiến cung, làm nữ quan của ông. Để không có người mượn cớ thêu dệt chuyện xấu, ông không thể để cho nhà của vị cô nương kia nhận được hàng dệt kim quốc doanh.

Ông cấp vị trí hàng dệt kim quốc doanh cho nhà khác, ông chỉ muốn nàng.

Nàng đến, ông như thu được chí bảo. Nhưng, ông lại không thể cưới nàng.

Sau khi nàng giúp hoàng đế sinh con trai ra, ông bức nàng, để con trai ở ngoài cung do nhà mẹ đẻ nuôi dưỡng.

Ông vẫn không cho nàng danh phận, chỉ để nàng ở lại bên cạnh ông làm nữ quan. Lúc đầu là ngũ phẩm, sau đó là tứ phẩm.

Ngoài mặt hưởng thụ long sủng, nhưng ông lại không muốn để cho nàng nuôi dưỡng của trai của mình, không để nàng cho trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của ông.

Lúc đầu Thu Liên chịu đựng, nhưng đợi đến khi con trai lớn lên, ngày được nghênh đón vào cung, bà trông mong con trai có thể nhào vào trong lòng mình, gọi mình một tiếng “Mẹ”, nhưng lại trở mặt nhìn hoàng thượng kéo tay Cảnh Phi, đi tới trước mặt hoàng hậu, nói: “Về sau, sẽ do hoàng hậu nàng nuôi dưỡng đứa bé không có mẹ.”

Đứa bé không có mẹ? Bà vẫn còn sống tốt, tại sao ông lại luôn miệng nói, con trai của bà là một đứa bé không có mẹ.

Bà hận ông thấu xương. Nhưng ông không biết. Ông còn tưởng rằng bà vẫn giống như ngày thường, hoà thuận dịu dàng. Lúc trước, chính vì dung mạo dịu dàng như nước thấu xương mới khiến cho ông không có cách nào tự kiềm chế, yêu nàng thắm thiết.

Khi đó ông không hề hay biết, tại sao vị cô nương họ Hạ này, về sau lại muốn đổi họ của mình thành họ “Thu”. Nàng nói cho ông biết, đó là vì cửa hàng nhà nàng gọi là “Thu Tổ trang”. Nàng cũng chỉ là nhớ quê nhà mà thôi.

Ông cũng cảm thấy chữ ‘thu’ tình thơ ý hoạ, vì vậy ông không gọi nàng là “Hạ Liên” nữa, mà đổi lại gọi là “Thu Liên”.

Nhưng ông không biết, chữ Thu này, ngoài mặt dịu dàng như nước, nhưng lại phát lạnh khắc xương.

“Mỹ cảm sơ trường thu vũ qua, lệ nhân trang hoa xảo tâm nghiêng”. Ông mang theo nụ cười nhớ kỹ câu đối này. Nhưng từng chữ này, đối với ông, là gợi tình dịu dàng; đối với bà, lại là vạn niệm đều thành tro (mất hết can đảm, không còn hy vọng).

Ông cũng không biết, khi đó Thu Liên hận ông, cũng hận hoàng hậu, còn có thái tử hoàng hậu sinh.

Từ nhỏ thân thể thái tử không tốt. Bà nghe người ta nói cả ngày hoàng hậu chỉ cúng bái Phật, còn liên tục hành hạ một cô gái nhỏ tên là Nhậm Lan Châu ở bên cạnh thái tử.

Bà cảm thấy kỳ quái, liền tổn tâm tư đi thăm dò. Rốt cuộc lại để cho bà tra ra được, thì ra là hoàng hậu thể nhưng lại tin lời nói của một người tên là Tôn Uyển, tìm một Nhậm Lan Châu, hành hạ nàng là để bảo vệ tính mạng thái tử.

Bà biết Nhậm Lan Châu, và bà biết tiểu cô nương Nhậm Lan Châu kia có tình ý sâu nặng với thái tử.

Mặc dù lời nói của Tôn Uyển vô căn cứ, nhưng bà lại động tâm suy nghĩ.

Bà càng muốn làm giả hoá thật.

Lúc bà còn ở nhà mẹ, trong nhà có buôn bán với dân tộc thiểu số ở biên cương. Bà biết có một loại Vu Cổ, tên là “Vô tuyệt kỳ”. Người gọi lấy ý tứ của “Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ”. Loại Vu Cổ này hạ ở trên thân của hai người yêu nhau, hơn nữa, trong đó có một người là thân nhiễm bệnh nặng, cứ như vậy, trừ phi người này khiến cho người còn lại vĩnh viễn hận mình sâu sắc, nếu không bệnh tình của người này sẽ liên lụy đến người còn lại, không thể sống lâu được.

Bà tìm được người có thể hạ Vu Cổ này. Bà hạ Vu Cổ “Vô tuyệt kỳ” này ở trên người của Cảnh Thành và Nhậm Lan Châu.

Ông trời thật là trêu người. Vốn yêu nhân Tôn Uyển nói thái tử bị hạ Vu Cổ, chính là lời nói vô căn cứ. Nhưng về sau, Thu Liên lại thật sự cho thái tử trúng Vu Cổ.

Cho dù hoàng hậu cứ khẳng khẳng hành hạ ‘cái bóng’ kia như thế nào, thì cũng không có cách nào giải được Vu Cổ.

Bà rất hiểu hoàng đế, biết hoàng đế thích nhất chính là thái tử. Ông đã từng làm chuyện có lỗi với hoàng hậu, mà chuyện này, thậm chí ảnh hưởng đến con trai của hoàng hậu —— trên người Cảnh Thành. Sau khi Cảnh Thành sinh ra không được bao lâu, ông đã phát lời thề, cho dù không thể trị lành bệnh cho Cảnh Thành, cũng muốn giữ lại cái ghế thái tử cho Cảnh Thành, giao giang sơn Đại Cảnh cho hắn.

Phần tâm ý này của hoàng đế càng về sâu càng kiên định. Trong lòng ông, Cảnh Thành thật sự hoàn toàn xứng đáng là nhân tuyển thái tử tốt nhất. Chỉ tiếc thân thể Cảnh Thành suy yếu, ngoài triều trong triều đều như hổ rình mồi nhìn chằm chằm vào cái ghế thái tử của Cảnh Thành. Vì vậy ông muốn bảo vệ Cảnh Thành thật tốt, hy vọng trông mong đến cuối cùng có thể để cho Cảnh Thành kế thừa ngôi vị hoàng đế, quần lâm thiên hạ

Bà lại muốn để cho con trai hoàng đế yêu thương nhất ném hết thống khổ này.

Về sau, Cảnh Thành biết mình bị hạ Vu Cổ “Vô tuyệt kỳ”, cũng biết hoàng hậu dùng Nhậm Lan Châu làm cái bóng của mình. Vì vậy hắn trăm phương ngàn kế, đều muốn khiến cho Nhậm Lan Châu hận mình.

Hắn muốn Nhậm Lan Châu có thể thoát khỏi Vu Cổ này. Bản thân hắn bị bệnh không trị được, nhưng hắn hoàn toàn không muốn liên lụy đến Nhậm Lan Châu.

Hơn nữa, hắn muốn bảo vệ nàng, không muốn để nàng bị hoàng hậu hành hạ nữa.

Hắn có thể khiến ình chết, nhưng hắn lại muốn nàng có thể sống một cuộc sống êm đềm.

Tôi không biết bản thân tôi, nghe xong hoàng thượng kể từng chữ từng chữ như thế nào.

Hoàng thượng nói xong, tựa vào trên cây cột, khép hờ mắt, giống như hết sức mệt mỏi.

Tôi nhẹ giọng nói với hoàng thượng: “Thật may, thật may, tôi vẫn không hận hắn.”

72. Chương 72: Thiên Hạ

Tôi thất tha thất thểu trở về cung Tử Hoàng. Gỗ tử đàn, khắp nơi đều là đồ bằng gỗ tử đàn. Màu tím đen ảm đạm, tôi nhìn chăm chăm vào chúng nó, nhìn cho đến khi tôi thấy trong từng mảnh màu tím đen kia lộ ra một chút màu máu.

Trước kia Cảnh Thành luôn luôn không thích màu trầm dạng này, hắn thích màu ánh trắng, màu xanh nhạt.

Tôi vịn khung cửa, thật vất vả lắm mới lấy lại bình tĩnh, lúc này mới vừa nhắc lên chút khí lực chuẩn bị bước vào, lại đột nhiên cảm thấy trong cổ họng dính dính ngứa ngứa khó chịu, có một thứ nóng rát gì đó xông thẳng lên. Tôi cực lực nhịn xuống, nhưng lại không nhịn được nữa ho ra một ngụm đờm ngai ngái, may mà tôi ho ở ngoài cửa.

Tôi thở dốc một hơi, nhìn cục đờm kia, chỉ thấy màu của cục đờm là màu đỏ tươi.

Đầu ngón tay đột nhiên truyền đến đau đớn, thì ra tôi dùng sức nắm lấy khung cửa.

Rốt cuộc tôi cũng tỉnh táo lại tinh thần, yên lặng dùng chân lau cục đờm đó đi.

Sau đó, tôi vào cửa, ngẩng đầu nhìn thấy Mạnh Khách lẳng lặng đứng chờ ở ngoài phòng.

Mạnh Khách nói cho tôi biết, Lưu thái y mới vừa đến xem bệnh, đã cho Cảnh Thành uống thuốc.

Tôi đi tới bên cạnh giường của hắn. Hắn ngủ say. Tôi nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh hắn.

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn. Tôi sợ đánh thức hắn, nhẹ giọng gọi tên hắn, nhỏ nhẹ mang theo chút vui sướng, giống như đang nói mê vậy.

Tôi vươn tay ra, chậm rãi giúp hắn đẩy mấy cọng tóc ở trước trán qua một bên, sau đó trượt xuống giúp hắn dịch tốt chăn, Sau đó, tôi thỏa mãn mà nhắm mắt lại.

Thật yên tĩnh. Ngay cả tiếng bước chân của đám cung nhân, tiếng vạt áo ‘xột xột xoạt xoạt’ cũng không nghe thấy.

Tôi cũng ngủ thật say.

Không biết ngủ bao lâu, lúc tỉnh dậy thì liền thấy Cảnh Thành ngồi ở bên giường nhìn tôi. Sắc mặt hắn xám trắng, mang theo nụ cười vui vẻ bất đắc dĩ, nói: “Nàng vẫn biết.”

Tôi cũng cười, ngồi dậy, nhìn hắn.

Giống như khi đó tôi vừa mới lên làm nữ quan của hắn, hắn từ Tây Cương trở về thì bị người hãm hại, hôn mê rất lâu rất lâu. Tôi giúp hắn cởi thái tử phi, lại bị hoàng hậu giam lại, thật vất vả mới ra được, lập tức chạy về sửa sang lại xong mới đi gặp hắn. Tôi dấu hắn rất nhiều chuyện, chỉ để cho hắn nhìn thấy tôi cười.

Khi đó, hắn cũng ngồi ở trên giường, tôi cười khanh khách, nói với hắn mình đã làm nữ quan, còn giúp hắn cởi thái tử phi.

Tôi cười khanh khách, từ đầu đến cuối đều là khanh khách.

Hắn tham lam nhìn tôi, cười khở khở thở dài: “Ta luôn muốn giấu nàng, Nhậm Lan Châu, nhưng, vẫn không giấu được. Nàng xem, ta phí hết tâm tư làm rất nhiều chuyện như vậy, nhưng vẫn không thể như ý.”

Tựa hồ muốn dùng hết tất cả sức lực nắm chặt áo bào, rốt cuộc tôi cũng có thể buộc chính mình phải luôn luôn cười, nói: “Tốt xấu gì tôi cũng từng làm nữ quan. Không phải nói phân phong nữ quan đều là trọng tài không trọng sắc sao? Nếu người tiếp tục giấu tôi, tôi cũng sẽ biết.”

Cảnh Thành cười, nói: “Đúng, muốn gạt nàng, thật không dễ dàng.”

Cho nên, người liền lần lượt từ Hộ bộ, đến Miên thành, đến Tây Cương. Người từng bước ép sát, lại từng bước thăm dò, chỉ vì muốn tôi hận người, muốn biết tôi có hận người hay không.

Cảnh Thành.

Miệng tôi nhếch lên, nói: “Người mất nhiều sức lực như vậy, nhưng tôi lại không có biện pháp.... làm gì?”

Tôi và Cảnh Thành, cùng lúc đối với chính mình quá tàn nhẫn, cũng cùng lúc lại quá yếu đuối.

Hắn khẽ mỉm cười, vươn tay kéo tôi vào lòng, nhìn tôi.

Âm thanh của hắn hạ thấp xuống: “Cho nên, so với phụ hoàng, ta có vận khí tốt hơn.”

Tôi dựa ở trong lòng hắn. Yên ổn mà ấm áp.

Giống như trước đây, chúng tôi đều có thể ở cùng một chỗ, chưa hề tách rời nhau.

Cảnh Thành, người trả giá nhiều như vậy, chính là muốn để cho tôi sống sót.

Nhưng người có biết hay không, tôi tình nguyện yêu người mà chết, chứ không tình nguyện hận người mà sinh.

Hoàng thượng nói, ông sẽ không giết Cảnh Phi. Cho nên trước đây, đơn giản là Cảnh Thành muốn tôi hận hắn, nhưng lại muốn giữ chân tôi lại.

Hắn nói kỳ hạn hai tháng, chính là những ngày cuối cùng của hắn.

Tôi không nói với hắn, tôi đã biết hai tháng này rốt cuộc đại biểu cho cái gì. Ta làm bộ như thật vui vẻ, cười nói với hắn.

Rốt cuộc chúng tôi cũng có thể tùy ý yêu nhau, nhưng lại tới với nhau quá trễ.

Hắn không để ý chính vụ nữa. Thậm chí tôi còn không cho Mạnh Khách và Phương Khải đến tìm hắn âm ỉ.

Trước khi bọn họ tới, tôi bừa bãi, đuổi hết tất cả bọn họ đi.

Tôi nhìn hai người Mạnh Khách và Phương Khải, nhàn nhạt cười, sau đó xoay người rời đi.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười bất đắc dĩ trên khuôn mặt Cảnh Thành.

Tôi cười nói: “Người đối với bọn họ tốt hơn tôi. Cái gì cũng đều là các người tự tập một chỗ tìm cách, còn tôi chẳng hay biết gì, cái gì cũng không biết, chẳng khác gì một kẻ đần độn.”

Cảnh Thành nói: “Bọn họ cũng không phải chỉ cùng ta tìm cách.”

Hắn thấy tôi mê mang, lại nói: “Mạnh Khách là do phụ hoàng tuyển định cho ta lúc trước, Phương Khải mới là người ta tuyển định ở Tây Cương.” (tuyển định là tuyển chọn cố định)

Tôi cười nói: “Hoàng thượng nhìn người vô cùng chính xác. Người nhìn người cũng vô cùng chính xác.”

Tôi nghĩ Mạnh Khách và Phương Khải thật sự cũng không dễ dàng, trên đoạn đường này, vừa phải giúp Cảnh Thành bình định đoạt quyền, lại phải giúp Cảnh Thành bảo vệ người con gái hắn yêu, yêu cầu không thể bài trừ lẫn nhau, thật là khổ cực không dễ dàng.

Tôi cười ra tiếng. Cảnh Thành cười hỏi: “Nha đầu, nàng cười cái gì?”

Tôi ổn định tinh thần, đáp: “Tôi đã từng ở trong lòng máng bọn hắn rất nhiều lần, về sau phải nhận lỗi với bọn hắn rồi.”

Sau ngày đó, hoàng hậu bị nhốt mấy ngày. Hoàng thượng tìm danh y khắp nơi chữa bệnh cho bà, mới khiến cho bà tốt hơn một chút, bình tĩnh lại.

Có một ngày tôi và Cảnh Thành đi thăm bà. Bà vẫn còn ngơ ngơ ngác ngác, dường như không nhận ra chúng tôi tới.

Cảnh Thành và bà nói chuyện rất lâu, cuối cùng nói: “Mẫu hậu, tuy người luôn miệng nói hận phụ hoàng, nhưng nhi thần biết rõ, người rất yêu phụ hoàng. Cho nên, người nhất định có thể hiểu cho nhi thần và Nhậm Lan Châu.”

Hoàng hậu không nói gì.

Cảnh Thành thở dài, tôi đỡ hấn đứng lên.

Chúng tôi rời đi, lúc đi đến bên cạnh cửa thì tôi quay đầu lại, chỉ thấy trên mặt hoàng hậu đã thấm đầy nước mắt.

Ba ngày sau cùng.

Ban đêm, tôi bồi Cảnh Thành ngồi ở trong sân, uống trà, đánh cờ. Tầm mắt của hấn dần dần mơ hồ, hạ cờ rất chậm. Tôi cười chờ hấn. Hấn nói: “Nha đầu, tài đánh cờ của nàng vẫn tốt như vậy, cho tới bây giờ ta chưa từng thắng nàng lần nào.”

Tôi nhẹ giọng nói: “Tôi chưa từng đánh cờ với người lần nào.”

Cảnh Thành khẽ mỉm cười, không trả lời, lại nói: “Năm đó Lạc sư phụ có nói, tài đánh cờ của nàng hơn ta rất nhiều.”

Tôi nghiêng đầu, cười nói: “Tôi cảm thấy tài đánh cờ của người càng ngày càng tốt rồi.”

Hấn bật cười, nói: “Không biết lớn nhỏ.”

Tôi nhìn hấn.

Cảnh Thành, tài đánh cờ của người quả thật càng ngày càng tốt. Ván cờ giống như cục diện chính trị. Người có thể thần không biết quỷ không hay bày ra thiên la địa võng như vậy, cùng lúc tiêu diệt rất nhiều thế lực đối địch là Đĩnh Hữu, Cảnh Nhiên, Thu bà bà, còn có thể bổ sung thiếu hụt ở Hộ bộ, vì thế có ích cho chiến sự Tây Cương.

Càng có thể hơn là, ở trong lúc rắc rối phức tạp này, muốn để cho tôi toàn thân mà lui.

Tôi đang suy nghĩ thì hấn đột nhiên ngẩng đầu lên, cười một tiếng, vươn tay cọ cọ mũi của tôi một chút, nói: “Lại thất thần. Không cần thận nghiêm túc chút, coi chừng tất cả đều bị ta ăn hết.”

Tôi sờ mũi một cái, cười hắc hắc.

Hai ngày cuối cùng.

Ngày này, hoàng thượng đến thăm hấn.

Cảnh Thành từ trên giường ngồi thẳng lên, nói: “Phụ hoàng.”

Hoàng thượng bước nhanh về phía trước đỡ lấy hấn, nói: “Đừng động đừng động, không cần ngồi dậy đâu.”

Cảnh Thành nói: “Phụ hoàng, nhi thần bất hiếu, phụ kỳ vọng của phụ hoàng.”

Trường Quân để trong mắt đầy lệ: “Thành nhi, phụ hoàng có lỗi với con. Phụ hoàng nhìn con trưởng thành, đè gánh nặng thiên quân lên trên người con. Phụ hoàng, thật sự muốn con kế thừa giang sơn Đại Cảnh ta.”

Cảnh Thành hơi mỉm cười nói: “Phụ hoàng, nhi thần biết, nhi thần đều biết.”

Hấn giơng mắt lên nhìn tôi đứng ở bên cạnh một cái, lại nhìn sang hoàng thượng nói: “Phụ hoàng, cả đời này của nhi thần chỉ có hai tâm nguyện, một là quân lâm thiên hạ, một là Lan Châu được khỏe mạnh.”

Hấn cười lên, nói: “Đáng tiếc, lại không thể như ý.”

Trường Quân để lệ rơi đầy mặt, không nói được lời nào nữa.

Cảnh Thành lại nói: “Phụ hoàng, Tây Cương.... Tây Cương nhất định phải đánh một trận, rửa sạch sỉ nhục trước kia. Còn có.... còn có Cảnh Phi.”

Hắn kịch liệt ho khan.

Hoàng thượng nói: “Đừng nóng vội đừng nóng vội. Thành nhi, con từ từ nói.”

Tôi đem trà đến cho Cảnh Thành, hắn cầm lấy ly trà trong tay tôi uống một ngụm, mới nói: “Cảnh Phi, sau khi phụ hoàng trăm tuổi, để hắn kế vị ngôi vua.”

Thân thể hoàng thượng run lên, lấm bầm: “Cảnh Phi.”

Cảnh Thành cười nói: “Đúng, là Cảnh Phi. Nhi thần biết, trước kia phụ hoàng đối với Cảnh Phi như vậy là vì để cho nhi thần có thể ngồi vững vị trí thái tử, nhưng mà, hôm nay nhi thần sắp đi rồi, xin phụ hoàng hãy bồi dưỡng Cảnh Phi.”

Trường Quân để thở dài một tiếng, nói: “Cảnh Phi, nó.... không bằng con.”

Cảnh Thành lại nhẹ giọng nói: “Xin phụ hoàng, đồng ý thỉnh cầu của nhi thần.”

Trường Quân để chậm rãi gật đầu một cái, nói: “Được, trầm đồng ý với con.”

Cảnh Thành khẽ mỉm cười, nhìn phụ hoàng của hắn, nói: “Phụ hoàng, vốn là nhi thần muốn để cho Cảnh Phi giúp đỡ chăm sóc Lan Châu, nhưng mà, nhi thần vẫn không nỡ. Nhi thần không muốn bỏ lỡ cả đời này Lan Châu, kiếp sau, vẫn không cách nào ở cùng một chỗ với Lan Châu. Nhi thần vì để Đình Hữu mất cảnh giác mà cưới Đình Hương, nàng ta tuân theo ý của phụ thân nàng ta mà làm việc.... nhi thần.... không muốn.... nhi thần dùng hết toàn bộ sức lực, toàn bộ tâm lực, dày đặc bày ra cái lưới này, ở Miên thành, ở Tây Cương, bảo vệ Lan Châu. Nhi thần nghe bọn họ tấu nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất ngữ của Lan Châu. Mỗi lần nhi thần nghe thấy tên của Lan Châu, đều mừng rỡ như điên, nhưng đồng thời cũng càng lúc càng nhớ nàng. Vì vậy....vì vậy, nhi thần liền đi tìm nàng, sau đó yên lặng nhìn nàng.... Rốt cuộc nhi thần vẫn phải.... vẫn phải ích kỷ một lần. Nhi thần, chung quy vẫn không có cách nào.... không cách nào chống đỡ được nhần tâm sau cùng không nhìn thấy nàng. Phụ hoàng, nhi thần cả gan van xin người, sau khi nhi thần chết đi, người phải giúp nhi thần.... bảo vệ Lan Châu, chữa khỏi.... chữa khỏi cho nàng.”

Trường Quân để rốt cuộc không nói ra lời nữa. Miệng ông hé mở, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào. Ông hít một hơi thật sâu, mới vừa nhẹ nhàng nhả ra chữ kia: “Được.”

Cảnh Thành cười một cái, sau đó quay đầu lại, nhìn tôi.

Tôi nhìn hắn mỉm cười. Tôi tiến lên đỡ lấy hắn. Hoàng thượng nhìn tôi một cái, đứng dậy tránh ra, đứng ở một bên.

Hắn bưng bình nhìn chăm chăm vào tôi, ngay cả một cái chớp mắt cũng không có, liên tục nhìn.

Tôi nhận ra khẩu hình miệng của hắn, hắn đang nói, Lan Châu, thật xin lỗi.

Sau đó, rốt cuộc hắn cũng đã dùng hết toàn bộ sức lực, chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ ngã về phía sau đi.

73. Chương 73: Nại Hà

Mùa xuân Tây Cương, gió thổi ấm áp. Tôi ở chỗ này đã hơn ba tháng. Tôi ở trong sân nhỏ, khắp nơi đều là hoa phù dung.

Ly trà ở trên bàn trà trước mặt, trà ấm hương trà hoàn hảo đúng chỗ.

Trà Long Tĩnh thượng hạng, là Hạ Dung sai người ngàn dặm xa xôi từ Miên thành đưa đến chỗ của tôi.

Trước mặt của tôi là một tờ giấy viết thư đã được mở ra, bên trong trâm hoa tiểu Khải* nghiên nghiên. Đó là của Cảnh Phi phái người đưa tới, hắn nói ít ngày nữa hắn sẽ đến Tây Cương, muốn gặp mặt tôi. (chữ Khải nhỏ viết tay)

Tính toàn ngày, hôm nay hấn nên tới rồi.

Tôi uống trà, ngồi ở trong sân. Ánh trăng gặp dịp, ngàn dặm thiên quyên, dịu dàng giống như đôi mắt của người nọ.

Ngày đó, người nọ nắm lấy tay của tôi, tay của hấn rất lạnh.

Khi đó, hấn không nói được. Nhưng tôi biết hấn muốn nói gì.

Tôi gục ở bên tai hấn, nói khẽ: “Tôi sẽ nhìn giúp ngươi.”

Nhìn thiên hạ này.

Vương triều Đại Cảnh, vào ba năm trước, đã trải qua rất nhiều biến cố. Đầu tiên là, thái tử Cảnh Thành và hoàng thượng liên thủ, tiêu diệt phản loạn. Sau đó, án Hộ bộ tham nhũng rất cuộc cũng cáo phá toàn bộ, đoạt được tiền tham ô bổ sung vào thiếu hụt của Hộ bộ, cũng giúp Tây Cương trừ được quân lương. Tướng quân Phương Khải suất binh đại phá binh Tập quốc, Tập quốc phải sứ thần cầu hòa.

Ngay sau đó, khoa trường thủ sĩ, Mạnh Khách và Nhạc Minh Hải đảm đương chính phó chủ khảo. Tài tử tập trung, vua và dân phấn khởi.

Miên thành Lịch thành buôn bán ngày càng nhiều, Tăng Duyệt đảm nhận Tổng đốc Miên Lịch, thi hành tân chính, dân chúng ca tụng.

Trường Quân để ở mùa thu năm thứ hai, bởi vì thân thể không khỏe, thối vị. Duyên Hỉ Vương Cảnh Phi kế vị, năm đầu tiên, đổi niên hiệu thành Diên Hỷ. Cảnh Phi đích thực là một hoàng đế không tệ,

Nhưng hấn, rốt cuộc không được nhìn thấy. (hấn là chỉ Cảnh Thành)

Tôi lại chỉ có thể sống ở trên đời này nhìn tất cả. Mười lăm mỗi tháng, tôi đều viết thư cho hấn, nói cho hấn biết chuyện xảy ra gần đây của triều Đại Cảnh, đọc cho hấn nghe, sau đó đem vào trong viện đốt đi.

Cảnh Thành, đây chính là giang sơn của ngươi..

Tôi dùng đôi mắt của tôi giúp hấn nhìn, tôi dùng đôi tai của tôi giúp hấn nghe.

Tôi nhìn thấy chuyện vui vẻ, tôi cười, tưởng tượng hấn cũng đang cười. Lúc tin chiến thắng ở biên cảnh truyền đến, tôi kích động đến rơi lệ, tôi nghĩ hấn cũng sẽ rơi lệ. Tôi thấy Tăng Duyệt Phương Khải hết lần này đến lần khác làm tròn bốn phận trông coi kiến công lập nghiệp, tưởng tượng ra hấn cũng sẽ vì người mà hấn lựa chọn ba năm trước đây bày ra cục diện này mà cảm thấy vui mừng.

Tôi từ kinh thành lên đường đi đến Miên thành, đi đến Lịch thành, lại đi đến Tây Cương. Trên dọc đường tôi từ từ đi, nhìn phố phường phồn hoa, bách tính an cư lạc nghiệp.

Cảnh Thành, đây chính là giang sơn của ngươi

Ngày đó, lúc tôi đến Tây Cương, Phương Khải dẫn tôi đi gặp một người.

Tôi nhìn một cái liền nhận ra đó là lão binh có vết sẹo trên mặt.

Tôi đi tới, nhẹ giọng hỏi ông: “Ông có thể hát ca từ mà thái tử soạn ra một lần nữa không?”

Cả người ông run lên.

Tôi mỉm cười nói: “Ông không cần phải sợ. Thái tử sẽ không trách ông.”

Phương Khải nói cho tôi biết, lúc ấy, lúc thái tử lần đầu tiên dẫn quân xuất chinh Tây Cương, vị lão binh này đảm đương hiệp lĩnh. Có một lần say rượu, trong lúc vô tình ông ta đã nói cho thái tử biết chuyện Vu Cổ. Vì vậy, thái tử liền chú ý tới Vu Cổ. Dưới sự kinh hãi thống khổ, thái tử nói vị hiệp lĩnh này là yêu ngôn hoặc chúng*, vì vậy cách chức ông làm binh lính bình thường. (* tà thuyết mê hoặc người khác)

Lão binh này hết sức không hiểu, ông nhớ rõ trước đây thái tử rất coi trọng mình, còn cùng ông thổi sáo, dạy ông viết khúc.

Tôi nói với Phương Khải, có thể đối xử tử tế với lão binh này hay không. Phương Khải đồng ý.

Cảnh Thành, người hối hận và tiếc nuối, tôi giúp người bù lại.

Phương Khải còn nói cho ta biết, thái tử phi Đinh Hương đã rời khỏi Tây Cương đi đến Mạc Bắc rồi.

Nàng ấy và Cảnh Thành, cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, nhưng sau cùng, người chiến thắng là Cảnh Thành. Ban đầu, Cảnh Thành mượn từ miệng của nàng, để Đinh Hữu tin tưởng bản thân ông ta đã hoàn toàn không chế được thái tử.

Cảnh Thành miễn xá nàng tội phản loạn, từ đó nàng rời xa kinh đô, mai danh ẩn tích.

Lúc tôi đi tới Tây Cương, còn mang theo một đồng sơ oa ở chỗ Cảnh Thành. Lúc đó hẳn tìm kiếm sơ oa khắp nơi, nghe nói sơ oa ở Mạc Bắc tốt, liền đi tới Mạc Bắc.

Tôi tử mĩ phân sơ oa ra, còn phối với đường đỏ thượng hạng, đưa đến hiệu thuốc ở Tây Cương này.

Lão bản tiệm thuốc cười cong mắt, thiên ân vạn tạ.

Cảnh Thành, sơ oa không trị hết bệnh của người, nhưng có lẽ sẽ trị hết bệnh cho người khác.

Cuối cùng, tôi mệt mỏi. Tôi tìm một sân nhỏ ở Tây Cương, lặng lẽ sống ở đó.

Hôm nay ánh trăng tốt, hoa nhỏ quỳn rũ, ánh sao sáng ngời.

Ba năm, đã ròng rã ba năm rồi.

Cảnh Thành, bây giờ người đang ở đâu?

Cánh cửa ‘két’ một tiếng, có một mùi thơm truyền đến. Là mùi thơm của bánh ngọt Đình Đình, trộn với Long Tiên Hương.

Tôi khẽ mỉm cười, không nhìn người đến, chỉ rót một ly trà nóng, nói: “May mà người đem bánh ngọt Đình Đình đến cho tôi, bằng không tôi sẽ không có gì lót bụng.”

Hắn ngồi xuống, cười nói: “Thật hăng hái nha, một mình ngắm trăng xem hoa?”

Tôi nói: “Không sánh bằng người mỗi ngày vào triều nghe báo cáo và quyết định sự việc, hạ triều còn phải phê duyệt tấu chương, tôi là một kẻ vô cùng nhàn rỗi, không ngắm trăng xem hoa, còn có thể làm gì?”

Hắn cười ha hả nói: “Người là một người vô cùng nhàn rỗi, ta thật sự hâm mộ đấy.”

Hắn liếc thấy bên cạnh có một tờ giấy viết thư, một cái giá bút, một cây bút lông đã nhuần mực, cười nói: “Muốn viết cái gì sao?”

Tôi nói: “Chỉ là ở dưới kính nguyệt thanh phong*, có chút chua xót, muốn biểu đạt tình cảm.” (* trăng trong gió mát)

Hắn híp mắt lại, nói: “Ồ? Chưa bao giờ nghe thấy người làm thơ.”

Tôi cười nói: “Tôi chỉ là hạng đàn bà con gái, sao có thể đọc sách biết chữ, sao có thể so được với các người. Ngay cả một hoàng tử không cố gắng như người, làm thơ còn hay hơn tôi gấp trăm lần.”

Hắn cười, nói: “Lại nói bậy nữa rồi.”

Tôi cười một tiếng, cầm một khối bánh Đình Đình, ăn đến vui vẻ.

Hắn nhấp một ngụm trà, bỗng nhiên nói: “Người còn nhớ khi còn bé không, ta đã nói với người, lúc ta ở Hạ gia ăn nhờ ở đậu, có uất ức cũng không có chỗ để nói, chỉ có thể một mình miễn cưỡng chịu đựng?”

Tôi cười gật đầu một cái, nói: “Rốt cuộc người vẫn chống cự được không phải sao? Khi đó người còn nói, nếu không phải bị dẫn về cung, người đã là Tam thiếu gia của Hạ gia, là một người bán vải.”

Hắn “Xi” cười một tiếng, nhỏ giọng nói: “Quả nhiên người còn nhớ rõ. Chỉ tiếc, tâm nguyện bán vải của ta cuối cùng vẫn phải từ bỏ.”

Hắn bưng ly trà, lông mày và mắt khẽ cong, cười nhạt một tiếng, lại nói: “Người có nhớ không, một năm kia, Miên thành lũ lụt, ta phụng mệnh của hoàng thượng đi Miên thành, lúc sắp đi người đến tiễn ta, ta có đọc cho người... một câu thơ?”

Tôi cúi nửa đầu, cẩn thận cắt bánh Đình Đình thành khối nhỏ, không ngẩng đầu lên, nói: “Hả? Là cái gì? Đã lâu rồi, không còn nhớ rõ nữa.”

Sau cùng hắn không nói gì thêm, khẽ thở dài. Qua một lúc lâu, mới nói: “Tây Cương gió lớn, người nhớ nhất định phải uống trà nóng, bánh Đình Đình tuy ngon, nhưng ăn nhiều cũng sẽ nghẹn.”

Tôi nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng. Hắn không mở miệng. Lại ngồi một lát, đứng dậy, cáo từ rồi đi.

Tôi đứng ở cửa tiễn hắn. Tùy tùng của hắn đều đứng rất xa, một mình hắn lẳng lặng rời đi.

Đường lát gạch hẹp dài. Lúc này tôi mới phát hiện hắn mặc áo bào trắng, dưới vạt áo bào ẩn ẩn hiện ra một tia sáng vàng.

Lúc này hắn hỏi tôi, có nhớ hay không.

Tôi nhớ ba năm trước, Cảnh Phi ra khỏi ngục, tôi và Mạnh Khách đứng ở cửa ngục tiếp hắn. Ánh mắt của hắn dừng lại ở trên người chúng tôi, im lặng không nói câu nào, cho đến khi đi đến cửa cung, hắn đứng yên thật lâu, mới mở miệng, nhẹ giọng nói: “Đưa ta đi bái tế thái tử ca ca.”

Trước một ngày, hoàng thượng đến ngục, nói chuyện với hắn suốt một đêm. Hắn đã biết tất cả mọi chuyện Thái tử ca ca của hắn.

Hắn khóc quỳ gối trước linh vị của Cảnh Thành. Từ ngày đó, hắn không nói chuyện với tôi câu nào.

Cho đến hôm nay, hắn tới thăm tôi.

Cảnh Phi, thật xin lỗi.

Kỳ thật tôi vẫn nhớ rõ lúc người đi Miên thành cai quản lũ lỵ, trước khi đi, người đọc cho tôi câu thơ: “Tung lai sơ đạm nan đắc kiến, sở hạnh nhân thử tiêu tri tức.” (từ trước đến nay lạnh nhạt hiếm thấy, may mà bởi vì biết thông tin)

Chỉ là, cuộc đời này của tôi, kiếp sau kiếp sau nữa, trái tim chỉ duy nhất giao ột người. Thực xin lỗi.

Tôi trở lại bên trong sân nhỏ, châm một ly trà, ăn mấy khối bánh Đình Đình. Sau đó, tôi dọn dẹp bàn, rửa sạch tay, lúc này mới mài mực lần nữa, viết thư cho Cảnh Thành.

Tôi cẩn thận viết lại những điều tai nghe mắt thấy hai ngày nay, sau đó từng chữ từng chữ cẩn thận đọc lại một lần, bỏ vào phong thư, đốt đi.

Sau đó, tôi trở lại trong phòng. Tôi mặc trang phục khi tôi còn làm nữ quan, áo dài màu tím, nữ quan ngũ phẩm trong phủ thái tử.

Tôi mặc quan phục của tôi nằm xuống, lẳng lặng đợi.

Ngày đó của ba năm trước, tôi đồng ý với Cảnh Thành, phải giúp hắn nhìn thật kỹ thiên hạ của hắn.

Ba năm nay, tôi đã làm được, rốt cuộc tôi đã không còn gì tiếc nuối mà rời đi.

Ba năm trước đây, Cảnh Thành cùng tôi đều cho rằng, chúng tôi bị hạ Vu Cổ, là “Vô tuyệt kỳ”.

Thế nhưng, ba năm nay tôi đi khắp đại giang Nam Bắc, thấy rất nhiều người rất nhiều chuyện. Có một người tinh thông thuật Vu Cổ, ngày đó ngăn cản tôi lại nhìn xem. Lúc đó tôi mới biết, chúng tôi bị hạ là “Có lúc tận”.

Vu Cổ này so với “Vô tuyệt kỳ” độc ác hơn gấp trăm lần. Một người chết đi, một người khác cũng sẽ chết theo vào ba năm sau.

Cảnh Thành cho rằng, tuy hắn đã chết đi, nhưng tôi có thể sống ở trên đời này lâu thêm một vài năm. Nhưng mà, hôm nay, rốt cuộc tôi cũng không tránh khỏi, tôi cũng sắp đi rồi.

Tôi nằm trên giường, nghĩ lại ngần ấy năm. Trong lòng đột nhiên sợ hãi. Tôi sợ tôi cứ như vậy mà chết đi, Cảnh Thành sẽ không tìm thấy tôi, không nhận ra tôi.

Tôi chết chậm hơn hẳn ba năm. Tôi chậm trễ nhiều năm như vậy, tôi phải làm thế nào mới có thể đuổi kịp hẳn?

Trong mơ màng, tôi đi tới trên một cây cầu, bên trên có viết ba chữ “cầu Nại Hà”. Bên cầu có một bà lão đang múc nước canh, phân phát cho người đi qua.

Canh Mạnh Bà, tôi không muốn uống canh Mạnh Bà.

Tôi cúi đầu, dùng ống tay áo che kín mặt, bước nhanh đi qua, muốn trốn tránh rơi một kiếp này.

Bà ta lại vội vã đi tới, ngăn cản tôi lại, nói: “Người đi đâu? Phàm là đi qua cầu này, đều phải uống một chén canh của lão bà ta.”

Tôi nói: “Mạnh Bà, tôi muốn đuổi theo đuổi một người. Bà đừng ngăn cản tôi. Tôi đã xuống chậm hơn hẳn rất nhiều rồi.”

Mạnh Bà tỉ mỉ nhìn tôi, tôi bị bà nhìn có chút hốt hoảng.

Bà đột nhiên nhíu mày, nói: “Người trúng cổ ‘có lúc tận’, Vu Cổ này người bình thường không thể nào giải được. Nếu như người không uống canh Mạnh Bà của ta, cho dù người và hẳn đều thuận lợi chuyển thế, cho dù đời sau các người gặp nhau, cũng không thể ở chung một chỗ. Hơn nữa ‘có lúc tận’ sẽ quán lấy người mấy đời, khiến cho người vô cùng khổ sở. Chỉ có người uống canh Mạnh Bà này, quên hết chuyện cũ trước kia, các người mới có thể không bị Vu Cổ độc ác này ảnh hưởng đến, mới có thể không chịu những thống khổ kia.”

Dưới cầu Nại Hà sóng lớn ngập trời, trên cầu Nại Hà người đi vội vã

Nhiều người đi qua như vậy, nhiều khuôn mặt muôn vàn nụ cười như vậy. Tôi cố gắng nhìn, người nào là hẳn?

Không bao giờ nhìn thấy hẳn nữa rồi.

Mạnh Bà thở dài nói: “ ‘thiên trường địa cửu có lúc tận’, duyên phận của người và hẳn, cũng đã sớm chấm dứt rồi.”

74. Chương 74: Tử Lâu

Thành thiếu gia đi cầu hôn, đối tượng cầu hôn là nữ nhi Lan gia.

Mẹ của tôi vừa vui mừng vừa rầu rĩ. Vui mừng là nhà của Thành thiếu gia chính là thừa kế tước vị, hơn nữa còn tục truyền, Thành thiếu gia chính là một đại tài tử, cầm kỳ thư họa không chỗ nào không tinh.

Quan trọng nhất chính là, có một bộ dạng anh tuấn.

Mẹ của tôi vỗ tay cười nói: “Ai nha nha, đây chính là phúc của Lan gia ta mấy đời mới tu luyện được đấy.”

Nhưng bà rầu rĩ chính là, yêu cầu Thành thiếu gia cầu hôn, trừ muốn nhìn mặt ra, chính là để cho cô nương Lan gia mỗi người đều tự tay viết một bài xương tủy.

Yêu cầu cổ quái, có lẽ hẳn căn bản cũng không muốn cầu được mối hôn sự này?

Đại nữ nhi Lan gia, chính là Lan Thanh tỷ tỷ của tôi, bộ dáng rất xinh đẹp nhưng lại không thông viết lách.

Tiểu nữ nhi Lan gia, chính là Lan Dịch tôi, tướng mạo thua xa so với tỷ tỷ tôi, nhưng thích múa văn đùa mực.

Mẹ tôi nhìn trái nhìn phải một chút, than thở nói: “Tại sao hai con không thể hợp thành một người?”

Tỷ tỷ của tôi cũng hơi thở dài. Tôi cười nói: “Cái này dễ thôi. Con giúp tỷ tỷ viết xong để cho tỷ tỷ mang đi, không phải là được rồi sao?”

Mẹ tôi ngăn người, nói: “Con, thật sự nguyện ý?”

Tôi gật đầu một cái.

Cái này thì có cái gì mà không thể đồng ý? Từ nhỏ tỷ tỷ đối với tôi rất tốt, tôi muốn giúp tỷ ấy một chút, tìm được lang quân như ý.

Thành thiếu gia này thật sự tốt như vậy sao? Tại sao tôi phải đi gặp hắn?

Mẹ tôi khẽ chau mày lại, mặt buồn rười rượi nhìn tôi. Tôi biết, mẹ nhất định đang nghĩ, tiểu nữ nhi của bà, quả thực không cứu được nữa rồi.

Lên năm tuổi tôi đã âm ỉ muốn cùng các huynh đệ thúc bá đến học đường.

Lên tám tuổi tôi lại âm ỉ muốn đổi tên “Lan Dịch”* của mình đổi thành “Lan Dịch”**, bởi vì năm đó cực kỳ sùng bái Dịch Thanh, nghĩ muốn kiến công lập nghiệp.

(* Dịch này là ống sáo, sáo trúc, còi kèn

** Dịch này là thích, còn có tên nước, hoặc là họ Dịch)

Lên mười hai tuổi, đem hôn sự với thiếu gia Kinh gia mà bá mẫu Trương gia giới thiệu cho tôi khuấy đục lên. Tôi len lén đi nhìn thiếu gia Kinh gia kia một cái, liền khóc ròng lên không muốn gả cho cậu ta.

Kết quả là, từ đó về sau, không ai dám cầu hôn Nhị tiểu thư Lan gia.

Tôi ngồi ở trong thư phòng, cắn đầu bút lông suy nghĩ rất lâu, vẫn nghĩ không ra phải viết cái gì cho tỷ tỷ.

Dứt khoát, tôi ném cây bút đi, đổi y phục, ăn mặc thành bộ dáng tiểu tử, chuồn ra cửa đi dạo chơi.

Đi dạo ở nơi phồn hoa này một lát, nói không chừng có thể nghĩ ra được muốn viết cái gì đó.

Giang Nam phồn hoa, trên chợ chi chít đều là người.

Tôi khom lưng xuyên qua xuyên lại trong đám người, đi tới trước một tửu lầu, ánh mắt sáng lên.

“Bích Thúy các”. Đến rồi.

Tôi quen cửa quen ngõ lên tới lầu, ngồi ở gần cửa sổ, gọi rượu và thức ăn, cứ thế mà nhấm nháp.

Đối diện là thanh lâu. Tôi vui vẻ nhìn các cô nương nũng nịu đón khách.

Có người ở một bên hỏi: “Cái đó thanh lâu, tại sao lấy tên ‘Lê Hoa viện’?”

Một người khác nói: “Cái này người không biết sao. Hơn một trăm năm trước, trong lầu này có một danh kỹ, tên là ‘Dung Dung’, vì thế tú bà liền lấy tên ‘Lê Hoa viện lạc dung dung nguyệt’.”

Người trước cười nói: “Ha ha, tú bà này thật là có tình thú.”

Ba ly rượu xuống bụng, trước mắt mê mông, nghe không rõ nữa.

Đầu cầu thang đột nhiên ồn ào huyền ảo. Có người mắng: “Cho mặt mũi mà còn lên mặt, gia bảo người hát cái gì, thì người liền hát cái đó!”

Chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi, có chút tư sắc, ôm tỳ bà rơi lệ.

Người nọ móc ra một thỏi bạc, vỗ lên trên bàn, nói: “Hát! Gia thích nghe thì sao?”

Cô gái kia vẫn đứng y chỗ đó khóc sụt sùi. Chưởng quỹ sợ sẽ xảy ra sự cố, ở một bên cười bồi nói: “Tổng Tam gia, đại nhân ngài độ lượng, đừng chấp nhặt với nàng. Cô nương này hát cũng không tốt, không nên quấy nhiễu lỗ tai thanh tịnh của ngài. Vẫn nên để cho nàng đi đi.”

Tổng Tam gia duỗi chân đá một cái, cái bàn nhất thời ngã xuống đất, chén đĩa ‘bình bình bang bang’ vỡ vụn dưới đất. Chưởng quỹ bị dọa sợ tới nỗi mặt trắng bệch, nhưng vẫn nói: “Tổng Tam gia, ngài đừng nóng giận. Cô nương này cũng không phải là cô nương nhà ta. Ngài muốn nàng hát là chuyện của ngài, ngài phát hỏa với ta.”

Tổng Tam gia lại đập cái nữa, cười lạnh nói: “Hừ! Lão già kia, còn lải nhải lắm nhảm chưa xong nữa hử! Tổng Tam gia ta thích để người nào hát thì người đó phải hát. Ta thích đập người nào thì đập người đó!”

Đúng lúc này, một âm thanh lưỡi biếng nói: “Ôi chao, khẩu khí thật lớn.”

Tôi theo giọng nói nhìn lại, chỉ thấy một công tử áo trắng, đang nghiêng người dựa vào cửa sổ. Áo bào trắng không nhìn ra hoa văn gì, thế nhưng công tử đó lại có khuôn mặt tuấn tú đến cực điểm.

Tổng Tam gia tựa hồ sững sốt, sau đó cao giọng nói: “Người là ai? Lại dám quần đến trên đầu ta?”

Công tử áo trắng nhẹ lay động chiết phiến, mỉm cười không đáp. Ánh mắt lạnh lùng đảo qua đám người Tổng Tam gia, lại lạnh như băng tuyết.

Người hầu của Tổng Tam gia tiến lên, ghé vào lỗ tai của Tổng Tam gia thì thầm một hồi.

Lại thấy sắc mặt của Tổng Tam gia nhất thời trắng bệch, hắn run run rẩy rẩy nói với công tử áo trắng: “Công tử, tiểu nhân có mắt như mù. Xin công tử tha lỗi.”

Công tử áo trắng thu chiết phiến lại, nói: “Còn không mau cút đi.”

Tổng Tam gia liên tục gật đầu, kêu hô thủ hạ, như ong vỡ tổ chạy đi.

Cô gái trẻ tuổi kia nhìn về phía công tử áo trắng nhẹ nhàng cúi đầu: “Trà Hương đa tạ công tử gia.”

Công tử áo trắng nhìn nàng một cái, cười nói: “Không có gì. Người, biết hát bài gì?”

Trà Hương cười yếu ớt nói: “Tiểu nữ tử đi theo sư phụ, đi qua rất nhiều nơi, biết hát rất nhiều bài. Công tử gia, thích nghe dạng bài gì?”

Công tử áo trắng kia khẽ mỉm cười, nói: “Ta nghe người ta nói, có một ca khúc, gọi là Cửu Trường Cơ , người có thể hát hay không?”

Trà Hương tựa hồ sững sốt, nói: “Có thể có thể, chỉ là bài hát này ít có người chọn, hơi có chút không quen. Nếu như Trà Hương hát không được hay, kính xin công tử gia tha lỗi.”

Công tử bạch y nhẹ lay chiết phiến, nói: “Người hát đi.”

Tiểu nhị kéo cái ghế thỉnh Trà Hương ngồi xuống.

Trà Hương nhẹ nhàng ngồi vào chỗ, hắng giọng, mới mở miệng hát lên:

”Nhất trường cơ, chúc thoa quang cảnh khứ như phi. Lan phòng dạ vĩnh sầu vô mị. Ấu ấu yết yết, chúc thành xuân hận, lưu chiêu đãi lang quy.

Nhất trường cơ, nguyệt minh nhân tịnh lậu thanh hi. Thiên ti vạn lữ tương oanh kế. Chúc thành nhất đoạn, hồi vân cầm tự, tương khứ ký trình y.

Tam trường cơ, trung tâm hữu đoá xọa hoa nhi, kiều công nộn lục xuân minh mi. Quân nhu tảo chiết, nhất chi nồng diễm, mạc đãi qua phương phi.

Tứ trường cơ, uyên ương chúc tự dục song phi. Khả liên vị lão tiên bạch đầu, xuân ba bách thảo, hiểu hàn thâm xử, tương đối dục hồng y.

Ngũ trường cơ, phương tâm mật dữ xảo tâm kỳ. Hợp hoan thụ thượng chi liên lý, song đầu hoa hạ, lưỡng đồng tâm xử, nhất đối hóa sinh nhi.

Lục trường cơ, điêu hoa phô cẩm vị ly phi. Lan phòng biệt hữu lưu xuân kế, lô thiêm tiểu triện, nhật trường nhất tuyến, tương đối tú công trì.

Thất trường cơ, xuân tâm thổ tận nhất sinh ti. Mạc giáo dung dị tài la khởi, vô đoan tiến phá, tiên loan thái phượng, phân tác lưỡng bàn y.

Bát trường cơ, tiêm tiêm ngọc thủ trụ vô thì. Thực giang trạc tấn xuân ba mị. Hương di nang xạ, hoa phòng tú bị, quy khứ ý trì trì.

Cửu trường cơ, nhất tâm trường tại bách hoa chi. Bách hoa cộng tác hồng thôi bị, đô tương xuân sắc, tàng đầu quả diện, bất phạ thụy đa thì.

Xuân y, tổ ti nhiễm tự dĩ kham bi. Thần hôn hân ô vô nhan sắc. Ứng đồng thu phiến, tòng tư vĩnh khí, vô phục phụng quân thì.

Khinh ti. Tượng sàng ngọc thủ xuất tân kỳ. Thiên hoa vạn thảo quang ngưng bích, tài phùng y trứ, xuân thiên ca vũ, phi điệp ngữ hoàng ly.” (chú thích)

Âm luật uyển chuyển, giọng hát mềm nhẹ dịu dàng.

Tôi không khỏi vỗ tay bảo hay: “Tốt! Hát rất tốt!”

Công tử áo trắng ngẩng đầu lên, nhìn về phía tôi.

Tôi cười nói: “Công tử thật có nhã hứng, chọn khúc tốt.”

Hắn khẽ gật đầu, lại nhìn sang Trà Hương cười nói: “Nhờ có Trà Hương cô nương hát tốt, khiến cho người ta một lần no bụng sướng tai.”

Trà Hương cúi nửa đầu, mặt đỏ ửng.

Công tử áo trắng kia cười một tiếng, lấy bạc ra đặt ở trước mặt Trà Hương, nói: “Cô nương hát rất tốt, thanh nhã êm tai, vốn thực sự không nên dùng bạc mạo phạm cô nương. Xin cô nương không lấy làm phiền lòng.”

Trà Hương nhẹ giọng nói: “Trà Hương cảm ơn công tử.”

Công tử áo trắng gật đầu một cái, đứng lên, ống tay áo phất qua góc bàn, nhẹ nhàng lướt đi.

Tiểu nhị nghênh đón nói:Thành công tử đi thông thả....Ngày khác trở lại nha.....”

Tôi sửng sốt một chút, lấy tiền rượu và thức ăn ra đặt lên bàn, vội vã chạy xuống lầu.

Người đi đường nhộn nhịp, phải đến nơi nào gặp lại hắn đây?

Trong tiếng người ồn ào, bỗng nhiên ý văn lại như suối tuôn, suy nghĩ sôi sục.

Tôi ha ha cười vài tiếng, khiến cho người đi đường liên tiếp quay đầu lại nhìn.

Tôi cười hắc hắc, bước nhanh chạy về nhà. Mài mực, bày giấy, nhuận bút, lập tức viết xong thơ từ.

Sau đó, tôi ở trước cửa phòng mẹ tôi, không ăn không uống, quỳ ba ngày ba đêm, cầu mẹ và tỷ tỷ đáp ứng tôi một chuyện

Từ do tôi viết, cần phải tự tôi mang đi. Tôi cũng muốn xem mắt Thành công tử.

Cuối cùng mẹ tôi cũng đồng ý, nhưng bà nghĩ mãi không thông: “Địch nhi à, con làm sao vậy? Nhiều năm qua, cha và ta luôn luôn giúp con tìm lang quân như ý, con đều không hài lòng, đều không cảm thấy hứng thú. Nhưng hôm nay, sao lại như vậy?”

Tôi nhếch miệng cười nói: “Hôm trước ở trên đường con nhìn thấy Thành công tử! Hắn rất đẹp!”

Chú thích: xuất từ Nhạc Phủ Nhã Từ

75. Chương 75: Tứ Trương Cơ (Đại Kết Cục)

Hủy hôn! Thành công tử muốn hủy hôn!

Sáng sớm mẹ tôi đã khóc đến rung trời rung đất. Tỷ tỷ Lan Thanh thì ở một bên rơi lệ. Tôi buồn bực, người này còn chưa nhìn thấy, thì hủy hôn làm cái gì?

Tiểu nha đầu muốn nói lại thôi rất nhiều lần, lúc này mới nói: “Nhị tiểu thư, chẳng lẽ vị Thành công tử kia coi trọng người khác?”

Trong lòng đột nhiên cả kinh, lại giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra: “Trong toàn thành này, còn có cô nương nào hơn tôi và tỷ tỷ?”

Mẹ tôi trừng tôi một cái: “Mau sửa đổi tính tình kia của con đi. Có lẽ chính vì tính tình này của con hù dọa Thành công tử người ta chạy mất.”

Tôi cười nói: “Thành công tử đâu có biết con là nữ nhi Lan gia.”

Mẹ tôi nghe không rõ, tỷ tỷ lại nghe thấy, hỏi: “Muội muội, muội đã nhìn thấy Thành công tử rồi sao?”

Tôi gật đầu.

Ánh mắt Tỷ tỷ sáng lên, nói: “Là một người như thế nào?”

Tôi cười hắc hắc, nói: “Dáng dấp anh tuấn, tính khí tốt, yêu thương người.”

Hai gò má của tỷ tỷ nổi lên chút đỏ ửng: “Bị muội nói đến rất tốt rồi.”

Tôi nhìn tỷ tỷ xinh đẹp một chút, trong lòng đánh trống: Nếu tiểu tử kia coi trọng người khác, vậy thì nguy rồi.

Mặc dù là tỷ tỷ ruột thịt, nhưng cũng phải ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế.

Dần dò người khác tôi không yên, tự mình mặc thành bộ dáng tiểu tử xoay qua chuyển lại ở trong thành một chút, đi tới Thành phủ.

Tôi gõ cửa, giao cho gã sai vặt một phong thơ, nói: “Là thi từ hôm qua công tử nhà người muốn.”

Ngày thứ hai, thì thăm với tiểu thư Vương gia tiểu thư Chu gia tiểu thư Lý gia, mới biết ngày hôm qua trong thành xảy ra chuyện lớn.

Hôm qua Thành công tử ở trước mặt Thành lão gia Thành phu nhân quỳ ba canh giờ, đầu gối bị thương. Cuối cùng Thành phu nhân mềm lòng, cuối cùng xin Thành lão gia, đồng ý chuyện Thành công tử cầu xin hai người bọn họ.

Chỉ tiếc sợ rằng Thành công tử bị phong thấp, giờ này khắc này, đại phu tốt nhất trong thành đang bẻ bộn đến loạn tay loạn chân ở trong Thành phủ, xem bệnh cho Thành công tử đấy.

Tỷ tỷ Lan Thanh nghe được tin tức này, chân mày nhíu lại, nói: “Ô, nếu như ai cũng có bệnh căn gì đó, bệnh thoi thóp, làm sao tốt được?”

Tiểu thư Vương gia cười nói: “Lan đại tiểu thư, may mà Thành công tử người ta đã hủy hôn rồi, bằng không bây giờ người thực sự nên thương tâm đấy.”

Tỷ tỷ trầm ngâm không nói.

Sau khi các nàng tản đi, tỷ tỷ kéo tôi nói: “Muội muội, đây có thể chính là ông trời an bài. May mà có ông trời phù hộ, để cho Thành công tử hủy hôn, chúng ta cũng không cần làm khó nữa.”

Tôi hì hì cười một tiếng, nói: “Thật may. Thật may.”

Trong lòng thấp thỏm không yên. Sáng sớm, liền năm lần bảy lượt đi hỏi người gác cổng, Thành phủ có hồi âm gì không?

Nói rằng, không có.

Cảm thấy mất mát trong lòng.

Hội đèn lồng mười lăm tháng giêng, đám bạn nữ kết giao đi đến đầu cầu xem đèn.

Trên mặt hồ ánh đèn chiếu rọi, thuyền hoa tranh diễm. Có một chiếc thuyền, dùng gấm trang trí hoa lan, ở trong gió mát từ từ lái qua.

Người nọ đứng ở đầu thuyền, cười khanh khách, nhìn sang.

Đám bạn nữ đều thì thầm, đoán xem đó là công tử ai nhà, hẳn đang nhìn cô nương nhà nào.

Hắn càng lúc đến càng gần, nhìn tôi, cười một tiếng.

Chuyện cũ trước kia từ từ tràn khắp đáy lòng.

Hắn cười nói: “Thơ nàng cho ta ngày hôm trước, ta rất thích.”

Ngày thứ hai, Thành gia lại tới cửa cầu hôn lần nữa, giải thích nói, ngày hôm trước sở dĩ muốn hủy hôn, là vì cầu hôn lần đầu không nói rõ. Bây giờ tới cửa cầu hôn lần nữa, chỉ rõ muốn Nhị cô nương Lan gia.

Đêm động phòng hoa chúc, tôi dùng đàn cổ mới học được hát cho hắn nghe:

Nhất trương cơ, chúc thoa quang cảnh khứ như phi. Lan phòng dạ vĩnh sầu vô mị. Ấu ấu yết yết, chúc thành xuân hận, lưu chiêu đãi lang quy.

Nhị trương cơ, nguyệt minh nhân tịnh lậu thanh hi. Thiên ti vạn lữ tương oanh ké. Chúc thành nhất đoạn, hồi vân cảm tự, tương khứ ký trình y.

Tam trương cơ, trung tâm hữu đoá xọa hoa nhi, kiều công nộn lục xuân minh mi. Quân nhu tảo chiết, nhất chi nồng diễm, mạc đãi qua phương phi.

Tứ trương cơ, kinh thành động đăng tử quy đề. Khả liên tương ái bất tương y. Thành môn hồi vọng, khứ lan sơn thượng, biệt ly châu lệ tích.

Ngày đó tôi đưa đến Thành phủ, chính là bài thơ từ này.

Hắn cười nói: “Nhiều năm trước, lần đầu tiên lúc ta nghe thấy bài thơ từ này, liền cảm thán, không nghĩ tới kiếp trước chúng ta bốn lần biệt ly, đều ở bên trong câu chữ này.”

Tôi nói: “Ngày đó thiếp ở trên quan rượu, nhìn thấy chàng, lại nghe thấy thi từ này, nhất thời liền nghĩ đến chuyện cũ rõ mồn một.”

Tôi hít sâu một hơi, cười nói: “Thiếp lại sợ chàng quên, không nhớ thiếp.”

Hắn vươn tay đẩy tóc rơi trước trán tôi ra, nhẹ giọng nói: “Ta nhìn thấy nàng. Vì vậy ta cố ý chọn hát bài này. Chỉ nghĩ đến, nếu như nàng thực sự là Lan Châu của ta, có lẽ sẽ để tâm đến bài thơ này.”

Nụ cười của hắn ở dưới ánh nến dịu dàng say lòng người: “Tứ trương cơ này, đổi lại rất hay.”

Tôi không nói cho hắn biết, lần thứ tư lúc sinh li tử biệt, hắn đi trước một bước. Tôi chậm trễ hơn hắn ròng rã ba năm, lẻ loi một mình bên ba ở trên đời này, giúp hắn nhìn khắp giang sơn Đại Cảnh, mới tới trên cầu Nại Hà.

Tôi liều mạng tìm, nhưng vẫn không thấy hắn.

Mạnh Bà bên cầu Nại Hà nói cho tôi biết, trong người tôi có Vu Cổ “Có lúc tận”, sẽ khiến cho tôi mấy đời đều vô cùng thống khổ. Chỉ có uống canh Mạnh Bà của bà, mới sẽ không bị khổ sở nữa.

Bà nói, thiên trường địa cửu có lúc tận, duyên phận của tôi và Cảnh Thành, đã hết.

Ngày đó, bên cầu Nại Hà, trên đường hoàng tuyền, tôi giã giũa, tôi cự tuyệt, chính là không muốn uống canh Mạnh Bà.

Tôi kêu khóc, tôi không muốn quên hắn. Tôi đã chậm hơn hắn ba năm, tôi không muốn ở kiếp sau không thể tìm thấy hắn nữa.

Sau đó, tiếng khóc của tôi kinh động quỷ sai, có quỷ sai lặng lẽ nói cho tôi biết, Vu Cổ “Có lúc tận” này, người chết trước là hạ dương cổ, người chết sau là bị hạ âm cổ.

Muốn giải Vu Cổ “Có lúc tận” này, trừ một phương pháp uống canh Mạnh Bà này ra, còn có một phương pháp khác.

Đó chính là, người bị hạ âm cổ, cần phải ở trong một trăm năm, luân phiên nhau chịu bảy bảy bốn mươi chín loại hình pháp, đi khảo nghiệm và hành hạ sống không bằng chết.

Lúc người chịu hình, nếu như người bị hạ dương cổ kia cũng có ý định không muốn quên người, không muốn uống canh Mạnh Bà, bởi hồi không muốn tiến vào con đường luân hồi, quỷ sai sẽ ở bên cạnh lặng lẽ giúp một tay, hỏi tên người đó, đi ngăn cản người đó, để cho người đứng ở trước cửa luân hồi chờ đợi trên một trăm năm, lẻ loi hiu quạnh, chịu vạn quỷ chửi bới, giá lạnh đau khổ gian nan vất vả bức bách hành hạ.

Chỉ có như vậy, lúc này hai người mới có thể hoàn toàn giải Vu Cổ kia, mới có thể gặp lại ở kiếp sau, có thể nối tiếp tình duyên.

Nhưng mà, quý sai lắc đầu một cái, nói: “Ta tới Âm Tào Địa Phủ này làm một sai sự nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai chịu được bảy bảy bốn mươi chín hình phạt này, lại vẫn chưa từng có ai đáp ứng, dựa theo ý của người chịu hình, ở cửa luân hồi lẽ lo chờ đợi trên một trăm năm. Một trăm năm này, vạn quý chữ bới sẽ làm cho hần khổ sở không chịu nổi, thậm chí sẽ nhiễu loạn trí nhớ kiếp trước của hần.”

“Huống chi,” Hần cẩn thận nhìn tôi, lại nói, “Dù sao người người tìm cũng sớm hơn người ba năm. Ngộ nhớ lúc đầu hần lựa chọn uống canh Mạnh Bà, ngộ nhớ trước kia hần đi nhanh hơn một chút, đi đầu thai trước, ta muốn cản cũng không cản được, làm sao có thể?”

Ai biết trời xui đất khiến, ông trời an bài như thế nào?

Mạnh Bà ở một bên nghe được, thở dài, đem canh Mạnh Bà vừa nóng, múc ra chén lần nữa, đưa đến trước mặt tôi.

Muôn vạn chuyện cũ tất cả bay qua.

Ngày đó, ở trong tửu lâu, tôi gặp được hần.

Thanh nhã như đóa hoa sen, nhìn tôi, lại dường như không phải đang nhìn tôi.

Sau đó, tôi đưa cho hần bài Tứ Trương Cơ mà tôi đã sửa lại, tôi đem kiếp trước tỉ mỉ viết xuống.

Sau đó, hần thấy bài thơ, cho rằng nhất định là tôi, vì vậy quỳ gối trước mặt Thành lão gia và Thành phu nhân ba canh giờ, để cho bọn họ đến Lan gia cầu hôn, hần muốn cưới Nhị tiểu thư Lan gia.

Nến đỏ rung nhẹ, dưới ánh nến, hần cười.

Ngày đó bên cầu Nại Hà, cuối cùng tôi chọn một lựa chọn khác.

Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, trải qua bảy bảy bốn mươi chín hình, đều là vì một ngày này của kiếp sau.

Tửu lâu ồn ào tiếng người, tôi nhìn sang, chỉ cần cái nhìn kia.

Tôi không uống canh Mạnh Bà này, tôi nhận ra hần.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-quan-lan-chau>